

Evie Dunmore

Cum l-am cucerit pe Duce

Între raţiune şi pasiune

BOOKZONE

În Anglia anului 1879, Annabelle Archer, strălucita, dar nevoiaşa fiică a unui vicar de provincie, reuşeşte să devină studentă la faimoasa Universitate Oxford. Numai că, în schimbul bursei, trebuie să se alăture mişcării sufragetelor, având misiunea de a recruta bărbaţi cu influenţă care să susţină această cauză. Ţinta ei majoră devine Sebastian Devereux, calculatul şi recele duce de Montgomery, care joacă un rol important în politica britanică, sub comanda reginei Victoria. Annabelle se trezeşte astfel prinsă în lupta între pasiunea crescândă pentru duce şi propriile principii...

„O carte plină de vervă, istorie şi pasiune."

Library Journal

„*Cum l-am cucerit pe duce. Între raţiune şi pasiune* este cel mai bun romance istoric pe care l-am citit în ultima vreme. Am fost fermecată de această poveste de dragoste interzisă dintre o sufragetă spirituală şi ducele ei puritan, care ilustrează că sub o aparenţă rece se poate ascunde o pasiune înflăcărată. Evie Dunmore este o minunată şi promiţătoare voce nouă a genului romance. Nu rataţi strălucitorul ei debut!"

Anna Campbell, autoare a seriei de cărţi *Dashing Widows*

BOOKZONE

ISBN 978-606-9700-45-7

Evie Dunmore

Cum l-am cucerit pe Duce

Între raţiune şi pasiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUNMORE, EVIE
Cucerirea ducelui. Între raţiune şi pasiune /
Evie Dunmore. - Bucureşti : Bookzone, 2021
ISBN 978-606-9700-45-7

821.111

Grafician copertă: **Maria Stoian**
Traducător: **Roxana Olteanu**
Redactor: **Mariana Alexandru**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2021, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Evie Dunmore

Cum l-am cucerit pe Duce

Între raţiune şi pasiune

Bookzone
BUCUREŞTI, 2021

Bunicului, care m-a învățat că pot înfrunta totul, dar că nu trebuie să îndur orice.

Capitolul 1

Kent, august 1879

– În niciun caz. O idee absolut nesăbuită, Annabelle!

Ochii lui Gilbert aveau expresia speriată a iepurelui care știe că este vânat.

Annabelle își plecă genele. Știa că asta îi va da un aer de timiditate, iar timiditatea îl făcea pe vărul ei să dea înapoi atunci când era iritat. Dintre toate tipurile de bărbați pe care învățase să le manipuleze, tipul „prost, dar fudul" nu era chiar cel mai dificil. Pe de altă parte, când însăși soarta ei stătea în mâinile unui asemenea om, la frustrarea pe care o simțea se mai adăuga și ofensa. Gilbert era în stare să-i smulgă din mâini șansa vieții, chiar acolo, în biroul lui mic și înghesuit, pentru ca apoi să revină la admiratul fluturilor săi proaspăt fixați în cutia de sticlă de pe biroul dintre ei.

– Ce mai urmează, spuse el, să te angajezi la circ? Să candidezi pentru Parlament?

– Știu că nu este un lucru obișnuit, spuse ea, dar...

– Nu te duci la Oxford, tună el, bătând cu palma în birou.

Vechiul birou al tatălui ei. Pe care i-l lăsase prin testament lui Gilbert, nu ei. Splendida piesă de mobilier nu îl ajuta cu nimic pe vărul ei: biroul vechi, cu picioare terminate în labe de leu sculptate, ar fi putut să confere autoritate oricui ar fi stat acolo, dar Gilbert era la fel de înfoiat ca o

găină speriată. În fine... Era de înţeles că se simţea prins în ambuscadă. Ea însăşi fusese surprinsă: după cinci ani lungi, în care fusese servitoarea lui Gilbert în toate privinţele, nu se aşteptase să mai jinduiască vreodată la ceva. Stătuse cu capul plecat şi cu picioarele pe pământ, acceptând că limitele parohiei Chorleywood erau limitele visurilor ei. Şi apoi, vestea că Universitatea Oxford deschisese un colegiu pentru femei o izbise în piept cu forţa unei săgeţi.

Ar fi vrut să ignore vestea, dar, după mai puţin de o săptămână, autocontrolul ei, dobândit cu atâta migală, se năruise.

Desigur, aici nu era vorba că îşi dorea ea prea mult. Cine putea şti cât timp avea să mai stea gospodăria şubredă a lui Gilbert între ea şi sărăcie? Între ea şi poziţia de pradă uşoară pentru un moşneag bogat şi libidinos? Ziua, îşi îndeplinea îndatoririle ca un automat. Noaptea, o copleşea gândul că mergea pe marginea unei prăpăstii, iar acolo, pe fundul acesteia, pândea bătrâneţea petrecută într-un azil de săraci. În coşmarurile ei cădea neîncetat.

Degetele ei pipăiră plicul subţire din buzunarul şorţului: scrisoarea care îi anunţa admiterea la Oxford. O educaţie adecvată ar fi putut să-i întrerupă căderea.

– Discuţia asta s-a încheiat, spuse Gilbert.

Ea îşi încleştă pumnii. *Calmă. Fii calmă!*

– Nu voiam să mă cert cu tine, spuse ea încet. Am crezut că o să fii încântat.

Asta era o minciună sfruntată.

– Eu, încântat? spuse Gilbert încruntat.

Expresia lui alunecă spre ceva asemănător îngrijorării.

– E totul în regulă din punctul tău de vedere?

– Având în vedere avantajele pe care le-ar avea familia ta, am presupus că vei aprecia oportunitatea.

– Avantaje...

– Îmi cer scuze, vărule! Nu trebuia să-ţi răpesc timpul preţios.

Dădu să se ridice.

– Ei, nu te grăbi aşa, spuse Gilbert, făcându-i semn cu mâna. Stai jos, stai jos!

Ea îl privi cu ochii limpezi.

– Ştiu că ai planuri măreţe pentru băieţi, spuse ea, iar o guvernantă educată la Oxford te-ar ajuta în acest demers.

– Într-adevăr, am planuri, planuri solide, zise aprobator Gilbert, dar tu ştii deja mai multă greacă şi mai multă latină decât e necesar – cu siguranţă mai mult decât ar fi potrivit. Şi se ştie prea bine că prea multă educaţie tulbură mintea femeii – şi atunci, unde e avantajul pentru noi, hm?

– Aş putea să mă angajez ca guvernantă sau însoţitoare la conac.

Era ultima ei armă – dacă pe Gilbert nu-l mişca nici menţionarea baronului Ashby, stăpânul conacului din deal şi proprietarul parohiei, atunci nimic nu-l putea mişca. Gilbert venera sincer pământul pe care călca nobilul.

Într-adevăr, el rămase nemişcat. Aproape că auzea cum mintea începea să i se pună în mişcare, hârâind precum tocila veche din bucătărie – asta pentru că Gilbert nu avusese niciodată destui bani ca să întreţină gospodăria. O consecinţă logică, dacă micul salariu pe care îl primea pentru trasul clopotelor de la biserică rămânea acelaşi, în timp ce familia lui se mărea continuu.

– Ei, spuse Gilbert, asta ar putea să aducă bani frumoşi. Stăpânul plăteşte bine.

– Într-adevăr. Dar înţeleg. Nici măcar o avere n-ar putea să justifice lipsa de cuviinţă.

– Adevărat, adevărat, dar n-ar fi tocmai o necuviinţă – nu-i aşa? – dacă ar servi unui scop nobil.

– Ah, strigă ea, n-aş mai putea să plec acum, când mi-ai arătat toate neajunsurile planului meu. Dacă mi se tulbură mintea...

– Ei, acum nu exagera, spuse Gilbert. Capul tău s-a obişnuit probabil cu cărţile. Totuşi, fără mâinile tale nu ne putem descurca nici măcar o săptămână. Ar trebui să angajez pe cineva în locul tău.

Apoi se uită la ea cu o privire îngrijorător de vicleană.

– Bugetul nu mi-ar permite asta, după cum ştii.

Ce ghinion, să descopere tocmai *acum* planificarea financiară! Fără îndoială, el voia ca ea să compenseze toate cheltuielile provocate de plecarea ei, din moment ce îl costa exact... nimic. Din păcate, mica ei bursă abia îi ajungea pentru mâncare şi haine.

Aplecându-se în faţă pe scaunul ei, întrebă:

– Cât i-ai plăti unei servitoare, vărule?

Gilbert făcu ochii mari de uimire, dar îşi reveni repede.

Apoi îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

– Două lire.

Ea ridică o sprânceană.

– Două lire?

El căpătase un aer încăpăţânat.

– Da. Ei, Beth are iar o anumită stare. Va trebui să mai angajez pe cineva.

N-avea să facă asta, dar ea reuşi să-şi ascundă iritarea din voce.

– Atunci, îţi voi trimite lunar două lire.

Gilbert se încruntă.

– Ei, cum ai putea să faci asta?

– Simplu.

N-am absolut nicio idee.

– O să găsesc o mulţime de copii care au nevoie de un tutore.

– Înţeleg.

Nu era convins, nici ea nu era convinsă, pentru că nici măcar cameristele de la conac nu câştigau două lire pe lună,

iar dacă ar fi reuşit să pună deoparte doi şilingi, ar fi fost un miracol.

Se ridică şi întinse mâna peste birou.

– Ai cuvântul meu.

Gilbert se uită la mâna ei ca la o creatură ciudată.

– Spune-mi, cum aş putea să fiu sigur că n-o să ţi se urce la cap mofturile de la Oxford şi că o să te întorci aici când termini?

Mintea ei se goli. Ciudat. Tot acest efort de a obţine permisiunea lui Gilbert avusese ca scop păstrarea locului ei în casă – o femeie avea nevoie de o casă, orice fel de casă. Dar ceva se răzvrătea în ea la gândul că ar fi putut promite asta.

– Dar unde aş putea să mă duc? întrebă ea.

Gilbert strânse din buze şi-şi mângâie burta absent. Nu se grăbi să răspundă.

– Dacă rămâi în urmă cu plata, spuse el în cele din urmă, voi fi nevoit să-ţi cer să revii.

Mintea ei analiză încet cuvintele. S-o cheme acasă însemna ca mai întâi s-o lase să plece. O lăsa să plece.

– Se înţelege, reuşi ea să spună.

Apăsarea degetelor lui moi abia fusese simţită de palma ei bătătorită. Se rezemă de birou, unicul obiect solid din camera devenită brusc înceţoşată.

– Vei avea nevoie de un însoţitor, îl auzi ea spunând.

Nu îşi putu stăpâni un hohot de râs, un sunet gutural care aproape o sperie.

– Dar am douăzeci şi cinci de ani.

– Hmm, făcu Gilbert. Presupun că, oricum, cu o astfel de educaţie vei ajunge complet neeligibilă pentru căsătorie.

– Ce noroc, atunci, că nu am nicio dorinţă să mă mărit.

– Da, da, spuse Gilbert.

Ea ştia că nu era de acord cu celibatul voluntar, *fiindcă era ceva nefiresc*. Dar orice preocupare legată de virtutea

ei era, în cel mai bun caz, ceva protocolar, iar el intuise probabil măcar atât. Sau, ca toată lumea din Chorleywood, bănuia ceva.

Exact în clipa aceea el se strâmbă şi spuse:

– Mai e un lucru asupra căruia trebuie să ne înţelegem, Annabelle, să ne înţelegem chiar bine.

Cuvintele pluteau deja deasupra lor, ca nişte ulii care se pregăteau să atace.

Să vină s-o ciugulească; în clipa aceea, sensibilitatea ei avea asprimea bătăturilor din palme.

– Oxfordul, după cum se ştie, este un loc al desfrâului, începu Gilbert, un cuib de vipere, plin de beţivi şi de dezmăţaţi. Dacă ajungi să faci vreo necuviinţă, dacă va plana măcar o umbră de îndoială asupra comportamentului tău moral, oricât de mult m-ar durea, îţi voi interzice accesul în această casă. Un bărbat în poziţia mea, aflat în serviciul Bisericii Angliei, trebuie să stea departe de scandaluri.

Fără îndoială, se referea la genul de scandal în care era implicat un bărbat. Nu avea niciun motiv să-şi facă griji în privinţa asta. Mai era însă problema bursei ei. Gilbert părea să presupună că îi fusese acordată de universitate, dar, în realitate, adevăratul ei binefăcător era Societatea Naţională pentru Sufragiul Femeilor, pe care ea trebuia acum s-o susţină în lupta pentru câştigarea dreptului la vot al femeilor. În apărarea ei, societatea intrase în atenţia sa printr-o anume lady Lucie Tedbury şi prin referirile ei la stipendiile pentru femei, nu că ar fi fost interesată de activismul politic, ci pentru că era limpede că pe lista lui Gilbert cu lucruri scandaloase *votul femeilor* nu figura cu mult mai prejos decât *scandalurile pasionale*.

– Din fericire, o fată bătrână de la ţară ar trebui să fie ferită de orice scandal, chiar şi la Oxford, spuse ea degajată.

Gilbert o privi iar cu atenţie. Ea se încordă sub privirea lui iscoditoare. Oare exagerase? Poate că trecuse de primii boboci ai tinereţii, iar scosul cartofilor pe vânt, soare şi ploaie îi desenase câteva linii delicate în jurul ochilor. Dar,

dimineaţa, oglinda îi arăta tot chipul unei fete de douăzeci de ani: aceiaşi pometi oblici, acelaşi nas fin şi, ca indiciu al originii ei franţuzeşti, o gură ce părea mereu gata să se îmbufneze. O gură care putea să înnebunească un bărbat – sau cel puţin aşa i se spusese.

Îşi strâmbă buzele într-un zâmbet ironic. De câte ori se uita în oglindă, îşi vedea ochii. Sclipirea lor verde era de mult timp potolită de o chibzuinţă pe care nicio fată abia ieşită în lume nu o avea, o chibzuinţă care o apăra mult mai bine de scandaluri decât ar fi putut-o face o înfăţişare ştearsă. Cu adevărat, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă iar necazuri din cauza unui bărbat.

Capitolul 2

Westminster, octombrie

– Acum, spuse lady Lucie, pentru cele mai noi membre, sunt trei reguli ce trebuie urmate atunci când înmânezi broşura unui domn. Prima: identifici un bărbat influent. A doua: îl abordezi cu fermitate, dar şi cu zâmbet. A treia: nu uita că bărbaţii simt dacă ţi-e teamă, dar de obicei lor le este mai teamă de tine.

– Precum câinii, murmură Annabelle.

Privirea cenuşie şi atentă a doamnei se îndreptă atunci spre ea.

– Ei, da.

Era limpede că fata asta avea urechi bune, trebuia să o reţină.

Annabelle îşi strângea la piept şalul, ţinându-l de capete cu pumnii îngheţaţi. Lâna aspră îi oferea prea puţină protecţie de ceaţa londoneză rece, care plutea în Piaţa Parlamentului, dar sigur nu şi de privirile tăioase ale trecătorilor. Parlamentul era închis pentru tot sezonul, dar o mulţime de domni se plimbau prin Westminster, punând la punct detalii ale legilor care îi guvernau pe toţi. I se strângea stomacul la gândul că ar fi putut aborda un astfel de bărbat. Nicio femeie decentă nu i-ar fi vorbit unui străin de pe stradă şi în niciun caz nu l-ar fi abordat fluturând nişte broşuri care declarau cu îndrăzneală

că *Legea Proprietății Femeilor Măritate face din soție o sclavă!*

Sigur, era ceva adevăr în acest titlu – prin Legea Proprietății, o femeie cu avere îi ceda soțului ei toată proprietatea în ziua nunții... Totuși, din cauza privirilor dezaprobatoare cu care era sfredelit micul lor grup, încerca să-și țină broșurile ceva mai discret. Toate eforturile ei fuseseră zădărnicite rapid în clipa în care lady Lucie, secretara Societății Naționale pentru Sufragiul Femeilor, deschisese gura ca să-și rostească discursul motivațional. Doamna avea aparența înșelătoare a unei ființe eterice, fiind grațioasă ca o păpușă de porțelan, cu un păr blond-deschis, lins și strălucitor, și cu o față delicată, în formă de inimă, dar vocea ei răsuna precum un claxon în piață, în timp ce li se adresa discipolelor ei.

Oare cum fuseseră silite acele doamne să vină acolo? Stăteau înghesuite precum oile pe timp de furtună, dorindu-și vizibil să fie altundeva, iar ea și-ar fi pus la bătaie șalul că niciuna dintre ele nu era ținută acolo de băierile pungii unui comitet de stipendii. Fata cu părul roșu de lângă ea avea o înfățișare destul de banală, cu ochii ei căprui și rotunzi și nasul cârn, rozaliu de frig, dar, grație zvonurilor care circulau prin Oxford, știa cine era tânăra: domnișoara Harriet Greenfield, fiica celui mai puternic bancher din Anglia. Preaputernicul Julien Greenfield nu avea idee, probabil, că fiica lui lucra pentru cauză. Gilbert, cu siguranță, ar fi făcut apoplexie dacă ar fi aflat ceva despre asta.

Domnișoara Greenfield își ținea cu multă delicatețe broșurile, ca și cum ar fi așteptat ca ele s-o muște de mână.

– Identifici, abordezi, zâmbești, murmură ea. Este destul de simplu.

Deloc. Cu gulerele hainelor ridicate și cu pălăriile trase peste ochi, toți bărbații care treceau grăbiți pe lângă ele păreau o fortăreață.

Fata ridică puțin capul și privirile li se întâlniră. Cel mai nimerit era să-i zâmbească cordial și să se uite în altă parte.

– Eşti domnişoara Archer, nu-i aşa? Studenta cu stipendie.

Domnişoara Greenfield se uită la ea pe deasupra şalului de blană mov.

Evident. Bârfa din Oxford funcţiona în ambele sensuri.

– Chiar eu, domnişoară, spuse ea, întrebându-se ce avea să urmeze: compasiune sau derâdere?

Dar ochii domnişoarei Greenfield se aprinseră de curiozitate.

– Probabil că eşti teribil de deşteaptă dacă ai obţinut o stipendie.

– Ei, mulţumesc, spuse Annabelle, încet. Mai degrabă teribil de supraeducată.

Domnişoara Greenfield chicoti, părând foarte copilăroasă.

– Eu sunt Harriet Greenfield, spuse ea, apoi îi întinse mâna înmănuşată. Este prima întrunire pentru sufragiu la care participi?

Lady Lucie părea prea absorbită de discursul ei nesfârşit despre justiţie şi de John Stuart Mill ca să observe că stăteau de vorbă.

Totuşi, Annabelle coborî vocea şi îi spuse în şoaptă:

– E prima mea întrunire, da.

– O, ce frumos, şi la mine la fel, spuse domnişoara Greenfield. Sper din toată inima să fie o alegere bună. Cu siguranţă e mult mai greu decât ai crede să-ţi găseşti o cauză nobilă, nu?

Annabelle se încruntă.

– Să-ţi găseşti... o cauză nobilă?

– Da, nu crezi că toată lumea ar trebui să îmbrăţişeze o cauză nobilă? Eu am vrut să mă alătur Comitetului Doamnelor pentru Reforma închisorilor, dar mama nu mă lasă. Aşa că am încercat cu Societatea Regală de Horticultură – dar a fost tot o nereuşită.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Așa e mersul lucrurilor.

Domnișoara Greenfield părea imperturbabilă.

– Presimt că drepturile femeilor sunt o cauză bună, deși trebuie să spun că ideea în sine de a te duce la un domn și...

– E vreo problemă, domnișoară Greenfield?

Vocea pocni ca o împușcătură, făcându-le pe amândouă să tresară. Fir-ar! Lady Lucie se uita aspru la ele, cu pumnișorul ei sprijinit în șold.

Domnișoara Greenfield lăsă capul jos.

– Nu.

– Nu? Am avut impresia că discutați ceva.

Domnișoara Greenfield scoase un scâncet nedefinit. Lady Lucie era cunoscută pentru faptul că era foarte fermă. Se spunea că ea, cu mâna ei, provocase un incident diplomatic în care fuseseră implicați ambasadorul spaniol și o furculiță de argint...

– Eram puțin îngrijorate, dat fiind că suntem pentru prima dată aici, spuse Annabelle, iar privirea ucigătoare a lui lady Lucie o sfredeli imediat.

Fir-ar să fie! Secretara nu era o femeie care să-și mascheze indispoziția cu zâmbete siropoase. Dintr-o sută de femei care puteau fi declarate raze blânde de soare, ea era o furtună.

Surprinzător, doamna se mulțumi cu o înclinare rapidă a capului.

– N-aveți de ce, spuse ea. Puteți lucra împreună.

Domnișoara Greenfield se învioră numaidecât, iar Annabelle își dezveli dinții într-un zâmbet. Dacă reușeau să abordeze măcar un bărbat influent, ar fi fost extrem de surprinsă.

Cu o siguranță de sine pe care nu o simțea, o conduse pe fată spre stația de trăsuri, unde aerul mirosea a cai.

– Identifici, abordezi, zâmbești, recita domnișoara Greenfield. Crezi că se poate face asta cu discreție, domnișoară

Archer? Vezi tu, tatăl meu... Nu sunt sigură că ştie că eu lucrez pentru cauză într-un demers aşa... public.

Annabelle aruncă o privire scrutătoare prin piaţă. Erau exact în inima Londrei, în umbra Big Ben-ului, înconjurate de oameni care, probabil, lucrau toţi, într-o formă sau alta, cu tatăl domnişoarei Greenfield. Dacă voiau să fie discrete, ar fi trebuit să rămână la Oxford. Ar fi fost mult mai plăcut să stea la Oxford. Un domn care se apropiase de trăsuri încetini pasul, se uită la ea, apoi o ocoli, strâmbând din buze, ca şi cum ar fi călcat în ceva neplăcut. O altă sufragetă din apropiere nu părea să se descurce mult mai bine – bărbaţii o respingeau cu un rânjet sau cu un fluturat al mâinilor. Mâinile acelea dispreţuitoare aveau ceva ce determină o emoţie de mult suprimată să se răscoale în stomacul ei şi să-i ardă gâtul precum un acid. *Furia.*

– Nu că tatăl meu s-ar opune drepturilor femeilor în sine... ah, suflă domnişoara Greenfield.

Rămăsese nemişcată, cu privirea aţintită spre ceva din spatele lui Annabelle.

Ea se întoarse.

În apropiere de intrarea în Parlament, din ceaţă apăru un grup de trei persoane. Se apropiau de trăsuri rapid şi hotărât, precum un tren cu aburi.

Neliniştea care o cuprinse când îi văzu îi stârni fiori pe şira spinării.

Bărbatul din stânga arăta ca o brută, cu trupul masiv încins în haine elegante. Cel din mijloc era un domn cu o faţă posomorâtă, încadrată de favoriţi mari. Al treilea... Al treilea bărbat era cel pe care îl căutau: un bărbat influent. Avea pălăria trasă peste ochi, acoperindu-i pe jumătate faţa, iar paltonul bine croit îi arăta umerii drepţi, ca de atlet. Nu părea doar un trântor rafinat, păşind cu siguranţa aceea liniştită şi impunătoare care transmitea că ştia că putea să cumpere pământul pe care călca.

Ca şi cum ar fi simţit privirea ei scrutătoare, bărbatul îşi ridică puţin capul.

Ea simți că îngheață.

El avea niște ochi izbitori, limpezi ca gheața și sclipitori de inteligență, o deșteptăciune rece și profundă, care pătrundea în miezul lucrurilor, ca să le aprecieze, să le respingă, să le eviscereze.

Dintr-odată se simți transparentă și fragilă ca sticla.

Își mută repede privirea, cu inima bătându-i nebunește. Cunoștea genul acesta. Petrecuse ani întregi detestând genul acesta de bărbat, genul care avea siguranța în oase, care emana prin toți porii noblețe, pornind de la postura plină de încredere și până la nasul aristocratic, perfect drept. Îi făcea pe oameni să se chircească cu o simplă căutătură.

Brusc, i se păru foarte important să nu se facă mică în fața acestui bărbat.

Ele voiau ca oamenii influenți să le asculte. Ei bine, tocmai făcuse primul pas: *Identifică domnul.*

Doi: *Abordează-l cu fermitate...*

Degetele ei se strânseră pe broșuri în timp ce picioarele o propulsară în față, exact în calea lui.

Ochii lui deschiși la culoare se făcură mici.

Zâmbește!

Un brânci în umăr o împinse într-o parte.

– Fă loc, cucoană!

Bruta! Uitase că există! Acum, el o făcuse să se împiedice și, pentru o fracțiune de secundă oribilă, lumea se clătinase cu totul.

O mână fermă o prinse de braț, susținând-o.

Ochii ei se ridicară și se izbiră de o privire rece.

Fir-ar! Era chiar aristocratul.

Și, *Dumnezeule*, bărbatul acela era cu mult peste cei pe care își propusese să-i abordeze. Nu exista niciun dram de blândețe în el – nicio urmă de fisură în armura lui. Era ras complet, iar părul blond-deschis era tuns scurt în părți; de fapt, totul la el era curat, drept și eficient: nasul proeminent,

linia sprâncenelor, fermitatea obrazului. Avea suprafaţa lustruită şi impenetrabilă a unui gheţar.

Stomacul i se strânse dureros.

Stătea faţă-n faţă cu cea mai rară dintre rase: un bărbat total nemanipulabil.

Trebuia să fugă.

Picioarele ei prinseseră rădăcini. Nu-şi putea lua ochii de la el. Ochii aceia... O uriaşă energie ţinută bine în frâu sclipea în adâncimile lor reci, ţintuind-o şi trăgând-o spre ei. Apoi, înţelegerea îi aprinse, luminoşi şi tulburători, de parcă ar fi fost străbătuţi de un curent electric.

Bărbatul deschise gura şi privirea îi căzu pe buzele ei. O lumină fierbinte îi aprinse ochii, după care se pierdu precum un fulger.

Ei bine, indiferent de poziţia pe care o ocupau în lume, oamenilor le plăcea gura ei.

Îşi ridică forţat mâna cu broşurile şi o ţinu exact sub nasul lui.

– Aţi vrea să se rectifice Legea Proprietăţii Femeilor Căsătorite, domnule?

Ochii lui deveniseră şi mai reci decât înainte, dacă acest lucru era posibil.

– Faci un joc foarte riscant, domnişoară.

O voce la fel de rece şi de impunătoare ca postura lui.

Aceasta îi înfierbântă sângele şi, în loc să se salveze, spuse:

– Cu tot respectul, riscul de a fi împinsă de un domn în plină zi este de obicei foarte mic. Vreţi să-mi eliberaţi braţul, vă rog?

Privirea lui se îndreptă rapid spre mâna lui dreaptă, care îi ţinea şi acum braţul.

Se întunecă la faţă.

În clipa următoare, era liberă.

Agitaţia şi zgomotele din Piaţa Parlamentului ajunseră din nou la urechile ei, nefiresc de puternice.

Apăsarea degetelor lui pe braţul ei persista ca o arsură.

El trecuse deja pe lângă ea, privind drept în faţă, cu cei doi însoţitori grăbind pasul după el.

Ea înghiţi în sec şi îşi dădu seama că avea gura uscată. Buzele încă o gâdilau, de parcă el i le-ar fi atins cu degetul.

Simţi o mână mică şi înmănuşată pe mânecă şi tresări. Ochii căprui ai domnişoarei Greenfield erau mari de îngrijorare şi de... uimire.

– Domnişoară... Te simţi bine?

– Da.

Nu. Obrajii îi ardeau de parcă tocmai ar fi căzut cu faţa pe pietrele ude ale pavajului. Îşi netezi cu mâna tremurătoare poalele rochiei.

– Ei bine, spuse ea cu falsă voioşie, înţeleg că domnii nu erau interesaţi.

Cu coada ochiului, văzu cum nobilul rece şi însoţitorii lui se urcau pe rând într-o trăsură mare. În timpul acesta, domnişoara Greenfield o studia cu ascunsă neîncredere, încercând, probabil, să îşi dea seama într-un mod politicos dacă nu cumva era labilă psihic. Nu era, dar nici nu putea să nege faptul că acţionase impulsiv. Dumnezeu s-o ajute. Nu mai fusese impulsivă de foarte mult timp.

– Ştii cine era? o întrebă domnişoara Greenfield.

Annabelle clătină din cap.

– Acela, spuse fata, era ducele de Montgomery.

Un duce. Normal că primul domn pe care încercase ea să-l abordeze trebuia să fie un duce, un bărbat doar cu puţin mai diferit decât un prinţ...

O pereche de tocuri se auzi ţăcănind rapid în spatele lor – lady Lucie se apropia cu forţa unei mici fregate.

– Am văzut eu bine? întrebă ea. Ai încercat să-l abordezi pe ducele de Montgomery?

Annabelle își îndreptă spatele.

– N-am știut că el este exclus din eforturile noastre.

– Nu e. Doar că nimeni n-a încercat vreodată să se apropie de el.

Doamna ridică puțin capul și o măsură pe Annabelle din cap până-n picioare.

– Nu pot să-mi dau seama dacă ești cea mai curajoasă sau cea mai nesăbuită dintre femeile pe care le-am recrutat recent.

– Nu știam cine e, spuse Annabelle. Pur și simplu, arăta ca un bărbat influent.

– Ei, asta ai intuit bine, spuse lady Lucie. Este unul dintre cei mai influenți oameni din țară.

– Și atunci, n-ar merita să încercăm să vorbim cu el?

– L-ai văzut? Este un bărbat care a divorțat de soție după mai puțin de un an, i-a păstrat zestrea și apoi a făcut-o să dispară din peisaj. Putem să considerăm cu îndreptățire că e o bătălie pierdută în privința drepturilor femeilor, ca să nu ne irosim cu el resursele limitate.

– Divorț?

O fi fost ea dintr-o mică localitate precum Chorleywood, dar până și ea știa că aristocrații nu divorțau. Totuși, nu părea că ar fi vrut să schimbe subiectul.

– Dar opinia ducelui nu ar putea schimba opiniile altor oameni influenți?

Lady Lucie pufni, într-o manieră nedemnă de o doamnă.

– Ar putea schimba și rezultatul alegerilor viitoare, dacă ar vrea.

– Dar asta înseamnă că, dacă el este împotriva noastră, aproape nu mai contează câți oameni câștigăm pentru cauza noastră, nu?

– Se poate.

Încruntătura îi arcui sprânceana lui lady Lucie.

– Dar nu are importanță. Armata noastră nu este făcută pentru atacul unei astfel de fortărețe.

– Atunci, măcar pentru un asediu, spuse Annabelle, sau măcar pentru un subterfugiu, cum ar fi un cal mare de lemn.

Două perechi de ochi o priviră imediat cu încruntare.

Ah, fir-ar să fie, gândise cu glas tare! Îmbrânceala acelui bărbat o tulburase probabil mai mult decât crezuse.

– Ei, asta îmi place cum sună, rosti lady Lucie tărăgănat. Îl trecem pe Montgomery în agendă pentru întrunirea de săptămâna viitoare.

Un zâmbet îi arcui buzele când îi întinse mâna.

– Spune-mi Lucie. Și tu, domnișoară Greenfield. Iar acum, vă rog să mă scuzați, cred că l-am văzut pe lordul Chiltern.

O privire năpustindu-se în ceață, cu eșarfa roșie fluturând în spatele ei ca un stindard. Domnișoara Greenfield se întoarse spre Annabelle cu o expresie serioasă.

– M-ai salvat de Lucie mai devreme, când era gata mă mănânce în fața tuturor. Te rog, spune-mi Hattie.

Lui Annabelle i se părea cam nepotrivită o asemenea familiaritate, mai întâi cu o doamnă, iar acum cu moștenitoarea unei familii remarcabile. Inspiră adânc. Aceasta era viața ei acum: era studentă, le solicita ducilor semnarea de petiții, dădea mâna cu fete teribil de bogate, cu șaluri de blană mov. Se gândi că cel mai înțelept mod de a acționa era să se comporte ca și cum ar fi fost absolut normal.

– Plăcerea mea, spuse ea. Și îmi cer scuze că n-am fost mai discretă.

Râsul lui Hattie răsună cu veselie în piață, atrăgând aproape la fel de multe priviri scandalizate precum broșurile lor.

Nu reușiră să atragă niciun bărbat influent în după-amiaza aceea. Între două încercări făcute fără prea mare tragere de inimă, privirea lui Annabelle se întorcea mereu în direcția în care dispăruse trăsura ducelui.

CAPITOLUL 3

Când Maiestatea Sa solicita o întâlnire, până şi un duce trebuia să se supună. Chiar dacă se ştia că ducele în chestiune era ocupat cu administrarea unuia dintre cele mai vechi ducate din regat şi că prefera să stea departe de aglomeraţia înnebunitoare a Londrei. Dar nu o puteai refuza pe regină, aşa că Sebastian Devereux, al nouăsprezecelea duce de Montgomery, ştia că nici el nu poate face excepţie de la regulă. Se cuvenea ca omul să-şi cunoască limitele. Asta însemna că le putea respecta sau le putea ignora, după cum o impunea situaţia.

Străbătu coridoarele Palatului Buckingham cu paşi mari, mânându-l efectiv de la spate pe majordomul regal din faţa lui. Ca de obicei, secretarul Lambton şi ofiţerul lui Lambton însărcinat cu protecţia mergeau repede în urma lui.

Ce voia oare?

Ultima dată când regina îl convocase fără vreun preaviz, ieşise din apartamentele ei cu însărcinarea de a pune capăt războiului comercial cu Imperiul Otoman. Îi dăduse peste cap tot programul, astfel că se mai lupta şi acum cu teancurile de hârtii nerezolvate. Ar fi preferat ca de data aceasta să fie o misiune şi mai importantă – una atât de importantă, încât să-l îndreptăţească să ceară ceva în schimb.

Îi întinse pălăria şi mantaua unuia dintre servitorii care stăteau aliniaţi pe holul care ducea spre apartamentul regal.

– Tu, îi spuse el ofiţerului însărcinat cu protecţia.

– Alteţa Voastră?

– Nu era cazul s-o împingi pe femeie.

Sprâncenele groase ale ofiţerului coborâră.

– Femeia din piaţă?

– Da! Sau ai mai acostat şi altele pe ziua de azi?

– Ei... nu, Alteţa Voastră.

Sebastian dădu din cap.

– Dacă mai aud vreodată că ridici mâna la o femeie, va fi ultima ta zi ca angajat al cuiva.

Ofiţerul nu era angajatul lui, dar, dacă Sebastian voia să dea afară pe cineva, putea s-o facă. Pe gâtul bărbatului apărură o mulţime de pete roşii. Se plecă şi spuse:

– Cum doriţi, Alteţa Voastră.

Accent de East End – şi atât de evident? Erau vremuri grele dacă până şi palatul avea probleme cu găsirea unor angajaţi adecvaţi.

Uşile mari şi arcuite se deschiseră, lăsând să se vadă valetul şi interiorul aurit al camerei.

– Alteţa Voastră! Sir Lambton.

Valetul făcu o plecăciune adâncă şi se retrase.

– Maiestatea Sa vă va primi acum.

Trupul corpolent al reginei se ridică din fotoliu în foşnetele rochiei negre şi ţepene.

– Montgomery.

Se îndreptă spre el, cu mâna plină de bijuterii întinsă în faţă.

– Sunt încântată să te văd.

Arcuirea buzelor ei confirma acest lucru. Era într-o dispoziţie bună. Deocamdată.

– Sir Lambton, zise ea întorcându-se spre secretarul ei, sper că aţi avut o călătorie lipsită de peripeţii.

Lambton clătină din cap.

– Am evitat un incident în ultima clipă, doamnă. Ne-a atacat o feministă în Piaţa Parlamentului.

Colţurile gurii ei coborâră brusc.

– Presupun.

– S-a repezit direct la duce.

– Neruşinata!

– Am scăpat nevătămat, doamnă, spuse Sebastian ironic.

– De data asta, zise regina. De data asta. Ah, le-ar trebui o biciuire zdravănă! Ce solicitări perverse şi nefireşti! Şi cine ar avea de suferit dacă s-ar face aşa cum vor ele? Păi, tocmai aceste femei. Niciun domn întreg la minte nu ar fi dispus să protejeze astfel de fiinţe bărbătoase, dacă ar fi nevoie. Spune-mi, Montgomery, îl întrebă ea, era teribil de masculină?

Masculină? Femeia aceea avea cele mai moi şi mai ispititoare buze pe care le văzuse pe malul acesta al canalului. Bărbaţii s-ar fi lăsat cu uşurinţă pradă plăcerilor pe care le-ar fi putut oferi o gură ca aceea. Dar mai remarcabil era că îl privise drept în ochi. Ochi verzi, puţin oblici. Nezâmbitori.

Clătină din cap.

– Mie mi s-a părut feminină, doamnă.

– Hmm!

Regina nu părea impresionată.

– Ştiţi ce se întâmplă când oamenii de rând au idei măreţe? Haos. Haos se întâmplă. Uitaţi-vă doar ce se petrece în Franţa.

Învârtindu-se, efectiv, pe tocuri, continuă.

– Dar acestea sunt preocupările zilei de mâine. Azi avem chestiuni mai presante.

Sebastian se încordă. Cuvântul „presant" suna promiţător. Ea avea ceva ce îi aparţinea – sau nepotul ei avea –, iar el urma să poată recupera acel ceva doar dacă reuşea să-i ofere un lucru pe care şi-l dorea foarte mult.

În cei șaisprezece ani cât fusese duce de Montgomery, nu apăruse niciodată un astfel de lucru. Înțelegea oarecum. Era mai ușor să controlezi un duce, chiar și unul devotat, când țineai ostatică reședința familiei lui, veche de opt sute de ani.

Regina se așeză din nou în fotoliul ei, făcând-o cu atâta solemnitate, încât ți-ai fi imaginat că era un tron.

– Ești o specie rară, Montgomery, începu ea. Evaluezi, iei decizii și execuți totul foarte eficient și remarcabil... de modest.

Învârti pe deget crucifixul incrustat cu diamante, care îi atârna pe colierul de la gât, apoi adăugă:

– Iar eu apreciez foarte mult modestia.

El plecă modest capul, căci, de fapt, nu era deloc modest. Făcea totul cu moderație, pentru că așa obținea rezultate, dar nu era prima persoană care interpreta greșit purtarea lui.

Pe urmă spuse:

– Vreau să fii principalul consilier strategic al Partidului Conservator pentru campania electorală.

Educația ducală îl ajută să-și păstreze expresia neutră, dar mintea i se oprise în loc.

– Pentru alegerile următoare?

Regina se încruntă.

– Da. Ceva n-a mers bine. Partidul Liberal a câștigat un avans surprinzător.

Nu era așa surprinzător dacă priveai țara prin ochelarii transparenți ai realității, și nu prin ideologia roz de partid a lui Disraeli. Dar regina avea o slăbiciune absurdă pentru prim-ministru, chiar așa parvenit cum era – iar acum îi cerea lui Sebastian să-l țină la putere pe omul acela?

Ceasul german cu cuc de pe șemineu continua să numere secunde strategice, în timp ce el analiza faptele. Alegerile erau în martie, adică peste aproximativ cinci luni. Cu greu se putea spune că era suficient timp pentru

a schimba situaţia, când avea zece proprietăţi, nenumărate activităţi politice şi un frate indisciplinat, pe care trebuia să-l stăpânească. Întrebarea era: cât de mult îşi dorea regina ca el, personal, să schimbe rezultatul alegerilor? Foarte mult. La treizeci şi cinci de ani, era unul dintre consilierii în care avea încredere, pentru că se pricepea la ce făcea.

Se uită în ochii ei şi rosti:

– Sunt onorat, dar eu nu sunt politician, doamnă.

Ea înţepeni.

– Lasă-ne singuri, Lambton, porunci apoi.

Strâmbătura de pe faţa ei se accentuă şi mai tare după ce uşa se închise.

– Doar cu numele nu eşti politician şi nimeni nu îţi poate contesta calităţile de lider, zise ea. Acţiunile tale publice s-au finalizat cu o serie neîntreruptă de succese.

– În prezent, sunt prea ocupat pentru a îndeplini această misiune aşa cum ar trebui, doamnă.

– Regretabil, spuse ea cu răceală şi, când văzu că el nu răspunde, adăugă: Spune-mi, te rog, există ceva care ţi-ar permite să-ţi schimbi priorităţile?

Nu era o întrebare – îl provoca să-i solicite ceva reginei Angliei.

Privirea lui nu avu nicio şovăire.

– Îmi petrec o bună parte din timp încercând să-l conving pe Hartford să-mi vândă castelul Montgomery, spuse el. Dacă l-ar putea convinge cineva să-mi dea înapoi casa, atunci aş fi liber pentru a-i consilia pe cei din Partidul Conservator.

Ea se încruntă.

– Să-ţi *vândă* castelul? Şi noi care aveam impresia că vânzarea nu s-a făcut aşa cum trebuia!

Pe sub fustele ei impenetrabile, un mic picior bătea rapid în podea.

– Amintește-ne, Montgomery, cum de a ajuns reședința familiei tale în posesia nepotului meu!

Își zise că probabil și-o merita.

– Tatăl meu a pierdut-o în favoarea marchizului la un joc de cărți, doamnă.

Sprâncenele reginei se ridicară într-o mirare prefăcută.

– A! Exact. Vezi tu, cineva ar putea spune că merita să piardă acel castel din moment ce îl desconsidera atât de mult, încât a ajuns să-l pună gaj la un joc de cărți, nu crezi?

– Fără îndoială, spuse el, dar eu nu sunt tata.

Bătaia ritmică a piciorului ei încetă brusc. Tăcerea care urmă era încărcată de o tensiune ciudat de personală. Îl privise ani întregi încercând să recupereze moștenirea familiei lui și nu îi pusese piedici niciodată, dar nici nu îl ajutase. Decât o dată, bănuia el, când se descotorosise de soția lui, iar repercusiunile fuseseră surprinzător de puține.

– Într-adevăr, nu ești, spuse ea. Așadar, vreau să preiei conducerea campaniei.

– Doamnă...

Ea ridică mâna fulgerător.

– Prea bine. Hartford îți va face o ofertă după alegeri.

Mușchii lui se crispară de parcă cineva tocmai l-ar fi trântit la pământ, îngreunându-i respirația.

– Oferta e condiționată de rezultatul alegerilor? reuși el să întrebe.

Trebuiau clarificate astfel de lucruri.

Ea se strâmbă.

– Cu siguranță. Ultimul cuvânt în privința victoriei aparține, desigur, unei puteri superioare, dar asta nu ar fi pentru noi dovada că acest castel trebuie să se întoarcă la tine?

Mintea lui o luă deja înainte când se ridică şi se îndreptă spre uşă, rearanjându-şi programul pentru lunile care urmau...

– Duce...

El se întoarse încet.

Regina stătea rezemată de spătarul fotoliului, cu o sclipire răutăcioasă în ochii albaştri.

– Pentru ca această campanie să reuşească, spuse ea, comportamentul tău trebuie să fie exemplar.

Îşi stăpâni încruntarea. Comportamentul lui era atât de exemplar, conformându-se cu atâta pricepere, încât nici măcar un divorţ nu reuşise să-i clatine poziţia.

– Unii spun că ai devenit un excentric, or, excentricitatea este cât se poate de nepotrivită pentru un bărbat de nici patruzeci de ani, eşti de acord?

– De acord...

– Şi totuşi, rareori eşti văzut la petreceri. Nu organizezi supeuri şi eşti într-adevăr nesociabil, când toată lumea ştie că politica se discută la o masă bună. Iar anul trecut n-a existat nicio petrecere de Anul Nou, şi nici cu un an înainte.

Iar în anul de dinaintea acestuia fusese o petrecere doar pentru că existase o ducesă care să se ocupe de toată treaba.

Strânse din dinţi. Se vedea limpede unde voia să ajungă.

– Petrecerea din ajunul Anului Nou organizată de Montgomery era faimoasă pe tot continentul când eram eu mică, zise în continuare regina. Bunicul tău găzduia cele mai frumoase focuri de artificii. Sigur, pe atunci era organizat totul la castelul Montgomery, dar şi la Claremont era foarte bine.

– Doriţi să organizez o petrecere în ajunul Anului Nou.

Vocea lui era uscată ca praful.

Ea bătu din palme cu veselie.

– Da, într-adevăr. Ai cam întârziat cu invitaţiile, desigur, dar lumea îşi va schimba planurile. Nu va dori nimeni să lase impresia că nu a fost invitat la evenimentul anului. Aşa că fă-ţi datoria, duce! Dă o petrecere. Înveseleşte-te!

Înveseleşte-te! Cuvintele îi răsunau în cap batjocoritoare, în timp ce trenul se îndrepta huruind spre Wiltshire. Sebastian îşi întoarse cu greu privirea dinspre orizontul care începea să se întunece.

Ramsey tocmai terminase de aşezat caietul, stiloul şi sugativa pe masa îngustă din faţa lui şi se pregătea să se retragă în locul din vagon rezervat servitorilor.

– Ramsey, pregăteşte o listă cu persoanele care ar trebui invitate la o petrecere de Revelion.

Oricât era de bine pregătit, valetul nu se putu stăpâni şi făcu ochii mari, înainte să apuce să-şi controleze expresia.

– Da, Alteţa Voastră!

– Trebuie să fie şi focuri de artificii, costul nu are importanţă.

– Am înţeles, Alteţa Voastră.

– Şi un bal, adăugă Sebastian cu chipul întunecat. Îmi trebuie o idee pentru un bal de iarnă până săptămâna viitoare.

– Desigur, Alteţa Voastră.

Ramsey băgă mâna în veston şi scoase de acolo caseta subţire de argint cu ţigări. O aşeză pe masă, lângă sugativă, şi se retrase.

Sebastian luă stiloul. Atacul reginei îşi atinsese ţinta. Cu greu se putea spune că găzduirea unei petreceri era o pedeapsă, dar regina ştia bine cât de mult îl iritau toate astea: lumea care se călca în picioare, pălăvrăgeala stupidă,

aerul sufocant, intruziunea în casa şi în munca lui – şi nu exista o ducesă care să ia asupra sa corvoada organizării şi a socializării. Rămase o clipă nemişcat. Oare asta era intenţia reală a reginei, să-l facă să simtă lipsa unei soţii?

Puse stiloul jos şi se întinse după ţigări. Nu era nevoie să i se amintească. Un bărbat de vârsta lui ar fi trebuit să aibă de mult o ducesă care să aibă grijă de casă şi de o droaie de copii. Şi toate marile doamne din societate păreau să ştie asta, aruncându-şi spre el toate fiicele nubile ori de câte ori îşi făcea apariţia pe undeva – fete de şaptesprezece ani, care concurau ca să ajungă viitoarea ducesă de Montgomery. Toate mult prea înfricoşate de el ca să-l poată măcar privi în ochi. Gura i se strâmbă într-un zâmbet sardonic. Ar fi trebuit să poată răbda mult mai multe, în afară de privire, dacă i-ar fi fost vreuna soţie.

Nechemaţi, nişte ochi limpezi şi verzi îi apărură în minte. Femeia din piaţă. Se uitase direct în ochii lui. *Ripostase.* Doamnele din cercul lui nu îndrăzniseră să facă asta, darămite o femeie situată într-o poziţie atât de joasă. De neconceput. Şi totuşi, Ochi Verzi îndrăznise. Se desprinsese din turmă, din acea mulţime fără chip care, de obicei, mişuna pe la periferia vieţii lui, şi îi apăruse direct în cale... Impertinentă fetişcană! Poate puţin smintită.

Deschise caietul şi, când puse stiloul pe hârtie, dispărură toate, mai puţin misiunea actuală. Castelul Montgomery. Dăruit primului duce de Montgomery pentru serviciile sale din Bătălia de la Hastings şi pierdut de al optsprezecelea duce de Montgomery la un joc de cărţi. Urma să-l recupereze, chiar dacă acesta avea să fie ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

CAPITOLUL 4

– Pari preocupată, domnişoară Archer.

O privire de ţintaş o fixa peste rama de metal a ochelarilor şi Annabelle tresări, cu un sentiment de vinovăţie, dar şi de alarmă. Toate elementele înfăţişării profesorului Jenkins sugerau genialitatea savantului care era. La nici patruzeci de ani, era deja un titan în materie de războaie din Grecia antică, aşa că, dacă era vreun curs la care trebuia să fie atentă, acela era cursul său de dimineaţă.

Ridică ochii cu oarecare căinţă spre fostul corespondent al tatălui ei.

– Îmi cer iertare, domnule profesor.

El se aplecă peste birou.

– E împletitul acela afurisit, nu?

– Mă scuzaţi?

– Împletitul, repetă el, uitându-se ameninţător la doamna Forsyth. Clic-clic-clic... e înnebunitor, ca nişte picături care curg cu furie dintr-un robinet.

Ţăcănitul se opri brusc în spatele lui Annabelle, iar consternarea doamnei Forsyth umplu încăperea. Annabelle se crispă. Femeia se simţea jignită pe bună dreptate – la urma urmelor, Annabelle o plătea cu şase penny pe oră ca să stea exact acolo, pentru că Gilbert, naiba să-l ia, avusese dreptate într-o singură privinţă: chiar avea nevoie de însoţitor. Un însoţitor care să fie aprobat de directorul colegiului ei, nici mai mult, nici mai puţin. Studentele nu aveau voie să meargă

în centrul oraşului neînsoţite şi nici nu puteau rămâne singure cu un profesor. Doamna Forsyth, văduvă, bătrână şi cuviincios îmbrăcată, arăta, cu siguranţă, ca un gardian respectabil.

Dar, dacă Jenkins era vexat de zgomotul împletitului, trebuia să găsească o altă soluţie. La urma urmei, el era titanul. Lecţiile lui transformau pagini vechi şi sfărâmicioase în ferestre pline de sens ce se deschideau spre trecut; inteligenţa lui extraordinară îi aprindea propria imaginaţie. Şi, ca s-o înveţe, el făcea efortul de a veni în sala de clasă pe care universitatea o pusese la dispoziţia studentelor: o încăpere cu piese de mobilă disparate, aflată deasupra brutăriei de pe strada Little Clarendon.

O brutărie. Acesta era miezul problemei. Nu împletitul îţi distrăgea atenţia, ci aroma caldă de pâine proaspăt coaptă, ce pătrundea prin crăpăturile uşii...

O căruţă trecu hodorogind pe strada de sub ei.

Profesorul îşi închise exemplarul din Tucidide, trântindu-l cu zgomot.

– Atât pentru ziua de azi, spuse el. Nu am nicio îndoială că mâine vei veni cu o interpretare originală a acestui capitol.

Mâine? Lumina caldă care apăruse după cuvintele lui măgulitoare se stinse rapid – asta însemna că trebuia să lucreze iar în schimbul de noapte, la birou. Se adunau repede şi aici, mai repede decât la Chorleywood.

Se uită pe ascuns la Jenkins, în timp ce îşi băga în săculeţ stiloul şi caietul. Fusese uimită să vadă cât de tânăr părea profesorul când îl întâlnise, după ani întregi de corespondenţă seacă, ştiinţifică. Era deşirat şi avea un chip neridat, datorită vieţii petrecute preponderent în arhivele slab luminate. Era şi oarecum labil, fiind ba pierdut în gânduri, ba ager ca un bici. Relaţia cu el constituia o provocare.

Jos, în brutărie, cineva începu să zdrăngăne cu mare entuziasm două cratiţe de metal.

Jenkins îşi ciupi nasul.

– Vino la biroul meu din St. John's data viitoare, spuse el.

St. John's. Unul dintre cele mai vechi şi mai bogate colegii de la Oxford. Se spunea că doar cu remarcabila sa colecţie de vinuri se puteau cumpăra bijuteriile Coroanei.

– Dar fără andrele şi fără ghem, spuse Jenkins, ne-am înţeles?

Annabelle mergea grăbită pe strada St. Giles, alături de doamna Forsyth, care era şi acum indispusă. I-ar fi plăcut să se plimbe şi să admire fermecătoarele ziduri de gresie ce încadrau strada, dar întârziau la întrunirea sufragetelor. *Simţea* însă şi aşa pietrele albite de vreme ale clădirilor vechi, care emanau o înţelepciune de secole şi un aer misterios. Cu o zi în urmă, reuşise să se uite printr-una dintre uşile medievale din zid şi zărise în treacăt superba grădină a colegiului de băieţi din spate, o mică insulă cu arbori exotici, flori târzii şi unghere ascunse, închisă acolo ca o bijuterie într-o casetă. Într-o bună zi, avea să găsească o cale de a intra acolo.

În săptămâna aceea, sufragetele se adunau la Randolph. Hattie şi însoţitoarea ei, care îi era străbătuşă, închiriaseră mai multe apartamente în luxosul hotel pentru un trimestru, oferindu-se cu amabilitate să le găzduiască pe toate. Sala comună de la colegiul ei, sala Lady Margaret, ar fi fost destul de încăpătoare pentru micul lor grup, dar domnişoara Wordsworth nu permitea activismul politic în perimetrul universităţii. *Voi tolera natura stipendiei dumitale*, îi spusese ea lui Annabelle la prima lor întâlnire, *dar să foloseşti cu înţelepciune încrederea pe care ţi-a acordat-o universitatea.* Domnişoara Wordsworth *era o* femeie interesantă – deşi plătea din buzunarul ei profesorii, ca să le ofere femeilor educaţie, nu considera deloc necesar să le ajute să obţină şi drept de vot.

– Ce încearcă grupul tău să obțină, mai precis? o întrebă doamna Forsyth, respirând și pufăind sonor.

Ah, era ciudat că semăna atât de mult cu mătușa May, mai ales când spunea lucruri de felul acesta. *Ce vrea să obțină, mai precis, nepotul meu, educându-te așa?* Mătușa May avusese în fiecare zi astfel de replici nemulțumite, în lunile lungi de iarnă pe care le petrecuseră împreună în nord. Poate de aceea o alesese pe doamna Forsyth din mulțimea de însoțitoare aprobate de direcțiune. Studie pe furiș femeia, din colțul ochiului. Chiar semăna puțin cu mătușa May, cu ochelarii ei mici așezați pe vârful nasului...

– Cerem să se modifice Legea Proprietății pentru Femeile Căsătorite, spuse ea, astfel încât femeile să-și poată păstra proprietățile după căsătorie.

Doamna Forsyth se încruntă.

– Dar de ce? Cu siguranță, toate bunurile materiale ale soțului sunt și ale soției.

– Dar bunurile acestea nu vor fi pe numele ei, spuse Annabelle, alegându-și cu grijă cuvintele. Și cum doar persoanele care au pe numele lor o proprietate pot vota, femeia trebuie să-și păstreze proprietatea, dacă dorește să poată vota.

Doamna Forsyth plescăi cu limba.

– Înțeleg tot mai bine de ce o fată frumoasă ca tine a rămas nemăritată. Nu ești doar studioasă, ci și o activistă politică radicală. Toate complet nefolositoare pentru o soție.

– Exact, răspunse Annabelle, pentru că era imposibil să spună altceva.

N-ar fi fost o soție convenabilă pentru niciunul dintre bărbații pe care îi cunoștea. Probabil fusese așa din clipa în care citise despre oameni ca Ahile, Odiseu sau Iason – semizei și oameni care știuseră să navigheze pe cele șapte mări. Oameni care ar fi putut s-o ia cu ei într-o aventură. Poate că, dacă tatăl ei ar fi pus-o să citească *Frumoasa din pădurea adormită*, în loc de *Iliada*, viața ei ar fi fost altfel.

La Randolph, întrunirea era gata să înceapă: Lucie scotocea după ceva într-un săculeț așezat lângă un mic birou pentru vorbitor. Vreo zece doamne vorbărețe formau un semicerc în jurul șemineului lui Hattie – un șemineu din marmură roz, cu o oglindă mare cu ramă aurie, cu foiță de aur, își spuse ea, în timp ce îi înmâna haina servitoarei.

Hattie nu era acolo și toate locurile erau ocupate. Cu excepția jumătății unei canapele franțuzești. Cealaltă jumătate era ocupată de o tânără înfășurată într-un șal ecosez vechi și uzat. Annabelle recunoscu șalul. Fata fusese în Piața Parlamentului: lady Catriona Campbell. Nu era studentă, ci era asistenta tatălui ei, Alastair Campbell, profesor la Oxford, conte scoțian și proprietar al unui castel din Highlands. Iar acum, doamna o făcu să tresară când îi făcu un mic gest stângaci și se strânse puțin, ca să-i facă loc.

Câteva priviri furișe o însoțiră când se îndreptă spre canapea; da, își dădea bine seama că rochia ei de stradă era simplă și veche. Printre rochiile mătăsoase, cu croieli moderne ale doamnelor, probabil părea o relicvă dintr-o epocă de mult apusă... *deși nu era atât de veche precum șalul acela ecosez.*

Se așeză cu grijă pe canapeaua de catifea.

– Cred că nu am făcut cunoștință până acum, îi spuse ea lui lady Campbell. Sunt Annabelle Archer.

Doamna nu semăna cu o fiică de conte: fața îi era pe jumătate ascunsă de niște ochelari rotunzi, iar părul negru era strâns într-un coc neglijent. În plus, își ținea șalul pe umeri, exact cum își purta o țestoasă carapacea.

– Știu cine ești, spuse lady Campbell. Ești fata cu stipendia.

Cuvintele ei directe erau temperate de un ușor accent scoțian.

Păru încurajată de zâmbetul lui Annabelle, căci mâna dreaptă îi ieși de sub șal.

– Eu sunt Catriona. Te-am văzut cum l-ai abordat pe ducele de Montgomery săptămâna trecută. Ai fost foarte curajoasă.

Annabelle strânse absentă mâna întinsă spre ea. Montgomery. Numele îi readuse totul în memorie – fața aristocratică, expresia arogantă, ochii reci, fermitatea mâinii care-i strângea brațul... Nu era mândră de asta, dar întâlnirea aceea o preocupase atât de mult, încât îl căutase în *Analele Aristocrației*. Ca orice duce care se respecta, linia lui genealogică ajungea până la Wilhelm Cuceritorul, cu care strămoșii lui veniseră în 1066 pentru a schimba chipul Britaniei. Familia lui nu făcu decât să adune și mai multe pământuri și averi de-a lungul secolelor. Devenise duce la nouăsprezece ani. Părea o vârstă îngrozitor de mică la care să deții o bucată substanțială din țară, dar, când se gândea la atitudinea lui impunătoare și calmă, i se părea imposibil ca omul acela să fi fost vreodată copil. Poate răsărise de undeva gata format, precum un blond semizeu grec.

– Doamnelor!

Lucie plesni un teanc gros de hârtii de pupitrul ei. Satisfăcută că le captase tuturor atenția, aruncă spre grup o privire întunecată.

– Misiunea noastră tocmai a devenit și mai dificilă. Ducele de Montgomery este acum noul consilier al campaniei electorale a conservatorilor.

Ei, că tot vorbeam de lup...

Un murmur șocat se ridică în jurul lui Annabelle. Ea înțelesese că unii dintre membrii Partidului Conservator erau în favoarea votului feminin, dar cei mai mulți erau împotriva lui, în vreme ce liberalii aveau puțini membri care se opuneau sufragiului femeilor, cei mai mulți fiind în favoarea lui. Ducele venea cu greutatea sa în rândul partidului nepotrivit.

Lucie ieși din spatele pupitrului cu hârtiile ei.

– Circumstanțele drastice impun măsuri drastice, spuse ea, înmânându-le hârtiile, așa că propun ca de acum înainte să ne întâlnim cu membrii Parlamentului în birourile lor, și înainte de asta vom afla totul despre ei: ce le place, ce nu le place și, mai important ca toate, care sunt punctele lor slabe. Apoi ne vom croi abordarea. Crede că este expert în

justiție? Îi aduci argumente din Platon. Crede că vor avea de suferit copiii lui dacă soția primește drept de vot? Îi explici că o femeie independentă este o mamă mai bună. Pe scurt, doamnelor, cunoașteți-vă inamicul!

Annabelle dădu din cap. Strategie și manipulare – de obicei, asta funcționa.

Foaia pe care i-o dăduse Lucie era împărțită în secțiuni clare: caracteristici generale... evidența voturilor... scandaluri notabile... *pardon?* Informațiile de genul acesta nu erau deloc cunoscute în cercul ei. Trebuia să caute prin ziarele de scandal și prin arhivele publice – dar când? Școala și meditațiile pe care le făcea pentru a-l plăti pe Gilbert deja o obligau să lucreze până târziu în noapte.

Ușa anticamerei scârțâi și Hattie se strecură în încăpere. Se uită la Lucie cu un zâmbet mic, parcă cerându-și scuze, și se așeză lângă Annabelle într-un nor de parfum scump.

– Bună dimineața, Catriona, Annabelle, ciripi ea. Am întârziat. Ce am pierdut?

Annabelle îi întinse o hârtie.

– Urmează să spionăm bărbații influenți.

– Ce interesant! Ah, cu astea s-ar putea face un ghid fabulos al burlacilor eligibili!

Dinspre Lucie se auzi un mârâit.

– Burlaci eligibili? Ai fost vreodată atentă la întrunirile noastre?

Hattie scoase un gâfâit speriat.

– Niciun bărbat nu este eligibil atâta vreme cât devii proprietatea lui în clipa în care te măriți cu el, spuse Lucie cu fața întunecată.

– Dar e adevărat că mamele care vor să-și căsătorească fetele ne pot da multe informații, îndrăzni să spună lady Mabel de pe canapeaua de vizavi.

– Vă puteți completa lista prin toate mijloacele posibile, se învoi Lucie. Numai nu prin căsătorie.

– Şi ce te face să crezi că membrii Parlamentului ne vor primi la birou? întrebă Catriona.

– Alegerile sunt în martie. Politicienilor le place să pară accesibili în lunile de dinaintea alegerilor.

Lucie se întoarse spre Annabelle, cu o expresie întrebătoare pe faţa ei de spiriduş.

– Ce crezi despre această abordare?

– Ideea este excelentă, spuse Annabelle cu sinceritate.

Lucie îşi permise un zâmbet mic de satisfacţie.

– Tu ai fost inspiraţia mea. Felul în care te-ai dus la Montgomery ca la un muritor de rând m-a făcut să fac un pas înapoi şi să privesc cu alţi ochi modul nostru de abordare.

– Va fi dificil să găseşti informaţii despre Montgomery, spuse Hattie. Este divorţat şi toată lumea ştie că vrea să-şi recupereze castelul. Dar nu s-a scris nimic despre el în ziarele de scandal, iar eu le-am citit pe toate.

Lucie îşi încreţi nasul.

– Pentru că este favoritul reginei, iar presa nu se atinge de el. Nu, avem nevoie de măsuri drastice în privinţa lui Montgomery. Catriona, nu faci tu meditaţii cu fratele lui? Cu lordul Devereux?

Catriona clătină din cap.

– Am făcut trimestrul trecut, la scriere hieroglifică.

– Excelent, spuse Lucie. Găseşte o scuză ca să vă vedeţi, apoi te infiltrezi...

Catriona se trase înapoi, speriată.

– Eu? A, nu.

Lucie privi cu ochi pe jumătate închişi.

– De ce nu? Deja vă cunoaşteţi.

– L-am învăţat hieroglifele, bombăni Catriona, asta-i altceva decât...

– Infiltrarea, completă Hattie.

– Dar...

Catriona o făcu să dispară sub șal.

– Nu-i nimic, spuse Lucie tăios. O va face Annabelle.

Annabelle își ridică puțin capul, surprinsă și puțin alarmată.

– Eu?

– Dacă vrei.

– Mă tem că n-aș putea găsi vreun motiv pentru care să mă prezint în fața Domniei Sale.

Lucie părea să înceapă să devină tensionată.

– Nu ai nevoie de motiv. Tu ești cea mai frumoasă dintre noi. Te prefaci că ești teribil de impresionată de ce spune și îți va dezvălui toate secretele lui înainte să-și dea seama.

– Nu sunt..., începu Annabelle, dar Hattie o întrerupse cu o fluturare veselă a mâinii.

– Ba ești foarte frumoasă, ciripi fata, ai un profil atât de drăgălaș! Mă gândeam că mi-ar plăcea să-mi fii model pentru Elena din Troia. Ai vrea?

Annabelle clipi nedumerită.

– Poftim?

Hattie își flutură degetele.

– Eu studiez artele frumoase. Pictez. Slavă Domnului, bine că există mănuși, am cele mai jalnice mâini din Anglia.

„Nu, cele mai jalnice ar fi ale mele", își spuse Annabelle. Bătăturile acelea n-aveau să i se șteargă toată viața.

– Sunt onorată, spuse ea, dar mi-ar fi imposibil să-mi fac timp pentru asta.

– E pentru trimestrul următor, zise Hattie, cu ochii ei rotunzi și rugători.

Lucie își drese vocea.

– Peregrin Devereux, spuse ea. Găsește o cale să ajungi la el.

Fetele schimbară priviri îndoielnice.

– Dacă vrem ceva de la lordul Devereux, trebuie să-i oferim altceva în schimb, spuse Annabelle, începând cu lucrul cel mai evident.

– Am putea să-l plătim, sugeră Hattie.

Annabelle clătină din cap.

– E greu de crezut că are nevoie de bani.

– Tinerii au întotdeauna nevoie de bani, spuse Hattie, dar ai dreptate, s-ar putea ca banii să nu fie de ajuns pentru a-l determina să-l bârfească pe fratele lui.

– Poate ar trebui să găsim un mod de a ne apropia chiar de Montgomery.

Hattie se încruntă.

– Dar cum? Este total nesociabil.

O tăcere gânditoare se aşternu în încăpere.

– Cred că există ceva ce şi-ar dori lordul Devereux, spuse Catriona încet.

Hattie se aplecă spre ea.

– Da?

Catriona îşi studie mâinile.

– Societatea lui de băutori îşi doreşte cheia de la pivniţa colegiului St. John's.

Hattie scoase un strigăt înăbuşit de uimire.

– Evident că vor asta.

Surescitarea îi gâdilă ceafa lui Annabelle. Societăţile de băutori de la Oxford erau scandalos de competitive, astfel că lucrul acesta ajunsese până şi la urechile delicate ale studentelor. Se spunea că premiul valora mai mult decât o licenţă, fiind la fel de râvnit precum câştigarea unui concurs împotriva celor de la Cambridge, care se aflau în fruntea dezmăţului cu băutură. Curioase priorităţi aveau oamenii bogaţi!

– Dar cum putem pune mâna pe cheie? întrebă ea.

Catriona ridică puţin capul.

– Tatăl meu are cheia.

Într-adevăr. Ca profesor la St. John's, Campbell avea tot felul de chei. Annabelle simţi rara pornire de a zâmbi. Hattie semăna cu un pisoi care se pregătea să atace o colivie cu un canar în ea.

– O, Doamne, spuse Catriona. Sper să merite.

Soarele apusese când Annabelle urcă scările scârţâitoare din Sala Lady Margaret spre camera ei. Erau doar opt studente în clasa ei, dintre care una, mai precis Hattie, locuia la Randolph, aşa că stăteau lejer în modesta casă de cărămidă de la marginea oraşului. Nu se putea compara cu Randolph, şi totuşi, o emoţie caldă o copleşi când intră pe uşa camerei. Strălucirea slabă a lămpii cu gaz îmbrăca totul într-o lumină aurie – patul îngust din stânga, şifonierul din dreapta şi, drept înainte, biroul şubred din faţa ferestrei. Biroul *ei*. Unde se putea cufunda în miturile Antichităţii greceşti şi unde putea dezlega enigme latineşti. Patul *ei*. Unde putea dormi singură, fără să primească vreo lovitură de picior de la un copil şi fără să-i fure pătura vreuna dintre fetele lui Gilbert. Nu trebuia decât să lase un bilet pe uşă, în care să spună că era ocupată, şi lumea întreagă rămânea afară, lăsând-o netulburată.

Se cuprinse strâns cu braţele. Ce dar era acesta, o cameră a ei.

Avea să profite la maximum de ea; avea să fie cea mai conştiincioasă şi mai recunoscătoare studentă.

Dar mai întâi... scoase un geamăt. Mai întâi, trebuia să ajute un grup de sufragete să se infiltreze în casa celui mai puternic duce din Anglia.

CAPITOLUL 5

Noiembrie

Sebastian îl sfredeli cu privirea pe Peregrin, pe deasupra scrisorii care îi acompaniase sosirea neașteptată la Claremont.

– Ai restanțe.

– Da, domnule.

– Nu ți-ai plătit taxa trimestrială.

Peregrin își trecu nervos mâna prin păr, lăsându-l teribil de ciufulit.

– Nu.

Deci încercarea de a-l face pe fratele lui inept să fie responsabil din punct de vedere financiar, oferindu-i un cont propriu, se soldase cu un eșec.

– Și, azi-dimineață, Weatherly s-a cățărat pe un burlan proaspăt aurit la St. John's fiindcă tu alergai după el cu sabia?

– Era o floretă, mormăi Peregrin, iar Weatherly o merita.

Sebastian lăsă scrisoarea pe biroul deja încărcat cu teancuri ordonate de hârtii, toate urgente și la fel de importante. Nu avea timp pentru asta. Peregrin nu era prost și nici nu era copil, deci nu avea nicio justificare să se poarte astfel. Dar deja de un an se comporta exact așa, creând niște probleme care n-ar fi trebuit să existe după niciun fel de logică.

– Erai beat?

Peregrin se foi pe scaun.

– Nu. Un scotch, poate două.

Dacă el spunea două, puteai să fii sigur că era vorba de o cantitate dublă. Să bei înainte de prânz... Ei, așa după cum se spunea, așchia nu sare departe de trunchi.

– Sunt dezamăgit.

Chiar și el simți răceala din voce.

O roșeață se așternu peste nasul și obrajii lui Peregrin, făcându-l să pară ciudat de copilăros. Dar, la aproape nouăsprezece ani, era bărbat. Sebastian preluase un ducat la vârsta lui. Pe de altă parte, probabil că el nu fusese niciodată atât de copilăros ca Peregrin.

Privirea îi alunecă de la fratele lui spre perete: șase tablouri care înfățișau proprietăți se aflau în dreapta ușii, iar tabloul în care apărea castelul Montgomery era încă în partea stângă. Cu șaisprezece ani în urmă, poruncise ca toate tablourile să fie așezate în partea stângă, ca să-și amintească în fiecare zi ce pierduse, vânduse sau dusese la ruină tatăl lui în scurta sa domnie. Sigur, temeliile ducatului se năruiau de câteva decenii, iar bunicul lui făcuse praf mai toată averea. Dar tatăl lui avusese de ales: să oprească răspândirea putregaiului financiar care le distrugea proprietatea sau să capituleze. El alesese să capituleze, și o făcuse așa cum numai un Montgomery face: cu o eficiență brutală. Procesul de recuperare fusese dezgustător, o serie nesfârșită de forțări de mână, de favoruri cerute și oferite și de tradiții disprețuite. Sebastian aproape că înțelesese de ce mama lui se mutase în Franța; îi era mai simplu să ignore de acolo persoana care devenise: un duce cu o minte de negustor. Orice, numai să recupereze castelul. Nici măcar nu se simțea prea atașat de locul acela. Era întunecos și friguros, iar țevăria era groaznică; recuperarea lui ar fi însemnat încă o gaură mare în pungă. Dar ce era al lui... era al lui. Datoria era datorie. Când avea să vină martie, castelul Montgomery urma să treacă, în sfârșit, în partea dreaptă a ușii. Da, era un moment al naibii

de nepotrivit ca moştenitorul lui prezumtiv să facă pe prostul satului.

Îi aruncă lui Peregrin o privire grea.

– Ai cheltuit banii de şcoală pe distracţii cu prietenii, presupun.

– Da, domnule.

Aşteptă.

– Şi am... jucat cărţi.

Sebastian îşi încleştă fălcile.

– Femei?

Roşeaţa lui Peregrin se transformă în pete.

– Nu te poţi aştepta de la mine să-ţi spun, se bâlbâi el.

În sinea lui, Sebastian era de acord; ceea ce făcea fratele lui în spatele uşilor închise nu era treaba lui. Dar puţine erau lucrurile care puteau încurca un lord tânăr, bogat şi stupid mai mult decât o femeie vicleană, care aspira să urce scara socială.

– Ştii cum e, spuse el. Dacă nu îi cunosc părinţii, nu vrea decât să profite de tine.

– Nu există nicio femeie, zise Peregrin, cu suficientă iritare pentru a sugera că exista.

Sebastian îşi propuse să nu uite, să-l pună pe omul său să facă cercetări printre demimondene şi s-o informeze pe acea domnişoară, oricine ar fi fost ea, că trebuia să-şi îndrepte ambiţiile spre altcineva.

Bătu cu degetul în scrisoare.

– Îţi voi opri banii pentru burlan din alocaţie.

– Am înţeles.

– Nu vii cu mine în Franţa. Vei rămâne aici şi vei învăţa.

Un moment de ezitare, apoi o încuviinţare posomorâtă.

– Şi vei sta la Penderyn cât va dura petrecerea de Anul Nou.

Peregrin păli.

– Dar...

O privire fusese suficientă pentru a-l face pe fratele lui să-şi înghită protestul, deşi venele de pe gât i se încordaseră. De neînţeles, lui Peregrin îi plăceau petrecerile organizate acasă şi focurile de artificii; de fapt, cu cât îl înconjura mai multă turbulenţă, cu atât mai vesel devenea, iar când auzise de reluarea petrecerilor de Anul Nou, jubilase de-a dreptul. Nu se întâmpla niciodată nimic pe proprietatea din Ţara Galilor.

– N-aş putea să primesc o bătaie cu bâtul în loc de asta, te rog? îl întrebă Peregrin.

Sebastian se încruntă.

– La vârsta ta? Nu. În plus, ai nevoie de mai mult de câteva minute ca să reflectezi la idioţenia ta.

Peregrin lăsă privirea în podea.

Dar văzuse lucirea de emoţie din ochii fratelui său. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi zis că era ură.

În mod ciudat, se simţi rănit.

Se rezemă de spătarul fotoliului. În cei şaisprezece ani în care îl crescuse pe Peregrin, probabil că făcuse o greşeală pe undeva, pentru că era evident că nu se transforma în bărbatul care ar fi trebuit să fie. Sau poate că... Peregrin se transforma exact în bărbatul care era: un bărbat ca tatăl lor.

Nu cât trăiesc eu.

Fratele lui ţinea în continuare capul plecat. Vârfurile urechilor păreau să îi ardă.

– Poţi să pleci acum, îi spuse Sebastian. De fapt, nu vreau să te mai văd aici până la vacanţă.

Peregrin Devereux nu era deloc aşa cum se aşteptase Annabelle. Cu ochii lui căprui şi sclipitori şi părul blond-

murdar, părea copilăros și abordabil... chiar plăcut. Tot ce nu era fratele lui.

Ea, Hattie și Catriona îl găsiră rezemat de una dintre coloanele de la St. John's, cu o țigară pe jumătate fumată, pe care o stinse politicos la apropierea lor.

Se uită la micul lor grup puțin derutat.

– Doamnelor, mă puteți crede optimist, spuse el, dar cheia aceasta ne-ar pune în fruntea tuturor societăților de băutori din Oxford, așa că mă cutremur gândindu-mă la preț. Care va fi acela? Lâna de aur? Un cap pe o tavă? Sufletul meu?

Vorbea cu aceeași intonație afectată a nobililor pe care Annabelle îi cunoscuse la petrecerile de odinioară de la conac, oameni cărora le plăcea sunetul vocii lor. Îți trebuia o ureche bună ca să descoperi luciditatea ascunsă în vocea lordului Devereux. Băiatul nu era vreun prost.

Ea se uită la el cu o privire care spera să pară timidă.

– Sufletul dumitale este în siguranță cu noi, lord Devereux. Nu îți cerem decât o invitație la următoarea petrecere pe care o veți da la Claremont.

El clipi nedumerit.

– La petrecere, repetă el. La o petrecere oarecare?

– Da.

Ea se întrebă cum ar fi fost o petrecere care nu era „oarecare".

– Mă întreb de ce ați alege voi asta, când ați fi putut alege orice altceva.

Părea sincer uimit.

Din fericire, venise pregătită. Oftă cu tristețe.

– Uită-te la noi!

Făcu un gest cu mâna spre haina ei veche.

– Suntem intelectuale. Ni s-a dus vestea că nu suntem la modă; dumneata însă te afli în fruntea celui mai modern grup din Oxfordshire.

Şi cât era de adevărat! Ea nu-şi permitea să cumpere haine la modă; Catriona părea a fi complet dezinteresată, iar Hattie, ei bine, ea avea idei personale referitoare la modă. În ziua aceea purta o pană imensă, turcoaz, la pălărie, care îi ridica micul acoperământ pentru cap de fiecare dată când se înteţea vântul.

Pe această pană săltăreaţă îşi fixase acum privirea lordul Devereux.

– Ah, am înţeles.

Întreaga lui ţinută denota bani şi bun-gust; un joben aşezat neglijent într-o parte, un palton cenuşiu şi elegant, o eşarfă legată lejer, pantofi fără nicio pată, toate purtate cu o calculată neglijenţă, pentru a sugera că nu era deloc interesat de modă.

Îşi întoarse din nou privirea spre Annabelle.

– Deci vreţi să deveniţi moderne prin asociere.

– Da, domnule.

El încuviinţă din cap.

– Absolut rezonabil.

Încă mai şovăia.

Ea scoase cheia din buzunarul hainei. Obiectul greu, cu aspect medieval, se învârti în jurul degetului ei o dată, apoi de două ori, cu mare efect. Peregrin Devereux nu se mai codea. Îşi concentră atenţia asupra cheii precum pasărea de pradă al cărei nume îl purta – vulturul.

– În momentul de faţă, spuse el rar, este, într-adevăr, planificată o petrecere pentru săptămâna de dinaintea Crăciunului. Dar va fi o petrecere mai intimă, mai puţin oficială, doar vreo doisprezece domni. Iar ducele nu se va afla la reşedinţă.

Ridică din umeri, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

O încordare pe care nu îşi dăduse seama că o simţea se descătuşă în pieptul ei. Dacă ducele nu era acasă, misiunea aceea nesăbuită ar fi fost considerabil mai uşoară pentru amicele ei.

– Alteța Sa va fi plecată? repetă ea.

Peregrin încă privea cheia.

– Se va duce s-o viziteze pe mama în Franța.

Ea se întoarse spre Hattie și Catriona, prefăcându-se că analizează situația.

– Ce credeți? Poate fi considerată și asta o petrecere?

– Cred că da, spuse Hattie cu o voce stinsă. Catriona reuși doar să dea repede din cap.

Dumnezeule, amândouă erau roșii la față și extrem de nervoase. Annabelle spera că lordul Devereux avea să atribuie asta firii exagerat de surescitabile a mimozelor.

– În acest caz, noi vom respecta înțelegerea, spuse ea, întinzându-i nobilului cheia pe care o ținea în palmă. Ai două ore ca să faci un duplicat.

– Stai, spuse Hattie, oprind mâna lui Annabelle. Cuvântul dumitale de gentleman, îi ceru ea lordului Devereux.

Un zâmbet pieziș îi strâmbă buzele. Își puse mâna pe inimă și schiță o plecăciune.

– Pe onoarea mea, domnișoară Greenfield. Palatul Claremont vă așteaptă.

CAPITOLUL 6

Decembrie

Abia trecuseră de gara din Marlborough când Annabelle se recunoscu învinsă – traducerea lui Tucidide într-un vagon care huruia era imposibilă. Lăsă cartea jos.

– Așa, bravo, o încurajă Hattie de pe bancheta din față.

Annabelle se strâmbă. Stomacul îi era întors pe dos. Lângă ea, calmă, Catriona continua să citească, în timp ce era săltată în scaun, iar însoțitoarea lui Hattie, strămătușa, nu părea nici ea afectată, sforăind deja cu gura deschisă în colțul celălalt al trăsurii.

– Ești cam palidă, ba chiar verzuie, observă Hattie cu ochii ei atenți de artist. Ești sigură că este bine să citești într-un vehicul aflat în mișcare?

– Trebuie să predau un referat.

– Acum ești în vacanță, îi zise Hattie cu blândețe.

Annabelle îi aruncă o privire gravă.

– Nu se poate spune că a fost alegerea mea.

Încă încerca să se obișnuiască oarecum cu ideea că avea să meargă la o petrecere ducală. Ce naivă fusese să creadă că era suficient să obțină o invitație pentru doamne! Lucie fusese foarte fermă și insistase să meargă și Annabelle la petrecere – trei cai de lemn în spatele liniilor inamice erau mai buni decât doi – și, cum Lucie ținea băierile pungii, iată

că era acolo, îndreptându-se spre vizuina leului. Încercase o mulțime de scuze perfect rezonabile, cea mai nimerită fiind aceea că nu avea nimic potrivit de îmbrăcat pentru o asemenea ocazie. Cufărul ei, bine îndesat cu rochiile lui lady Mabel de zi și de seară, din vremuri apuse, hodorogea acum pe acoperișul vagonului. Lucie rămăsese deoparte – era cunoscută ca fiind radicală, iar ducelui nu-i plăcea radicalismul.

Ducele nu este acasă.

Și, chiar dacă ar fi fost, era puțin probabil să-și aducă aminte de o femeie ca ea. Întâlnirea cu un om de rând trebuia să fie pentru el o experiență deloc remarcabilă. Și totuși... Oare doar lectura lui Tucidide îi făcea atâta rău? Ultima oară când mersese în casa unui nobil fusese un dezastru...

Trase perdeaua de la geam și se uită la peisajul care îi trecea prin fața ochilor. Fulgii de zăpadă alergau grăbiți pe lângă fereastră, albind dealurile și văile domoale din Wiltshire, sub cerul înnorat al dimineții.

– Mai este mult? întrebă ea.

– Mai puțin de o oră, răspunse Hattie. Dar, dacă va continua să ningă așa, s-ar putea să rămânem înțepeniți.

Spera ca drumurile spre Kent să nu se înfunde. *Să fii în Chorleywood pe 22 decembrie,* îi scrisese Gilbert. Peste o săptămână și un pic, avea să frece podele, să facă plăcinte, să aducă lemne de foc, și totul cu un copil mofturos legat în spate. Spera ca cele trei luni de școală să n-o fi înmuiat. Că îi plăcea, că nu-i plăcea, soția lui Gilbert, avea nevoie de tot ajutorul posibil.

– Spune-mi, cum ai ajuns să fii interesată de asta?

Hattie se uita la *Istoria Războiului Peloponesiac,* aflată în poala lui Annabelle.

Evită cu grijă să nu privească literele mișcătoare.

– Să fiu sinceră, nu cred că am avut de ales. Tata m-a învățat greaca veche din momentul în care am știut să citesc, iar războaiele messeniene erau specialitatea lui.

– A fost la Oxford?

– Nu, a fost la Durham. A fost al treilea fiu, aşa că a devenit cleric. A învăţat mai mult singur.

– Dacă ar fi fost educate şi femeile mai demult, spuse Hattie, ar fi existat acum mai puţine cărţi despre carnagii şi mai multe despre poveşti de dragoste şi alte lucruri frumoase.

– Dar sunt o mulţime de poveşti de dragoste în aceste cărţi. S-o luăm, de pildă, pe Elena din Troia! Menelaus a trimis o mie de corăbii ca s-o aducă înapoi.

Hattie strânse din buze.

– Personal, mi s-a părut întotdeauna că o mie de corăbii sunt o exagerare. Iar Menelaus şi Paris s-au bătut pentru Elena cum se bat câinii pentru un os; n-a întrebat-o nimeni ce ar vrea ea. Până şi obsesia ei pentru Paris a fost declanşată de o săgeată otrăvită – ce e atât de romantic în asta?

– Pasiune, spuse Annabelle. Săgeţile lui Eros sunt îmbibate în pasiune.

– Ei, pasiune, otravă, zise Hattie, amândouă îi zăpăcesc pe oameni.

Avea dreptate, într-un fel. Grecii antici credeau că pasiunea era o formă de nebunie care infecta sângele, inspirând chiar şi în zilele acelea fuga de acasă, duelurile ilegale şi romanele senzaţionale. Putea să abată de la calea cea bună chiar şi o fată perfect raţională de vicar.

– Platon era romantic, totuşi, spuse Hattie. Nu spunea el că sufletul nostru este separat în două înainte de naştere şi că noi ne căutăm toată viaţa jumătatea, ca să ne simţim din nou întregi?

– Da, a spus asta.

Şi ideea i se păru ridicolă – tocmai de aceea dialogul lui despre sufletele-pereche era o satiră. Annabelle păstră asta pentru sine, pentru că pe chipul lui Hattie era o lumină visătoare pe care nu avea inima s-o şteargă.

– Cât sunt de nerăbdătoare să-mi întâlnesc jumătatea pierdută, oftă ea. Catriona, cum arată sufletul tău pereche? Catriona?

Catriona ridică puțin capul din carte, clipind încet, ca o bufniță speriată.

– Sufletul meu pereche?

– Jumătatea ta, îi explică Hattie. Soțul ideal.

Catriona oftă.

– Păi. nu prea știu.

– Dar o femeie trebuie să știe ce își dorește de la un bărbat!

– Presupun că ar trebui să fie un cărturar, spuse Catriona, ca să mă lase să-mi fac cercetările.

– Aha! dădu din cap Hattie. Deci, un domn progresist.

– Într-adevăr. Dar al tău? întrebă repede Catriona.

– Tânăr, rosti Hattie. Trebuie să fie tânăr și nobil –și neapărat blond. Culoarea aceea vibrantă, auriu-închis, pe care o au vechile monede romane.

– Este... foarte exact, spuse Catriona.

– Va poza pentru tablourile mele, zise Hattie. Și nu pot să am un sir Galahad bătrânicios, nu? Gândește-te, ai văzut vreun cavaler în armură strălucitoare care să nu fie tânăr și blond?

Annabelle își reprimă o strâmbătură. Fetițele mici de la țară vorbeau despre cavaleri și despre prinți. Pe de altă parte, pentru o fată ca Hattie, cavalerii și prinții nu erau doar personaje de basm, ci veneau să ia masa cu părinții ei în St. James. Iar dacă unul dintre aceștia urma să se căsătorească cu ea, trebuia să aibă grijă de ea și să o răsfețe, pentru că altminteri avea să-i dea socoteală lui Julien Greenfield.

Până și ea ar fi putut lua în calcul căsătoria într-o astfel de situație – să fii bine tratată, cu o armată de servitori la dispoziția ta, care să aibă grijă de gospodărie...

Dar aşa, suflet-pereche sau nu, căsătoria însemna un ciclu nesfârşit de frecat, curăţat şi trudit pentru întreaga familie, cu obligaţia suplimentară de a-i permite unui bărbat să se folosească de trupul tău pentru plăcerea lui... Degetele ei se înfipseră în catifeaua banchetei. Ce ar fi fost mai rău? Să împarţi patul cu un bărbat pe care nu îl iubeşti sau cu unul care avea puterea de a-ţi călca inima în picioare?

– Annabelle, spuse în mod inevitabil Hattie. Spune-ne despre sufletul tău pereche!

– Pare a fi ocupat în altă parte, nu? Ceea ce este foarte bine, pentru că intenţionez să mă bazez pe jumătatea mea.

Evită ochii dezaprobatori ai lui Hattie, uitându-se din nou pe fereastră. Un orăşel se dezvăluia acum privirii dincolo de geam. Case de piatră de culoarea mierii se înşirau de-a lungul străzii, părând comestibile cu acoperişurile şi hornurile glazurate cu zăpadă. Câţiva porci se mişcau alene pe trotuar. Măcar ducele avea grijă de oamenii lui.

Pe toţi Dumnezeii!

– Acolo este Claremont?

Puse un deget pe geamul rece.

Hattie se aplecă spre fereastră.

– Da, ea e. Ce casă drăguţă!

Casă şi *drăguţă* nu descriau deloc exact construcţia care apăruse în depărtare. Claremont se ridica din pământ precum o uriaşă stâncă fermecată, măiestrit cioplită şi implacabilă. Întinsă pe un mal uşor înălţat, supraveghea terenul până la kilometri distanţă, ca un rege pe tron. Era cu adevărat magnifică – înfricoşător de magnifică.

Sunetul sacadat al copitelor părea că se stingea neauzit în imensitatea curţii pavate cu piatră. Dar în capătul scărilor de gresie cenuşie care duceau la casa principală era o siluetă singuratică. Peregrin Devereux. Avea privirea cam

înceţoşată şi eşarfa de la gât boţită, dar mâna îi fu fermă când le ajută să coboare din vagon.

– E cu adevărat mirific să vă am aici, doamnelor, spuse el, luându-le de braţ pe Catriona, care roşise, şi pe mătuşica Greenfield, pentru a le conduce pe scări. Domnii aşteaptă cu nerăbdare sosirea voastră.

Holul de la intrarea în conacul Claremont se ridica ameţitor pe trei niveluri, până sub cupola de sticlă a acoperişului. Balustradele de la etajele superioare erau decorate cu statui. Dalele de marmură erau aranjate în pătrate albe şi negre, ca într-o tablă uriaşă de şah. Foarte potrivit pentru un bărbat cunoscut ca fiind strategul favorit al reginei.

Annabelle inspiră adânc şi îşi îndreptă spatele. *Totul era absolut normal.* Avea să reziste un weekend acolo. Ştia să folosească furculiţa şi cuţitul în ordinea potrivită şi cum să facă o plecăciune – şi în faţa cui. Vorbea bine franceza, latina şi greaca; putea interpreta o melodie şi să cânte la pian; şi putea să poarte o conversaţie despre istoria Orientului şi a Occidentului. Tatăl ei pasionat de Antichitate şi străbunica maternă avuseseră grijă de asta; cu o hotărâre galică, micuţa ei *grand-mère* îi învăţase eticheta dinastiei Bourbon pe toţi descendenţii din casa vicarului. Asta o făcuse pe Annabelle să devină o ciudăţenie în Kent, teribil de supraeducată, după cum îi spusese lui Hattie. Cine putea şti dacă asta avea să o ajute acum să evite cele mai groaznice capcane dintr-un palat ducal?

Lordul Devereux le conduse lângă un grup de servitori aflaţi la picioarele scării măreţe.

– Aproape că suntem înzăpeziţi, spuse el, aşa că propun să facem o plimbare de vreo oră cu caii în jurul grădinilor.

Catriona şi Hattie fură încântate de acest plan, dar ele ştiau să călărească. Experienţa lui Annabelle se limita la a sta călare pe un cal bătrân, la arat – aşa că foarte greu se

putea spune că era calificată pentru cai de rasă cu şa, în care să stai pe o parte.

– Eu o să refuz invitaţia. Aş vrea să lucrez la traducerea mea.

– Desigur, zise Peregrin indiferent. Jeanne, aici de faţă, o să-ţi arate camera. Nu ezita să ceri, dacă ai nevoie de ceva; ce poftești, ce vrei, ce dorești... totul ţi se va da.

– Atunci, voi avea grijă la ce îmi doresc aici, spuse ea.

El îi schiţă zâmbetul acela fermecător, de acum familiar.

– *Devereuuux.*

Un strigăt de beţiv reverberă între ziduri şi zâmbetul i se şterse rapid de pe faţă.

– Ei, vă rog să mă iertaţi, domnişoară. Doamnelor... Se pare că flăcăii au găsit coniacul.

Patul cu baldachin din camera ei de oaspeţi era aproape indecent de luxos: supradimensionat, cu draperii de catifea verde-smarald, groase ca muşchiul, şi un morman de perne de mătase în culori aprinse. Abia aştepta să se întindă pe salteaua moale şi curată.

Cu două niveluri mai jos de ferestrele înalte era curtea, care avea în mijloc o fântână înconjurată de tise tunse impecabil. Un parc imens, acoperit cu zăpadă, pe care Peregrin îl numise „grădină", se întindea până în depărtare.

– Mai aveţi nevoie de ceva, domnişoară?

Jeanne, camerista, aştepta în picioare, cu mâinile împreunate frumos pe şorţ.

Părea că toată splendoarea aceea i se ridicase rapid la cap. De ce să lucreze acolo la traducerea ei, când mai erau încă două sute de camere?

Își luă volumul de Tucidide și caietul.

– Vrei să-mi arăți, te rog, unde este biblioteca?

– Desigur, domnișoară. Care dintre ele?

Mai mult de o bibliotecă?

– Păi, cea mai frumoasă dintre ele.

Jeanne încuviință din cap, ca și cum ar fi fost cea mai rezonabilă solicitare.

– Urmați-mă, domnișoară!

Biblioteca era ascunsă în spatele unei uși de stejar arcuite, care scârțâi când se deschise. Printr-o fereastră cu vitralii aflată pe peretele opus, între două rânduri de rafturi din lemn întunecat, lumina se revărsa ca reflectată dintr-o prismă. Un șir de covoare orientale ducea spre un șemineu în care focul trosnea, în apropierea ferestrei, unde un fotoliu o aștepta, gata s-o îmbrățișeze.

Annabelle păși șovăielnic pragul. Avu o senzație stranie de recunoaștere, ca și cum cineva ar fi tras cu ochiul în mintea ei pentru a vedea cum își imaginase ea biblioteca perfectă, transpunând apoi imaginea în piatră și lemn.

– E frumoasă cu tavanul acesta, nu, domnișoară?

Annabelle lăsă capul pe spate. Tavanul boltit era pictat într-un bleumarin intens, strălucind vag cu toate stelele unei nopți fără lună.

– E splendid.

De fapt... se uita la imaginea fidelă a cerului, a cerului de iarnă, dacă nu se înșela.

– E aur adevărat, spuse Jeanne cu mândrie. Sunați dacă vă trebuie ceva, domnișoară.

Ușa se închise în urma ei cu un clinchet slab.

Liniște. Era atât de liniște acolo... Dacă și-ar fi ținut respirația, ar fi auzit praful dansând.

Se apropie de foc, trecându-și degetele peste cotoarele cărților legate în piele, peste curbura fină a unui

glob făcut din lemn de abanos lustruit. Texturile bogăţiei şi ale confortului.

Fotoliul era solid şi masculin. Un scăunel tapisat era aşezat spre şemineu, la o distanţă potrivită pentru o pereche de picioare lungi, şi în apropiere de fotoliu era o măsuţă. În aer persista o urmă vagă de fum de tutun.

Ezită. Ar fi fost o îndrăzneală să folosească fotoliul stăpânului casei. Dar stăpânul nu era acasă.

Se cufundă în fotoliul larg cu un geamăt de plăcere.

Avea să deschidă cartea într-un minut. Nu mai stătuse aşa, fără să facă nimic... de ani întregi.

Căldura plăcută a focului începu să-i pătrundă în piele. Urmări cu pleoapele pe jumătate închise liniile vitraliilor de la fereastră – păsări şi flori mistice, elaborat împletite. În spatele ferestrei, fulgii de nea cădeau în spirale mute, nesfârşite. Focul trosnea încet, încet...

Se trezi încordată. Era o prezenţă acolo, aproape ameninţătoare. Deschise ochii repede şi inima i se lovi de coaste. Un bărbat stătea în picioare deasupra ei. Se uita direct spre pieptul lui. Pulsul începu să-i bubuie în urechi când se sili să ridice treptat ochii. O eşarfă neagră de mătase, cu un nod perfect. Un guler alb şi ţeapăn. Linia aspră a unui obraz.

Ştia deja cine era. Calmitate. Stomacul i se strânse dureros când întâlni, în sfârşit, privirea palidă a ducelui de Montgomery.

Capitolul 7

Ochii i se holbară o fracțiune de secundă, după care pupilele i se micșorară precum o gămălie.

Perii subțiri de pe trupul ei se ridicaseră la fel ca blana unei pisici zbârlite.

Ah, nu o uitase nicio clipă – se uita în jos la ea, cu o iritare care se revărsa din el precum aburul dintr-o ladă cu gheață.

– Ce... cauți... în... casa... mea.

Vocea îi era la fel de autoritară precum și-o amintea, iar precizia ei rece ajunse drept în gândurile ei înnebunite. *Un bărbat complet nemanipulabil.*

Cumva, ea se ridică în picioare.

– Alteța Voastră! Am crezut că sunteți în Franța.

De ce, de ce a trebuit să spună asta?

Expresia ducelui se schimbă, din scandalizată deveni uimită.

– Domnișoara Archer, nu-i așa? întrebă el, aproape amabil.

Iar asta era mai degrabă neliniștitor.

– Da, Alteța Voastră!

El nu se retrăsese. Stătea prea aproape de ea, cam cu un cap mai înalt. Dacă voia s-o intimideze cu trupul lui, era un gest contraproductiv, pentru că intimidarea trezea în ea o emoție puternică: rezistența.

Nu i se părea că ar fi fost un om care să tolereze rezistența.

Haina lui neagră și strâmtă îmbrăca niște umeri remarcabil de drepți și de lați și o talie zveltă. Părul scurt, deschis la culoare, părea aproape alb în lumina soarelui de decembrie. Auster și lipsit de culoare ca iarna... ducele însuși. Și, probabil, la fel de capabil s-o ucidă înghețând-o.

– Ești companioana fratelui meu, presupun, spuse el.

Ei nu îi plăcu tonul pe care rostise cuvântul „companioană".

– Lordul Devereux și cu mine suntem *cunoștințe,* Alteța Voastră.

Se mișcă un centimetru în față, pentru a vedea dacă el avea să facă gestul politicos de a-i da spațiu. Nu îl făcu. Simți privirea lui alunecându-i pe față și apoi pe gât. Disprețul din ochii lui spunea că vedea totul: scobiturile adânci ale obrajilor; cerceii ei cu perle false; vechea rochie de zi a lui lady Mabel, modificată de mâna ei și nepotrivită cu tenul ei.

Ceva se prăbuși în ea.

– Câtă nerușinare... să pui piciorul în casa mea! spuse el. Este ceva neobișnuit chiar și pentru o femeie de teapa dumitale.

Ea clipi nedumerită. O femeie de teapa ei?

– Suntem... cunoștințe, repetă ea cu o voce care suna ciudat de distantă.

– Cunoștințe, zise Montgomery, dacă așa îți place dumitale să spui, madam. Dar ți-ai ales greșit bărbatul cu care să faci cunoștință. Băierile pungii sunt la mine. Trebuie să înțelegi că eforturile dumitale cu lordul Devereux nu te vor duce nicăieri.

Pe Annabelle o cuprinse fierbințeala.

Nu era iritat pentru că o găsise dormind în fotoliul lui; o credea amanta fratelui lui.

Ea și Peregrin Devereux? Ridicol!

Şi totuşi, o privire îl convinsese pe lordul Montgomery că ea s-ar fi vândut unui nobil pentru bani.

Bătăile violente ale inimii îi umplură urechile. Furia ei, atâta timp ţinută în frâu, se descolăci şi se ridică precum un şarpe împuns cu băţul. Puse cu totul stăpânire pe ea, făcând-o să-şi înalţe un şold şi să-l măsoare atent, de la faţa osoasă până la pantofii lustruiţi şi înapoi. Nu îşi putu stăpâni rânjetul regretabil că îl descoperise dornic.

– Alteţa Voastră, murmură ea. Sunt convinsă că punga dumitale este... enormă. Dar eu nu sunt de vânzare.

El rămase stană de piatră.

– Vrei să sugerezi că ţi-am făcut propuneri indecente?

– Dar nu acesta este, de obicei, motivul pentru care un domn vorbeşte despre băierile pungii lui în faţa unei femei de teapa mea?

Un muşchi de pe obrazul lui zvâcni, iar ea simţi asta ca un duş rece pe capul ei înfierbântat.

Nu era bine.

La urma urmelor, era unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia.

Pe neaşteptate, el se aplecă mai aproape de ea.

– Vei pleca din casa mea imediat ce drumurile vor permite din nou călătoriile, spuse el încet. Vei pleca şi vei sta departe de fratele meu. M-am făcut destul de clar?

Niciun răspuns nu îi veni în minte. Era atât de aproape, încât mirosul lui începuse să-i invadeze plămânii, un amestec masculin şi tulburător de apret şi săpun de ras.

Reuşi să dea din cap.

El făcu un pas înapoi şi ochii lui îi arătară printr-un semn abia perceptibil să se îndrepte spre uşă.

O dădea afară.

Mâna îi zvâcnea de dorinţa nebună de a-l pălmui, pentru a vedea dispărând aroganţa aceea de pe nobila lui faţă. Ah, dar aroganţa îi cobora până în măduvă.

Își aminti să smulgă de pe masă cartea lui Tucidide și caietul.

În drum spre ușă, privirea lui o apăsă, rece și neclintită, precum țeava unui pistol între umerii ei.

Femeia își ținu cartea la piept ca pe un scut și toate liniile trupului ei zvelt erau rigide. Închise ușa foarte încet în urma ei și, cumva, asta i se păru un fel de replică finală.

Sebastian își flexă degetele.

O recunoscuse imediat ce deschisese ochii și se uitase la el.

Ochi Verzi era în casa lui.

Ochi Verzi era partenera secretă a fratelui său.

Dormise ca o nevinovată în fotoliul lui, cu genunchii strânși la piept și cu o mână sub obraz, gâtul dezvăluindu-și pulsul calm. Profilul ei avea încremenirea marmurei, făcând-o să arate ca o muză prerafaelită. Chiar și pe el îl uimise. Nu părea o femeie care îl prindea în capcană pe un biet nobil, ca să-și arate priceperea.

Ochii o dădeau de gol, fiind extrem de inteligenți, calmi și deloc inocenți. Orice dubii ar fi avut, reacțiile ei le spulberaseră: nicio femeie bine-crescută n-ar fi reacționat cu impertinență la nemulțumirea lui. Ea ar fi vrut să-l pălmuiască; o simțise până în oase. *Nebunie.*

El porni cu pași mari spre ieșire.

Fusese enervant să primească de la regină porunca să se întoarcă *numaidecât* din Bretania pentru o întrunire de criză. Era inacceptabil să-și găsească reședința plină de lorzișori beți, după o călătorie de douăzeci de ore. Dar ca să fie jignit în propria bibliotecă de o femeie ușoară... asta era mai mult decât scandalos.

O față lungă și neliniștită îl aștepta când ieși în hol.

– Acum, Bonville.

– Alteța Voastră.

Valetul, despre care în mod normal ar fi zis că era imperturbabil, avea acum o căutătură sălbatică.

– Îmi asum deplina responsabilitate pentru... situația aceasta.

– Nu cred că este necesar, spuse Sebastian, dar pune-mă la curent!

Menajera lui se fâstâcise prea tare când intrase pe ușa din față fără veste. Reușise să întocmească lista cu invitații, iar el pornise deja după primul nume, numele unei femei pe care nu o cunoștea.

– Doisprezece domni au venit azi-noapte neanunțați, spuse Bonville, și lordul Devereux m-a bătut pe spate și mi-a spus: „Bonville, fii băiat de treabă! Deja faceți pregătiri pentru petrecerea cea mare, trebuie să fie mâncare și băutură din belșug!" Doisprezece, Alteța Voastră! Fetele de la bucătărie...

Ah, Peregrin, Peregrin! Preț de un moment, Sebastian se gândi să se ducă să-l caute pe fratele lui, să-l bage la el în birou și să-i dea, totuși, o mamă de bătaie. Mai târziu. Avea să se răfuiască mai târziu cu fratele lui, când furia n-avea să îi mai răscolească venele precum un curent activ. Și trebuia să joace rolul gazdei pentru oaspeții nepoftiți, pentru că, dacă ar fi făcut altceva, ar fi însemnat să admită că un puști de optsprezece ani trecuse peste ducele de Montgomery. Stăpânirea lui de fier îl împiedică să scrâșnească din dinți în fața valetului.

– Iar dimineață au sosit alții, își continuă Bonville povestirea zorită. Trei domnișoare și însoțitoarea lor, și nu știm dacă una dintre ele este măcar doamnă.

– Nu e, zise Sebastian posomorât.

Stai! O însoțitoare?

– Eu așa am crezut, zise Bonville. Cum să poarte fata contelui de Wester Ross un pled oribil pe ea și să se plimbe precum un iacobin...?

Sebastian ridică mâna.

– Lady Catriona e aici?

– Așa se pare, Alteța Voastră.

Fir-ar să fie! Trebuia să fi ascultat lista până la capăt înainte să pornească după madam.

– Ai menționat trei doamne, spuse el. Ce alte doamne?

– Domnișoara Harriet Greenfield și mătușa ei, doamna Greenfield-Carruther. Le-am dat apartamentul cu tavan aurit.

Una dintre fetele lui Greenfield și lady Catriona. Niciuna dintre ele nu ar sta într-o companie nepotrivită. Deci, din câte se părea, Peregrin nu își adusese amanta în casa lui. Și, având în vedere felul în care îl atacase domnișoara Archer, cu greu se putea crede că era profesionistă.

Se încruntă. Oboseala drumului îi tulburase probabil mintea, de făcuse o astfel de greșeală. Dar nimic nu explica prezența acelei femei în fotoliul lui.

– Toate sunt la Oxford, spuse el pe neașteptate.

– Alteța Voastră?

– Femeile, zise el. Fiica lui Greenfield și lady Catriona... și presupun că și a treia – toate sunt intelectuale. Manierele și simțul lor vestimentar pot fi... înfiorătoare.

– Înțeleg, pufni Bonville, pe un ton mai apropiat de cel normal.

– Bonville, tu ești unul dintre cei mai competenți valeți din Anglia, nu?

O roșeață de modestie se întinse pe obrajii palizi ai valetului.

– Năzuiesc să fiu, Alteța Voastră.

– Ești. Acum, fii competent și rezolvă situația! Și informează personalul de la bucătărie că pentru următoarele două zile vor primi leafă dublă.

Văzu spatele lui Bonville reluându-și poziția dreaptă obișnuită în timp ce se îndepărta.

Acum rămânea cealaltă chestiune: tocmai gonise din casa lui o musafiră care, în ciuda gurii ei impertinente, avea dreptul la ospitalitate. Minunat. El foarte rar revenea asupra unei decizii. Se gândi s-o mai lase puţin să fiarbă pe mica scorpie şi îi spuse unui paj să trimită după grăjdar. Nimic nu-i calma mai mult nervii ca o plimbare lungă pe câmp.

Vei pleca din casa mea...

Cuvintele, rostite atât de încet, vuiau în capul lui Annabelle precum un clopot care anunţa un incendiu. Ducele de Montgomery o dăduse afară din casa lui.

Nici măcar nu despachetase.

Când intră în cameră, îşi dădu seama că lucrurile ei fuseseră despachetate. Sticla cu parfum de iasomie şi vechea perie de păr a mamei ei stăteau pe măsuţa de toaletă, iar cărţile şi hârtiile erau pe birou, inclusiv *Debrett's Etiquette Manual*, pe care îl studiase cu sârg, ca să evite vreo greşeală în timpul petrecerii.

Făcu ochii mici când văzu dosarul cu fişele de observaţie privitoare la bărbaţi influenţi.

Se apropie cu paşi repezi de birou.

Descrierea generală a caracterului domnului.

Scoase capacul stiloului ca şi cum ar fi mânuit o floretă.

Ducele de M: imposibil, arogant, autoritar, înfumurat, scârţâia stiloul, *un nemernic plin de fumuri!*

Gâfâind, îşi dădu la o parte o buclă de pe faţă. Pe neaşteptate, îşi văzu imaginea în oglindă şi îşi înăbuşi un strigăt de oroare. Ochii ei aveau o sclipire aspră şi părul de culoarea mahonului sălta în toate direcţiile: o Meduză, nu o Elenă din Troia.

Îşi lipi palmele de obrajii înfierbântaţi. Ce se întâmplase? Ştia cum să se poarte cu un bărbat agresiv, ştia

ce să-i spună și, mai important decât atât, ce să nu îi spună. Și un nebun ar fi știut că nu trebuia să provoace un pair al regatului, chiar dacă era un nemernic. *Mai ales* dacă era un nemernic.

Imaginea din oglindă îi întoarse privirea, extrem de întristată. *Dar tu ești obraznică, nu-i așa? De fapt, tocmai ți-ai arătat adevărata fire.*

Închise ochii. Da, emoțiile îi mai dăduseră de furcă și altă dată. Și nu, niciodată nu știuse cu adevărat care îi era locul. Când alții erau intimidați, pe bună dreptate, ea părea să fie ciudat de fascinată de provocare.

Săpase adânc ca să îngroape neajunsul acesta.

Dar ducele își dăduse seama. Orice gentleman s-ar fi simțit înjosit să insulte o femeie nevinovată, dar el privise în adâncul ființei ei și văzuse că era ceva putred.

Vai, nu! Hattie și Catriona... Ce avea să le spună? Legătura lor de prietenie era atât de fragilă... și abia le găsise.

Trebuie să plec.

Era un han în orășelul ca de turtă dulce prin care trecuseră; avea clar în minte imaginea numelui său, scris cu litere din fier forjat. Cât de departe putea fi? Nu mai mult de unsprezece kilometri. Unsprezece kilometri erau o distanță perfect acceptabilă.

O bocceluță i-ar fi fost suficientă deocamdată – sticla cu parfum de iasomie, peria, hârtiile, cămașa de noapte și cămașa de rezervă. Cărțile, la urmă. Mâinile i se mișcau rapid și precis, dar fața încă îi ardea. Prezența ducelui o apăsa; nu avea cum să scape de el între acei pereți, unde el deținea fiecare piatră și fiecare creatură.

Trebuia să le lase fetelor ceva, așa că scoase din nou hârtiile.

– Ce spuneți de asta? murmură ea. L-am insultat pe ducele de Montgomery în față și el crede că sunt o târfă, așa că m-am gândit că cel mai bine ar fi să plec.

Ce confuzie s-ar fi stârnit... Măzgăli câteva rânduri inofensive şi lăsă biletul pe birou.

Îşi legă ghetele şi se apropie de fereastră. Soarele abia trecuse de zenit; mai avea încă trei sau patru ore de lumină. Perfect realizabil.

Doi călăreţi trecură prin curtea de jos, lăsând urme negre în pătura imaculată a zăpezii.

Calul din faţă părea coborît direct dintr-un basm – un armăsar de un alb strălucitor, cu tendoanele şi muşchii mişcându-i-se aşa de graţios, încât părea că dansează pe zăpadă. Fără îndoială, Hattie l-ar fi pus să-i pozeze pentru calul afurisitului de sir Galahad.

Totuşi, ar fi trebuit să fie o bestie neagră ca iadul, ca să se potrivească stăpânului, care nu era altul decât însuşi Montgomery. Mâna ei se încleştă în catifeaua groasă a draperiei. Postura lui ducală, îndemânarea cu care stăpânea animalul nărăvaş... îi făceau tot trupul să zvâcnească de furie. Poate că-l arunca în zăpadă căluţul acela frumos.

În clipa aceea, el întoarse capul în direcţia ei şi Annabelle înlemni, respiraţia oprindu-i-se în plămâni. Preţ de un moment, amintirea vie a mirosului lui îi gâdilă nasul.

Îşi luă bocceluţa şi fugi.

CAPITOLUL 8

Ar fi fost mai înţelept să pretindă că era indispusă şi să se ascundă în camera ei. Cu siguranţă ar fi fost mai pragmatic – înaintarea greoaie prin zăpada până la genunchi îi demonstra asta foarte clar. Din păcate, atât înţelepciunea, cât şi pragmatismul o părăsiseră în doar o jumătate de zi. Aşa se întâmpla când trecutul se ciocnea pe neaşteptate cu prezentul: se iveau fantomele şi ajungeai să te comporţi iraţional.

Şapte ani trecuseră de când se aflase într-o altă mare bibliotecă şi un alt aristocrat o sfâşiase în bucăţi. Ar fi zis că şapte ani erau mult timp, dar vocea ducelui, cu vocalele lui pline de superioritate şi cu dispreţul lui relaxat, o prinsese ca într-un pumn şi o scuturase.

Totuşi, nu ar fi trebuit să se repeadă la el. Mândrie galică, obişnuia s-o numească mătuşa May, temperament galic... *stăpâneşte-te, fetiţo, nu-ţi dă mâna să faci altfel.* Mândria galică amuţise ca un iepure prins în laţ cu şapte ani în urmă, când tatăl iubitului ei o numise târfă însetată de bani, iar ea fusese trimisă să stea cu mătuşa May. De atunci, nu mai fusese chiar atât de mândră.

Gâfâind, se opri să-şi aşeze bocceluţa. Drumul abia se zărea în faţa ei printre câmpurile albe alăturate, dar norii se ridicaseră şi vântul nu mai bătea. Copacii de pe creastă erau negri şi nemişcaţi, părând decupaţi din hârtie pe cerul decolorat. Mai avea încă vreo opt kilometri, ştia asta; se pricepea să aprecieze distanţele. Trebuia să se priceapă: femeile ca ea mergeau tot timpul pe jos.

Abia reușise să mai parcurgă un kilometru și ceva când auzi în spatele ei un zgomot înfundat de copite.

Se întoarse.

Un roib mare venea în goană pe cărare, spre ea, cu un călăreț lipit de grumazul lui.

Trupul ei înțepeni. Era un cal scump, un cal din grajdul unui nobil. I se răscoli stomacul când ajunse la ea.

– Domnișoară! Domnișoară Archer!

Tânărul coborî din șa și își scoase pălăria, descoperindu-și părul roșu, ciufulit și transpirat.

– McMahon, grădinar și grăjdar, la dispoziția dumneavoastră. Am fost trimis să vă iau, domnișoară.

Nu.

Nu se va întoarce acolo.

– Apreciez deranjul dumitale, spuse ea, dar mă duc în sat.

Arătă cu degetul peste umăr.

Pe chipul lui se așternu uimirea.

– La Hawthorne? Dar mai este mult până acolo. Este frig, o să răciți.

– Sunt destul de încălzită și merg repede.

– Ați ajuns mult mai departe decât ne-am așteptat; pesemne că sunteți istovită, zise el. Vă duc eu înapoi acasă.

Nu o asculta; ei nu ascultau niciodată.

Ea îi zâmbi larg, iar el clipi, așa cum clipeau de obicei bărbații când ea le zâmbea.

– McMahon, este un singur cal.

Chipul lui se lumină.

– Nu vă faceți griji, domnișoară, vă dau calul.

– Dar o să ne ia două ore să mergem până acasă, iar mie doar ceva mai mult ca să ajung la Hawthorne.

McMahon aprecie situația tot mai încruntat, dându-și seama probabil că nu putea s-o arunce pe cal dacă ea refuza să coopereze.

– Alteța Sa nu se va bucura, spuse el în cele din urmă.

Alteța Sa? De ce trimisese după ea, când el dorise s-o vadă plecată?

Fiindcă voia să se întâmple totul așa cum își dorea el, tiranul cel măreț.

– Spune-i Alteței Sale că am refuzat.

McMahon rămase cu gura căscată.

– Și că am fost îngrozitor de încăpățânată, adăugă ea, o adevărată scorpie.

Bărbatul clătină din cap încet.

– Nu pot să-i spun asta, domnișoară.

– Nu va fi surprins deloc.

– Vedeți, domnișoară...

– Zi bună, McMahon.

Nu îi întoarse spatele, pentru că avea maniere, chiar maniere foarte frumoase.

Dar McMahon părea nefericit. Oare ducele avea să își descarce furia pe băiat? Strânse din buze – era o chestiune de autoconservare.

Mormăind încet ceva, McMahon își puse din nou pălăria, încălecă, întoarse calul și în curând ajunse doar un punct negru în peisajul alb.

Ea porni mai departe cu și mai mari strădanii, simțind sub piele agitația pe care i-o crea senzația de urgență. Ducele o dorea înapoi – și era un om care obținea ce voia. Trebuia să se miște mai repede. Și era cuprinsă de o transpirație care îi lipea cămașa de spate, formându-i cristale pe fața înghețată. Trebuia să scape de frig.

Nici nu trecuse o jumătate de oră, când auzi din nou zgomot de copite.

Se întoarse, pregătită să vadă un roib mare.

Calul era sclipitor de alb.

Pe toți dracii!

Călărețul se apropia rapid și nu aveai cum să confunzi postura lui dreaptă. Era însuși Montgomery. Un alt cal, fără călăreț, încerca să se țină după el.

Se întoarse, simțindu-și brusc mintea înghețată la fel ca fața.

Montgomery în persoană venise după ea.

Se apropie ca o rafală de vânt, într-un vârtej de mișcări, copite și mușchi înfierbântați, manevrând calul în așa fel încât să-i taie calea.

Ca și cum ar fi fost atât de nebună încât s-o ia la fugă...

Când se ridică din plecăciunea ei, îl văzu privind-o de la înălțimea șeii. Așa vor fi arătat probabil înaintașii lui pe câmpul de luptă, oameni impunători, călare pe cai vajnici, de luptă, a căror voce era semnalul ce îi făcea pe soldați să ridice sabia și să se avânte spre pericol și spre glorie. Pericolul era pentru ea, fără îndoială. Chipul lui era împietrit.

– Bună ziua, domnișoară Archer!

Tonul lui era înșelător de inofensiv.

– Ce vrei să obții mai exact cu asta? adăugă.

Degetul lui făcu o mișcare circulară în jurul ei și al drumului înzăpezit.

– Vă urmez porunca, Alteța Voastră! Drumul permite călătoria, așa că am părăsit casa.

– După cum ai fi putut foarte bine să presupui, asta se referea la călătoria cu trăsura, nu pe jos.

– N-aș îndrăzni să fac presupuneri legate de ordinele Alteței Voastre.

El își încleștă fălcile.

– Deci, dacă porunca mea ar fi fost foarte clară, respectiv că nu mă refeream la mersul pe jos, ai fi rămas acolo?

Putea acum să nu spună nimic sau să mintă fățiș. Amândoi știau că ar fi plecat oricum.

Montgomery dădu din cap, din nou înclinarea aceea imperceptibilă, după care sări grațios din șa. Cu cravașa în mână, se apropie de ea, cu zăpada scârțâind amenințător sub cizmele lui.

Călcâiele ei se înfipseră în zăpadă. Acum erau sub cerul liber, într-o poziție de oarecare egalitate, spre deosebire de biblioteca lui, dar el tot arăta tulburător de impozant,

în paltonul greu, bleumarin, cu două rânduri de nasturi de argint. Nici măcar nu se deranjase să-şi asigure calul. Acesta rămăsese liniştit, animalul fiind probabil de mult timp dresat.

Montgomery se opri la o distanţă mică în faţa ei, cu ochii sclipind de iritare.

– Niciodată nu i-aş porunci vreunei femei să meargă pe jos, spuse el, aşa că, te rog, încalecă!

Arătă cu cravaşa spre calul fără călăreţ. Ea se uită la el: era un cal mic şi părea nervos; în plus, nu s-ar fi întors cu el nici dacă ar fi venit cu o trăsură trasă de patru cai.

– Voi ajunge la Hawthorne într-o oră, Alteţa Voastră.

– Nu vei ajunge, spuse el, doar se va lăsa întunericul şi te vei îmbolnăvi.

Vorbise cu siguranţă, de parcă nu ar fi fost o presupunere, ci ar fi determinat el însuşi cursul naturii.

– Ai putea pierde şi câteva degete de la picioare, adăugă el, pentru mai multă siguranţă.

Picioarele ei se strânseră în ghete când îi pomeni despre degete; la naiba, nici nu le mai simţea!

– Apreciez grija domniei voastre...

– Nu permit ca o femeie să păţească vreun lucru rău pe proprietatea mea, spuse el. Grija nu are nicio legătură.

Sigur că nu.

– Nu am nicio dorinţă să păţesc ceva, vreau doar să ajung la Hawthorne.

El îi aruncă o privire încărcată de răceală.

– Pui mândria mai presus de siguranţă, domnişoară.

Ei, aici nu avea ce să-i spună. Strânse din dinţi, luptându-se să-şi stăpânească dorinţa neobişnuită de a mârâi ceva.

– Urcă pe cal! îi porunci Montgomery.

– Prefer să nu, Alteţă. Este uriaş.

El îşi plesni cizma cu cravaşa, iar ea avu senzaţia că i-ar fi plăcut să lovească altceva.

– Este un han în Hawthorne, unde intenţionez să stau, spuse ea repede, şi...

– ...și pe urmă se duce vestea că îmi azvârl oaspeții în frig? se răsti el. Cu siguranță, nu. Nici măcar nu ai o haină potrivită.

Ea se uită în jos, spre haina ei.

– E o haină absolut normală.

– Și complet inutilă pentru a mărșălui unsprezece kilometri în astfel de condiții, se răsti el.

Femeie ridicolă erau cuvintele nerostite, ce se subînțelegeau. N-ar fi spus asta niciodată cu glas tare, evident, și nici nu trebuia. Făcea destul rău cu disprețul care îi impregna vocea distinsă.

Ea se uită la trupul lui cu umeri largi, vizibil superior față de al ei ca greutate și forță, și se întrebă ce ar fi făcut dacă ar fi încercat să treacă pe lângă el.

– Foarte bine, zise el, făcând apoi ceva neașteptat: își scoase pălăria. Nu este cel mai potrivit decor, zise el, dar se pare că vom mai sta ceva timp aici.

Își puse pălăria sub braț și se uită în ochii ei.

– Domnișoară, îmi cer iertare pentru că la ultima noastră întâlnire m-am purtat cu excesivă aroganță. Te rog, fă-mi onoarea de a rămâne la Claremont până mâine, la încheierea petrecerii.

Era foarte liniște pe colina aceea fără vânt din Wiltshire. Auzea aerul intrând și ieșind din plămânii ei și bubuitul slab al inimii când se uită la el, ținându-și pălăria formal sub braț. Respirația lui, ca și a ei, era un abur alb.

Niciun bărbat nu-i ceruse vreodată iertare.

Acum, că se întâmplase, nu știa ce să facă.

Sprânceana lui Montgomery se ridică nerăbdătoare.

Ei, la urma urmelor era un duce și probabil nu avea obiceiul să-și ceară iertare. Vreodată.

– De ce? îl întrebă ea încet. De ce ați invita o femeie ca mine în casa domniei voastre?

Privirea pe care i-o aruncă era insondabilă.

– Nu pot permite ca *vreo* femeie să aibă de suferit pe proprietatea mea. Iar conversația noastră de mai devreme a

avut la bază o neînțelegere. Este limpede că fratele meu este în siguranță cu dumneata.

Ea se crispă. Oare îl întrebase pe Peregrin care era natura relației lor? Sau, mai rău, pe Hattie sau pe Catriona? Întrebări care ar fi provocat...

– Nu mi-a spus nimeni, spuse el.

Avea acum o expresie nouă, iar ei îi trebuiră câteva clipe ca să poată categorisi acea expresie drept *ușor amuzată*.

– Asta este reconfortant, rosti ea, fără să pară relaxată în vreun fel.

Lui îi zvâcniră buzele.

– A fost doar un raționament deductiv – logică, dacă vrei.

– O metodă foarte bună, admise ea, întrebându-se unde Dumnezeu voia să ajungă acum.

– Ai spus foarte clar că nu te vinzi unui duce, zise el. Rezultă de aici că fratele meu mai mic iese din discuție pentru tine.

Ea clipi nedumerită. Încerca să... facă glume cu ea?

Chipul lui nu trăda nimic, așa că răspunse cu prudență:

– Dar ăsta nu ar fi raționament inductiv, Alteță?

El rămase nemișcat. O sclipire îi apăruse în adâncul ochilor.

– Deductiv, sunt convins, spuse el încet.

Deductiv, sunt convins. Deci premisa că o femeie avea să prefere întotdeauna un duce oricărui alt bărbat era pentru el o lege a firii, la fel ca și faptul că toți suntem muritori. Aroganța lui era cu adevărat șocantă.

– Desigur, murmură ea.

El zâmbi doar din colțurile ochilor, dar ei îi atrase atenția gura lui. Era o gură fascinantă, dacă o priveai de aproape. Ispititoare, chiar și bine definită, cu o moliciune a buzei de jos, acolo unde se vedea o urmă de zâmbet. Unii ar fi putut spune că era o gură senzuală, dacă s-ar fi putut gândi la el în felul acesta, o promisiune a faptului că ducele acesta rezervat ar fi știut să-și folosească buzele cu o femeie...

Bărbatul acesta și eu ne vom săruta. Revelația fusese bruscă și luminoasă, ca un fulger la orizontul minții ei, mai degrabă o certitudine decât un gând.

Inima ei avea acum o bătaie puternică și confuză.

Își luă ochii de la el, după care reveni. Nu, acest nou Montgomery era tot acolo, cu gura lui seducătoare și cu umorul inteligent care îi sclipea în ochi.

Știu atunci că n-avea să poată să nu-l mai vadă.

Clătină din cap.

– Nu mă pot întoarce cu domnia voastră, spuse ea cu vocea fermă – slavă Domnului. Nu știu să călăresc.

El se încruntă.

– Deloc?

– Nu pe șa laterală.

Fir-ar! Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i sădească în minte imaginea ei, ridicându-și fustele și călărind cu picioarele desfăcute.

– Înțeleg, zise el.

Își plescăi limba și calul lui își scoase botul din zăpadă și veni spre ei, aducându-l cu el și pe celălalt cal.

Montgomery luă frâul în mână.

– Vei călări cu mine, rosti el.

Nu asta era concluzia la care voise ea să ajungă.

– E o altă glumă, Alteță?

– Eu nu glumesc, spuse el, părând puțin vexat.

Deci aveau să stea pe cal împreună, agățându-se de el ca o demoazelă dintr-un roman de senzație?

Toate instinctele ei feminine se împotriveau, iar el probabil intui asta, pentru că imediat căpătă o expresie mai dură.

– Nu mi se pare sigur, încercă ea.

– Sunt un călăreț bun, spuse el, apoi băgă cravașa sub scara de la șa. Dorea să-și elibereze mâinile ca s-o ridice, presupuse ea.

O trecu un fior, nu era sigură dacă de fierbințeală sau de răceală. Încă mai putea să treacă pe lângă el și să-și continue

drumul spre sat, îndepărtându-se cât mai mult de bărbatul acesta.

El îi aruncă o privire întunecată.

– Vino aici.

Cu totul de necrezut, ea se apropie un pas, de parcă ar fi tras-o spre el, iar el nu pierdu nicio clipă – o prinse de cot şi o întoarse, lipind-o cu spatele de trupul cald al calului. Simţi miros de transpiraţie, de piele şi de lână; cel de lână venea probabil de la el, pentru că iar stătea prea aproape, ţinând-o captivă între armăsar şi pieptul lui.

– Supusă dintr-odată, domnişoară Archer, murmură el, privind-o drept în faţă. Pesemne că totuşi resimţi frigul.

Ea se uită în ochii lui, fără să se poată abţine; privirea ei devenea ciudat de nesupusă în preajma lui, ca şi cum ar fi uitat că nu toate privirile fuseseră create spre a fi egale. Poate contrastele erau cele care o fascinau, limpezimi palide, contururi întunecate, sclipiri de intensitate ascunse în profunzimi reci... În timp ce îl privea, atenţia lui se îndreptă deodată spre buzele ei.

Ei i se uscă gura.

El îşi încleştă fălcile. De iritare.

– Îţi clănţăne dinţii, spuse el. Este ridicol.

Îşi duse mâna la nasturele de sus al hainei, cu un gest la fel de firesc precum instinctul, şi ea înlemni. La fel şi ducele, care rămase cu mâna în aer. Faţa lui era aproape comic de inexpresivă când se uită la ea şi Annabelle îşi dădu seama că impulsul lui de a-i oferi căldură îi luase pe amândoi prin surprindere. Dacă el considera că era de datoria lui să n-o lase să piară pe pământul lui, ar fi însemnat să meargă prea departe învelind-o în haină, ca pe o femeie nobilă. Ea nu era o femeie nobilă. Nu era datoria lui s-o protejeze.

Începu să-şi desfacă fularul.

– Ia asta!

Avea vocea mai gravă ca oricând. Era o bătălie la care ea nu trebuia să contribuie. Îşi puse fularul în jurul gâtului şi încercă să ignore mirosul de săpun de cedru şi de bărbat, care emana din lâna moale.

Mâinile lui Montgomery o prinseră de mijloc cu fermitate și în clipa următoare era cocoțată pe armăsarul care se foia nervos, jumătate pe grumazul lui, jumătate pe șa, ținându-se cu mâinile încleștate de coama lui albă și strălucitoare. *Sfinte Sisoie!*

Și apoi Montgomery urcă în șa, în spatele ei, șocant de aproape.

– Dă-mi voie!

O șocă din nou când îi cuprinse mijlocul cu brațul și o lipi de pieptul lui. Un piept remarcabil de solid. Fu cuprinsă de o fierbințeală care îi ajunse până în degetele de la picioare – și era o senzație pe care sperase să nu o mai aibă vreodată.

Simțea alarmant o încălzire și o moleșire a trupului, ca răspuns la forța incontestabil masculină care o înconjura.

Trebuia să fi plecat pe jos spre sat, era o decizie atât de simplă...

Îl va ignora, îi va fi ușor să-l ignore...

Coapsa lui stângă se lipi de a ei și ea își înăbuși un geamăt.

– Stai, te rog!

El trase de frâu.

– Ce este?

– Vă rog, duceți-mă în sat, Alteță, la han. E mai scurt drumul până acolo.

El rămase o clipă nemișcat. Brațul cu care o ținea de mijloc se strânse mai tare.

– Prea târziu acum.

Apoi își îmboldi calul să meargă în galop.

CAPITOLUL 9

Mirosea a iasomie, dulce şi caldă ca o noapte de vară din Spania. Cu totul contrastant faţă de câmpurile acoperite de zăpadă peste care treceau în goană şi cu siguranţă nepotrivit cu fiinţa încăpăţânată care tremura în braţele lui. Mărşăluise prin troienele de zăpadă cu hotărârea unui mic batalion şi îl sfidase cu dinţii clănţănind. Rezistenţa ei îndârjită nu îi mai lăsase decât două opţiuni: prima, s-o arunce pe umăr ca un barbar şi a doua, să negocieze. Buzele lui Sebastian se subţiară de iritare. Negocia întotdeauna doar dacă partea cealaltă avea ceva de oferit, şi uite că ea îl silise să-şi prezinte scuzele pe un deal şi să încerce să-i înfrângă rezistenţa cu o glumă. Până şi gluma scăpase de sub control, când ea i-o întorsese pe neaşteptate, cu inteligenţă. Era limpede că o intelectuală ştia ce diferenţă exista între raţionamentul deductiv şi cel inductiv.

Când intrară în curte, era deja întuneric şi felinarele de pe zidurile palatului aruncau o lumină galbenă pe pavaj. Calul lui se decise să nu-l asculte şi o porni spre grajd, iar el se aplecă în faţă ca să poată controla frâul. Domnişoara Archer întoarse capul, iar nasul lui nimeri în buclele ei moi şi gura lui se lipi de o ureche rece.

Ea înţepeni.

El îşi îndreptă spatele.

– Îmi cer scuze.

Răceala pielii ei persista pe buzele lui.

S-ar fi lăsat de mult noaptea până să ajungă ea la Hawthorne. Ar fi putut să se rătăcească și s-o găsească dimineață pe un câmp, un trup înghețat, întins cu fața în jos, într-un palton jerpelit.

Îl cuprinsese o dorință irațional de puternică de a o scutura zdravăn.

– Alteță...

Grăjdarul stătea lângă genunchiul lui stâng, uitându-se la femeia din brațele lui Sebastian cu o uimire neascunsă.

– Stevens, spuse el scurt, calul de rezervă.

Domnișoara Archer se mișcă, iar noua ei poziție îi determină spatele rotunjit să i se lipească și mai mult de vintre. Înjurând în gând, Sebastian sări din șa abia în clipa în care Stevens se îndepărtă.

Fața ei era deasupra lui, nemișcată și palidă ca luna. Ridică brațele ca s-o ajute, dar ea nu făcu nicio mișcare, încă ținând mâinile încleștate în coama calului.

– Dacă vrei, domnișoară.

Se fosilizase acolo? Era ciudat de tăcută.

Calul dansa pieziș, nerăbdător să ajungă în grajd. Dar ea rămase pe loc.

Își puse mâinile în locul unde ar fi trebuit să-i fie talia, pe sub toate rândurile acelea de haine, gata s-o dea jos, când auzi un fel de scâncet slab.

– Acum ce mai e?

– Nu știu dacă mă țin picioarele, se auzi vocea ei iritată.

El se gândi că până atunci ea nu se mai aflase niciodată pe un cal în galop. Probabil că iuțeala aceea putea speria un novice. Și el avea fața înțepenită de vântul rece.

– Te asigur că te prind, spuse el ursuz.

Se prăbuși, pur și simplu, în brațele lui, cu trupul alunecându-i stângaci pe al său, și se agăță cu mâinile de

umerii lui când atinse pământul cu picioarele. Se uită clipind la el, cu ochii de o culoare nedefinită în lumina felinarelor. Dar știa prea bine că erau verzi, o nuanță caldă, estompată, ca a lichenilor. Se uitase bine la ei mai devreme.

Ea se opinti și el își dădu seama că încă o ținea strâns de mijloc. Îi dădu drumul și se retrase în spate, sprijinind-o de cot.

– Poți să stai în picioare?

– Da, Alteță.

Părea tulburată. Fără îndoială, era obișnuită să stea ferm pe două picioare.

Puse mâna pe brațul lui, pentru orice eventualitate. Mănușile ei erau uzate și el simți o dorință absurdă de a-i acoperi mâna, până când Stevens, cel mai încet grăjdar din Christendom, veni să ia calul.

Aproape că o târî pe scara principală. O mică adunare îi aștepta în căldura luminoasă a casei – doamna Beecham se agita, iar în capătul holului erau două tinere, care păreau gata să iasă în fugă în clipa în care dispărea el.

Domnișoara Archer își luă mâna de pe brațul lui, cu un aer la fel de mohorât precum paltonul ei inutil. Nu conta. Era la fel de frumoasă.

Îi observase frumusețea mai devreme, acolo, pe deal. Chiar și fără fineturile strategice care puteau păcăli un ochi de mascul mai puțin analitic, chiar și cu nasul înroșit și cu părul zbârlit de vânt, era frumoasă. Avea trăsăturile unei frumuseți clasice, care transcendeau moda și rangul: gâtul grațios, pometii eleganți, gura cu buze moi. Gura aceea... Buzele ei rozalii și pline puteau aparține unei curtezane din Bretania, și nu unei englezoaice, sau unei intelectuale, sau unei fete de la țară... Deveni conștient că o fixa cu privirea, încercând s-o plaseze într-una dintre categoriile din care făceau parte femeile pe care le cunoștea el, dar, în mod uimitor, nu reușea.

Avea și acum fularul lui la gât, iar blazonul cu monogramă al casei Montgomery stătea ca o insignă pe

sânul ei stâng. O emoţie întunecată şi fierbinte îl cuprinse văzând asta, un gând calm şi conştient. *Posesivitate.* Preţ de o clipă, simţi dorinţa arzătoare pulsându-i în tot corpul, atracţia aproape fizică spre ea.

Dumnezeule.

Se dădu înapoi.

Ochii verzi ca lichenii îl urmăriră cu suspiciune.

– Aştept să ne vedem la cină, domnişoară.

Răceala vocii lui transformase cuvintele în comandă, iar gura ei avu un zvâcnet rebel.

Se îndepărtă cu paşi mari, parcă simţind satisfacţia de a-şi înfige dinţii în buza ei senzuală de jos.

O oră mai târziu, se uita la imaginea lui din oglinda restaurată a lavaboului. O baie, un bărbierit proaspăt, un valet care ştia ce avea de făcut... din afară, nici el n-ar fi putut să spună că de dimineaţă nu se îmbarcase pe feribotul spre Denver, şi apoi alergase după o femeie imposibil de încăpăţânată. Dar avea un gol în piept, o nelinişte... Poate că începea să-şi simtă vârsta.

– Am auzit că domnii cei tineri sunt încântaţi să ia cina cu dumneavoastră, aşa, pe neaşteptate, Alteţa Voastră, spuse Ramsey, punându-i acul la cravată.

Sebastian îşi privi gura strâmbându-se ironic. Cel puţin unul dintre domnii tineri nu era în prezent încântat de perspectiva de a lua masa cu el. Lăsându-l la o parte pe Peregrin, ştia prea bine că, de fiecare dată când organiza o petrecere, nu făcea ca aceasta să fie o ocazie plăcută pentru invitaţi. Când intra în cameră, discuţiile se stingeau, râsetele încetau şi totul devenea puţin mai pragmatic. Toată lumea avea ceva de câştigat de la un duce şi toată lumea avea ceva de pierdut. Prezenţa lui le impunea oamenilor un fel de prudenţă, ca o plasă fină ce prindea în ea adevărurile

și impulsurile nestăpânite. În viața unui duce, venea un moment în care rareori mai întâlnea o opinie sinceră, astfel că, dacă ar fi fost în drum spre iad, toată lumea s-ar fi dat politicoasă din calea lui, dorindu-i drum bun.

– Ramsey, spuse el.

Valetul începuse să-i scuture de praf mâneca deja impecabilă a sacoului îmbrăcat pentru cină.

– Alteța Voastră?

– Dacă ar fi să intri peste mine în birou, m-ai găsi stând acolo într-o dezordine totală și cu o pereche de picioare ițindu-se de sub birou, ce-ai face?

Ramsey rămase nemișcat. Ridică prudent ochii spre el, pentru a-i evalua dispoziția, deși știa de acum că nu avea să vadă decât ceea ce alegea Sebastian să arate.

– Atunci, Alteță, zise el, aș aduce o mătură.

Într-adevăr, asta ar fi făcut.

– Asta e tot, Ramsey.

Trebuia să-și conducă musafirii în sala de mese și să petreacă următoarele trei ore stăpânindu-se să nu-l strângă de gât pe fratele lui.

Peregrin se apropie de scaunul de alături la fel cum un bărbat cu bună creștere s-ar apropia de stâlpul la care ar urma să fie biciuit: calm, palid și cu un mers cam țeapăn. Părul lui, de obicei dezordonat, era acum frumos netezit și pieptănat cu cărare. Dar evita privirea lui Sebastian ca un laș. De i-ar fi dat Dumnezeu putere – dacă într-o zi avea să cadă de pe cal, opt sute de ani din istoria familiei Montgomery ar fi ajuns pe mâinile acestui băiat. Castelul Montgomery n-ar mai fi intrat niciodată în posesia familiei. Trebuia să facă un efort serios să nu-l strângă de gât.

Urmară murmurele și foșnetele celor care se așezau la masă; ceva mai departe, de-a lungul mesei, se auzi o oarecare agitație dinspre lordul Hampshire și lordul Palmer, care stăteau cu ochii pe bărbații așezați la stânga lor, în timp ce James Tomlinson se prefăcea că-și face vânt. Stăteau pe locurile unde ar fi trebuit să stea doamnele, dacă petrecerea ar fi fost organizată de cineva cu puțină minte. Astfel, bătrâna mătușă a lui Julien Greenfield și cele trei studioase erau împrăștiate printre cei treisprezece bărbați. Sebastian nici măcar nu încercă să înțeleagă cum de fusese posibil acest lucru.

– Cât de reconfortant este să ai atâția oameni tineri la masă! spuse mătușa Greenfield cu voce tare, din dreapta lui.

– Chiar așa, răspunse el politicos.

Peregrin părea extrem de fascinat de farfuria lui goală.

Valeții se aliniară și ridicară capacele de argint de pe platourile cu primul fel de mâncare, dezvelind friptura de fazan și un sos roșu ca sângele.

Tacâmurile zdrăngăneau, iar paharele de vin reflectau lumina lumânărilor.

Peregrin nu-și făcuse curaj încă să se uite la el. Sebastian privea cu ostilitate profilul fratelui său, gata să dea în clocot de furie.

Foarte încet, Peregrin ridică privirea spre el.

Tânărul se cutremură când privirile li se întâlniră.

Sebastian zâmbi ușor.

– Cum este fazanul?

Peregrin făcu ochii mari.

– Este excelent, mulțumesc.

Își atinse mâncarea cu furculița, apoi spuse:

– Eu... aaa, sper că ați avut o călătorie fără peripeții, domnule.

– Da, spuse Sebastian, luând o gură de apă. La întoarcere însă, lucrurile au devenit interesante.

Peregrin înghiți în sec cu zgomot.

Musafirii se angrenaseră în conversații animate. Ducele reuși să distingă murmurul calm al vocii grave a domnișoarei Archer, în celălalt capăt al mesei, urmat de râsul prea zgomotos al tinerilor înflăcărați din jurul ei. Aproape că se strâmbă. Indiferent care ar fi fost lucrul ce putea cu adevărat s-o intereseze pe domnișoara Archer, niciunul dintre acei băieți nu i-l putea oferi.

– Voi pleca mâine la Londra, îi spuse el lui Peregrin, iar luni, când mă voi întoarce, te voi aștepta în biroul meu la ora șase.

Deși nu își închipuise că era posibil, chipul fratelui său deveni și mai alb.

Și, doar ca să vadă ce s-ar întâmpla, luă cuțitul și îl înfipse brusc în bucata de carne din farfurie.

Furculița lui Peregrin căzu zăngănind pe masă.

Șaisprezece capete se întoarseră spre ei, ca după un foc de armă.

Capitolul 10

Annabelle se trezi din cauza unui zăngănit slab, pe care nu-l putea identifica. Ar fi vrut să-l ignore, pentru că perna de sub obrazul ei era incredibil de moale şi de ispititoare, ca un nor în braţele ei.

Şi... nefamiliar.

Era trecut de şase – simţea asta în oase.

Dormise prea mult.

Se ridică în şezut, şi, undeva, în întuneric, se auzi un scrâşnet.

Contururile obiectelor din cameră începură să se limpezească: stâlpii opulenţi, ferestrele înalte, lumina slabă a unui sfeşnic... se afla în casa ducelui de Montgomery, iar lângă şemineu era o cameristă cu un vătrai.

Se trânti înapoi pe perne: nu existau nici focuri de întreţinut, nici vreun văr poruncitor şi nici nenumăraţi copii care să-şi aştepte micul dejun...

Îşi trecu mâna peste faţă: fruntea îi era umedă.

– Cât este ceasul?

– În jur de şase şi jumătate, domnişoară, spuse camerista. Vreţi să trimit după un ceai?

Cât de tentant era să-şi bea ceaiul în pat! În ciuda jumătăţii de oră dormite în plus, îşi simţea trupul ciudat de moale. Dar tot avea de făcut o traducere înainte să înceapă

activităţile zilei. Cu un efort, reuşi să-şi scoată un picior din pat. Era greu ca plumbul.

– Aş putea cumva găsi ceva de mâncare la ora asta? întrebă ea.

Camerista făcu ochii mari când îi înţelese intenţia. Probabil nu mai văzuse niciodată vreun invitat care să se trezească înainte de răsăritul soarelui. Nobilii nu se trezeau înainte de prânz; Annabelle ştia prea bine asta.

Valetul porni înainte spre salonul pentru micul dejun, apoi se opri brusc şi pocni din călcâie.

– Alteţa Voastră, domnişoara Archer, anunţă el.

Fu gata să înlemnească cu piciorul în aer.

Într-adevăr, era deja cineva la masă. Era ascuns în spatele unui ziar desfăcut, dar nu exista nicio îndoială că era stăpânul casei.

Evident, trebuia să fie invitata singurului nobil din Anglia care nu se trezea pe la prânz.

Ochii lui Montgomery îi întâlniră privirea peste marginea ziarului, surprinzător de treji în ciuda orei, iar impactul cu ei îi provocă un val de căldură în stomac, conştientizându-i prezenţa. Îşi împreună palmele în faţă, cât putu de strâns.

Una dintre sprâncenele lui Montgomery se ridică rapid.

– Domnişoară Archer! S-a întâmplat ceva?

Da.

O neliniştea.

Privirea lui afurisit de inteligentă şi siguranţa de sine, pentru care nu făcea niciun efort, o impresionau, iar trupul ei nu mai putea acum să scape de senzaţia atingerii lui. Îşi amintea forţa braţului care îi strângea mijlocul, atingerea

rece a buzelor pe urechea ei... parfumul lui discret, însă extrem de invaziv, ce rămăsese cu ea până când făcuse baie, cu o seară înainte. Trupul ei ştia acum câteva lucruri despre el şi era intrigat, când n-ar fi trebuit să fie. Nici măcar nu-l plăcea pe bărbatul acela.

– Mi s-a spus că pot lua micul dejun aici, Alteţă.

– Se poate, spuse el, iar ea avu impresia că el lua nişte decizii rapide în timp ce vorbea.

Puse ziarul jos şi îi făcu semn unui valet să pregătească locul din stânga lui.

Ei i se strânse stomacul. Nu acolo trebuia să stea. Dar el deja împăturea ziarul, ca şi cum chestiunea era deja rezolvată.

Fu un drum lung pe lângă scaunele goale din lateralul mesei până când ajunse la locul desemnat.

Montgomery o privi cu expresia neutră a unui aristocrat. Un ac cu cap de diamant sclipea la fel de impenetrabil pe eşarfa lui neagră de mătase.

– Sper că n-a fost ceva în camera dumitale care te-a trezit atât de devreme.

– Camera este excelentă, Alteţă. Doar că mie nu mi se pare că este chiar atât de devreme.

Asta păru să trezească un licăr de interes în ochii lui.

– Într-adevăr, nu e.

Spre deosebire de ea, probabil că el nu fusese învăţat să se trezească în zori. Poate chiar îi făcea plăcere.

Valetul care pregătise scaunul se aplecă peste umărul lui Annabelle.

– Doriţi ceai sau cafea, domnişoară?

– Ceai, te rog, răspunse ea, atentă să nu îi mulţumească, pentru că într-o astfel de casă nu se obişnuia să le mulţumeşti valeţilor.

El o întrebă în continuare dacă dorea să-i pregătească o farfurie cu gustări şi, pentru că ar fi fost ciudat să se ridice

imediat după ce se aşeză, spuse da. În realitate, nu îi era prea foame. Camerista îi strânsese pesemne corsetul mai tare decât în mod normal.

Montgomery părea că terminase de mult de mâncat. Lângă teancul lui de ziare era o ceaşcă goală. Dar de ce îi poruncise să stea lângă el? Fusese cufundat în lectură. Dar ştia acum că era un bărbat conştiincios. Să fie *politicos* era pentru el o datorie, la fel cum era şi datoria de a porni călare prin ger ca să salveze de sine însăşi o musafiră încăpăţânată. Ar fi trebuit să noteze şi asta pe foaia lui de observaţie: „foarte politicos". Atâta timp cât nu te lua drept o stricată care voia să parvină, desigur.

– Eşti una dintre activistele doamnei Tedbury, rosti el.

Ei bine, *nu o lua pe ocolite.*

– Da, Alteţă.

– De ce?

Simţea interesul lui sincer.

Picături de sudoare i se adunară pe spate.

Avea acum şansa de a sta în faţa inamicului lor şi nu era în formă. *Calmă. Stai calmă!*

– Sunt femeie, spuse ea. Este firesc să cred în drepturile femeilor.

Montgomery ridică din umeri cu un gest surprinzător de galic.

– Multe doamne nu cred în acest gen de drepturi pentru femei, spuse el, iar dacă Legea Proprietăţii din 1870 va fi modificată sau nu, pentru dumneata personal nu va fi nicio diferenţă.

Iat-o din nou – aroganţa! Sigur că bănuia că ea nu avea nicio proprietate pe care s-o piardă în faţa soţului ei şi, astfel, nici vreun drept de vot pe care să-l piardă. Aroganţa lui era şi mai enervantă când avea dreptate.

Îşi linse buzele uscate.

– Cred, de asemenea, în etica aristotelică, spuse ea, iar Aristotel spune că valoarea superioară este lupta pentru binele comun, nu pentru cel individual.

– Dar femeile nu aveau drept de vot în democrațiile grecești, răspunse el, cu umbra unui zâmbet zăbovindu-i pe buze.

Ai fi putut spune că îi plăcea discuția.

Iar sclipirea ochilor lui o făcu să fie imprudentă.

– Au uitat să includă drepturile femeilor în binele comun, zise ea. O simplă greșeală; se pare că sunt uitate frecvent.

El dădu din cap.

– Dar ce spui despre faptul că nici bărbații care nu dețin o proprietate nu pot vota?

Chiar îi *plăcea* discuția. Așa cum îi plăcea unei pisici să se joace cu șoarecele, înainte de a-l mânca.

Se simțea de parcă un ciocan începuse să-i izbească tâmplele, transformându-i capul într-o masă de durere ce zvâcnește. Dar erau singuri, iar el era dispus s-o asculte. Trebuia să încerce.

– Poate ar trebui să existe mai multă echitate și pentru bărbați, Alteță.

N-ar fi trebuit să spună asta.

El clătină din cap.

– Și socialistă, și feministă, spuse el. Ar trebui să îmi fac griji că îmi vei corupe angajații cât stai aici, domnișoară Archer? Voi avea de înfruntat o răscoală când voi reveni mâine de la Londra?

– N-aș îndrăzni, murmură ea. Probabil că există și o temniță sub casă.

El o privea cu ochi de vultur.

– Există, zise el, și apoi adăugă: Te simți bine, domnișoară?

– Da.

Temniță? Nu mai putea să conteste faptul că avea febră.

Valetul reapăru și îi puse sub nas o farfurie: hering afumat, rinichi prăjiți și un terci verzui. Un miros fierbinte și sărat se ridică spre ea, întorcându-i stomacul pe dos.

Mantgomery pocni din degete.

– Adu-i domnișoarei Archer o portocală decojită, porunci el, fără să se adreseze cuiva anume.

Ea se uită la mâna lui fără mănușă, care stătea acum liniștită pe masă. O mână elegantă, cu degete lungi și fine. Ar fi putut aparține unui muzician care cânta la un instrument clasic. Pe degetul mic, safirul de un albastru întunecat al inelului cu sigiliu părea să înghită lumina ca un ocean minuscul.

Apoi îi simți privirea și știu că el își dădea seama că ea îl studia atent.

– Acela este *Manchester Guardian,* spuse ea repede, dând din cap spre ziarul pe care el îl lăsase jos.

Montgomery îi aruncă o privire ironică.

– Înțeleg că m-ai luat drept un cititor de *Times.*

– De *Morning Post,* de fapt.

Un ziar mai rigid decât *Times.* Sufragetele citeau *The Guardian.*

– Ai avut dreptate în toate privințele, zise el, ridicând exemplarul din *The Guardian,* ca să-i dezvăluie ziarul *Times* și, apoi, *Morning Post.*

– Sunteți foarte meticulos, Alteță.

– Nu chiar. Când vrei să înțelegi ce se întâmplă în țară, citești opiniile tuturor părților.

Își aminti că el era omul pe care regina îl numise în fruntea Partidului Conservator, ca să-l conducă spre victorie. Era firesc să vrea să știe ce se întâmpla în țară, ca să o poată manipula mai eficient.

Ah, simțise asta deja în Piața Parlamentului, când li se încrucișaseră privirile, o simțise așa cum orice ființă o recunoștea pe alta de felul ei: Montgomery era un om inteligent, foarte inteligent. Era la fel de neliniștitor ca și cunoașterea intimă a faptului că vesta lui ascundea un trup musculos.

Întinse mâna după ceașcă, iar porțelanul delicat se cutremură, vărsând ceaiul din el.

– Iertare, murmură ea.

Montgomery se uită cu ochi mici spre ea.

Un valet veni repede, luând ceașca și farfurioara.

Ea încercă să se întindă, pentru a simți mai mult aer în plămâni. Asta nu o ajută; parcă avea un bolovan pe piept.

– Îmi cer scuze, șopti ea, trebuie să plec.

Ducele spuse ceva, dar nu prea înțelese. Picioarele îi erau grele și se chinui să se ridice. Un pas, alt pas... îndepărtându-se de masă, privirea i se încețoșă.

O, Doamne, nu!

Un scaun hârjâi podeaua și ea se prăbuși cu capul înainte într-un tunel negru.

Se trezi întinsă pe spate, cu trupul vibrând de parcă ar fi fost invadat de un roi de albine. Se afla pe o canapea, cu picioarele pe brațul acesteia și cu mirosul înțepător al sărurilor în nas. Câteva chipuri erau aplecate deasupra ei. Doamna Beecham, menajera, valetul și Montgomery.

Ducele avea un aer întunecat.

– Deci nu te simțeai bine, zise el.

Ea se uită furioasă la el, căci practic o obligase să se simtă rău cu profeția lui pesimistă de pe câmp, de cu o zi înainte.

– Mă simt bine, Alteță.

El se lăsă într-un genunchi lângă ea, privind-o cu asprime.

– Ți-ai fi spart capul de podea dacă nu te țineam.

Demoazelă pe calul lui, demoazelă leşinând în braţele lui... Ea avu impulsul nebunesc de a râde, dar nu ieşi decât un sunet îngrozitor, de parcă s-ar fi înecat. Doamna Beecham îşi duse mâna la gură, îngrijorată.

– Medicul meu va veni în curând, zise Montgomery.

Un doctor? Încercă să se ridice.

– Nu pot să...

Mâna lui îi cuprinse umărul şi o împinse pe canapea, blând, dar ferm.

– S-ar putea să delireze, îi spuse valetul doamnei Beecham, ca şi cum ea nu l-ar fi auzit.

– Nu înţelegeţi, spuse ea, detestând disperarea care se simţea în vocea ei.

Nu mai fusese bolnavă de când era mică. Nu putea să fie, mereu era ceva de făcut. Acum erau şcoala... copiii pe care îi pregătea...

– Pe cine să anunţ? o întrebă ducele.

Cuvintele se învârteau greoi în capul ei.

– Pe profesorul Jenkins, răspunse ea. Nu cred că voi termina traducerea la timp.

– E clar că delirează, biata de ea, rosti doamna Beecham.

– Mă refer la rudele dumitale, zise Montgomery iritat.

– Ah, spuse ea. Pe nimeni.

La ce bun să-i spună lui Gilbert? Ea era cea care avea grijă de ei; n-ar fi făcut decât să se enerveze. Lacrimile îi înţepau nasul, extrem de fierbinţi. Dacă pierdea examenul, punea în pericol stipendia... viitorul ei...

– Pe nimeni, repetă ea, deci nu pot... nu pot fi bolnavă.

Urmă o pauză.

– Înţeleg, spuse Montgomery.

Se uită la el, pentru că tonul lui devenise suspect de blând.

– Vei fi pe mâini bune aici, adăugă el.

Îşi dădu seama că mâna lui era şi acum pe umărul ei, ancorându-i cu greutatea sa trupul care părea înfierbântat.

– Nu îmi permit...

Un doctor, vru ea să spună, dar el clătină din cap.

– Vei fi în siguranţă aici.

În siguranţă.

O promisiune greu de îndeplinit. Dar el părea atât de calm, că nici nu se punea problema că n-avea să fie aşa. Că cineva se putea lăsa în grija lui o vreme. Din câte se părea, nu era nevoie să simpatizezi o persoană ca să ai încredere în ea.

Sebastian se plimba prin faţa uşii camerei în care se afla domnişoara Archer, privind încruntat ceasul de buzunar din mână. După toate aparenţele, avea să fie plecat de mult spre Londra când avea să ajungă doctorul Bärwald acolo, aşa că trebuia să se bazeze pe valetul lui pentru a da toate instrucţiunile necesare.

Putea să leşine şi să cadă din mers, ca un buştean. Iar lucirea aceea de panică din ochii ei, de adineauri... Nu se simţea vinovat pentru asta. Era o femeie matură, în toate mintile. Fusese întru totul decizia ei să plece pe gerul acela îmbrăcată într-o haină jerpelită.

Îşi puse ceasul în buzunar şi se întoarse spre Bonville.

– Dacă starea ei se înrăutăţeşte cât timp sunt la Londra, ordonă să se trimită o telegramă la reşedinţa din Belgravia.

Buzele valetului se strânseră de uimire.

– Da, Alteţa Voastră.

– Şi... Bonville...

Valetul se apropie.

– Alteţă?

– Spune-i omului meu să afle ce este cu domnişoara Archer.

Capitolul 11

Annabelle sări din somn, cu inima bubuind şi chinuindu-se să respire. Era vechiul ei coşmar, în care cădea de la mare înălţime şi, exact când toţi muşchii ei se încordau, pregătindu-se de impact, deschidea ochii.

Lumina strălucitoare a dimineţii de iarnă îi spintecă brusc capul.

– Fir-ar!

Vocea îi sună dogit.

– Te-ai trezit.

Hattie sări din fotoliul în care stătea, de lângă şemineu, iar Catriona se ridică de pe locul ei, ce-i drept cu mai multă prestanţă. Salteaua se lăsă când se aşezară amândouă pe marginea patului, cu ochii la ea.

Annabelle se chinui să se ridice în şezut şi îşi dădu părul ciufulit după ureche.

– Cât este ceasul? şopti ea.

– Nouă, spuse Hattie şi îi întinse un pahar cu apă. Şaisprezece decembrie, adăugă ea.

Dumnezeule! Luni. Deci dormise o zi şi două nopţi şi îşi amintea foarte puţine lucruri. Luă o gură de apă.

Hattie îi puse mâna pe frunte.

– Cum te simţi?

Ca bătută. De parcă s-ar fi prăbuşit un zid peste ea, se gândi.

– Puţin obosită, spuse ea, mulţumesc.

Cele două prietene ale ei aveau pe sub ochi vagi cearcăne viorii. Probabil că ale lor fuseseră degetele moi pe care le simţise pe faţă în visele ei febrile. Ele o răcoriseră şi o supravegheaseră.

Simţi că i se strânge inima.

– N-am vrut să vă stric petrecerea.

De fapt...

– Nu trebuia să plecăm ieri?

– Nu erai în stare să călătoreşti, aşa că am trimis vorbă şi am mai rămas, spuse Catriona. O să mai stăm câteva zile.

Îngrozită, puse jos paharul.

– Sunteţi tare amabile, dar nu este necesar.

Hattie o contrazise plescăind din buze.

– Nici nu putem să te lăsăm aici singură. Practic, ducele este burlac.

Enervant, dar adevărat.

Se mişcă sub aşternut. Se simţea inconfortabil să accepte atâta îngrijire, de parcă ar fi purtat un corset care îi provoca mâncărimi. Sau poate că era sentimentul de vinovăţie. Îşi dădea bine seama că ele aşteptau o explicaţie pentru toate acestea, cu politeţe şi cu răbdare.

Se întreba cât de fost atente ar mai fi fost cu ea dacă ar fi ştiut adevăratul motiv pentru care plecase ca din puşcă.

Doamnelor, acum şapte ani am avut un iubit. Nu, nu genul de iubit care îţi trimite scrisori şi care fură un sărut sau două, ci genul de iubit care îţi ridică rochia şi îţi fură inocenţa. Iar tatăl lui mi-a vorbit urât, la fel ca ducele, aşa că am fugit.

– Îmi pare rău, spuse ea. Cum v-am zis în bilet, ducele m-a recunoscut şi a avut loc o neînţelegere. Am plecat prea în grabă.

– Dar, vezi tu, tocmai asta este îngrijorător, spuse Hattie. Tu eşti întotdeauna atât de cumpătată! Nu ne-am închipuit că poţi face un lucru atât de pripit... decât dacă...

– Dacă?

– Să spunem că s-a purtat groaznic de urât cu tine?

Ţi-ai ales prost omul... eforturile tale nu vor duce la nimic... Se crispă puţin amintindu-şi cuvintele lui Montgomery.

– Nu îşi arătă chiar latura fermecătoare, zise ea.

Hattie strânse din buze.

– Are şi o latură fermecătoare?

Nu avea.

Apoi îşi aminti cum arăta atunci, pe deal, cu pălăria sub braţ. *Sincer.* Ceva infinit mai valoros decât farmecul...

– Valetul lui ţi-a adus astea, spuse Catriona, arătând spre noptieră.

Era un teanc de cărţi care nu fusese acolo până atunci.

– E şi un bilet.

Hattie îi întinse un plic alb.

– Murim de curiozitate să aflăm ce scrie.

Hârtia din plic era groasă şi fină precum mătasea presată. Monograma ducelui era imprimată în partea de sus, cu spirale aurii.

Dragă domnişoară Archer,

Alteţa Sa, ducele de Montgomery, vă urează însănătoşire grabnică şi vă pune la dispoziţie aceste cărţi: un Voltaire, un Rousseau, un Locke, precum şi câteva lecturi mai vesele. Dacă aveţi în minte o anumită carte, vă rog, nu ezitaţi s-o cereţi. Biblioteca este la dispoziţia dumneavoastră.

Al dumneavoastră servitor,

Ramsey

Annabelle le întinse biletul prietenelor ei.

– Îmi doreşte însănătoşire grabnică, zise ea, uitându-se la cărţi.

Voltaire, Rousseau, Locke: toţi filosofi cunoscuţi pentru ideile lor despre democraţie. Ultima carte, un volum gros, n-o ştia.

– Dostoievski, spuse Catriona, un roman rusesc tradus recent în engleză. Am auzit că face senzaţie la Londra.

Annabelle deschise cartea. *Crimă şi pedeapsă*. Povestea şocantă a unui student şi pericolul intoxicării ideologice, citi ea.

Se uită la ele.

– Alteţa Sa îmi trimite un mesaj despre activismul politic, zise ea cu acreală.

Sau era ideea lui de glumă? Ştia acum ce umor inteligent se ascundea sub faţada aceea rece. Dacă era o glumă, era ciudat de intimă.

Se rezemă iar pe perne, deja obosită, fără să ştie dacă să zâmbească sau să se încrunte. Poate că nu îl plăcea propriu-zis, dar îşi dorea foarte, foarte mult să îl înţeleagă.

O bătaie ezitantă în uşă îl făcu pe Sebastian să ridice ochii de pe birou şi să se uite la ceas. Fratele lui era punctual. Regretabil era faptul că Peregrin se purta într-o manieră atât de disciplinată doar când simţea că i se strânge laţul în jurul gâtului. Această situaţie avea să se schimbe.

Fratele lui se strecură în cameră cu o expresie gravă.

– Stai jos, îi spuse Sebastian.

Peregrin ezită.

– Pot să-mi prezint mai întâi scuzele?

Avea cearcăne negre sub ochi, de parcă nu închisese ochii deloc.

– Poţi.

Peregrin respiră întretăiat.

– Regret ce am făcut, începu el. Voiam doar să mă bucur de puţină companie înainte de a pleca în Ţara Galilor. Nu am vrut să te înfrunt intenţionat; ei ar fi trebuit să plece înainte să te întorci tu.

Şi se descurcase bine până la ultima parte. Un puls slab începu să bată în urechile lui Sebastian.

– Cu siguranţă te-ai aşteptat să existe oricum nişte consecinţe.

Peregrin înghiţi în sec.

– Adevărul este că, atunci când mi-am dat seama, m-am gândit că nu mai pot retrage invitaţiile.

– Stai jos, repetă Sebastian, după care spuse: Tocmai asta e problema, nu? Cazi în propriile tale capcane, pentru că acţionezi fără să te gândeşti la consecinţe.

Îşi rezemă braţele de birou.

– Acesta este un comportament de copil, Peregrin. Lumea bărbaţilor nu funcţionează aşa. Există întotdeauna un preţ pe care îl plăteşti pentru acţiunile tale şi nimeni nu-l va plăti în locul tău.

Peregrin se uită în altă parte.

– Ştiu că merit o pedeapsă pentru asta.

– Nu te voi pedepsi.

Ochii lui căprui se uitară la el cu suspiciune.

– Să fie limpede, zise ducele, meriţi să fii pedepsit. Dar, cum este clar că pedeapsa nu are asupra ta un efect corector, nu îi mai văd rostul.

Luă hârtia pe care o adusese de la Londra.

– M-am întâlnit ieri cu amiralul Blyton.

Peregrin înlemni.

Sebastian îi întinse formularul peste birou.

– Scrisoarea ta de acceptare în Marina Regală.

O paradă de emoții se desfășură cu repeziciune pe fața lui Peregrin: confuzie, uimire, panică. Panică înainte de orice. Dădu să se ridice, albit la față.

– Nu.

Sebastian îi aruncă o privire ostilă.

– Stai jos! Și da.

Peregrin apucă strâns marginea biroului.

– Eu nu sunt soldat.

– Evident, spuse Sebastian. Dacă erai, ai fi avut o minimă disciplină și n-ar fi trebuit să găsesc în casa mea șaisprezece musafiri nepoftiți.

Peregrin clipi din ochi de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Mă trimiți la moarte pentru o petrecere?

– La moarte?

Pulsul începu să-i bată în urechi.

– Peregrin, asta este instrucție, nu bătălie.

– Dar navele acestea... sunt infestate cu molime fatale și mâncare putrezită și... șobolani!

– La Marină, unde sunt cele mai înalte standarde de igienă din lume? Prostii!

– Voi fi pe mare săptămâni întregi, luni! țipă Peregrin.

– Nici asta n-a omorât pe nimeni până acum, zise Sebastian, deloc mișcat. Vei pleca la Plymouth în februarie. Acum semnează.

Peregrin se uită la stilou și la foaia din fața lui de parcă ar fi fost un pahar de cucută.

Când ridică privirea, buzele îi tremurau.

– Nu... nu mă poți obliga.

Asta nici măcar nu merita un răspuns. Îl putea obliga pe Peregrin să facă orice; putea să-l închidă, să-l dea afară, să-i taie toate fondurile și să-i întoarcă împotriva lui pe toți pairii din regat. Putea să-i ia și ultima cămașă de pe el și nimeni

n-ar fi îndrăznit să-i spună ceva. Asta era regula cu fiii şi cu fraţii mai mici.

Sudoarea se adunase deasupra sprâncenelor lui Peregrin.

– Aş putea să-ţi dovedesc, rosti el răguşit. Pune-mă să administrez proprietăţile din nord vreme de un an...

– Semnează!

– Frate, te rog!

Cuvintele căzură neputincioase, ca nişte păsări împuşcate în zbor.

Sebastian se crispă.

Spaima din vocea fratelui său îl lovise ca un pumn în piept.

Propriul lui frate era înspăimântat de el, ca şi cum ar fi fost un tiran nebun, care pretindea lucruri nerezonabile.

Se ridică brusc în picioare. Faţa lui Peregrin căpătă un aer precaut, iar asta îl irită şi mai tare. Ocoli biroul, oprindu-se doar cât să-l ia de ceafă pe fratele lui.

– Ridică-te!

Peregrin se ridică în picioare, iar Sebastian îl prinse de umăr şi îl răsuci cu faţa spre perete.

– Uită-te la astea, îi spuse el, arătând spre şirul de tablouri cu proprietăţi. Aici nu este vorba doar de tine. Avem zece proprietăţi în două ţări. Familia noastră este una dintre cele mai vechi din Anglia. Noi suntem unii dintre cei mai mari proprietari de terenuri din Anglia, iar dacă mâine cad de pe cal şi îmi frâng gâtul, toate acestea vor ajunge în mâinile tale.

Apoi îl întoarse pe fratele lui cu faţa spre el.

– Dacă nu eşti un bărbat capabil, casa noastră te va îngropa ca o avalanşă – şi nu vei fi singurul care va pieri. Crezi că viaţa a mii de angajaţi şi de chiriaşi este un joc? Dumnezeule, numai recuperarea castelului Montgomery este o misiune grea, şi nu trece nicio zi în care să nu detest faptul că reşedinţa familiei mele se află în mâinile altuia.

Ochii lui Peregrin aveau căutătura sălbatică şi înspăimântată a omului încolţit.

– Dar asta *e*, spuse el. Nu vreau asta.

– Ce ai zis?

– Nu pot, nu vezi? începu să ridice vocea. Nu pot. Nu pot să fiu tu.

– Nu ridica tonul, spuse Sebastian, cu vocea scăzută periculos de mult.

Peregrin începu să se zvârcolească în strânsoarea lui.

– Pe tine nu te interesează ce se întâmplă cu mine! Dacă nu aș fi fost moștenitorul tău, nici n-ai fi observat că exist, dar eu nu pot fi duce.

Revelațiile curgeau ca niște lovituri. Dintr-odată, piesele se așezau la locul lor și lucrurile care până atunci păruseră *absurde* începeau să capete sens. O furie înghețată îi urcă în gâtlej.

– Despre asta a fost vorba în tot acest timp? Comportamentul tău absurd? Ca să demonstrezi cât de nepotrivit ești?

Ochii lui Peregrin străluceau înfierbântați și își încleștase mâna pe brațul cu care îl Sebastian îl imobilizase.

– Nu este locul meu, nu pot să fiu duce.

– Succesiunea ereditară spune că e, fie că îți place, fie că nu, zise Sebastian cu răceală.

– Ai putea avea fii, ripostă Peregrin. De ce nu ai? De ce mă obligi pe mine să plătesc pentru asta?

Dintr-odată fură față-n față: mâna lui strângea în pumn haina fratelui său, iar chipul lui Peregrin era schimonosit de furie și de uimire. Se zbătea în continuare în mâinile lui ca o păpușă.

Lucrul acesta îl făcu pe Sebastian să se oprească brusc, precum în fața unui zid.

Dumnezeule... Nu ar fi trebuit să se ajungă până acolo.

Își retrase mâna și se dădu înapoi, cu pulsul zbătându-i-se în gât.

Lui Peregrin i se lăsară umerii.

Ei, fir-ar să fie! Sebastian își netezi mânecile, apoi mai făcu un pas în spate, ca să pună și mai multă distanță între ei.

Obrajii fratelui său ardeau, dar acum se adunase și aștepta, uitându-se sfidător la el și, fără îndoială, plângându-și de milă.

Nu cu mult timp în urmă, băiatul abia îi ajungea până la cot, iar părul lui era o claie pufoasă de bucle blonde. Să nu-i observe existența? Sebastian clătină din cap. Ar fi trecut în calea glonțului pentru fratele lui, la fel de firesc și natural cum respira.

Când vorbi din nou, vocea lui deveni implacabilă.

– În februarie te duci la Plymouth. Și voi uita lucrurile pe care le-ai spus azi.

Peregrin închise ochii, dând încet din cap.

– Da, domnule.

Și continuă să dea din cap în timp ce stătea cu ochii în pământ, uitându-se la pantofi, iar Sebastian înțelese că încerca din răsputeri să-și rețină lacrimile.

Se întoarse să se uite pe fereastră. În întunecimea nopții, nu-și vedea decât propria reflexie deformată.

– Te sfătuiesc să o vezi ca pe o oportunitate, nu ca pe o pedeapsă, adăugă el.

Ar fi trebuit, probabil, să spună mai multe, dar, cum se întâmpla de obicei când interveneau lacrimile, nu îi veni nimic în minte.

– Semnează! Pe urmă poți pleca.

Undeva, în jurnalul ei, fosta lui soție scria că avea un sloi de gheață în locul unde alții au inima. El înclină să fie de acord. Se răcea din interior când avea de înfruntat adversitate, un reflex ce semăna cu creșterea pulsului în fața unui pericol. Dacă asta însemna că era lipsit de inimă, atunci, așa să fie. Avea avantajul că o parte din creierul lui rămânea lucid în

toate situațiile. Exceptând, se pare, situația în care fratele lui îl înjunghia în călcâiul lui Ahile cu precizia lui Paris însuși.

Ai putea avea fii... de ce nu ai?

Ceasul se apropia acum de miezul nopții, iar focul ardea cu flăcări mici în șemineu; dar vocea fratelui său încă mai răsuna în biroul lui, iar el întinse mâna după cutia cu țigarete.

Se rezemă de spătarul fotoliului și începu să fumeze.

Privit printre rotocoalele de fum cenușiu care pluteau în aer, castelul Montgomery părea să prindă viață pe peretele întunecat al biroului. Întotdeauna era ceață în jurul castelului. Era un loc al umbrelor și al ecourilor. Niciodată nu se simțise acolo ca acasă, castelul devenind de mult timp o povară. Dar datoria era datorie. Nu poți pierde o reședință străveche la cărți.

De ce nu ai?

Fratele lui era un idiot. Da, pe undeva, avea dreptate.

Se aplecă și descuie sertarul de jos al biroului.

Acolo sclipea mătasea galbenă și dantelată a casetei în care se afla jurnalul. Avusese și o mică încuietoare frumos decorată, care nu opunea nicio rezistență.

Deschise jurnalul.

Vederea buclelor și a înfloriturilor acelui scris de fetiță îl făcu să strângă și mai tare caietul. Îl citise o singură dată; cu toate acestea, toate cuvintele relevante îi rămăseseră întipărite în memorie. Dar poate că la aproape doi ani distanță sunau altfel.

12 ianuarie 1878

M. m-a cerut azi oficial în căsătorie. Știam că ziua aceasta va veni, fusese aranjată cu mult timp în urmă, dar sunt ciudat de îndoită. O domnișoară nu ar putea să aspire la mai mult decât să devină ducesă. Vreau să fiu ducesă. Mama și papa sunt încântați, desigur. Dar eu nu pot să neg că mă doare inima pentru T. Este atât de tulburat, ba chiar mă imploră să fug cu el și jură că mă va iubi veșnic...

este teribil de romantic. Dacă nu ar fi fost titlul lui, cu siguranţă nu l-aş fi ales niciodată pe duce. Nu este deloc romantic. E îngrozitor de tăcut şi de sever şi nu l-am văzut niciodată dansând. Este de departe cel mai puţin fermecător gentleman dintre toţi...

În fine...

Sebastian aruncă din nou jurnalul în sertar.

Nu era nevoie să retrăiască prin intermediul lui, cuvânt cu cuvânt, când sfârşitul era oricum întipărit în mintea lui. După nici şase luni, ea fugise cu tânărul pe care credea că îl iubeşte. Iar el nu se aşteptase la asta. Ce ironie! Cum excela el la citirea oamenilor în negocierile sale politice, şi totuşi, nu observase că propria lui soţie devenise plictisită şi ostilă, sau ambele, şi că n-ar fi şovăit să dea foc butoiului cu pulbere. Ca să fim drepţi, pentru a înţelege o femeie cu bună creştere ar fi trebuit, nici mai mult, nici mai puţin, să poţi citi gândurile. La urma urmei, ele erau învăţate să le facă pe plac tuturor şi să îndure zâmbind.

Iar opţiunile pe care le avea el pentru o soţie erau aceleaşi – doamne învăţate să facă pe plac şi să îndure. Trebuia să se căsătorească acum cu o frumoasă a frumoaselor, măcar ca astfel, mai mult decât înainte de divorţ, să le închidă gura detractorilor. Niciodată nu avea să ştie cu adevărat dacă măcar viitoarea ducesă îl suporta...

O zgârietură uşoară îl făcu să privească spre uşă.

– Intră!

Ramsey păşi în cameră încet, ţinând în mână o tavă de argint pe care se afla un bilet.

– Alteţa Voastră, aveţi un bilet. Mă tem că livrarea a fost întârziată.

– Cine îl trimite?

– Domnişoara Archer, Alteţa Voastră.

Se îndreptă în fotoliu.

– Ce face?

– E destul de slăbită, înțeleg, și tot febrilă.

Dar putea să scrie, iar ăsta trebuia să fie un semn bun. Pe de altă parte, ea încercase să dezbată chestiuni de politică cu el când era gata să leșine. Încăpățânată femeie!

Desfăcu plicul.

– Informatorul meu a trimis ceva despre ea?

– Nu, Alteța Voastră.

Încăpățânată și misterioasă.

Scrisul ei nu era feminin, ci eficient, mâna unei persoane care scria mult și repede.

Alteța Voastră,

Apreciez mult ospitalitatea dumneavoastră și mă străduiesc să mă însănătoșesc cât mai repede posibil. Mulțumesc pentru generosul împrumut de cărți. Sunt intrigată în mod deosebit de povestea rusească despre intoxicarea ideologică – o alegere pur întâmplătoare, bănuiesc.

Cu sinceritate,
A. Archer

Încăpățânată, misterioasă și spirituală.

Îi trimisese cărțile pentru că așa era politicos să procedezi când aveai un musafir care zăcea la pat. Îi trimisese anume acele cărți cu un motiv, știa că aveau să îi dea de gândit, iar gândurile ei îl intrigau. Cu ochii ei expresivi, nu era greu de citit, și totuși, o găsea cu totul imprevizibilă. Ei, un lucru era sigur – femeia aceea i-ar fi spus verde în față bărbatului dacă ar fi supărat-o cu ceva. Iar Dumnezeu știa că lui nu-i plăcea încăpățânarea; în momentul acela, viața lui era încărcată de mizeriile insubordonării, dar ea măcar ar fi făcut ceva zgomot înainte ca bărbatul din viața ei s-o strivească. Oare exista un bărbat în viața ei? Spusese că nu avea pe nimeni...

Își dădu seama că îl lăsase pe valet să aștepte, absorbit de reflecțiile lui despre Annabelle Archer.

Băgă biletul în buzunarul de la piept.

– Asta este tot, Ramsey.

CAPITOLUL 12

În dimineața următoare, Sebastian îl opri pe doctorul Bärwald pe holul din fața camerei domnișoarei Archer. Tânărul medic căpătă un aer sâcâit.

– Dar, Alteța Voastră, dacă nu îi sunteți rudă sau soț, nu vă pot da detalii despre starea ei.

– Nu are lângă ea un soț sau o rudă, spuse Sebastian iritat. În prezent se află în responsabilitatea mea.

– Cu tot respectul, Alteță, este pacienta mea.

– Un lucru care poate fi schimbat foarte simplu, spuse Sebastian și ochii lui Bärwald se făcură mari în dosul ochelarilor.

Sebastian nu avea obiceiul să-și impună autoritatea; cu siguranță n-o făcuse niciodată cu Bärwald.

Se priviră preț de mai multe secunde.

Doctorul fu primul care se uită în altă parte.

– Prea bine, spuse el cu pronunțatul lui accent german. Deja se recuperează frumos – femeile de la țară sunt rezistente, nu? Dar, între noi vorbind, motivul pentru care răceala a doborât-o este că suferă de oboseală cronică. Prezintă semne de privare de somn și de malnutriție.

Sebastian era șocat.

– Dar nu o arată.

– Cum am spus, este rezistentă, spuse doctorul ridicând din umeri, dar, ca să-și revină complet, recomand să nu călătorească o săptămână după ce dispare febra.

– Asta nu va fi o problemă, zise Sebastian, imediat.

– Nu sunt prea sigur, murmură Bärwald.

– Cum așa?

– Pentru că *Fräulein* se opune ordinelor, Alteța Voastră.

Sebastian simți impulsul nefamiliar de a-și da ochii peste cap.

– Da. *Fräulein* chiar ar face așa.

– Femeile moderne, spuse doctorul clătinând din cap. Oferă-le educație și apoi vor avea impresia că știu mai bine decât doctorul.

– O, va respecta recomandările, rosti Sebastian, uitându-se la ușa camerei ei.

Malnutriție?

O senzație neplăcută îi cuprinse stomacul. Nu sub supravegherea lui. Până la Crăciun avea să mănânce și, orice probleme ar fi avut, aveau să rămână la porțile castelului Claremont.

– O săptămână!

Indignarea lui Annabelle se manifestă din nou în clipa în care Catriona și Hattie intrară în camera ei, după plimbarea călare de dimineață.

– O să stau aici până la Crăciun.

Hattie se instală la măsuța de toaletă, studiindu-și roșeața din obraji provocată de vânt.

– Mie îmi place cum sună, zise ea. Gândește-te numai! Ducele ar putea să te invite la petrecerea de Revelion. Am putea merge împreună la bal.

Annabelle amuți o clipă. Stând așa, rezemată de perne în patul imens din pricina unei cumplite dureri de cap, un bal aristocratic era ultimul lucru la care se putea gândi.

– Plec când plecați și voi, este simplu, spuse ea.

– Nu, veni răspunsul lor la unison.

Annabelle se uită furioasă la prietenele ei.

– Și tu, Brutus?

– Sunt convinsă că doctorul Bärwald se gândește doar la binele tău, rosti Hattie cu blândețe.

Doctorul Bärwald habar n-avea de tema pe care i-o dăduse Jenkins, de copiii pe care îi medita sau de faptul că era așteptată la Chorleywood. Imediat ce reușea să se dea jos din pat, avea să-l roage pe Montgomery să-i pregătească o trăsură.

– Am rugat-o pe mătușa să stea aici, ca însoțitoare, zise Hattie. Îi face plăcere.

Minunat! Annabelle se uită în sus, la acoperișul de catifea al patului. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de dependentă de ajutorul altor persoane și îi repugna totul.

Ei, poate nu chiar *totul*.

Erau cărțile.

Și mâncarea. De la bucătărie i se trimitea aproape mai mult decât putea mânca. Tocănița de ieri fusese plină de arome, cu bucăți mari de carne de pui în sos și cu chifle proaspete. Mâncase tot. Iar pe tava ei cu micul dejun fusese o selecție exotică de fructe proaspete, portocale, struguri și pere, și le mâncase și pe acestea toate, înmuiate în crema groasă și aurie de vanilie.

Catriona trase un scaun mai aproape de pat.

– Vrei să-ți mai citesc din *Crimă și pedeapsă*?

Din direcția măsuței de toaletă se auzi un sunet de neplăcere.

– N-am putea să cerem ceva mai drăguț, cum ar fi Jane Austen? întrebă Hattie. Jur, va trebui să desenez un arbore

genealogic ca să pot urmări romanul acesta. Şi de ce acelaşi personaj trebuie să aibă trei nume diferite?

– Mă îndoiesc că ducele are în bibliotecă romane feminine, Hattie, spuse Annabelle cu blândeţe.

– Atunci, ce-aţi zice de frumosul sonet al lui Tomlinson? N-am putea să-l mai auzim o dată?

Annabelle se uită la teancul de hârtii cu urări de bine de pe noptieră. În loc de flori, cei doisprezece tineri de la Claremont se întrecuseră în încercări de poezii scrise în onoarea ei. Iar Peregrin îi trimisese un pachet de cărţi de joc cu care, aparent, puteai juca singur. Luă sonetul lui Tomlinson. Pentametrii lui iambici erau şchiopi, dar Hattie găsea că asta îi conferea mai mult farmec. Tomlinson ar fi intrat pe lista ei de burlaci eligibili dacă ar fi avut un titlu nobiliar.

Montgomery nici măcar nu îi răspunsese la biletul cu mulţumiri. Sigur, nici nu avea motiv să o facă; totuşi, se trezea mereu ascultând paşii servitorilor care ar fi putut aduce o tavă de argint. Într-adevăr, avea să părăsească patul acesta şi castelul Claremont imediat ce avea să se pună pe picioare.

În noaptea aceea avu un somn agitat, temându-se să nu cumva să viseze că se prăbuşeşte într-o groapă neagră. Când se trezi, întunericul avea liniştea profundă şi grea a orelor de după miezul nopţii. Şi cineva fusese în camera ei.

Annabelle aprinse lampa de lângă pat cu degete nesigure.

Era o carte nouă pe noptiera ei, iar peste aceasta o altă carte de vizită elegantă.

Deschise plicul cu mişcări lente

Scrisul era diferit, scrijelit pe foaie cu o precizie îndrăzneaţă.

Trecu în goană peste cuvinte.

Domnişoară Archer,

Am fost informat că îţi plac lucrările lui Jane Austen...

Brusc, ridică puţin capul. *Fir-ai tu să fii, Hattie!* Ce avea să creadă Montgomery despre un apetit atât de insaţiabil şi aleatoriu pentru materiale de lectură?

...şi avem câteva dintre romanele ei în bibliotecă. Eu – la întâmplare – am ales un exemplar din Mândrie şi prejudecată. *Nu ezita să-mi mai ceri şi altele.*

M.

Râse amuzată. *Mândrie şi prejudecată.* Acum nu mai exista niciun dubiu că jucau un joc. Cu titluri de cărţi.

Atinse cu vârful degetului „M"-ul scris cu atâta siguranţă cu tuş negru.

E foarte arogant, iar ţie nu-ţi place genul acesta.

Un lucru pe care trebuia să şi-l amintească tot timpul cât avea să fie captivă în bula aceea splendidă, unde mâncarea venea la un sunet de clopoţel, iar bibliotecile aveau ceruri luminate de stele.

Totuşi, neliniştea care o frământase toată ziua părea să se risipească. Corpul i se destinse imediat ce stinse lampa şi căzu în braţele somnului ca un copil.

Ziua lui Sebastian fusese extrem de productivă încă de dimineaţă. Aşa se întâmpla când nu existau musafiri pe care trebuia să-i distreze. Citise rapoartele de la toate proprietăţile, stabilise o nouă metodă de irigaţie pentru pământurile din nord şi finalizase schiţa pentru ultima etapă a campaniei conservatorilor. Ar fi trebuit s-o aibă pe regină de partea lui pentru a-i fi acceptată abordarea, fiindcă Disraeli avea să se

opună, dar, cum tocmai semnase cecul pentru cel mai mare foc afurisit de artificii din Anglia, își închipuia că Maiestatea Sa urma să îi facă pe plac.

O râcâitură în ușă și Ramsey se strecură înăuntru.

– Alteța Voastră, organizatorii balului au încă o sugestie pentru decor.

El îi aruncă valetului o privire uimită.

– Nu am timp pentru aprobarea elementelor decorative.

– Într-adevăr, numai că la acest element decorativ...

– Despre ce este vorba?

– Despre reni.

– Reni reali?

– Da, Alteța Voastră, spuse el cu o față absolut neutră.

– În sala de bal?

– Da. Din câte se pare, sunt foarte populari printre invitați.

Își frecă tâmplele.

– Ramsey, tu crezi că voi aproba o turmă de copitate pe parchet ca să le fac pe plac maselor?

– Nu, Alteță.

– Atunci, te rog să nu mă mai deranjezi cu asta.

– Da, Alteță.

Sebastian studie teancul ordonat de hârtii de pe birou.

– Am primit vreo corespondență?

– V-am pus toate scrisorile pe birou de dimineață, ca de obicei, răspunse Ramsey.

Știa asta. Fusese o scrisoare de la Caroline, lady Lingham, care îi spunea s-o aducă și pe domnișoara Archer la cina anuală de Crăciun, de pe douăzeci și patru. Vestea despre musafira lui se împrăștiase rapid, iar Caroline, evident, fusese atentă.

– Ești sigur că n-a mai venit ceva între timp?

Ramsey ştia că nu trebuia să se arate uimit de insistenţa cu care stăpânul său îl întreba de scrisori.

– Nu, dar dacă vă gândiţi la un anumit expeditor, pot să cercetez...

El clătină din cap.

– Nu. Spune-i grăjdarului să-mi pregătească calul.

Annabelle pusese să fie mutat fotoliul la fereastră. Soarele se dizolva într-o nuanţă rozalie la orizont, dar era încă destulă lumină ca să poată citi scrisoarea lui Lucie, care sosise în timpul somnului ei de după-amiază.

Dragă Annabelle,

Îmi pare rău să aud de boala ta, dacă nu cumva a fost doar un complot pentru a rămâne în spatele liniilor inamice, caz în care salut devotamentul tău faţă de cauză.

Am puţine speranţe că îl vom converti pe M. – am aflat de curând prin intermediul surselor mele secrete că regina i-a promis că îi va înapoia reşedinţa familiei dacă o va ajuta să câştige alegerile. Cred că va răsturna cerul şi pământul ca să-l ţină pe Disraeli la putere. Aşa că trebuie să ne mutăm rapid pe alte fronturi. Am auzit că grupul sufragetelor din Manchester plănuieşte o mare demonstraţie în Piaţa Parlamentului în timpul mitingului preelectoral organizat de conservatori în ianuarie. Eu colaborez în prezent cu grupul lui Millicent Fawcett din Londra, pentru a participa şi noi la demonstraţie. Sunt ferm convinsă că ar trebui să adunăm şi să mobilizăm toate grupurile de sufragete risipite prin Anglia. Puterea stă în număr. Deocamdată este însă secret, aşa că trebuie să-ţi cer să tratezi chestiunea cu confidenţialitate. Cât despre...

Un zgomot de copite răsună pe caldarâmul de sub fereastră. Lăsă scrisoarea în poală, apoi își strânse halatul și se aplecă înainte ca să se uite în curte. Inima ei făcu un salt înfiorător când văzu calul alb care trecea în goană pe lângă fântână. Primul ei instinct fusese să se facă mică, dar nu putea.

Capul ducelui se întoarse spre fereastra ei și inima ei începu să bată ca o tobă.

Montgomery ridică mâna și își atinse borul pălăriei. Încet și suficient de deliberat pentru ca gestul să nu poată fi interpretat altfel decât ca un salut.

Se lăsă din nou în fotoliu.

Încă nu îi mulțumise pentru ultima carte. Începuse să se gândească prea mult la cuvinte și era îngrozitor de stângace. Iar adevărul mai profund era că îi plăcea să fie datoare cu un răspuns. Mult mai mult decât să aștepte scrisori de la un bărbat care îi făcea inima să bată mai tare.

A doua zi de dimineață, febra dispăruse. Annabelle se duse la fereastră și dădu la o parte draperiile grele. Cerul dimineții era de un albastru intens, fără nicio pată. Jos în curte, peticele de zăpadă sclipeau ca niște diamante aruncate la întâmplare.

Ah, aproape simțea gustul aerului proaspăt.

O privire rapidă în oglindă îi spuse că arăta prezentabil. Baia lungă pe care o făcuse cu o seară în urmă îi înlăturase mult din oboseală, iar răsfățul de trei zile cu chifle și cremă de vanilie îi adusese din nou catifelarea de mult pierdută a feței. Își prinse părul într-un coc simplu, se spălă pe dinți și se stropi cu apă de trandafiri din lavoar. Cămașa, corsetul – legat lejer –, rochia cenușie de zi a lui lady Mabel, pălăria. Își puse paltonul și ieși pe ușă.

Reuşi să găsească drumul până la parter, prin labirintul de scări şi de coridoare. În spatele casei era o terasă mare de piatră, arcuită precum prova unei corăbii, iar una dintre uşile care duceau spre ea era deja deschisă.

Se strecură prin spaţiul deschis şi inspiră aerul curat, închizând ochii ca să se ferească de strălucirea caldă a soarelui. Când îi deschise din nou, următoarea respiraţie i se opri în gât.

Întors cu spatele, Montgomery stătea lângă balustradă.

Ea încă îşi mai ţinea respiraţia.

Nici măcar din spate ducele nu părea prea prietenos: haina îi era perfect întinsă pe umeri, iar postura la fel de rigidă ca a statuilor de piatră albite de vreme, care se găseau în stânga şi în dreapta lui.

Felul în care stătea acolo nemişcat şi părând extrem de... singur trezi în ea o mare emoţie. Poate că de aceea nu intră în vârful picioarelor înapoi în casă.

Şi, evident, el simţi că ea era acolo. Mai mult se roti, decât se întoarse spre ea.

Ei i se uscă gura. Când începuse să îl considere frumos? Pentru că era; într-adevăr, arăta seducător de proaspăt şi de rece, la fel ca dimineaţa aceea de iarnă.

Sprânceana lui se ridică imediat dezaprobator.

– E bine să ieşi deja afară, domnişoară?

– Mă simt mult mai bine, Alteţa Voastră.

Se apropie de el.

– Febra mi-a trecut de ieri.

Priveliştea de dincolo de balustradă era magnifică – un spaţiu întins, dreptunghiular, cu garduri vii din arbuşti verzi aşezaţi în cercuri simetrice, aşa cum le plăceau vechilor regi ai Franţei. Vara, ai fi auzit de aici şipotul fântânilor.

Montgomery încă o studia atent.

Ea îi aruncă o privire discretă, cât de elegant reuşi.

– Nu suportam să mai stau nici măcar un minut în camera mea.

El se încruntă mai tare.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu. Mi-ați oferit tot – și chiar mai mult de atât, mulțumesc. Pur și simplu nu pot să stau prea mult închisă în casă.

Buzele lui se strâmbară auzind asta.

– Nu, spuse el, nici nu am crezut că poți.

Era remarcabil că el își formase deja o părere despre ea. Pe de altă parte, poate că nu era o părere flatantă. Poate că el considera că dorința de a sta afară era un defect la o femeie.

– Pot să întreb cum ați ajuns la concluzia asta, Alteță?

– E a doua oară când te văd fugind de un loc cald în doar câteva zile. Asta înseamnă că nu ești o femeie care acceptă să fie ținută captivă.

– Nu știam că există femei care acceptă să fie ținute captive.

Asta păru să-l amuze.

– Majoritatea acceptă. Captivitatea nu este decât reversul siguranței. Să luăm statul de drept – sau o cameră caldă. Sau un soț. Majoritatea femeilor își doresc siguranța care vine odată cu un soț și acceptă captivitatea.

Siguranța.

Și ea voia să se simtă în siguranță. Dar, din câte se părea, nu cu orice preț. Știa deja asta despre ea, desigur – ce o tulbura era că, aparent, știuse și el.

– Asta nu înseamnă că femeile n-ar prefera libertatea, spuse ea.

– Libertatea, spuse Montgomery, parcă savurând cuvântul. Asta preferi dumneata?

Chipul lui nu oferea niciun indiciu referitor la motivul pentru care întreaba ce prefera ea. Trebui să-și mute privirea, pentru că se simțea ciudat când se uita în ochii lui inteligenți.

Avea o fierbinţeală bizară, o senzaţie stranie de rău la stomac. Gesturile obişnuite erau îmbibate de sensuri; simţurile ei se trezeau şi deveneau mai ascuţite, secondate de senzaţia neliniştitoare pe care i-o dădeau bătăile rapide ale inimii în coaste.

Îşi concentră atenţia asupra mâinilor lor, care stăteau sprijinite alături pe balustrada de granit. Mănuşile ei păreau nişte vechituri pe lângă mănuşile lui impecabile din piele moale, aşa că îşi mută mâinile şi le împreună în faţă.

– Da, prefer libertatea, spuse ea apoi. John Stuart Mill spune că este mai bine să ai de ales, chiar dacă problema se complică; că e mai bine să fii un om nesatisfăcut, decât un porc nesatisfăcut.

Montgomery scoase un sunet care semăna cu un hohot de râs stăpânit în ultima clipă.

– Convingător, zise el. Sugerezi cumva că majoritatea semenelor dumitale nu sunt pe de-a-ntregul oameni?

– Nu sugerez asta deloc, răspunse ea repede. Ştiu foarte bine cum stau lucrurile şi că preţul pe care îl plătesc femeile pentru independenţă este de multe ori prea mare.

– Totul are un preţ, rosti Montgomery.

Nici acum nu avu vreo urmă de resentiment în voce din pricina aprecierii ei filosofice şi nici nu încercă să-i ţină o predică referitoare la John Stuart Mill. Un fior neaşteptat de exaltare o cuprinse imediat, la fel ca atunci când discutaseră despre drepturile femeilor la masa pentru micul dejun. Nu era puţin lucru dezbaterea prilejuită de discuţia cu un om cultivat, care nu avea nimic de demonstrat. Dar i-ar fi trebuit ceva mai mult decât o femeie educată, cu opinii, ca să se simtă ameninţat. Şi asta crea o intimitate relaxată şi absurd de plăcută. „E tot adversarul cauzei tale, gâscă ce eşti!", îşi spuse ea.

Montgomery se întoarse spre scările care coborau în grădina franceză.

– Vino, dacă vrei.

Ea făcu un pas înainte să aibă revelația că urma să se plimbe cu el. Singuri. Instinctiv, aruncă o privire pe terasă, după o însoțitoare. Văzu momentul precis în care ducele îi înțelese temerea. Chipul lui căpătă o expresie ușor batjocoritoare. *Crezi că este cineva aici care să mă oprească sau să mă tragă la răspundere?* spunea expresia aceea, în timp ce în ochi avea o sclipire enervantă, provocatoare. Afurisită fie neputința ei de a rezista în fața unei bune provocări! Spre meritul lui, nu își arătă satisfacția când ea, fără vreun cuvânt, luă brațul oferit de el. O conduse pe scări în tăcere, apoi coti la stânga pe o alee de pietriș.

– Ce crezi că ar face oamenii dacă cineva le-ar da mâine pe tavă libertatea? o întrebă el.

Ar respira.

– Ar începe să își clădească o viață cu rost, potrivită pentru ei.

Montgomery clătină din cap.

– Ar fi niște nătângi speriați. De ce crezi că unii tineri sunt rebeli până când ating o limită?

– Ca să devină adulți capabili, cu mintea independentă?

– Deloc. Ca să-și dea seama cine sunt, testându-și limitele, ca să se asigure că există ceva care îi va împiedica să ajungă dezorientați, indiferent ce fac.

Părea să aibă pe cineva anume în minte acum, pentru că vocea lui se încărcase cu un fel de neplăcere personală.

– De ce nu-l întrebi pe rebelul în chestiune de motivațiile lui? se aventură ea.

– Dar asta ar presupune că tot ceea ce crede el că vrea este și ceea ce îi trebuie.

Părea șocat. Evident, asta nu era o posibilitate.

Annabelle se uită în sus la el. Lumina dimineții era neiertătoare cu fața lui, subliniindu-i toate liniile. Probabil că era istovitor să treci prin viață știind mai bine ce nevoi aveau oamenii decât știau ei. Dar asta făcea parte din farmecul lui, nu? Într-o lume în care toți erau purtați de curentul tulbure al

circumstanţelor, dând din mâini cu disperare într-o direcţie sau alta, siguranţa lui de sine, fără păreri de rău, se ridica precum o stâncă în mijlocul apei. Era un om care prelua comanda şi făcea lucrurile cu seriozitate.

De nicăieri, îi veni un gând: cum ar fi fost să fie căsătorită cu un astfel de om?

Liberă. Lângă un bărbat care avea grijă de tot, o femeie putea fi liberă.

Fu gata să se împiedice pe aleea perfect netedă. Ce idee ridicolă! Libertatea era probabil ultimul lucru pe care putea să ţi-l ofere un bărbat atât de dominant pentru Montgomery. Cu averea şi poziţia lui, i-ar fi dăruit cu certitudine mai multă siguranţă decât şi-ar fi dorit, dar orice femeie cu un dram de independenţă în gândire ar fi fost strivită sub protecţia lui. Ar fi manipulat-o şi ar fi pretins supunere, convins întotdeauna că el ştia mai bine – şi în patul conjugal, şi în afara lui. Şi nu, chiar nu trebuia să se gândească la el în pat, îndeplinindu-şi îndatoririle maritale, cu ochii strălucitori de dorinţă şi cu părul blond umed şi lipit de tâmple... Un val de fierbinţeală îi trecu prin vene.

Îşi păstră privirea îndreptată ferm pe alee. Ochii lui nemiloşi ar fi observat imediat că întregul ei trup trădător reacţionase.

– Deci, murmură ea, întotdeauna se pune problema aşa, eşti fie liber, fie în siguranţă, Alteţă?

– De fapt, îl auzi ea spunând, eu cred că de obicei este un compromis între cele două.

După ce cotiră, în faţă le apăru o clădire scundă de piatră, cu o mare cupolă de sticlă în centru. Şiruri lungi de ferestre înalte până la tavan reflectau puternic lumina dimineţii, făcând-o să-şi pună mâna streaşină la ochi.

– Ce este aici?

– Un compromis, spuse Montgomery, conducând-o apoi spre clădire.

Se opri lângă o intrare laterală şi deschise uşa.

Fură întâmpinaţi de o încâlceală verde şi de o căldură înţepătoare. Coroane impunătoare, în nenumărate nuanţe de verde, absorbeau lumina care se strecura prin cupola de sticlă de deasupra.

– E o seră, spuse ea încet.

Aerul static, îmbibat de un amestec de sol bogat şi umed, de fructe prea coapte, de nectar şi de putreziciune, părea că pulsează. O cărare din lespezi de piatră se pierdea în desişul din faţă, invitând-o să urmeze petalele roz şi roşii risipite pe jos, ca o fata morgana. Şi era atât de cald... Chiar îi *fusese* frig.

Probabil că el se aştepta să refuze să intre din nou în casă.

Un compromis.

Se întoarse spre el, simţindu-se ciudat de gravă:

– E magic.

Magic? Un cuvânt atât de frivol din partea unei femei care îl citea pe Tucidide. În greacă. Dar, pe de altă parte, descoperea că domnişoara Archer era în multe feluri.

Şi iată-l acum, studiindu-i din nou chipul. Ştia că avea un ochi exigent. Niciodată nu îi scăpa vreo eroare din registrul de contabilitate sau nota falsă dintr-un cântec. Dar trăsăturile ei erau creionate exact ca într-un soi de plan estetic fundamental, după care, în mintea lui, se întruchipa frumuseţea. I se părea ciudat de familiar, ca şi cum o cunoştea de mult, iar acum revenise din nou în viaţa lui. Asta era imposibil. Poate că vorbea şi se purta ca o moşiereasă, dar informatorul lui îi trimisese, în sfârşit, raportul, în care se preciza că fusese menajeră în casa dărăpănată a vărului ei, Gilbert, din Kent.

Ochii ei verzi se măriră.

– E imaginaţia mea sau simt căldură în podea?

– Este încălzire prin podea.

Ea scoase o mică exclamaţie de mirare, care îi stârni un fior pe şira spinării.

– Construcţia este ultramodernă, adăugă el, şi foarte funcţională. Permite creşterea plantelor tot timpul anului, cu mare eficienţă.

Ochii ei sclipiră cu o veselie tainică.

– N-am nicio îndoială, Alteţă.

Începu să se plimbe pe alee, uitându-se în sus şi în jur cu mirare, iar el o urmă, vrăjit de felul în care rochia i se legăna uşor în jurul gleznelor.

– Cum aţi adunat toate aceste plante? întrebă ea.

– Botanistul din serviciul meu face acest lucru. Călătoreşte în ţări străine ca să le procure sau le cumpără de la alţi negustori de aici, din Anglia.

Ea atinse cu vârful degetelor petalele roz şi delicate ale unei flori de leandru.

– Ce profesie minunată, zise ea, să călătoreşti în toate colţurile lumii ca să aduci plante atât de frumoase!

Felul în care i se luminase faţa îl făcu să-şi ferească privirea.

Nu avea timp de plimbări prin seră cu ea. În momentul acela avea de înfruntat revolta deputaţilor conservatori faţă de ultimele lui propuneri pentru campanie şi ar fi trebuit să se afle în birou, redactând scrisori de ameninţare. Nu avea niciun alt motiv pentru a fi acolo şi nici nu se gândea să se întrebe de ce o femeie atât de nepotrivită – o femeie de rând, o intelectuală, o sufragetă – putea să-i ofere atâta plăcere. Singurul motiv era că asta îşi dorea.

– Deci în ce colţ al lumii ţi-ar plăcea să călătoreşti, domnişoară?

Ochii ei se îndreptară repede spre faţa lui, încercând să verifice sinceritatea întrebării.

Ea nu se dezvăluia prea uşor.

– Mi-ar plăcea să merg în Persia, spuse ea în cele din urmă.

Cei mai mulţi oameni ar fi spus la Paris. Sau poate la Roma.

– O destinaţie ambiţioasă.

Ea clătină din cap.

– Visam să am un galion grecesc. În mintea mea, am călătorit deja pe cele şapte mări.

– Un galion grecesc?

Desigur, îi studiase pe clasici.

– Odiseu te-a inspirat?

Ea îl privi cu coada ochiului.

– Posibil.

– De ce Persia? întrebă el, intrigat. Odiseu n-a părăsit niciodată Marea Mediterană.

– Pentru că, spuse ea rar, există teorii legate de felul în care Persia şi Grecia s-au influenţat reciproc în arhitectură, formă de guvernare şi literatură... dar avem puţine dovezi concrete şi fiecare parte contestă influenţa celeilalte. Iar acum, profesorul meu este foarte interesat de acest domeniu de cercetare.

– E vorba despre profesorul Jenkins?

– A, da! Îi cunoaşteţi activitatea?

– Nu l-am întâlnit niciodată, dar secretarul meu îi citeşte propunerile, spuse el. Îi sponsorizez anumite expediţii. Poate ai auzit de Societatea Regală.

– Evident. Doar că nu ştiam că sunteţi sponsor.

– Familia mea se numără printre membrii fondatori.

Ea îi aruncă o privire extrem de apreciativă, iar el fu gata să se umfle în pene. Ridicol.

– Atunci, vă mulţumesc, profesorul Jenkins va începe proiectul din Peloponez în aprilie.

– Să facă ce?

– Au localizat o navă de luptă pe fundul apelor din golful Pylos şi vor ridica la suprafaţă părţi din ea, pentru a le studia.

Devenise tot mai însufleţită vorbind despre aceasta şi tot corpul părea să îi vibreze de pasiunea reprimată. Al naibii să fie dacă asta nu îl afecta, îmboldindu-i mintea să apuce pe căi cu totul neacademice...

– Jenkins se poartă bine cu dumneata? o întrebă el, prefăcându-se că studiază unul dintre termostatele fixate pe un trunchi de copac.

– O, da, zise ea vioaie. Îmi cere să muncesc mult, dar el m-a ajutat să obţin un loc la Oxford. Îi sunt foarte recunoscătoare.

Dintr-un anumit motiv, păru că lui nu îi prea plăcea ce auzise.

– În ce fel te-a ajutat?

– A corespondat mult cu răposatul meu tată, spuse ea. După ce tata a murit, i-am sortat corespondenţa şi am găsit un răspuns adresat lui Jenkins, pe jumătate scris. Am terminat scrisoarea, iar el mi-a scris din nou. Vreme de ani întregi.

– Şi n-a avut niciodată rezerve să discute chestiuni academice cu o femeie?

Îşi dădu seama că întrebarea lui o irita oarecum.

– Nu. Tata m-a învăţat foarte multe, după cum s-a dovedit. Şi...

– Şi?

– E posibil să nu fi fost foarte clar din semnătura mea, A. Archer, că eram, de fapt, femeie.

Bărbia ei ridicată îl provoca să se indigneze din cauza micului ei subterfugiu.

Lui îi venea să zâmbească.

– Când i-ai spus adevărul?

– Când mi-am dat seama că am nevoie de ajutorul lui pentru a obține un loc la Oxford. Nu s-a simțit jignit deloc. Îi sunt recunoscătoare, repetă ea.

Nu trebuia să îi fie recunoscătoare. Își demonstrase înzestrarea – avea dreptul să beneficieze de o șansă.

Terariul cel mare de pe perete îi acapară cu totul atenția în următorul minut.

– Ce sunt acelea? întrebă ea, îndreptând un deget subțire spre șirul ordonat de capsule verzi ce atârnau de o creangă, în spatele geamului.

– Crisalide. Coconi de fluture.

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Țineți și fluturi, Alteță?

– A fost ideea fratelui meu. După ce m-am opus propunerii de a introduce aici o gașcă de maimuțe.

Ea râse. O mică izbucnire de râs sincer, care îi dezvălui dinții frumoși și imaginea fugară a limbii rozalii, ceea ce îi puse sângele în mișcare ca după o înghițitură de apă cu zahăr. Dorință. Dorea să-i prindă în palme fața zâmbitoare și s-o sărute – oriunde, pe frunte, pe obraji, pe nas. Dorea să o simtă pe buzele lui. Ce naiba...

Ea se întorsese deja spre vitrină, aplecându-se ușor spre ea.

– Cred că văd o omidă, zise apoi. Cât de fascinant!

– Foarte.

O fâșie de piele palidă era expusă între guler și linia părului. O buclă scăpată din coc se odihnea acolo, lipită de ceafă de aerul umed. Era atât de ispititor să răsucească bucla aceea mătăsoasă pe deget... să îi atingă moliciunea delicată a gâtului cu buzele.

Umerii ei se încordară, de parcă tocmai ar fi spus lucrurile acelea cu voce tare; apoi își dădu seama că începuse să se aplece spre ea, vânându-i parfumul.

Doamne, Dumnezeule!

Își îndreptă spatele, simțindu-și capul învârtindu-se. Era limpede că aerul acela greu îi zăpăcea creierul.

Ea se întoarse cu o expresie de îngrijorare în ochi.

– Nu credeam că fluturii pot trăi într-un terariu.

– Sunt eliberați foarte ușor, zise el cu o voce răgușită. Poți desface capacul, arătă el, și tot ce are aripi poate ieși.

Ea nu zâmbi.

Nu era o inocentă, înțelese el. Văzuse în ochii ei aceeași conștientizare pe care, fără îndoială, o văzuse și ea în ochii lui – că erau un bărbat și o femeie singuri într-un spațiu izolat și extrem de călduros și că un fel de frânghie invizibilă îl trăgea întruna spre ea, tentându-l să-și strecoare degetele pe lângă gulerul ei și s-o lipească de trupul lui. Iar în timp ce se uita la ea gura ei se destinse, ca și cum ar fi fost invitat...

O pasăre a paradisului țipă, apoi ateriză pe terariu cu zgomot.

Ea tresări.

– Ah, Peregrin, spuse el iritat. El le hrănește. A crezut că îi dai de mâncare dacă stai acolo.

Două pete roșii ca niște steaguri apăruseră pe obrajii ei, nicidecum genul de roșeață pe care îi plăcea să i-o provoace unei femei. Ea se trase într-o parte, într-un loc în care n-o putea ajunge. El îi aruncă păsării o privire ucigătoare.

– Alteța Voastră, voiam să vă vorbesc despre plecarea mea.

O găleată cu apă rece ar fi avut același efect asupra lui.

Îi trebuiră câteva clipe ca să formuleze un răspuns.

– Presupun că vrei să ignori recomandarea medicului și să pleci mai repede.

Ea încuviință din cap.

– Ai spus că n-ai pe nimeni care să aibă grijă de dumneata.

– Am rude în Kent și mă așteaptă.

Vărul cu casa părăginită. Din nou privare de somn și malnutriție.

– Medicul a fost clar. Șapte zile. Și ești bine-venită la Claremont.

Ochii ei sclipiră a hotărâre.

– Mulțumesc, Alteță, dar am probleme pe care trebuie să le rezolv.

– Mai importante decât sănătatea dumitale?

Ea se uită într-o parte.

– Acum sunt bine.

Nu era; suferea de încăpățânare severă.

Transpirația i se scurgea ducelui pe spate, fiindcă, Dumnezeu să-l ajute, stătea într-o seră cu paltonul de iarnă pe el.

– Ești liberă să pleci oricând, spuse el, dar gândește-te și la conștiința mea, pentru că eu voi fi considerat complice la înrăutățirea stării dumitale, dacă îți voi aduce o trăsură.

Asta păru că o pune pe gânduri.

Aha... Deci avea grijă de alții, dacă de ea nu avea.

– Și prietenele dumitale, continuă el. Și-au făcut griji pentru dumneata, iar dumneata vei anula toată munca lor dacă vei avea o recidivă.

Privirea ei spunea că își dădea seama perfect de ce încerca el să facă și că tertipul lui avea efect, iar pentru asta îi purta pică. Așa să fie. Dacă ar fi fost a lui, nici măcar nu ar fi purtat această discuție – în momentul acela ar fi fost sus, băgată în pat la căldură.

– Ei, spuse ea cu greu, presupun că ar fi mai rezonabil să rămân.

Era tulburător să constate cât de mult îi plăcea lui să audă asta.

– Până la Crăciun, adăugă el.

Ea dădu din cap ezitant.

– Până la Crăciun.

În drum spre casă rămase tăcută. Chipul pe care îl vedea din profil era tras şi foarte palid. Ieşirea o obosise. De ce ar fi fost nevoie ca ea să permită – nu să permită, ci să se aştepte – ca cineva să aibă grijă de ea? Avea douăzeci şi cinci de ani. Era prea tânără pentru independenţa pe care o afişa. Şi prea vârstnică pentru a fi nemăritată. Dar probabil că asta fusese voinţa ei, dacă nu cumva toţi bărbaţii din Kent erau surzi şi orbi. Raportul primit de el spunea că dispăruse timp de doi ani din casa tatălui ei şi se întorsese doar după moartea lui. Cu greu se putea găsi o motivaţie rezonabilă pentru o tânără care pleca de acasă pentru doi ani. *Ce preţ ai plătit pentru independenţa ta, Annabelle?*

– Ai vrea să mă însoţeşti la o plimbare prin grajduri mâine? o întrebă el.

Ea se uită la el cu o privire opacă.

– În grajduri este cald, zise el. Şi caii sunt unii dintre cei mai frumoşi din Anglia.

Ea tăcu preţ de câteva clipe lungi.

– Depinde de starea sănătăţii mele.

Şi mai mult de dispoziţia ei, probabil.

Îi oferi braţul pentru a urca treptele spre terasă. Cu o oarecare ezitare, ea îşi lăsă mâna pe braţul lui. Cele întâmplate în seră o tulburaseră.

Dar ce *se întâmplase* în seră?

Nu se întâmplase nimic. *Dorinţa* era o reacţie perfect normală la un bărbat care privea o femeie frumoasă, nu?

CAPITOLUL 13

Fusese o dimineaţă neobişnuit de plăcută: cerul era senin şi păsările împânzeau cerul. După ce îşi petrecuse jumătate de noapte la birou, încercând să contracareze manevrele membrilor de partid care nu erau de acord cu el, Sebastian nu se aştepta să mai nimerească vreo pasăre. Mulţumirea lui spori când văzu o siluetă zveltă venind dinspre casă spre grajduri.

– Se pare că te simţi mai bine, domnişoară, spuse el, salutând-o din spatele căţeilor beagle care scheunau şi se învârteau printre picioarele lui.

Privirea ei se îndreptă mai întâi asupra lui, apoi asupra lui Stevens, care aducea fazanii pe care îi împuşcaseră legaţi de o sfoară atârnată în jurul gâtului.

– M-am gândit că îi sunt datoare calului dumitale cu o trataţie, spuse ea, apoi deschise palma dreaptă, în care ţinea un măr mic. Pentru că a purtat o povară dublă în ziua aceea.

În ziua aceea, când numai că n-o târâse cu forţa înapoi la Claremont. Aproape simţea şi acum greutatea ei în braţe, moliciunea părului pe faţa lui...

– Calul acela lucrează cu McMahon în padoc, domnişoară, zise Stevens.

Sebastian îi întinse puşca.

– Atunci să mergem la padoc!

Umerii ei se relaxară şi el îşi dădu seama că intuise bine – prefera să nu fie singură cu el în ziua aceea. Şi totuşi, venise.

Merseră în tăcere în primul minut. Era uşor să se deplaseze alături de ea, pentru că adoptase în mod firesc paşii mari ai femeii de la ţară. *Pentru că este o femeie de la ţară.* Îi studie profilul regulat şi se întrebă cât oare din sângele ei franţuzesc era albastru. Raportul lui menţiona că străbunii ei materni veniseră din Franţa cu un conte în timpul Terorii, iar francezii erau faimoşi pentru procreerea de bastarzi cu servitoarele lor.

– Vă place să vânaţi, Alteţă?

Era un ton politicos. De conversaţie.

– Da, răspunse el. Este una dintre puţinele plăceri pe care le ai ca proprietar de pământ.

Mda... Asta ca şi cum n-ar fi fost la doar câţiva centimetri distanţă de a-i săruta gâtul frumos cu doar o zi înainte.

– Care sunt celelalte plăceri pe care ţi le poate oferi deţinerea de pământ? întrebă ea, cu o umbră de ironie în voce.

– Să pui în aplicare măsuri corecte de administrare. Să ştii că pământul va aduce sustenabilitate şi profit, şi nu pierderi.

Ea îi întâlni privirea pentru prima dată în dimineaţa aceea.

– Credeam că asta intră în responsabilitatea administratorilor.

– Ei îmi raportează mie. În final, responsabilitatea este a mea.

Pentru toţi cei o sută douăzeci de mii de acri. În prima săptămână de după decesul tatălui său, când se încuiase în birou ca să scotocească prin teancurile de registre, scrisori şi contracte, rămăsese şocat la gândul că tatăl lui putuse să bea, să joace cărţi şi să-şi petreacă timpul cu metresele, în timp ce zeci de mii de acri zăceau în paragină din cauza proastei administrări. După încă o săptămână şi nenumărate ţigarete, ajunsese la concluzia că tatăl lui căzuse în patima băuturii şi a cărţilor de joc *din cauza* proprietăţii – la care se adăugau lipsa

lichidităţilor şi câteva investiţii proaste. Şi astfel, casele lor deveniseră hăuri fără fund. În Anglia, tot mai multe afaceri cu pământ se apropiau constant de faliment de când cu revoluţia industrială. Iar el nu se aştepta ca Annabelle Archer, oricât era ea de inteligentă, să ştie aceste lucruri; la urma urmelor, aristocraţia însăşi se prefăcea a nu şti că titlurile membrilor ei se sprijineau pe slăbiciuni.

Padocul era plin; câţiva dintre cai se aflau în capătul îndepărtat, la ţesălat. Calul lui era purtat în cercuri largi de McMahon, iar razele soarelui făceau să-i lucească muşchii puternici care jucau sub pielea albă.

Annabelle se prinse cu mâinile de balustradă, cu ochii la armăsar.

– Este magnific, zise ea. Atât de puternic şi, în acelaşi timp, atât de graţios...

– Aşa a fost conceput, îi explică el. Calul andaluz este o încrucişare între calul spaniol şi calul arab, cele mai bune rase din lume.

Asta o făcu să zâmbească, unul dintre zâmbetele ei discrete, care îl făcea să cadă pe gânduri.

– Cum îl cheamă? întrebă ea.

El îi înşiră numele oficial – foarte lung şi foarte spaniol – care era înregistrat în actele oficiale.

– Dumnezeule, spuse ea, şi cum îi spuneţi?

– Nu-i spun în niciun fel, răspunse el, iar când văzu faţa ei uimită, adăugă: E un cal.

Poţi da nume unui câine, dar unui cal?

El văzu în ochii ei că încă se gândea la asta.

– Spune, domnişoară! Sunt convins că deja i-ai dat un nume.

Ea se uită din nou la cal, ferindu-şi ochii cu mâna de strălucirea soarelui.

– Arată ca un Apollo.

Zeul grec al luminii. De ce nu? Chiar i se potrivea.

Unul dintre caii bătrâni se apropie de ei, ciulind urechile în toate părțile cu interes.

– Și tu cine ești? i se adresă ea animalului cu o voce melodioasă, iar el simți fără să vrea o împunsătură, dându-și seama că tonul ei era mult mai cald acum, decât atunci când vorbea cu el. Calul amuşină mâna ei și nările i se lărgiră când simți mirosul de măr.

Ea se uită la el cu fruntea încreţită de îngrijorare.

– De ce are blana așa de jigărită? E bolnav?

– Nu. E bătrân, are aproape treizeci de ani.

Ea îl bătu ușurel pe botul cenușiu și pofticios.

– Atunci, nu este prea slăbit ca să muncească?

– Nu mai muncește, e pensionat.

Ea rămase nemișcată.

– Păstrezi și caii pensionați?

– Da.

– De ce?

– Pentru că m-au servit bine și nu este nevoie să-i transform în săpun înainte să le vină vremea.

Ea rămase tăcută o clipă, apoi începu să mângâie din nou calul, murmurând ceva ce semăna cu „dar ar fi mult mai eficient". Cuvintele ei ar fi putut să-l irite, dar tonul îi era la fel de cald ca atunci când vorbise cu bătrânul cal. Ceva din pieptul lui îi răspunse brusc, ca o trecere inexplicabilă de la căldură la răceală. Înghiți în sec. Nu băuse de aproape douăzeci de ani, dar senzația nu era deloc diferită de cea de arsură pe gât care ți-o dă scotchul. Oare te puteai îmbăta din cauza prezenței unei femei?

Se uită la ea cu coada ochiului și ceea ce văzu în privirea ei îl făcu să i se învârtă capul.

Da, se pare că o femeie chiar te putea îmbăta. Să-l ia naiba pe obedientul de Stevens, care le întrerupsese singurătatea...

– Annabelle, trebuie să îmi dai măsurile înainte să plec azi, îi spuse Hattie.

Annabelle ridică ochii din corespondență.

Lumina cenușie a după-amiezii umplea salonul. Hattie se lungise pe canapea precum o împărătească, cu un bol de struguri în fața ei, pe măsuța cu picioare scurte.

– Și asta pentru ce, domnișoară Greenfield?

– Pentru că presimt că vei fi invitată la petrecerea de Anul Nou a lui Montgomery, așa că vei avea nevoie de o rochie de bal.

– E puțin probabil.

– Te duci la cina de Crăciun de la lady Lingham.

– Pentru că încă voi fi blocată la Claremont când va avea loc.

– Foarte bine. Imaginează-ți numai că va apărea o altă situație improbabilă ce va duce la o invitație pentru cea mai mare petrecere a anului, iar tu va trebui să refuzi, pentru că nu ai cu ce să te îmbraci.

– Imaginează-ți că îmi comand o rochie de bal și nu sunt invitată.

Hattie mai luă un bob de strugure, apoi continuă:

– Atunci, o să rămâi cu o rochie de bal, ceea ce nu e niciodată un lucru rău.

Annabelle oftă.

– Catriona, spune și tu ceva!

Catriona, ghemuită într-un fotoliu mare, ridică ochii din caiet cu un aer binevoitor.

– Eu aș sta cât mai departe de bal, dar, cum tata insistă să particip, aș prefera să mergem toate.

Annabelle se uită la ea printre pleoape și zise:

– Nu îmi eşti de ajutor, drăguţă.

– Celeste are o nouă mătase verde în magazin, spuse Hattie. Mi-a spus sora mea.

Făcu semn spre scrisoarea de lângă bolul cu fructe.

– Ai arăta splendid în verde-smarald.

Celeste, croitoreasa de pe Bond Street. Era atât de cunoscută, că nici nu-şi permitea să-i spună doar *Celeste,* iar cei ca ea o ştiau doar din revistele elegante de modă pe care Hattie le aducea pe ascuns în sala comună de la colegiu. *Mătăsurile ei curg ca apa... creaţiile ei fac pentru o doamnă ceea ce face montura pentru un diamant...*

Annabelle se uită în jos, la scrisoarea ei pentru Gilbert, în care pretindea că îşi petrecea convalescenţa la reşedinţa Catrionei din Oxford, de la colegiul St. John's. Dacă i-ar fi spus că îşi petrecea Crăciunul cu ducele de Montgomery şi că discuta despre mătăsurile lui Celeste, ar fi bănuit că mintea ei o luase razna după doar trei luni de educaţie superioară şi i s-ar fi poruncit să se întoarcă la Chorleywood mai repede decât ar spune „Crăciun fericit".

Puse din nou stiloul pe hârtie.

– Nici măcar nu vrei să te gândeşti la asta?

Hattie părea dezamăgită.

– Nu îmi permit o rochie de bal.

Urmă o tăcere plină de delicateţe.

– Mă întrebam ce să-ţi iau de Crăciun, zise Hattie cu o privire uluită.

– Hattie! Eu nu sunt *cauza ta nobilă.*

Fata avu decenţa să se arate oarecum spăşită – preţ de o clipă. Apoi în ochi îi apăru o căutătură ghiduşă.

– Sigur că nu, spuse ea. Te va costa scump. Cinci ore pe săptămână în care să-mi pozezi pentru Elena din Troia.

Iar Elena din Troia?

– Mătase de culoarea smaraldului, spuse Hattie pe un ton cântat, şampanie, valsuri, burlaci buni de însurătoare. Şi...

Annabelle îşi azvârli braţele în sus cu un aer exasperat.

– Bine, bine! O să obţii măsurile mele şi pe Elena din Troia.

Faţa lui Hattie se lumină la fel ca uriaşul brad de Crăciun din salonul de la Claremont.

– Fabulos!

În colţ, pendula bătu de două ori.

– Mă scuzaţi, spuse Hattie, mătuşa trebuie să se trezească.

Catriona ridică o privire uimită când uşa se închise în urma prietenei lor.

– Tocmai te-a convins să-i pozezi pentru un tablou pe care nu îl vrei, ca să obţii o rochie pe care nu o vrei.

Annabelle ridică din umeri.

– Nu are nicio importanţă. N-o să fiu invitată.

– Cred că Hattie nu se înşală întru totul, spuse Catriona, cu o expresie gânditoare.

Annabelle se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– E doar o impresie.

Asta era suspect: Catriona nu avea niciodată doar impresii; de obicei, avea o listă întreagă de argumente care îi susţineau spusele.

– Ce rochie vei purta la cina de Crăciun? întrebă Catriona.

– Cea de damasc bleu.

Era cea mai fină dintre rochiile pe care le primise, dar o mai purtase o dată, aici la Claremont. Ar fi trebuit să meargă.

– Am auzit că lady Lingham şi ducele... au un aranjament, spuse Catriona.

Aha...

Îmbujorarea obrajilor Catrionei nu lăsa loc vreunui dubiu în legătură cu natura aranjamentului.

De ce ar fi fost surprinsă de asta? Bărbaţii cu poziţia lui Montgomery aveau în general câte o metresă ascunsă pe undeva. Dar un aranjament cu o persoană de acelaşi rang?

Îşi păstră un ton neutru când întrebă:

– Cum este contesa?

– E vecina lui. Mai în vârstă şi văduvă, spuse Catriona. S-ar putea să aibă o oarecare influenţă asupra lui, aşa că poate ar trebui să luăm în calcul doamne ca ea pentru campania noastră.

– E o idee minunată, murmură Annabelle.

Se foi pe scaun, simţind că o mănâncă pielea pe sub rochia de zi.

– Ştii, rochia aceea bleu arată groaznic pe mine.

Catriona păru derutată.

– Da?

– Da. Culoarea nu mi se potriveşte şi se umflă pe unde nu ar trebui.

– Nu poţi să-i pui o panglică? încercă Catriona.

– Aş putea, dar ar fi ca şi cum aş pune o panglică pe un tren deraiat.

– Tu în mod normal nu exagerezi, zise Catriona încet. S-a întâmplat ceva?

– Nu, spuse Annabelle, bătând cu stiloul în scrisoare şi stropind hârtia cu cerneală. Doar că mi-am amintit că nu sunt chiar atât de bătrână – şi nici nu mai ţin minte când am avut ultima oară o rochie frumoasă!

Într-o altă viaţă, avusese gusturi impecabile la îmbrăcăminte şi îi făcea plăcere să-şi pună panglici în păr sau să-şi asorteze cerceii cu ochii. Nu mai simţise niciodată nevoia de a face asta din vara aceea cu William; înfăţişarea ei fusese, în cel mai bun caz, o promisiune goală şi, în cel mai rău caz,

un dezavantaj. Iar acum... acum doar că nu se zvârcolea de dorința de a ieși din carapacea cenușie și mohorâtă în care se ascunsese atâția ani.

Dar nu putea. Acum era exact așa cum ar fi trebuit să fie ca să o ia pe o cale respectabilă și independentă.

Ar fi putut totuși să stea departe de Montgomery. Cu o zi în urmă, în seră, voise s-o sărute. Cunoștea expresia aceea pe care o căpătase fața lui lângă terariu, privirea fixă și hotărârea tipic masculină. O astfel de intensitate era urmată de obicei de un bărbat care se repezea la ea și de gestul ei grăbit de a-l pălmui. Dar Montgomery nu se repezise la ea. Și era aproape sigură că nici ea nu l-ar fi pălmuit, ceea ce era cel mai șocant. Nu, ea se dusese din nou cu el în acea dimineață. Nu o ajutase cu nimic faptul că aflase că el îngrijea caii aceia bătrâni și nefolositori, ca și cum în pieptul lui ar fi bătut o inimă generoasă și afectuoasă...

Avea să găsească motive să-l evite până la cina de Crăciun; fără micul dejun luat împreună, fără scrisori, fără plimbări și discuții intime. Ce fusese în capul ei?

Drumul spre petrecerea lui lady Lingham fusese ciudat. Poate din motive de eficiență, Montgomery îi obligase pe toți – pe Peregrin, pe mătușa Greenfield și pe ea – să meargă în aceeași trăsură cu el. Mătușa aluneca într-una peste ea, adormind și trezindu-se din moțăiala ei, iar cei doi bărbați din fața ei păreau teribil de sobri – iar asta se datora doar parțial jobenelor negre și înalte pe care le purtau. Păreau chiar supărați unul pe celălalt și priveau hotărâți în gol, o poză care i se potrivea lui Montgomery, dar nu și lui Peregrin. Petrecuse multe ore cu tânărul lord în ultimele zile, mai întâi ca să-l evite pe duce și mai apoi pentru că Peregrin se dovedise a fi un tânăr excepțional de prietenos și de isteț. *Puteri superioare mă obligă să studiez din nou* Republica *lui Platon în vacanța de Crăciun*, îi mărturisise el. *Se întâmplă*

să știi ceva despre cartea aceasta? Meditațiile pe care le făcuse cu el fuseseră încântătoare și reușiseră s-o distragă – pentru scurt timp – de la ridicola atracție pe care o simțea față de Montgomery.

Iar acum acest magnetism se înstăpânise cu fermitate, da, nu mai putea să-l nege: era preocupată fără scăpare de aristocratul cu chip posomorât de vizavi de ea. Chiar și acum, în ciuda expresiei lui reci și plictisite, apropierea de el îi înfierbânta corpul de parcă ar fi avut un foc în pântec.

Se forță să-și ia ochii de la el, studiindu-și mâinile în poală. Dar îl vedea și așa, precum niște flăcări care i se dezvăluiau privirii. Dumnezeule... Poate că cina luată cu *aranjamentul* lui avea să stingă scânteia aceasta de pasiune.

I se strânse stomacul când văzu Lingham Hall. Trebuia să admită, casa în sine era frumoasă, un conac de dimensiuni decente, cu o fațadă georgiană simplă, de gresie. Tulpini desfrunzite de plante agățătoare se întindeau pe zidul cu coloane de la intrare, unde aștepta deja un valet.

În clipa în care intrară în foaier, o femeie înaltă și subțire, la vreo patruzeci de ani, se apropie cu pași repezi, pocnind din tocuri pe podeaua de marmură.

– Montgomery, exclamă ea încet.

Mâna ei subțire întârzie pe brațul lui o fracțiune de secundă în plus.

Annabelle nu putea s-o condamne. Umerii drepți ai lui Montgomery umpleau perfect jacheta neagră de seară, iar cenușiul palid al vestei sale îi făcea ochii să sclipească precum argintul lustruit. Era întruchiparea eleganței masculine, așa că orice femeie s-ar fi simțit îndreptățită să mai fure o atingere de la el.

– Iar dumneata trebuie să fii domnișoara Archer.

Contesa avea o expresie de curiozitate nestăpânită.

– Biata de tine, ce îngrozitor trebuie să fie să te îmbolnăvești în perioada sărbătorilor!

Lady Lingham avea acea înfăţişare pe care tatăl ei o numea „lungă la faţă şi mare la dinţi", înfăţişare ce era considerată atrăgătoare în primul rând pentru că sugera secole de bogăţie şi bună creştere. Stăpânea şi arta de a fi elegantă fără efort – rochia cenuşie şi lucioasă se aşeza pe silueta ei zveltă exact aşa cum trebuia, iar cocul blond din vârful capului arăta amăgitor de simplu. O cameristă putea petrece o oră întreagă ca să creeze un astfel de coc. N-ar fi reuşit niciodată cu claia de păr ondulat a lui Annabelle.

Când intrară în salon, douăsprezece perechi de ochi se întoarseră spre duce precum metalul atras de magnet. Lady Lingham se desprinse de braţul lui când oamenii începură să se apropie de ei, după care o alarmă pe Annabelle când o luă de cot, ca şi cum ar fi fost prietene vechi.

– Fă un tur al camerei cu mine, domnişoară Archer.

Plină de suspiciune, Annabelle porni la pas cu ea. Aveau cam aceeaşi înălţime, dar contesa avea oasele fine ca de pasăre, iar atingerea mâinii ei abia se simţea pe braţ. Câteva riduri delicate se desfăceau ca nişte raze din colţurile ochilor ei albaştri şi reci. Ochi inteligenţi. Montgomery nu îşi alesese o domnişorică afectată pentru aranjamentul lui, iar Annabelle nu-şi dădea seama dacă acest lucru era bun sau rău.

– Îţi mulţumesc că m-ai invitat în seara aceasta aici, doamnă.

Ochii doamnei Lingham sclipiră.

– Plăcerea este de partea mea. Toată societatea vorbeşte despre tine, zise ea râzând uşor. O, nu trebuie să te arăţi speriată. Sigur că există bârfe, şi toate mult prea ridicole pentru a fi transmise. Camerista mea se încăpăţânează să spună că te-a văzut cu Montgomery pe acelaşi cal, gonind peste câmpuri precum un cavaler în armură strălucitoare cu prinţesa lui.

Poftim?

– Dumnezeule! reuşi ea să îngaime.

– Exact, spuse lady Lingham clătinând din cap. Aşa că nu îţi face probleme. Toată lumea ştie că lui Montgomery nici

nu i-ar trece prin minte să se dea în spectacol în felul acesta. El îmi spune că provii dintr-o familie de clerici, e corect?

– Da, doamnă.

Ce altceva îi mai spusese Montgomery contesei?

– Ce încântător! răspunse lady Lingham. Şi iată că am partenerul de masă perfect pentru dumneata.

Ajunseseră lângă un bărbat mărunţel şi brunet, care stătea singur lângă o plantă mare în ghiveci.

– Domnişoară Archer, fă cunoştinţă cu epitropul bisericii de pe proprietatea mea, Peter Humphrys.

Roşeaţa lui Peter Humphrys fu instantanee şi violentă când făcu o plecăciune mult prea amplă.

– Ce plăcere, domnişoară Archer, exclamă el. Seara aceasta splendidă tocmai a devenit şi mai frumoasă.

El le urmă cu promptitudine prin cameră, pentru ca lady Lingham să o prezinte pe Annabelle şi celorlalţi oaspeţi.

Îl cunoscuse pe contele de Marsden, un nobil bătrân şi solid, cu obrajii roşii, care părea să privească prin ea. Soţia lui îşi tot atingea cu degetele osoase rubinul cât un ou, care arăta prea greu pentru gâtul ei subţire. Apoi urmară un viconte Easton, care îşi adusese acolo fiul şi fiica adolescenţi, şi un cuplu mai în vârstă, familia Richmond, ale cărei fiice aruncară către rochia lui Annabelle o privire fugară încărcată de milă.

Situaţia nu se îmbunătăţi în sala de mese. Fusese aşezată în capătul îndepărtat al mesei, vizavi de fraţii Easton. Montgomery se afla în capătul celălalt, fiind invitat de onoare al lui lady Lingham şi stând în dreapta ei. Părul lui blond sclipea la periferia câmpului ei vizual ori de câte ori se apropia atent de contesă.

Peter Humphrys ridică cupa de metal de lângă paharul lui de vin şi inspiră adânc.

– Julep de mentă, anunţă el, plescăind fericit din buze. Ai grijă, domnişoară. Cocktailul acesta conţine o porţie sănătoasă de coniac.

Annabelle ridică cupa. Era rece la atingere, iar conținutul ei mirosea a mentă.

În capătul celălalt al mesei, râsul de clopoțel al doamnei Lingham sugera că se simțea de minune. Arătau bine împreună ea și Montgomery. Cu dinți pronunțați sau nu, era o femeie pe măsura bărbatului ei, căci amândoi erau la fel de austeri, de rafinați și de impenetrabili; erau Adam și Eva ai aristocrației.

Sorbitura ei ezitantă de julep se transformă într-una zdravănă. Dulceața rece i se scurse pe gât amăgitoare, căci nu se simțea nici urmă de alcool. *Perfect.*

– Flora din Wiltshire diferă mult de ce observi dumneata în Kent? o întrebă Peter Humphrys.

– Nu îmi dau seama. Cred că în prezent sunt la fel de înzăpezite, domnule Humphrys.

El scoase un mormăit surprins și ridică din sprâncene. Tânăra Easton rânji. Annabelle goli cupa de julep și îi făcu semn valetului să i-o umple din nou.

Epitropul se aplecă spre ea, ca și cum ar fi vrut să-i dezvăluie un secret.

– Este o pădure frumoasă lângă casa parohială, spuse el. Primăvara, observ adesea marea ciocănitoare pestriță, *Dendrocopos major.*

Ea își întinse buzele într-un zâmbet forțat.

– Îți plac păsările, domnișoară Archer? întrebă el plin de speranță.

– Le ador. În special ciocănitorile.

Dacă ar fi fost o femeie normală, s-ar fi aruncat imediat asupra epitropului. Burlacii eligibili – adică bărbații buni, cu slujbă și fără soție – erau o marfă rară. Dar ea trăise o vară de pasiune, iar asta o schimbase. Așa cum spunea Sappho, *Eros mi-a cutremurat mintea precum un vânt de munte care vuiește prin stejari.* Își mâncase mărul deja – nu se mai putea întoarce la inocență. Dorința îi stricase șansa pe care ar fi avut-o cu Peter Humphrys.

În altă parte a mesei, conversația căpătase o turnură neobișnuită.

– Sigur că încearcă să le ofere femeilor dreptul la vot, spunea lordul Marsden. Ei știu că doar idioții votează pentru ei. Ascultați ce vă spun, dacă femeile obțin drept de vot, liberalii nu mai pleacă niciodată de la putere.

Mâna subțire a soției se furișă pe masă către mâneca lui, cu scopul de a-l opri; dar Marsden o ignoră.

– Idioți, repetă el.

– Ai grijă, Tuppy, spuse lady Lingham din capătul celălalt al mesei, sunt câteva femei tare istețe aici, în seara asta.

Tuppy, lordul Marsden, își flutură mâna grăsulie.

– Știi ce vreau să spun, contesă.

Femeile de la masă schimbară priviri discrete, neștiind ce intenționase să spună lordul Marsden.

– Domnișoara Archer studiază la Oxford, adăugă lady Lingham. Ce spui de asta?

Annabelle se întoarse rapid spre contesă.

Lady Lingham zâmbea – nu cu ostilitate, ci puțin intrigată. Pentru un aristocrat, totul putea fi doar un joc.

Marsden se uită atent la Annabelle.

– Chiar așa?

Zvâcnetul slab al pulsului începu să se simtă în urechi.

– Da, Excelență.

Cu coada ochiului îl văzu pe Montgomery lăsându-și jos tacâmurile.

– Și care ar fi folosul unei educații atât de nemaipomenite? o chestionă el.

Celelalte discuții încetaseră acum și toți își îndreptaseră atenția spre ea, fierbinte și revelatoare precum lumina unui reflector. Își simți gâtul cuprins de fierbințeală.

– Eu cred că educația superioară mă va ajuta să fiu mai bună pentru ceea ce voi decide să fac, Excelență.

Un murmur ambivalent se auzi pe toată lungimea mesei. Oamenii care erau nevoiți să se perfecționeze nu fuseseră, evident, binecuvântați cu o situație bună.

– Și dumneata aspiri la primirea dreptului de vot? insistă contele.

Băutura mentolată îi îngheță în gât ca un bulgăre de zăpadă. Lucie nu ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi îndepărtat atât de mulți oameni influenți într-o singură seară. Ea nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă s-ar fi făcut de râs în fața unui bărbat.

– Da, cred că femeile ar trebui să primească drept de vot.

Marsden privi victorios în jur.

– De ce nu li s-ar acorda drept de vot celor care se pricep cu adevărat la politică, urmând ca ceilalți să fie excluși, bărbați sau femei, sugeră lady Lingham binevoitoare.

Marsden se strâmbă.

– Dar, prin însăși natura ei, femeia este incapabilă să priceapă politica sau orice altă chestiune de genul acesta.

– Prin însăși natura ei?

Lady Lingham părea acum mai puțin binevoitoare.

– O, da!

Contele se întoarse din nou spre Annabelle.

– Ai citit articolul publicat recent de marchiza de Hampshire? Referitor la creierul femeii?

– Mă tem că nu.

– Lady Hampshire este formidabilă, spuse lady Marsden.

Toată lumea încuviință din cap.

– Acum, domnișoară, ascultă cu atenție, zise Marsden. Lady Hampshire nu este de acord ca femeile să primească o educație înaltă, să aibă drept de vot și să-și asume roluri politice. Știința a arătat că, în realitate, creierul femeii nu

doar că este mai mic decât cel al bărbatului, dar este şi croit diferit.

Mâinile lui făcură o mişcare circulară.

– Deci, chiar dacă dumneata, domnişoară Archer, citeşti aceleaşi cărţi şi auzi aceleaşi discursuri precum un bărbat, creierul dumitale nu va produce niciodată aceeaşi analiză raţională. Introduci aceleaşi informaţii în creier, dar seva se pierde prin cotloanele lui, iar rezultatul este diferit: de fapt, este un rezultat diminuat.

Se uită la ea, aşteptând.

– Sună tulburător, admise ea.

– Păi, sigur, zise el nerăbdător, aşa că mă întreb de ce nu urmezi sfatul lui lady Hampshire. Ideea de a rămâne mulţumită în feminitatea dumitale, în loc să devii confuză.

Nu avea cum să respingă judecata *formidabilei* lady Hampshire în faţa acelei audienţe, iar Marsden ştia asta. În ochii lui apăruseră scântei de aroganţă şi triumf.

Poate că asta şi doza zdravănă de coniac o făcură să spună:

– Pentru că, Excelenţă, dacă marchiza crede că, de fapt, creierul femeii este incapabil să producă o analiză raţională a chestiunilor politice, de ce ar avea cineva încredere în analiza ei despre femeile în politică?

Tăcerea umplu sala de mese.

Apoi un fel de tuse se auzi dinspre Peregrin, care îşi acoperise gura cu şervetul, cu ochii sclipind de o veselie reprimată.

– Ei, domnişoară Archer, spuse lordul Easton rar, ar trebui să faci Dreptul. I-ai da de furcă vechiului meu avocat Beadle.

– Aşa, aşa, spuse Richmond, plus că are şi o înfăţişare mult mai atrăgătoare decât Beadle.

Mai mulţi oaspeţi începură să chicotească, iar Marsden deveni roşu la faţă.

– Răspândirea liberalismului agresiv nu este motiv de râs, se stropşi el.

– Nu liberalismul agresiv este problema ta aici, Marsden.

Ducele vorbise atât de puţin toată seara, încât vocea lui neaşteptată avu efectul unui tunet.

Toate capetele se întoarseră spre el.

Montgomery avea o faţă de piatră.

– Atunci, cum i-ai spune dumneata, duce? zise Marsden puţin descumpănit.

Montgomery luă paharul de pe masă.

– I-aş spune logică, răspunse el, apoi ridică paharul spre Annabelle, într-un semn de salut discret, dar inconfundabil.

Ea se simţi cuprinsă de căldură. Privirea lui îi opri preţ de o clipă respiraţia, copleşind-o cu un amalgam luminos de furie şi... admiraţie?

Toată lumea o privea acum cu circumspecţie. Toată lumea în afară de lady Lingham, a cărei expresie devenise gânditoare.

– Acum, un toast asupra căruia putem cădea cu toţii de acord, spuse contesa cu voioşie şi ridică paharul. Pentru logică!

După ce se încheie cina şi petrecerea se mută în salon, Peter rămase lipit de ea, explicându-i tot felul de lucruri despre păsări într-o latină prost pronunţată. Iar ea îi era recunoscătoare pentru asta, fiindcă astfel putea să se prefacă adâncită într-o conversaţie, în loc să se uite la lordul Marsden, care încerca s-o ucidă cu priviri întunecate. Nici Montgomery şi nici contesa nu erau prin preajmă.

Zări o uşă deschisă către o terasă şi, în clipa în care acrele surori Richmond se apropiară de epitrop, profită de ocazie şi se repezi în întuneric.

Zumzetul conversaţiilor insipide se stinse imediat.

Aerul rece şi curat nu o făcuse niciodată să se simtă mai bine. Inspiră lung, cu lăcomie, apoi înlemni.

Mai era cineva acolo, un bărbat cu capul dat pe spate, care se uita la cer.

Recunoscu silueta deşirată a lui Peregrin în lumina făcliilor înainte ca el să se întoarcă.

– Domnişoară Archer! zise el, stingându-şi politicos ţigara.

– Lord Devereux...

Se apropie de el şi se uită la stele.

– Căutai ceva anume acolo?

– Steaua Nordului. Ştiai că navigatorii s-au orientat după ea mii de ani?

– Da, din vremea fenicienilor.

El râse.

– Cumva la pensionul de domnişoare ai lipsit de la ora la care te învaţă să te prefaci încântător de ignorantă în prezenţa unui bărbat?

– Mă tem că da.

Nici nu se pusese problema să fi urmat pensionul de domnişoare.

– Marsden sigur a observat, spuse Peregrin.

Privirea îi deveni gânditoare când adăugă:

– Nu cred că-şi va reveni prea repede după admonestarea pe care fratele meu i-a făcut-o în public.

Ea ar fi vrut să schimbe subiectul cât mai repede.

– Eşti nerăbdător să vezi focurile de artificii?

Peregrin se crispă.

– Nu voi fi aici pentru petrecere.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse ea, şi chiar îi părea rău.

Fusese foarte drăguţ cu ea la Claremont, nu doar politicos de formă. Chiar cu o zi în urmă îşi făcuse timp ca să-i arate prima ediţie din *Odiseea* în biblioteca lui Montgomery şi se bucurase foarte mult văzând încântarea ei. Acum părea la fel de posomorât precum fusese în trăsură.

– N-am văzut niciodată focuri de artificii, încercă ea să reînnoade discuţia.

El se încruntă şi mai tare.

– Niciodată?

În timp ce se gândea la ce îi spusese, privirea îi căzu pe braţele ei goale.

– Trimit pe cineva să-ţi aducă paltonul, spuse el.

– Vine acum, se auzi o voce calmă din întuneric.

Amândoi tresăriră.

De cât timp stătea Montgomery acolo, în umbră?

În lumina pâlpâitoare, era imposibil să-ţi dai seama de dispoziţia lui.

Oare era supărat pe ea din cauza lordului Marsden?

– Montgomery, spuse Peregrin. O las pe domnişoara Archer în mâinile tale.

Înclină capul spre Annabelle şi zise:

– Domnişoară...

Intră din nou în casă, iar Montgomery se uită după el de parcă ar fi vrut să-l cheme înapoi. În schimb, spuse:

– Te ascunzi aici, domnişoară?

Ea se crispă.

– Eu aş numi-o eschivare strategică.

El scoase un sunet slab – pufnise, se strâmbase?

– Vă mulţumesc, începu ea, mulţumesc pentru... că m-aţi apărat?

Pentru că asta făcuse cu mica lui intervenţie, apărând-o tocmai de nobilii lui.

– Nu merită să vorbim despre asta.

– Mi-ați sugerat în mod repetat că am o problemă cu autoritatea, spuse ea degajată. Încep să fiu de acord cu domnia voastră.

Montgomery se rezemă de balustradă.

– O problemă cu autoritatea sau cu stupiditatea?

– Poftim?

– Argumentația din seara aceasta a avut un defect grav de logică. Îmi închipui că tentația de a-l evidenția a fost copleșitoare.

Ea râse surprinsă.

– Într-adevăr, așa a fost.

O clipă, se uitară unul la celălalt, iar ea observă că buzele lui tresăreau ușor, ca și cum și-ar fi stăpânit râsul. Atunci deveni conștientă de zâmbetul ei foarte larg.

Se întoarse spre grădina întunecată de sub terasă.

– Caracteristica principală a figurii autoritare nu este aceea că nu poate fi înfruntată în nicio circumstanță?

– Nu, spuse el, în primul rând, Marsden nu este comandantul dumitale suprem. Și, în al doilea rând, un comandant care nu știe ce are de făcut va ajunge să se confrunte cu o revoltă.

– Vă referiți la o funcție de comandant obținută pe merit, Alteță?

Tonul fusese mult mai sarcastic decât intenționase, mai ales că el fusese numit la comanda flotei comerciale grație titlului pe care îl avea.

El tăcu preț de câteva momente lungi, iar ea își dădu seama că se răzbuna pe el pentru ceva ce nu avea nicio legătură cu persoana lui: era frustrarea pe care i-o stârniseră Marsden, marchiza de Hampshire și, posibil, relația lui amoroasă. Iar el o lăsa, așa cum o pisică mare îi permitea unui pisoi să dea cu laba în ea.

– Spune-mi, cât de frustrant e să fii înconjurată de oameni care se consideră mai buni decât tine, când nu au nici pe departe calităţile tale?

Ea îl privi în întuneric, negăsindu-şi cuvintele.

Cum? Cum de ştia lucrurile acestea despre ea?

Şi de ce faptul că le *ştia* o îmboldea să-i dezvăluie şi mai multe secrete? Ar fi vrut să îi spună că această flatare zilnică a bărbaţilor, pentru obţinerea unei relative autonomii, era precum picurarea lentă a unei otrăvi; că uneori se temea că într-o zi avea să ajungă să îi împietrească şi inima, şi faţa.

Clătină din cap.

– Asta este situaţia, Alteţă. Întotdeauna mi-a fost greu să calc pe urmele celor mai buni decât mine. Presupun că este un defect al meu.

– Un defect, repetă el. Ştii, cea mai importantă lecţie pe care am învăţat-o în perioada petrecută la Sandhurst a fost despre conducere. Oamenii au numeroase motive pentru a urma pe cineva, dar un soldat va urma întotdeauna pe cineva doar din două motive: pentru competenţa şi integritatea lui.

Nu era chiar o surpriză să afle că fusese la Sandhurst, şi nu la Oxford sau Cambridge – multe familii aristocrate îşi trimiteau copiii la renumita academie militară şi, ca să spunem adevărul, milităria i se potrivea lui Montgomery.

– Cred asta, spuse ea, dar eu nu sunt soldat.

– Poate că eşti. În inima ta.

Acum, ea îl privi. Ce cuvinte frivole, mai ales din partea unui bărbat ca el. Ea, soldat. Dar, vai, cuvintele acestea rezonaseră puternic, atingând ceva din adâncul ei. Aproape că o *durea*.

– Un soldat trebuie să discearnă, pentru că însăşi viaţa lui depinde de competenţa liderului, murmură ea.

El ridică din umeri.

– La fel cum viaţa unei femei depinde de competenţa bărbatului de lângă ea.

– O să descoperiți că poate fi și invers, spuse ea sec, gândindu-se la Gilbert, care era incapabil să-și gestioneze banii astfel încât să-i ajungă până la sfârșitul lunii, sau la tatăl ei, care uita să mănânce fiindcă se cufunda în lectură.

– De asta nu te-ai căsătorit? Pentru că bărbații din Kent sunt incompetenți?

Spuse asta pe un ton relaxat, ca și cum n-ar fi fost o intruziune șocantă în intimitatea ei.

Ea era prea uimită ca să încerce măcar să-i răspundă.

Două flăcări gemene dansau în ochii ei, reflectând lumina făcliilor.

– N-ar fi trebuit să spun asta, zise el, când văzu că ea amuțise.

Inteligentă observație, Alteță, n-ar fi trebuit! Cumva, nu credea că fusese un accident. Puține dintre lucrurile făcute sau spuse de el păreau accidentale.

– Nu vreau să mă căsătoresc, spuse ea. Motivele îmi aparțin.

Ușa din spatele lor scârțâi și apăru valetul cu haina ei.

Ea se strânse sub carapacea protectoare, recunoscătoare pentru întrerupere, fiindcă acum stăteau tăcuți amândoi, prefăcându-se că privesc cerul nopții.

– Din ce motiv ai pictat stele pe plafonul bibliotecii? îl întrebă ea.

– Plafonul a fost ideea tatălui meu, spuse el. Avea o atracție pentru lucrurile acestea.

– Pentru astronomie?

Mai degrabă simți zâmbetul lui decât îl văzu.

– Nu, răspunse el, pentru lucruri scumpe și fanteziste.

Poate că i-ar fi plăcut răposatul duce.

– Dar de ce e cerul pe timp de iarnă?

Montgomery tăcu într-un fel care îi spunea că atinsese o coardă sensibilă.

– Pentru că eu m-am născut iarna, răspunse el în cele din urmă. Plafonul înfăţişează cerul de deasupra castelului Montgomery din noaptea în care m-am născut.

Ceva din vocea lui interzicea orice replică. Poate că şi lui îi plăcea la fel de puţin să dezvăluie o părticică din el. Şi totuşi, tocmai o făcuse. *Părticică pentru părticică.* Era un om corect, la urma urmei.

– Chiar n-ai văzut niciodată artificii? o întrebă el apoi.

– Nu. Sunt destul de rare în zona aceea rurală din Kent.

– Atunci, rămâi la petrecere, zise el, dacă poţi ierta natura destul de spontană a invitaţiei.

Pentru a doua oară în decurs de câteva minute, se simţea şocată. Gândurile ei zumzăiau precum albinele – era o propunere ridicolă, nici n-ar fi trebuit s-o ia în considerare. Şi cum i-ar fi plătit lui Gilbert dacă încă o săptămână nu lucra? Cu rochiile, eventual; ar fi putut să-şi vândă unor croitorese rochiile acelea de bună calitate care nu îi veneau...

Uşa pe care valetul o închisese se deschise brusc, inundând terasa cu râsetele ce veneau din salon. Umbra lungă a lui lady Lingham căzu între ei.

– Aici eraţi, zise ea, cu un aer încântat. Duce, trebuie s-o răpesc pe domnişoara Archer. Am adunat toate doamnele pentru a gusta prima serie din lichiorul Lingham.

Pe când trăsura se înapoia hurducăind spre Claremont, lui Annabelle i se închideau deja pleoapele. Le simţea delicios de grele de la lichiorul Lingham şi de la prea mult julep de mentă. Trebuia să-i trimită a doua zi un bilet lui Hattie. Avea nevoie de o rochie, pentru că, *Doamne Dumnezeule,* se ducea la un bal.

Chipul lui Montgomery era la fel de întunecat şi de posomorât ca şi pe drumul spre conac, poate chiar mai întunecat. De ce o invitase la petrecere? De ce i se părea

atât de seducătoare încruntarea lui? Imaginația ei prindea aripi, pretinzând că erau singuri în trăsură, într-o altă viață, în care putea să se aplece și să-i sărute gura severă, delicat, insistent, oferindu-i căldură feminină până când buzele lui s-ar fi înmuiat sub gura ei și umerii lui s-ar fi detensionat. Trecuse parcă o viață întreagă de când sărutase un bărbat, dar își amintea atât de clar de plăcerile sărutului când se uita la el – atingerea lunecoasă a limbii, senzația dată de mușchii întăriți de dorință sub palmele ei, sângele ei devenind dulce și gros ca melasa...

El întoarse capul spre ea de parcă l-ar fi chemat în șoaptă.

Ea îi zâmbi, somnoroasă.

Ochii lui se întunecară ca cerul înainte de furtună. Intensitatea lor neașteptată și fierbinte o transfigură, trăgând-o spre el. Dintr-odată, se simți de parcă ar fi căzut în față, în adâncurile ființei lui, în fracțiunea aceea de secundă în care el își deschidea larg porțile. Auzi un geamăt ușor și își dădu seama că venise de pe buzele ei. Acela era focul pe care îl simțise arzând în spatele gheții, cu mult mai puternic decât flăcările cele mai înalte. Ah, cum se înșelaseră cei care spuneau despre el că era rece și distant... Era un om care nu făcea lucrurile pe jumătate, iar el știa asta. Așa că se înfrâna. Odată descătușat, el ar fi ars la fel de înflăcărat pe cât părea de rece în rest, iar forța întunecată a pasiunii ei s-ar fi izbit de pasiunea lui precum un val care se lovește de o stâncă, în loc să îl înghită.

Este perechea mea.

Gândul o izbi ca un val de apă rece.

Una era să visezi... Dar legătura dintre el și ea nu i se mai părea un vis. Era cât se poate de reală. Iar lucrul acesta era imposibil.

Se cutremură.

Pe bancheta de vizavi, Montgomery își ținea pumnii încleștați pe lângă trup.

Se clătina pe picioare de oboseală când ajunse în camera ei de la Claremont. Îi luă doar o clipă să observe pachetul mare și dreptunghiular de la capătul patului.

Se apropie.

Era înfășurat în hârtie verde și legat cu o fundă roșie de satin. Nu-și mai amintea când primise ultima oară un cadou, dar pe cartonașul agățat de panglică era numele ei.

Desfăcu panglica cu degete stângace.

Mirosul de lână nouă se ridică din cutie când ridică încet capacul.

Era un palton verde-închis, cu furnituri generoase de blană la mâneci și la guler.

Consternată, se uită la el preț de o clipă. Apoi luă micul bilet.

Dragă domnișoară Archer,

Angajații de la Claremont vă urează Crăciun Fericit și un An Nou prosper.

Servitorul dumitale,

Ramsey

Își strecură mâinile în mâneci și haina o acoperi ca o pătură pufoasă. Se întoarse în toate părțile în fața oglinzii de la măsuța de la toaletă. Perfecțiune. Mai degrabă o croială clasică, nemuritoare, decât moda actuală. Blană de iepure, nu de nurcă, dar excelent prelucrată, care promitea să-i țină cald poate pentru toată viața.

Cineva chiar se gândise mult la asta.

Se așeză pe pat.

Servitorii fuseseră tot timpul politicoşi cu ea, dar de ce ar fi făcut un asemenea gest?

Montgomery era cel care se strâmba de câte ori îi vedea paltonul. Dar ar fi încălcat toate regulile bunei-cuviinţe oferindu-i direct un astfel de dar, iar ei i-ar fi fost imposibil să îl accepte.

Îşi trecu degetele peste blana moale de la manşetă.

Era mai mult decât politeţe. Şi de aici apărea întrebarea: ce voia Montgomery?

CAPITOLUL 14

Cu câteva zile în urmă, după ce fuseseră în seră, i se păruse absolut rezonabil să-i comande un palton – al ei era inutil, iar el era în măsură să repare asta, aşa că o făcuse. Grăbi pasul, bocănind cu tocurile cizmelor pe lespezile grajdului. Se amăgise singur; îşi dăduse seama în clipa în care îşi dorise să-l dea afară pe Marsden, cu o noapte în urmă. Adevărul era că o voia pe Annabelle Archer, femeia de rând, intelectuala şi sufrageta, în patul lui, sub el, cu o pasiune pe care n-o mai simţise de când... nu-şi mai amintea de când.

Dădu colţul spre boxa calului şi se opri brusc, pentru că ea stătea acolo, de parcă ar fi invocat-o prin magie. Lumina dimineţii, care intra pe fereastra din spatele ei, crea un halou intens în jurul părului ei, iar ea părea înaltă şi radioasă în haina aceea verde.

Un val de satisfacţie primitivă îi umplu pieptul. Îi plăcea s-o vadă îmbrăcată cu un articol cumpărat de el şi nu fusese sigur că avea s-o facă. Dar sigur era că ea se uită la el cu un aer precaut.

Apollo necheză strident, încercând vizibil să-i atragă atenţia.

– Ssst!

Puse mâna pe botul calului, fără să-şi ia ochii de la ea.

Doar când văzu că ea căpătase un aer derutat îşi dădu seama că nu scosese încă o vorbă.

– Bună dimineaţa, domnişoară.

Ea se înclină.

– Crăciun fericit, Alteţă!

– A! Da.

Foarte elocvent. Îşi drese glasul.

– Ce te aduce la grajduri atât de devreme?

Cumva se apropiaseră pe nesimţite, iar acum îi simţea mirosul, parfumul ei floral cald, care acoperea mirosul de praf, de piele şi de cal. Sângele lui începu să fiarbă la fel ca noaptea trecută, în trăsură, când zâmbetul ei somnoros se dusese direct în vintrele lui... când era gata s-o înşface ca un neanderthalian.

Ea făcu un mic pas înapoi.

– Am primit un dar de Crăciun de la angajaţi, zise ea, arătând spre haină.

– Înţeleg, spuse el. Îţi stă bine.

Ea îşi împreună mâinile în faţă, cuminte, dar în adâncul ochilor ei era o căldură care îi înfierbânta tot trupul.

– Aş vrea să te rog să le mulţumeşti din partea mea, zise ea. E mult prea generos! Şi este exact ce îmi trebuie.

El ar fi avut posibilitatea să-i ofere atât de multe...

Doar că nu putea.

Era contrar înseşi firii lui să nu caute să obţină ce voia, dar asta era altceva. Ea era mult sub rangul său şi era oaspete în casa lui. Manierele, dacă nu onoarea, cereau ca el să nu o deranjeze cu atenţiile lui, căci, dacă ar fi dorit, cum ar fi putut să-l refuze?

Era un lucru bun că timpul pe care îl puteau petrece singuri se apropia de sfârşit. El îşi ocupase următoarele două zile cu întâlniri în oraş, pentru a evita nebunia pregătirilor de ultimă oră pentru petrecere, plan care i se păruse rezonabil înainte ca ea să intre în viaţa lui.

– Plec la Londra azi, spuse el, iar ea clipi la auzul răcelii neaşteptate din vocea lui. Şi am o misivă de la lady

Lingham. Îţi sugerează să îl iei ca însoţitor pe domnul Peter Humphrys pentru bal.

Căldura în care se scăldase el pieri din ochii ei.

– Foarte drăguţ din partea ei, Alteţă, răspunse ea. Într-adevăr, am nevoie de un însoţitor.

El se uită după ea când plecă, fără să poată scăpa de impresia că o jignise în vreun fel.

– Ai spus *verde-smarald.*

Privirea furioasă alui Annabelle se îndrepta când spre Hattie, când spre Catriona, când spre cutia cu rochia de pe pat.

– Ştiu, zise Hattie, dar nu este şi mai frumoasă?

– Este...

Nici măcar nu ştia ce culoare era aceea. Dacă ar fi spus *roz ţipător,* nu era de ajuns s-o caracterizeze.

– E magenta, completă Hattie. E foarte la modă.

Ea inspiră încet. Avea să iasă în evidenţă ca un păun în seara aceea; nu exista nicio şansă în Hades să găsească o altă rochie la timp. Invitaţii începuseră să sosească la scurt timp după micul dejun; şiruri nesfârşite de trăsuri opriseră întreaga zi sub ferestrele ei. Fie purta rochia magenta, fie nu se ducea la bal.

– Nu îţi place, zise Hattie cu tristeţe.

– Sunt convinsă că ai avut intenţii bune.

– O, nu! Tu chiar eşti supărată.

Faţa lui Hattie deveni roşie ca focul.

– Nu am vrut să... doar că toate femeile cu ochii verzi vor purta în seara asta *verde-smarald.* Iar magenta se asortează perfect cu tenul tău, este un contrast de culori complementare, dacă vrei. Şi tu porţi întotdeauna nişte

rochii absolut oribile... Vai de mine, asta a sunat rău! Pur şi simplu... nu m-am putut abţine. M-am trezit spunând: „O să iau magenta."

Annabelle ridică rochia. Sub ea apărură un jupon transparent şi o pereche de mănuşi albe, până la cot. Pe pat mai erau încă două cutii mici, nedesfăcute. În prima era o bentiţă pentru gât din catifea, brodată splendid, iar a doua conţinea o pereche de cercei cu perle în formă de picături, agăţate de două pietre pătrate, roz.

– Pe astea ţi le împrumut, spuse Hattie repede, fiindcă ştiu că nu le-ai accepta, nu?

– Exact, răspunse Annabelle, luptându-se cu exasperarea care îi apăsa ciudat pieptul.

Hattie se gândise mult la combinaţia aceea. Cum ar fi putut să-i explice că toate lucrurile acelea aveau să o facă să arate ca o impostoare? Ca o fiică de vicar care făcea pe doamna pentru o seară.

Se uită la rochie. Acum nu i se mai părea chiar atât de ţipătoare, dar era teribil de strâmtă – o rochie de prinţesă pe care o mai văzuse doar în fotografiile decupate din reviste în camera comună de la colegiu.

– Pentru asta ar trebui... un corset care merge până la jumătatea coapsei, nu?

Hattie făcu ochii mari auzind-o menţionând aceste lucruri.

– Da. De ce?

Annabelle se uită la ea cu o disperare comică.

– Al meu se termină în talie.

Genul de corset care nu mai era la modă de câţiva ani, dar care nu constituia o problemă pentru rochiile ei vechi.

Hattie începu să-şi frământe mâinile.

– Împrumuţi unul de la mine?

– Dar tu eşti mult mai scundă decât mine.

– Dar dacă am ruga...

– Nu pot să rog o doamnă necunoscută să-mi împrumute... desuurile, spuse Annabelle printre dinţi.

Acum erau amândouă roşii la faţă.

– Fir-ar!

Hattie se trânti pe pat.

– Am făcut numai prostii, nu-i aşa? Iar eu mă gândeam că măcar una dintre noi va arăta superb diseară!

Annabelle se aşeză lângă ea.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

Prietena ei mângâie mătasea magenta.

– Eu o să arăt oribil. Mama îmi alege rochiile şi nu se pricepe deloc. O să port o rochie pastel, fără niciun pic de decolteu.

Un zâmbet oarecum forţat îi apăru lui Annabelle în colţul gurii.

– Şi te-ai gândit să te îmbraci prin intermediul meu?

Hattie ridică din umeri îmbufnată.

Annabelle îi luă mâna şi i-o strânse.

– Ai conceput o ţinută... complexă pentru mine şi îţi mulţumesc sincer pentru asta.

Hattie îi strânse mâna, ezitant.

– Dar ce facem cu desuurile? şopti ea.

Avea să facă ce făcea de obicei.

– Va trebui să fiu practică.

Asta însemna că spera ca forma ei naturală să umple rochia şi – Dumnezeu s-o ajute – eventual să nu poarte lenjerie deloc, ca nu cumva să se strângă şi să se vadă prin materialul subţire...

Catriona năvăli pe uşă şi se uită în jur înnebunită.

– Mi-aţi văzut cumva ochelarii?

– Catriona, exclamă Hattie, arăţi altfel.

Catriona întoarse capul în direcţia ei, clipind din ochi. Faţa ei părea uimitor de diferită de faţa pe care o ştiau ele.

Era chiar drăguță. Ochelarii îi ascundeau ochii celtici, mari și albaștri, cu gene lungi și negre.

– Nu înțeleg, spuse Catriona. Sunt tare împrăștiată azi.

Ieși repede din cameră.

Hattie îi aruncă lui Annabelle o privire încărcată de înțelesuri.

– Simt că nutrește o pasiune pentru Peregrin Devereux, murmură ea. Cred că și-a scos ochelarii ca să se obișnuiască fără ei și să arate bine la balul de diseară.

Annabelle se încruntă.

– Dar lordul Devereux a plecat în Țara Galilor acum vreo oră.

Îl văzuse urcând în trăsură, cu fața ciudat de împietrită.

Fratele lui însă nu se întorsese la Claremont deocamdată.

Un fior de emoție îi trecu pe șira spinării.

– Ah, zei, faceți ca rochia asta să se potrivească, vă rog! spuse ea și apoi se ridică brusc în picioare.

Sala de recepție de la Claremont zumzăia de conversațiile celor câteva sute de oameni pregătiți să se distreze și să danseze. Bijuteriile și paharele de șampanie luceau puternic în lumina difuză. Era cu totul altceva decât un bal de la țară, o mare de chipuri palide, necunoscute. Privirile se îndreptau spre ea, atingând-o ca niște degete.

– Uite! E Celeste, spuse o doamnă. Nu, sunt sigură că este rochia lui Celeste... dar cine este ea?

Sunt femeia care poartă o rochie Celeste, fără desuuri.

Partea de jos a rochiei de mătase era prea subțire pentru lenjeria ei intimă, lipindu-se ca o piele de juponul subțire. Senzația de goliciune era amplificată și de corsetul strâmt și decoltat, care lăsa să i se vadă partea de sus a

pieptului, creând un efect de-a dreptul dramatic. Şi, în afară de garnitura de dantelă care îi împodobea mica trenă, nu avea nicio podoabă care să distragă atenţia de la... în fine, de la ea. Femeia din oglindă arăta ca o străină bogată şi elegantă. Ca şi cum ar fi avut tot dreptul să participe la un bal ilustru. Peter, însoţitorul ei, se făcuse roşu ca sfecla când coborâse scara cea mare.

– Annabelle...

Hattie ieşi din mulţime la braţul unui domn tânăr şi frumos, cu părul castaniu. Se desprinse de braţul lui şi se grăbi spre ea.

– Arăţi minunat! exclamă ea, punându-şi mâna pe inimă. O, Doamne! Zachary, zise ea, întorcându-se spre însoţitorul ei, nu este minunată? Sunt îngrozitor de invidioasă. Annabelle, dă-mi voie să ţi-l prezint pe fratele meu, Zachary Greenfield.

Ochii căprui ai tânărului sclipiră când schiţă o plecăciune.

– Domnişoară Archer! Sunteţi frapantă ca o floare de lotus şi graţioasă ca o trestie.

În clipa în care el şi Peter începură să schimbe păreri referitoare la coniacul servit, Hattie o luă de braţ pe Annabelle şi o trase deoparte.

– Ţi-am spus eu, şopti ea, făcând semn spre rochia ei.

Nenumărate funde şi volane îi înconjurau silueta rontunjoară, într-o cascadă de culoare gălbuie de-a dreptul ameţitoare.

– Caisiu, mormăi ea, şi volanele astea voluminoase... arăt ca o budincă de orez.

– Arăţi foarte bine, minţi Annabelle.

Hattie îi aruncă o privire grăitoare.

– Sunt convinsă că fratele meu şi-a plătit prietenii ca să îmi umple carneţelul de dans.

Cel puţin Hattie *avea* un carneţel de dans. Se uitase la oamenii care dansau acolo în seara aceea. Niciun bărbat

n-ar fi putut s-o invite la dans fără să stârnească discuții, iar Peter o informase că el, ca om al bisericii, nu obișnuia să danseze, și se bâlbâise, dar rămăsese ferm, când ea încercase să-l convingă să intre măcar într-un cadril. Așa că avea să rămână nemișcată pe un scaun, ca o mimoză de culoare magenta.

Peter își făcu loc până la ea și îi oferi brațul.

– Vrei să mergem în sala de bal, domnișoară? Am auzit că este decorată cu reni reali.

Sunetele *Iernii* lui Vivaldi pătrundeau prin ușile arcuite, deschise larg. Sala de bal strălucea rece, ca un palat de gheață – candelabrele de cristal atârnau sub tavanele albastre și reci, împrăștiind steluțe și curcubeie. Luciri argintii țâșneau din frapierele de șampanie și din tăvile supraetajate pline de gustări. O perdea de orhidee albe curgea ca o cascadă de la balcoanele de sus.

Singurul lucru care îi atrase atenția fu bărbatul care îi întâmpina pe oaspeți la intrare.

Pulsul i se acceleră. O încordare plăcută îi cuprinse trupul.

Doamne, Montgomery era dureros de frumos... Silueta lui zveltă și chipul lui auster se potriveau perfect cu liniile precise și elegante ale costumului său alb cu negru.

Când fu rândul ei să-l salute, Montgomery rămase șocat. O fracțiune de secundă rămase nemișcat precum sculpturile de gheață așezate de-a lungul pereților. Dar ea îi văzuse privirea oprindu-i-se și întârziind asupra rotunjimilor pieptului ei, un reflex în fața căruia părea la fel de neputincios ca orice bărbat.

O roșeață ușoară îi coloră pomeții.

– Domnișoară Archer, zise el, rostind cuvintele scurt.

– Alteța Voastră!

Dar el deja se întorsese spre însoțitorul ei.

– Domnule Humphrys! Bine ai venit la Claremont!

Şi îi lăsă, provocându-i o dezamăgire aproape dureroasă.

Câteva clipe merse la braţul lui Peter orbeşte, simţindu-se penibilă. La ce se aşteptase? Să spună ceva de genul „graţioasă ca o trestie"? Da, de fapt. Din câte se părea, începuse să se gândească la el ca la un bărbat cu care avea deja o legătură, iar acum spera o confirmare. Respiraţia i se îngreună. Mândrie galică? Iluzii galice!

Se aşeză ţeapănă pe scaunul cu tapiserie de catifea de lângă peretele din spate, unde avea să stea în noaptea aceea. Peter rămase în picioare, întinzându-şi gâtul ca să se uite prin sală.

– Cred că renii au fost un zvon, zise ea tăios.

El clipi, râzând uşor.

– Desigur. Vreau să spun, ar fi fost chiar scandalos şi deloc practic...

Ea îşi muşcă buzele. Era urât din partea ei să-şi reverse proasta dispoziţie asupra unui bărbat care nu fusese decât drăguţ cu ea. Spre deosebire de Montgomery, care era atât de schimbător. În momentul acela stătea de vorbă cu o doamnă mai în vârstă, însoţită de o fată drăguţă, îmbrăcată în alb, care se uita din când în când la el cu sfioşenie.

– Contesa de Waresham, murmură Peter urmărindu-i privirea. Se spune că fiica dumneaei, lady Sophie, este o posibilă candidată la poziţia de nouă ducesă.

Gâtul ei se contractă în mod neplăcut.

– Nouă ducesă?

Peter se uită în jos la ea.

– Ducele se va recăsători anul viitor. Pot să-ţi aduc un sandvici?

– Da, te rog, murmură ea.

Nu avea niciun pic de apetit.

Ringul de dans se umplu în scurt timp de perechi care se roteau și care îngreunau aerul cu un amalgam de parfumuri și sudoare. Rochia bej-galbenă a lui Hattie se zări prin mulțime când Tomlinson o învârti la cadril. Peter Humphrys îi ținea o prelegere despre renii roșii din Wiltshire.

Mai erau încă două ore până la miezul nopții.

– Mai vrei ceva dulce?

Ochii lui Peter erau numai și numai asupra ei.

– Nu, mulțumesc.

– Atunci, un alt sandvici?

– Nu, mulțumesc, cel pe care l-am mâncat a fost foarte sățios.

Montgomery nu dansa. Stătea într-o margine a sălii de bal, cu mâinile la spate, și vorbea cu invitații – multe femei care aveau alături de ele fiice abia scoase în societate sau bărbați care păreau dornici să discute politică.

Un alt dans se sfârși și Hattie se apropie de ea cu părul ei roșu ciufulit. Își răcorea viguros cu evantaiul gâtul lucios de sudoare.

Peter sări iar.

– Doamnelor, pot să vă aduc ceva răcoritor?

– Un pic de șampanie roz, te rog, spuse Annabelle repede.

Bolul cu șampanie roz se afla în capătul celălalt al sălii.

– Dorința dumitale e poruncă pentru mine, exclamă epitropul, apoi se repezi în mulțime.

Hattie o apucă imediat de braț.

– Trebuie să-ți spun, Tomlinson a fost foarte atent cu mine, murmură ea. De fapt, adăugă ea, mișcându-și cu

subînțeles sprâncenele roșcate, mi-a propus să luăm aer pe terasă...

– Nu te duce pe terasă cu el.

Cuvintele îi scăpară de pe buze înainte să-și poată controla tonul aspru.

Hattie se posomorî imediat.

– Doar să... nu te duci, repetă Annabelle, ceva mai blând de data aceasta.

– Dar e în văzul tuturor din sală.

– Și mai rău! Vrei să te căsătorești cu el?

Hattie tresări.

– Să mă căsătoresc? Păi, nu! Nu are titlu.

Se uită pe furiș la tânărul Tomlinson, care în momentul acela îl bătea pe spate pe lordul Palmer și râdea zgomotos.

– Și nu este chiar un Gabriel, conchise ea.

– Atunci, nu vrei să fii văzută de toată lumea într-o poziție compromițătoare.

– Dar...

– Nicio terasă. Niciun alcov. Niciun hol întunecat și pustiu, spuse Annabelle. Iartă-mă că-ți vorbesc ca o guvernantă, adăugă ea, încercând să atenueze lucrurile.

– Vorbești mai degrabă ca domnișoara Mayer acum, spuse Hattie, cu tonul fetei foarte drăguțe și foarte bogate, care se gândea dacă putea primi sfaturi de la o femeie aflată cu douăsprezece trepte mai jos pe scara socială.

Tonul ei fu pentru Annabelle ca un pumnal înfipt în coaste.

– N-aș vrea să ai probleme, spuse ea încet.

Parcă simțind că devenise subiectul discuției lor, Tomlinson se întoarse pe jumătate și ridică spre ele paharul cu șampanie. Cu ochii lui sclipitori și claia lui de păr, arăta la fel de amenințător precum un pui de pudel.

Dar era tot un bărbat.

– Hattie, spuse Annabelle. Bărbaţii... fac uneori lucruri scandaloase când sunt singuri cu o femeie.

Hattie se încruntă.

– Draga mea, poate că nu sunt la fel de isteaţă ca tine în relaţia cu un domn, dar te asigur că ştiu să mă apăr de un admirator.

– Şi dacă nu vrei să te aperi de el?

Hattie făcu ochii mari.

– Sugerezi cumva că... l-aş lăsa?

– Nu, nu, nu asta, spuse Annabelle repede, dar sunt anumiţi domni care îţi promit orice – şi vreau să spun absolut orice –, iar dacă nu eşti puţin vicleană, e foarte greu să-l vezi aşa cum e.

Gura lui Hattie se relaxă într-un mic zâmbet.

– Dar el poate să promită orice, nu? Atâta timp cât nu încearcă să... în fine, ştii tu... îi scăzu vocea... să mă sărute.

– Şi dacă te sărută şi îţi place atât de mult încât uiţi să te mai fereşti de el, iar când vrei să faci asta, îţi dai seama că te-a dus în spatele unui gard de tisă?

– Un gard... de tisă?

Annabelle roşi.

– Orice fel de gard.

Ochii lui Hattie căpătară mai degrabă o expresie blândă şi visătoare decât una scandalizată.

– Să fii sărutată aşa, oftă ea. Ah, măcar o dată în viaţă ar trebui ca o femeie să fie sărutată astfel încât să uite de ea.

Se aplecă mai mult spre ea şi o întrebă curioasă:

– De unde ştii toate lucrurile astea, Annabelle?

Ei, la naiba!

Lordul Palmer o salvă de la o minciună sfruntată când se apropie de ele s-o invite pe Hattie la următorul dans.

Peter încă nu se întorsese. Ca să nu mai stea jos, Annabelle se ridică pentru a face câţiva paşi, ca să-şi

dezmorţească picioarele, şi se trezi faţă-n faţă cu lady Lingham.

Contesa arăta seducător în rochia sa de mătase de culoarea gheţii, ce se asorta cu evantaiul şi cu cerceii mici. Dar era aproape pusă în umbră de tânărul gentleman care se afla alături de lângă ea. Dumnezeule! Era unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care îl văzuse ea vreodată – înalt şi impozant, fără să fie nici masiv, nici deşirat, de parcă ar fi fost creat ţinându-se seama de proporţiile ideale. Părul castaniu şi lucios îi cădea în valuri mătăsoase pe lângă pometii înalţi şi linia perfectă a obrazului. Un chip potrivit pentru oricare dintre arhangheli. Vesta lui de un roz strident sugera însă că nu era nici pe departe o creatură divină. Era, de fapt, o vestă magenta.

Probabil că se uitase la el cu o clipă mai mult decât trebuia, pentru că ochii lui chihlimbarii se întoarseră spre ea şi începură să lucească. Stomacul i se strânse, de nelinişte. Recunoştea un prădător atunci când îl vedea.

– Domnişoară Archer!

Spre stupoarea ei, lady Lingham îi făcea semn cu evantaiul să se apropie.

Se îndreptă spre cei doi fără nici tragere de inimă.

Contesa o studie cu o privire calculată, zâmbind de parcă şi-ar fi salutat o prietenă de mult pierdută.

– Domnişoară Archer! Ce splendid arăţi în seara asta, spuse ea. E o rochie Celeste, nu-i aşa?

– Da, doamnă.

– Poţi să te consideri norocoasă, zise lady Lingham. Rochiile ei sunt neiertătoare.

Arătă cu evantaiul spre superbul ei însoţitor.

– Domnişoară Archer, dă-mi voie să ţi-l prezint pe lordul Tristan Ballentine. Lord Tristan, îmi face plăcere să ţi-o prezint pe domnişoara Archer.

Lordul Ballentine înclină capul. Un diamant din urechea lui dreaptă îi atrase atenţia.

– Lordul Tristan tocmai s-a întors dintr-un mic război înfiorător din colonii, spuse lady Lingham. Acum câteva zile a primit Crucea Victoria pentru curaj deosebit pe câmpul de luptă.

– Mă faceți să mă rușinez, doamnă, spuse Ballentine, fără să pară însă vreun pic rușinat.

Ochii lui erau ocupați cu studierea decolteului lui Annabelle.

– Cum de nu ne-am cunoscut până acum, domnișoară? De obicei cunosc toate marile frumuseți ale balului.

Lady Lingham își ţugui buzele fine.

– Domnișoara Archer este de la țară.

El se uită la ea ridicând o sprânceană.

– De la țară? Din ce parte?

– Din Kent, Alteță, răspunse Annabelle.

– Drăguț, spuse el pe un ton indiferent. Îmi faceți onoarea să-mi acordați următorul dans și să-mi povestiți totul despre acel loc încântător?

Era ultimul lucru pe care și-l dorea. Nu putea fi mult mai în vârstă decât ea, dar gura lui avea o sugestie de depravare care nu se căpăta decât după o viață plină de desfrâu.

– Mă tem că am o mică migrenă.

Fața i se crispă.

– De la faptul că până acum n-ai dansat nici măcar un dans?

Asta o lăsă fără cuvinte. Un gentleman n-ar fi făcut niciodată presiuni asupra unei femei, fie ea lady sau nu. Cu siguranță nu încerca să ascundă faptul că o urmărise până atunci. Pe de altă parte, nu părea să respecte niciun protocol – doar avea un *cercel în ureche*.

– Sunt o dansatoare destul de stângace, spuse ea. Mă tem că, dacă vei dansa cu mine, îți vei pune în pericol picioarele.

– În general, femeile frumoase îi pun în pericol pe bărbaţi într-un fel sau altul, răspunse el. Eu înclin să cred că merită.

– Câtă bravură! Acum înţeleg de ce ţi s-a oferit Crucea Victoria.

Fusese o greşeală. Buzele lui Ballatine schiţară un zâmbet, aşa cum ar fi făcut un războinic grozav înainte de a ridica o mănuşă.

– Într-adevăr, spuse el tărăgănat, nu pot să-mi stăpânesc bravura. Vezi dumneata, este deviza familiei mele: *Cum Vigor et Valor*.

Fără îndoială, avea impresia că era teribil de fermecător şi, pentru alte persoane, probabil chiar era.

El îi întinse braţul.

Ea se uită cu ostilitate la el – nu putea să-l refuze acum fără să facă o scenă.

– Ah, fă-ne tuturor o favoare şi dansează cu omul, copilă! spuse lady Lingham ţâţâind din buze. Ballentine nu acceptă să fie refuzat şi ne vom ciondăni până la orele dimineţii dacă nu faci un tur cu el.

Poate că în *Debrett's Etiquette Manual* exista vreun capitol despre cum puteai să te aperi în faţa atacului simultan al unei contese şi al unui viconte. Dacă era, ea nu-l citise.

Îşi puse încet mâna pe braţul lui Ballentine.

Lady Lingham zâmbi şi îl bătu pe ticălos pe umăr cu evantaiul.

– Să te porţi frumos! zise ea.

Primele note ale muzicii deja umpleau aerul.

Un vals.

Uită pe loc neplăcerea şi simţi înţepătura panicii. Nu mai valsase de peste şapte ani.

O mână mare şi caldă îi cuprinse mijlocul.

– Ochii la mine, scumpo!

Vocea lui mătăsoasă ajunse la ea de foarte sus, iar ea își lăsă capul pe spate ca să se uite la el. Era absurd de înalt.

Și atunci, i se opri o clipă inima.

Peste umărul drept al lui Ballentine, întâlni privirea lui Montgomery.

Stătea exact deasupra ei, la etaj, sprijinit de balustrada balconului, și ochii lui trimiteau săgeți argintii.

Își mută privirea și și-o fixă pe gâtul bronzat al lordului Ballentine. Era un gât frumos, dar reuși să-i rețină atenția doar trei secunde, după care se uită din nou în sus.

Montgomery nu mai era.

Muzica se porni și lordul Ballentine începu să se învârtească cu ea. Grija ei de a fi uitat toți pașii se dovedi în curând inutilă – vicontele putea să aibă ca parteneră și un sac de făină, chiar și pe acela l-ar fi făcut să arate bine. O conducea cu o mână fermă, iar mișcările lui aveau o grație languroasă, neobișnuită pentru un bărbat de statura lui.

– Deci, este adevărat, întrebă el, chiar nu știi cine sunt? Nici un zvon nu ți-a întunecat dinainte părerea despre mine?

O privi cu ochii unui leu.

Cât de lung putea fi un vals? Cu siguranță ar fi putut să se descurce cu el timp de două minute.

– Știu că ai primit cea mai importantă medalie militară, cine ar putea să găsească o vină aici?

Un colț al gurii lui se ridică.

– Ești deosebit de impresionată?

– Desigur, zise ea. Ce femeie n-ar fi impresionată de un bărbat brav în uniformă?

– A, da, uniforma! Din păcate, roșul acela aprins nu se potrivea deloc cu tenul meu, zise el, făcându-i cu ochiul.

Aproape împotriva voinței ei, era fascinată de vanitatea lui scandaloasă.

– Războiul... a fost cumva invazia asupra zuluşilor? întrebă ea.

Umărul lui se încordă sub palma ei.

– Nu, spuse el. Am fost în Afganistan.

– Am auzit că a fost devastator, spuse ea cu sinceritate.

– Întotdeauna este devastator în Afganistan, răspunse el, dar e o raritate să descoperi o femeie interesată de politică.

Expresia lui devenise acum politicoasă – atât de politicoasă, încât era aproape distantă. Într-adevăr, avea dreptate să pună capăt direcţiei în care se îndrepta conversaţia. Războiul era cel mai nepotrivit subiect pentru o discuţie banală.

– Poate că dumneata ar fi trebuit să fii prevenit asupra reputaţiei *mele*, Excelenţă, spuse ea.

Replica îi aprinse din nou scânteia din ochi.

– Ia spune-mi, în ce pericol sunt, domnişoară?

– Eu sunt intelectuală, zise ea. Studiez la Oxford şi citesc toate paginile ziarelor. În special paginile referitoare la politică.

Ochii lui se întunecară şi la următoarea piruetă o trase mai aproape, iar ea îi simţi mirosul de santal şi de tutun.

– Ai grijă, îi spuse el cu o voce imposibil de joasă, unii bărbaţi consideră inteligenţa femeii drept un puternic afrodiziac.

Probabil că el considera un afrodiziac chiar şi simplul fapt că o femeie respiră şi se uită la el. Se retrase uşor din strânsoarea lui, iar el, milos, îi mai oferi un centimetru.

– Dacă eşti la Oxford, atunci o cunoşti pe lady Lucie, spuse el.

Surpriza aproape că o făcu să greşească pasul.

– Este prietenă cu mine, Excelenţă.

Faţa lui căpătă o expresie curioasă.

– Ce frumos, zise el. Mai are pisica?

– Pisica...?

– Da, pe Boudicca. O creatură fioroasă și deșteaptă, care seamănă mult cu stăpâna ei.

Ea nu știuse că Lucie avea o pisică, deci cum de știa el?

Atunci realiză că muzica se oprise și că el încă o mai ținea de mână.

Și-o smulse ușor, dar Ballentine îi pusese mâna pe braț.

– Unde să te escortez, domnișoară? Eu propun pe terasă.

– Aș prefera să mă așez din nou.

Scrută sala de bal cu coada ochiului. Unde era Peter cel sigur și ușor manevrabil?

– Ei, hai, spuse Ballentine uitându-se la ea printre pleoape, amândoi știm că te pierzi de tot în rolul de mimoză.

Porni hotărât spre ușa terasei, iar ea fu nevoită să-l urmeze.

– Excelență, spuse ea, crispată, dar el doar îi zâmbi.

Ballentine nu acceptă niciodată un refuz.

Panica îi dădea fiori pe șira spinării și inima începuse să-i bată cu putere. Trebuia să facă o scenă. Trebuia să își înfigă călcâiele în podea și să facă o scenă, dar nu putea să rămână singură cu acest uriaș desfrânat...

Simți o mișcare în mulțime și capul ei se întoarse implacabil, ca acul busolei spre nord.

Montgomery își croia drum spre ei prin sala de bal, cu ochii lui reci și strălucitori fixați asupra lui Ballentine ca un pușcaș care își luase în vizor ținta. Brațul lui Ballentine deveni rigid sub mâna ei, trupul lui răspunzând imediat amenințării.

Când ducele ajunse lângă ei, în aerul din jurul lui se simțea încordarea sa abia ținută în frâu.

– Domnișoară Archer, zise el, stăruind cu privirea asupra lordului Ballentine.

– Alteţă?

– Ballentine!

Lordul înclină capul.

– Duce.

Montgomery îi oferi braţul lui Annabelle, aţintindu-l în continuare cu privirea pe tânărul viconte.

– Dă-mi voie!

Fără să stea o clipă pe gânduri, Ballentine îi dădu drumul repede şi se plecă.

– Domnişoară, a fost o onoare.

Apoi se întoarse spre Montgomery şi înclină capul.

– Duce...

– Ballentine...

Annabelle se uită după lordul Ballentine care se retrăgea, apoi la mâna ei, care era acum agăţată de braţul lui Montgomery. O salvase în mijlocul sălii de bal.

Nu îndrăznea să îl privească. Simţea încordarea muşchilor lui prin straturile de mătase şi lână şi simţea privirile celor peste o sută de oameni îndreptate asupra ei. Pielea îi ardea. Dacă s-ar fi deschis podeaua s-o înghită pe loc...

Ritmul vesel al unui alt cadril începu să se audă, iar Montgomery o conduse departe de ringul de dans, în timp ce pocnetul ritmic al picioarelor dansatorilor reproducea pulsul frenetic al sângelui ei.

CAPITOLUL 15

Sala de recepție rămase în urmă și cacofonia de voci și muzică se estompă. Aerul rece îi atinse fața înfierbântată. Montgomery privea și acum doar înainte în timp ce mergea, iar nemulțumirea plutea în jurul lui ca un abur.

– Te sfătuiesc să stai departe de Ballentine, zise el.

– Nu am avut nicio intenție să-l țin aproape, Alteță.

– Ai dansat cu el.

– Pentru că el și lady...

Ducele își mușcă buzele. Nu trebuia să îi explice lui – era o femeie independentă.

– Data viitoare când mai vine la tine, spuse el, refuză-l! Compania lui este un risc pentru dumneata.

Ea își retrase mâna de pe brațul lui, cu gâtul sugrumat de frustrare.

– Atunci, poate că Alteța Voastră ar trebui să se ocupe de lordul Ballentine.

El se opri brusc și bunele maniere, ducă-se în Hades, o siliră să se uite la el.

Ochii lui se umplură de o furie fierbinte.

– Tocmai am făcut-o, zise el, m-am ocupat de Ballentine. Deși, având în vedere felul în care arăți în seara asta, ar putea să își uite instinctul de conservare.

Ea ridică bărbia.

– Ce are felul în care arăt?

Privirea lui se plimbă încet pe gâtul ei gol și în ochi îi apăru o lucire întunecată.

– Ce are? repetă el.

Ea îl privi cu ostilitate, parcă dorindu-și ca el să spună ceva îngrozitor.

– La naiba, spuse el încet, doar nu faci pe modesta, nu?

– Eu...

– Ești cea mai seducătoare femeie din sala de bal în această seară și, evident, flirtezi cu cel mai mare libertin din Londra. Iar toți bărbații de aici te consideră disponibilă.

Flirta?

Nu îl plăcuse niciodată mai puțin ca acum.

– Vă rog, nu vă faceți probleme din cauza mea, zise ea, sunt perfect capabilă să am grijă de mine.

Sprâncenele lui coborâră.

– Ei, aici nu prea cădem de acord.

O făcea să meargă cu spatele, iar lumina devenea tot mai difuză, în timp ce pereții păreau să se strângă în jurul ei.

Își reveni într-o secundă; era într-un alcov, cu un bărbat care se apropia amenințător de ea. Muzica din sala de bal se auzea slab, de la sute de kilometri distanță.

La naiba!

Fusese atât de concentrată la cearta lor, încât îl urmase încrezătoare acolo, precum un viței care era dus la târg. Pentru că acesta era Montgomery. Era îndatoritor și sincer...

Dar tot bărbat era.

Și era atât de aproape, încât îi simțea mirosul de săpun de pe gât.

Instinctiv, se dădu înapoi.

Umerii ei goi se loviră de zidul rece.

Înghiți în sec, cu un zgomot ce se auzi clar în liniștea nopții.

Nu văzuse în el un prădător. Până acum, când aproape că simțea *gustul* intenției sale...

Lui îi trebui doar un pas ca să elimine distanța dintre ei.

Ea ridică mâinile, care îi căzură pe pieptul lui solid.

– Alteța Voastră...

El își sprijini mâinile de perete, de o parte și de alta a capului ei.

– Destul, murmură el, destul.

Apoi aplecă puțin capul, iar ea îi simți buzele moi și mătăsoase pe gâtul ei.

Fusese cumva un sărut?

Se uită țintă peste umărul lui, fără să vadă ceva, în timp ce fierbințeala pielii lui îi atingea gâtul.

Bărbatul acesta și eu ne vom săruta.

Știuse, nu-i așa?

Știuse acest lucru de când îl văzuse prima oară în Piața Parlamentului, distant și impunător; iar asta... asta era încheierea firească.

Păreau de-a dreptul suspendați în timp, obraz lângă obraz, cu parfumul lui în nări, în timp ce el stătea nemișcat și aștepta, aștepta ceva...

Mâna ei se agăță de reverul hainei lui.

El se retrase puțin, se uită atent la ea, după care gura lui fu peste buzele ei. Degetele lui se înfipseră în părul ei moale de pe ceafă, apăsarea caldă a buzelor lui le depărtă pe ale ei și apoi limba lui pătrunse, lunecoasă și fermă.

O fierbințeală lichidă o invadă brusc.

Era sărutată de Montgomery.

Iar ea se lipea tot mai tare de el, îl gusta, îl lăsa să pătrundă.

Acum nu mai era rece. O smucitură ușoară o făcu să-și lase capul pe spate, iar sărutul deveni voluptuos; limba lui moale și dornică o atingea pe a ei, iar buzele lui ferme și experte le ghidau pe ale ei... Se lipi de el, iar brațele lui se

strânseră în jurul ei; forța lui controlată îi readuse la viață, pulsând, toate zonele sensibile. Gemu încet și îl simți cum i se taie respirația. Mâinile lui începură să se plimbe pe brațele ei goale, pe moliciunea pieptului, pe adâncitura mijlocului... îi prinse apoi șoldurile... i le strânse, i le frământă... apoi îngheță. Vârful degetelor lui pipăiau cercetător partea de sus a coapselor. Dumnezeule! *Nu era niciun corset acolo, nicio jupă.*

Își desprinse buzele de ale lui.

– Nu am...

El scoase un geamăt din gât. Mâinile se înfipseră în fesele ei și o lipi de el, iar ea îl simți între picioare, fierbinte și excitat. Gândurile îi zburară. Se lipi arcuindu-se de el, instinctiv, simțind nevoia să ofere fermității lui moliciunea ei feminină.

El lăsă capul pe spate și scoase un geamăt adânc, ca de durere, care silea tot ce era feminin în corpul ei să îl chinuie și să-l aline deopotrivă, folosindu-și mâinile și gura...

Apoi îi dădu drumul și se retrase.

Nu. Veni spre el, căutându-i atingerea.

El îi prinse mâinile și i le lipi de piept.

– Annabelle.

Vocea lui era răgușită.

Nu...

Nu își închipuise că avea să mai simtă din nou dorința aceea nechibzuită... extatică, iar acum el o inundase cu ea până la refuz. Îl voia înăuntrul ei, căci senzația aceea nu trebuia să piară, nu încă.

Se ridică pe vârfuri ca să-și lipească din nou gura de buzele lui, dar el întoarse capul și sărutul ei se pierdu în aer. O respingere delicată, dar tot o respingere.

Avu impresia că inima îi plonjase în stomac.

– Annabelle...

Nu îndrăzni să-l privească, dar simţi bătăile nebuneşti ale inimii sub palma pe care el i-o ţinea el captivă. Respiraţia lui era precipitată. La fel şi a ei.

Transpiraţia îi răcori pielea.

Din depărtare, auzea din nou frânturi de melodie.

O, Doamne...

Încercase să se caţăre pe Montgomery ca o pisică.

Se trase un pas înapoi.

– Eu...

Vocea ei abia se auzea.

– În mod normal nu...

– Ssst!

Îşi lipi fruntea caldă de fruntea ei.

– Am uitat de mine.

El nu uitase. Dacă n-ar fi fost autocontrolul lui, unde s-ar fi ajuns? Nu era nicio perdea. Nici măcar nu purta lenjerie... Oare ce credea despre ea?

O întoarse cu spatele şi o strânse de umeri liniştitor.

– Nu te mişca.

Îi auzi genunchii trosnind uşor şi înţelese că ducele aduna de pe jos agrafele ei de păr, apucându-se apoi să-i refacă oarecum coafura. De fapt, chiar cu pricepere, ştia câte ceva despre părul femeilor. Şi în mod sigur ştia câte ceva despre seducţie; l-ar fi lăsat să facă orice voia cu ea într-un alcov pe lângă care putea trece oricine.

Palmele lui se strecurară în jurul gâtului ei şi, cu degetele mari, îi mângâie uşor şira spinării.

– Îţi aud gândurile, murmură el. Dă-mi cuvântul tău că nu vei dispărea în noapte!

Ea pufni.

– Cuvântul tău, Annabelle.

Vocea lui era joasă şi insistentă.

Ea dădu din cap indignată.

– Bun.

O sărută pe ceafă rapid și delicat.

– Mâine vom sta de vorbă.

O împinse ușurel.

– Acum, du-te!

Ieși din alcov cu pași nesiguri, urmând orbește sunetul muzicii. Senzația buzelor lui pe ceafă încă mai persista, precum arsura unui fier roșu... Cineva îi atinse brațul și tresări.

– Annabelle!

Catriona se uită la ea.

– Aici erai, spuse ea și strânse din ochi auzindu-și vocea nefiresc de subțire. Unde ai fost?

– Ești ciufulită, zise în schimb Catriona.

Mâna ei se îndreptă automat spre ceafă.

– Probabil mi s-a desprins părul când am... dansat.

Ochii Catrionei erau din nou ascunși în spatele ochelarilor. Totuși, i se părea o străină.

Eu sunt.

Buzele o furnicau violent de la săruturile lui Montgomery. Data viitoare când avea să-l vadă, cu siguranță avea să-și amintească senzația buzelor lui, gustul răscolitor... Iar conștientizarea acestui fapt îi răsturna tot universul.

– Ai dansat? o întrebă Catriona.

– Lordul Ballentine m-a invitat la vals.

Prietena ei se încruntă.

– E un dezmățat, spuse ea. Cum s-a purtat cu tine?

– Ca un dezmățat.

Și ea la fel. Gemuse și se frecase de erecția impresionantă a lui Montgomery, o, Doamne, erecția lui...

– Mă ajuți să-mi aranjez părul? întrebă ea, disperată brusc să nu se mai întoarcă în sala de bal, unde avea să stea

din nou pe un scaun și să se prefacă pe cât posibil că nu se întâmplase nimic.

Catriona o luă de braț.

– Sigur. Toaleta este în partea asta.

Absent, Sebastian îi oferi chibriturile marchizului de Whitmore, care venise după el în balcon ca să discute despre campania electorală. Ezită, înainte să bage chibriturile în buzunar. Deși i-ar fi fost poftă de o țigară, ar fi vrut să mai savureze puțin gustul lui Annabelle.

Era din nou așezată pe scaunul de lângă perete. Părul ei lucios era dezordonat, iar obrajii și gâtul erau rozalii. Arăta ca o femeie care se destrăbălase într-un alcov, iar faptul că ceilalți bărbați puteau să vadă asta îl îmboldea să se învârtească în jurul ei ca o creatură primitivă.

Ea trezise această creatură în el. Începuse să dea semne de viață încă de când galopase peste câmpuri cu posteriorul ei încântător lovindu-se de vintrele lui, iar în cele din urmă scăpase din lanț când ea reușise să-l îngenuncheze pe Marsden cu nimic altceva decât mintea ei ascuțită ca briciul. Gânduri ciudate începură să-i umple capul și sentimente încă și mai ciudate se amestecau acum în el. Cu un an în urmă, când contele de Bevington căzuse în dizgrație, căsătorindu-se cu o cântăreață de operă, tăiase orice legătură cu el. Bevington trebuie să fi fost nebun ca să sacrifice tot ce conta pentru o femeie nepotrivită: poziția lui în societate, cariera politică, respectul copiilor lui încă mici. Bărbatul vegeta acum într-o cocioabă din Verona, cu soția lui cântăreață. Iar acum, în alcov, cu rotunjimile moi ale lui Annabelle și cu buzele ei lipite de ale lui, când îi simțise nevoia... înțelesese pentru câteva secunde de ce unii bărbați alegeau asta, de ce riscau totul.

Țigara neaprinsă din degetele lui tremura ușor.

Aproape că își pierduse controlul – *după un sărut.*

Așa începuse și dezastrul pentru Bevington?

– Încântătoare creatură!

Whitmore se aplecase peste balustradă. În ultimele câteva minute, ochii libidinoși ai marchizului o urmăriseră pe Annabelle peste tot, așa cum urmărește câinele un os gustos.

– Dumnezeule! mormăi Whitmore, uită-te la țâțele alea.

Balustrada aproape crăpă în strânsoarea lui Sebastian. Nu trebuia să-l lovească. Era un aliat politic important.

– Vorbești despre o doamnă.

– Ah, am auzit că e o fată de la țară, răspunse Whitmore, fără să știe în ce pericol se afla falca lui. Dar e păcat ca o bucată de prima mână ca asta să fie plebee, nu? Uită-te la postura ei! Gândește-te numai, aceeași fată ar fi fost cea mai râvnită domnișoară dacă cineva l-ar fi procopsit pe tatăl ei cu un titlu.

– Ce idee sentimentală! spuse Sebastian pe un ton rece și indiferent.

– Nu mă plâng, zise marchizul, cu burta cutremurată de un râs înfundat. Cine este protectorul ei, știi?

O liniște totală se așternu în interiorul lui. La fel ca liniștea ce se așterne după primul foc de armă, când păsările se opresc din cântat și vântul își ține suflarea.

Scoase chibriturile din buzunarul de la piept și își aprinse o țigară.

– Nu vei fi tu protectorul ei, Whitmore!

Bătrânul avu o tresărire ușoară.

Și dacă ar fi fost mai bătrân sau mai tânăr, un duce ca el sau un prinț... Tuturor le-ar fi spus la fel, își dădu seama Sebastian. Era ca și cum cuvintele se rostogoliseră singure.

– N-am.. ăăă... n-am știut că așa stau lucrurile, spuse Whitmore.

– Nu este nimic de ştiut.

Whitmore ridică mâna împăciuitor.

– Desigur, desigur, iar eu nici nu m-aş gândi să încalc o proprietate ducală. Un om inteligent nu ar face asta, nu?

Se uită la marchiz, care se retrăgea acum cu muşchii încordaţi. Whitmore nu era singurul bărbat de acolo care avea impresii eronate în privinţa lui Annabelle. Din postul lui de observaţie îi vedea pe toţi dându-i roată, reţinuţi doar de graniţa firavă a etichetei. Dar aveau să se intereseze. Era posibil ca ea să aibă oaspeţi şi la Oxford.

Ţigara i se frânse între degete. La naiba cu manierele şi onoarea! Nu putea să opteze pentru ce făcuse Bevington, dar putea alege cea de-a doua variantă mai bună.

Făcu un semn şi unul dintre valeţi se desprinse din umbră.

– Un stilou şi un bilet, porunci Sebastian.

Puse să-i fie trimis în camera ei, în timp ce ea stătea de vorbă cu fiica lui Greenfield şi evita cu multă grijă să-i întâlnească privirea.

Annabelle,

Ne întâlnim la intrarea în labirintul verde la ora 2 p.m.

Al dumitale,

M.

CAPITOLUL 16

– Un matineu cu Mendelssohn a doua zi după bal, îi spuse nemulţumit Julien Greenfield soţiei sale. Numai un sadic poate concepe un aşa program.

Era ora unu şi grupuri de domni şi de doamne se îndreptau spre salonul de muzică de la Claremont, în diverse stadii de oboseală. Balul se încheiase în jurul orei trei dimineaţa, după ce se consumaseră cantităţi semnificative de şampanie, coniac şi ţigări. Când ultimele perechi părăsiră şchiopătând ringul de dans, florile care împodobeau sala se ofiliseră şi conversaţiile deveniseră incoerente şi plictisitoare.

Sebastian se plimba printre invitaţi precum o panteră printre oi. Era încordat şi plin de o nerăbdare pe care o simţise doar înaintea unor negocieri importante, în acea perioadă încărcată de nesiguranţă care preceda, în sfârşit, intrarea în arena de luptă.

– Montgomery!

Caroline se desprinse dintr-un grup de trei doamne, păşind alături de el, iar el îi oferi braţul cu un gest reflex.

– Doamnă. Ai o dimineaţă bună?

– Destul de bună, spuse ea, dar cred că sunt cam supărată pe tine. Cum faci asta? Eşti singurul care nu pare complet terminat în dimineaţa asta.

„Pentru că, oricum, nu dorm prea mult."

Se uită în jos, spre faţa întoarsă către el. Ca de obicei, era aranjată impecabil, dar, cum el nu scăpa niciodată vreun detaliu, nici dacă ar fi vrut, observă pungile de sub ochii ei.

Ştia că, de s-ar fi uitat în ochii ei, ar fi văzut acolo întrebarea pe care ea nu o rostise: *De ce nu ai venit în camera mea azi-noapte?*

Îşi fixă privirea în faţă.

Dumnezeu ştie că avea nevoie de o femeie; dorinţa nesatisfăcută i se mişca pe sub piele precum un şir de furnici înnebunite, iar Caroline era aşa cum ajunsese lui să-i placă – matură, sofisticată, o femeie care nu se sfia să-i spună ce îi plăcea şi ce nu. Relaţia cu ea avea ca rezultat o satisfacţie reciprocă, nicidecum dramă.

Ştia în acelaşi timp că, şi dacă s-ar fi culcat cu ea de o sută de ori, tot nu i-ar fi dispărut frustrarea. Nu, era ceva mai profund decât nevoia firească de eliberare, iar eliberarea era condiţionată fără speranţă de o intelectuală cu ochii verzi.

Nu îi răspunsese la mesaj. Şi n-o văzuse la micul dejun.

Intră pe uşa salonului de muzică şi cercetă metodic încăperea.

În fine, zări lucirea cunoscută a părului de mahon.

Palmele îi deveniră fierbinţi şi umede.

Inima începu să i se lovească de coaste ca şi cum ar fi urcat în fugă mai multe rânduri de scări.

Rămase acolo, stupefiat. Cum era posibil să i se întâmple aşa ceva? Avea aproape treizeci şi şase de ani.

Annabelle ridică ochii din poală şi ochii ei verzi şi limpezi îl izbiră în piept ca un obiect azvârlit cu forţă.

Înghiţi în sec. Ah, chiar i se întâmpla asta!...

Simţi privirea lui Caroline asupra lui, vag nerăbdătoare, şi îşi dădu seama că oprirea lui bruscă provocase o mică aglomeraţie în spatele lui. Începu din nou să meargă şi se îndreptă spre scaunul lui din primul rând, de lângă pian.

Annabelle era aşezată chiar în spate, lângă o baronesă pe care o cunoştea vag. Niciuna dintre femei nu ştia, probabil, niciun cuvânt în germană. Trebuia să fi făcut traducerea cântecelor pentru invitaţi. Dintr-odată, i se părea foarte important ca ei *să-i placă* melodiile.

Caroline se aşeză pe scaunul de alături, învăluindu-l cu parfumul ei prăfos.

Îşi stăpâni impulsul de a întoarce capul pentru a se uita în spate.

Se simţea străbătut de un val de furie. Găsea că jumătate dintre convenţiile şi ritualurile sociale erau lipsite de sens – şi concluzionase asta încă din clipa în care fusese destul de mare ca să judece cu mintea lui. Le respecta, desigur, dar rareori îl iritaseră atât de mult aceste constrângeri stupide, care nu îi permiteau să stea în propriul salon de muzică lângă femeia pe care o dorea. Şi, peste tot în jur, oamenii hârşâiau scaunele şi îşi frecau tocurile de podeaua de lemn lustruită, tuşeau, icneau şi erau pur şi simplu incapabili să stea într-un loc.

În cele din urmă apărură pianistul şi cântăreţii, o soprană şi o mezzosoprană, grup care se numea Divine Duo.

Zgomotele încetară, dar iritaţia lui rămase. În ciuda numelui ridicol, cele două artiste erau extraordinare: vocea lor urca şi cobora aparent fără efort, purtând în ea o pleiadă de emoţii omeneşti, de la melancolie la bucurie şi înapoi; dar mintea lui refuza să-şi ia zborul odată cu melodiile. Dimpotrivă, era extrem de conştient de bătaia ceasului de deasupra şemineului, din spatele pianistului, şi de prezenţa lui Annabelle, aflată cu vreo cincisprezece rânduri în spatele lui.

Se uită la ceas de patru ori.

La două fără un sfert, se termină ultima melodie.

La două fără treisprezece minute, aplauzele încetară şi toată lumea se îndreptă spre ieşire.

Înaintă cu greu spre uşă, înconjurat de invitaţii care voiau un cuvânt de la el sau o clipă din timpul lui, iar clipele

acestea se adunau. Apoi fu oprit de tot de pieptul opulent al marchizei de Hampshire. În timp ce el schimba politicos galanterii, Annabelle trecu pe lângă el, purtată de valul mulțimii.

Nu îi aruncă nici măcar o privire.

– Ți-a plăcut concertul, dragă? o întrebă marchiza cu voce sa puternică pe Caroline, care încă era lângă el.

– Destul de mult, răspunse contesa, dacă te gândești că o asemenea dulceață poate ieși din penița unui german sobru și calm.

Dulceață?

Sebastian își dădu seama că se uita la ea încruntat.

Ea ridică întrebător din sprâncene.

– Presupun, spuse el încet, că și ei au sentimente. Germanii.

Ochii ei căpătară o expresie ușor uimită. Apoi ridică din umeri, ca și cum s-ar fi scuzat.

Când el ridică din nou privirea, Annabelle dispăruse.

Era în întârziere. El nu întârzia niciodată și fu nevoit să se forțeze să păstreze un pas demn în timp ce se apropia de labirint. Se simți ușurat când văzu intrarea în labirint. Ea îl aștepta lângă leul din granit, îmbrăcată cu paltonul ei nou și purtând aceeași pălărie ca întotdeauna, un obiect maro indescriptibil, pe care lui i-ar fi plăcut să îl înlocuiască cu zeci de pălării noi.

– Domnișoară Archer!

Ridică jobenul și ea se înclină.

Obrajii îi erau roșii, dar putea fi doar o consecință a frigului.

Îi oferi brațul.

– Vrei să mă însoțești la o plimbare?

– Alteța Voastră...

– Montgomery, spuse el.

Ea își arcui sprâncenele.

– Alteță?

– Cred că puteam anula formalitatea asta, în lumina circumstanțelor, zise el cu un aer întrebător.

Simți o întrerupere în respirația ei.

Se întreba dacă avea să o facă pe timida și să nege circumstanțele. Nicio șansă. Simțea și acum contururile ei moi și rotunjite imprimate în palme, îmboldindu-l să-și umple din nou mâinile cu trupul ei, și asta avea să și facă în curând.

În sfârșit, ea acceptă brațul oferit.

Preț de câteva clipe lungi, singurul sunet care se auzi fu scrâșnetul pietrișului înghețat sub picioarele lor, în timp ce el o conducea în labirint.

Absurd.

Reușise să-și scoată țara dintr-un război comercial cu Imperiul Otoman, iar acum nu știa cum să înceapă.

– Aici te jucai când erai mic?

Simți o veselie sfioasă în vocea ei, nouă pentru el, și îi trebuiră câteva secunde ca să răspundă.

– Nu. Niciodată.

Ea păru uimită.

– Cum poate cineva să țină un băiat departe de labirint, măcar pentru o zi?

Închizându-l într-o cameră cu un teanc de cărți și de teme.

Mama lui, rece și calmă, cum se prezenta în societate, se îngrozea în tăcere de bufoneriile soțului ei. Era decisă ca fiul ei să fie altfel.

– Ce părere ți-a făcut Mendelssohn? o întrebă el în loc de orice explicație.

Întrebarea îi stârni un zâmbet.

– Mărturisesc că n-aș folosi cuvântul „dulceață", pentru a-l descrie.

– Foarte bine, spuse el, pentru că într-adevăr nu este dulce.

– N-am înțeles niciun cuvânt, dar muzica a fost atât de... mișcătoare. Ca și cum cineva ar fi pătruns în pieptul meu și...

Se întrerupse, brusc conștientă de entuziasmul ei efervescent.

– Și ce? insistă el, conducând-o pe o alee laterală care îi ducea și mai adânc în labirint.

De fiecare dată când pasiunea ei se ridica la suprafață, el simțea o tresărire instinctivă de răspuns în trup. Înnebunitor. Îl făcea să uite cine era, lăsându-l doar cu nevoile și cu dorințele elementare inerente ființei lui, ca bărbat. Iar el părea să nu fie dispus să oprească această toleranță.

– Melancolic, spuse ea încet, cuvântul acesta l-aș folosi pentru a-l descrie.

Exact „melancolic" era cuvântul.

Doamne Sfinte, cât își dorea să fie în această femeie!

– Ultima melodie, spuse ea, este atât de nostalgică, încât aproape m-a întristat. Despre ce era vorba?

El încuviință din cap.

– *Auf Flügeln des Gesanges*. Este vorba despre un bărbat care o duce pe iubita lui într-o călătorie imaginară.

Mâna ei tresări pe brațul lui, strângându-l mai tare.

– Ce spune?

Rochia ei îi atingea acum piciorul la fiecare pas. Dacă ar fi întors capul și ar fi tras-o mai aproape cu doar un centimetru, i-ar fi simțit parfumul cald al părului.

Clătină din cap, încercând să reînvie germana în ciuda simţurilor lui înnebunite.

– Pe aripile cântecului, iubirea mea, te voi purta, zise el, departe de şesurile Gangelui, unde ştiu cel mai frumos loc...

Acum el fu cel care se întrerupse. Recita versuri romantice?

– Cum se termină? întrebă ea şoptit.

Ochii ei aveau o adâncime de sute de kilometri. Un bărbat ar fi fost în pericol să nu mai iasă niciodată la suprafaţă după ce se scufunda acolo.

La naiba cu toate!

– Fac dragoste sub un copac, spuse el.

Mai degrabă simţi, decât îi auzi exclamaţia înăbuşită.

Schimbă direcţia şi o trase spre el dintr-o singură mişcare. Văzu cum i se măriră ochii când se aplecă spre ea şi o sărută.

Finețe. Buzele ei aveau finețea unor petale şi, preţ de o clipă, el nu se mişcă, nu respiră, ci doar savură căldura catifelată de pe buze. Şi apoi expiră, în sfârşit, având impresia că îşi ţinea respiraţia de ieri, când o ţinuse în braţe ultima oară.

Inspiră adânc, simţind mirosul iasomiei şi al femeii dulci de lângă el.

Soarele era strălucitor şi fierbinte pe pleoapele lui închise.

Undeva, cânta un măcăleandru.

Îşi trecu vârful limbii peste buza ei moale de jos.

Ea scoase un sunet scurt, din gât, şi el deschise ochii.

Ochii ei erau închişi, iar genele îi tremurau ca un evantai pe obraz.

Inima lui începu să bată atât de repede şi de violent, încât îl duru. Îşi lipi din nou buzele de gura ei, iar ea se deschise pentru el, oferindu-şi accesul la fierbinţeala ca

un drog care îl chinuise o jumătate de noapte. Îi împinse capul pe spate, ca s-o poată gusta mai bine, iar ea îl lăsă, mişcându-şi uşor limba pe lângă limba lui, până când penisul lui se întări. Înjurând în gând, rămase din nou nemişcat. Intenţionase să se revanşeze pentru pretenţiile lui frustrate din alcov. Îşi slăbi încet strânsoarea şi îi lipi trupul de trupul lui cu o tandreţe pe care seara trecută nu şi-o permisese. Dar senzaţia pe care i-o dădea atingerea ei... trupurile lor care se potriveau atât de bine. Ea îi prinse cu dinţii buza de jos, iar el scoase un geamăt. Fără să întrerupă sărutul, îşi smulse o mănuşă şi îi prinse în palmă curbura delicată a obrazului. Senzaţia răcoroasă şi catifelată pe care i-o dădea pielea ei sub degete stârni un alt val de plăcere în trupul lui. Ar fi vrut să o întindă pe jos şi să se urce pe ea... să-i desfacă toate cârligele şi nasturii din faţă şi să-i smulgă dantelăriile intime. I-ar fi atins fiecare centimetru cu mâinile şi cu limba, de la plinătatea palidă a sânilor şi linia dulce a mijlocului, până la locul moale dintre picioare... Mai ales acela. Ar fi lins-o şi ar fi sărutat-o acolo până când s-ar fi zvârcolit sub buzele lui.

Simţi în ea o rezistenţă şi îşi dădu seama că se arcuise pe braţul lui, iar el îşi mişca şoldurile pe şoldurile ei.

Îşi desprinse buzele de pe ale ei.

Ea îl privi clipind, cu pleoapele îngreunate şi cu părul răvăşit de mâinile lui febrile. Observă mănuşa aruncată neglijent în zăpadă.

– Annabelle, murmură el.

O urmă de zâmbet apăru pe chipul ei.

– Montgomery.

Îi plăcu să-şi audă numele rostit aşa, încet şi răguşit. Mâna lui îi prinse din nou obrazul şi cu degetul mare îi mângâie buza plină de jos. Ea se împinse în palma lui şi îi sărută buricul degetului, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ca şi cum ar fi făcut asta de sute de ori şi aveau s-o mai facă de încă o mie de ori.

Apoi urmă un gest alarmant.

Lăsă mâna jos şi îşi ridică mănuşa, începând să se plimbe nervos.

Ea se uită ca prin vis la mâinile lui, una goală, una înmănuşată, prinse la spate. Lumea din jurul ei avea o strălucire nefirească, iar nuanţele de verde şi de alb luceau puternic sub cerul albastru şi luminos. Nu se simţea chiar sigură pe ea şi mâinile ei ardeau de dorinţa de a se întinde spre el. Umerii lui puternici păreau cel mai potrivit loc pentru ele.

Nu dormise. Reluase în minte iar şi iar întâlnirea lor din alcov, amintindu-şi fiecare sunet şi fiecare atingere; se hotărâse să nu accepte invitaţia lui şi să stea departe de el. La fel de bine ar fi putut să hotărască să nu mai respire; o singură privire aruncată spre el în salonul de muzică şi picioarele o purtaseră spre intrarea în labirint la ora două fix.

Montgomery se întoarse spre ea cu un aer hotărât.

– Annabelle, sunt conştient că nu ne cunoaştem de mult timp, dacă ne gândim că au trecut doar câteva zile. Şi totuşi... sigur trebuie să ştii... cât de mult îmi ocupi gândurile.

Clătină din cap, îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin păr, ciufulindu-şi şuviţele scurte.

– Aş putea să spun, de fapt, că îmi doresc tot timpul compania ta şi am motive să sper că răspunzi şi tu într-o oarecare măsură acestor sentimente.

Se apropie de ea şi îi luă mâna, iar ochii lui, de obicei calculaţi, se îmblânziră neaşteptat.

Inima ei bătu cu putere. Unde bătea oare?

– Annabelle, aş vrea...

Ridică apoi puţin capul, ca un animal de pradă care adulmecă.

Acum auzi și ea – pași repezi care împrăștiară pietrișul.

Sprâncenele lui Montgomery coborâră amenințător și se îndepărtă de ea.

– Alteța Voastră!

Ramsey veni în goană pe alee; era roșu la față și respira greu. Părul lui castaniu, care avea de obicei o cărare impecabilă, stătea acum într-o parte.

Annabelle simți cum i se face pielea de găină pe ceafă.

– Ar fi bine să fie ceva important, Ramsey.

Vocea lui Montgomery era suficient de rece pentru a-l îngheța pe bietul valet până în iarna următoare.

Omul tresări.

– Eu cred că e, Alteță.

Ochii lui se mișcau cu nervozitate de la duce la Annabelle și înapoi.

Ea își strânse mai bine șalul pe umeri.

– Eu mă voi întoarce acasă, spuse ea brusc, conștientă de aspectul ei răvășit.

Nu așteptă încuviințarea lui Montgomery, ci ocoli rapid gardul viu, ieșind în aleea principală.

Dar tot auzi vocea lui Ramsey, răsunând clar în aerul liniștit al după-amiezii.

– Alteța Voastră... Fratele dumneavoastră, lordul Devereux... a dispărut.

CAPITOLUL 17

O tăcere mormântală urmă după anunțul lui Ramsey. Mintea lui Sebastian părea că se golise, în timp ce cuvintele îi pluteau fără înțeles în cap. Apoi se limpeziră și căzură peste el ca un pumnal.

– O răpire?

– Puțin probabil, spuse repede Ramsey. Din câte se pare, Excelența Sa a lăsat un bilet.

Era deja pe aleea principală.

Annabelle se întorsese, cu ochii mari pe fața ei palidă.

– Ai auzit? o întrebă el, fără să încetinească pasul.

– Da, spuse ea. N-am putut să nu aud.

Ei, Ramsey anunțase totul suficient de tare.

– Vino!

Era vag conștient că Annabelle și Ramsey erau siliți să alerge ca să țină pasul cu el. Reuși să încetinească puțin pentru ea, dar mintea lui i-o luase deja înainte.

– Unde este ofițerul lui de protecție?

– L-am rugat să aștepte în biroul de la parter, Alteță, zise Ramsey gâfâind.

Mai multe grupuri și perechi mișunau pe terasă și în grădină. Capetele se întorceau spre el, iar întrebările tuturor se îndreptau în direcția lui ca niște tentacule.

Schimbă direcția, luând-o spre intrarea servitorilor, aflată în aripa de est.

– Ce alte informații mai ai?

– Niciuna, Alteță, răspunse Ramsey. Am plecat să vă caut de cum am aflat.

– Ai făcut bine, spuse Sebastian, apoi împinse ușa cu umărul, intrând pe coridorul slab luminat. Două servitoare înlemniră pe loc, cu ochii mari de uimire sub bonetele albe, de parcă ar fi văzut o stafie când trecea el pe lângă ele cu pași mari.

Nu ar fi existat un bilet al lui Peregrin dacă i s-ar fi întâmplat ceva. *Decât dacă era o uneltire.* Își alungă din minte gândul până ajunse în birou. Un bărbat înalt și solid se învârtea pe lângă ușă, cu pălăria rotundă în pumn, pe lângă coapsă. Craig Fergusson. Omul era în serviciul lui de zece ani. Avea o singură misiune – să-l păzească pe fratele lui, discret și eficient. Își stăpâni impulsul de a-l lua pe Fergusson de gât chiar acolo, pe hol.

Ramsey se repezi să deschidă ușa și toată lumea intră în birou.

Sebastian se întoarse spre ofițerul de protecție.

– Ce s-a întâmplat? mârâi el.

Fergusson înghiți în sec.

– Noaptea trecută am tras la un hotel din Carmarthen...

– Da?

– Iar azi-dimineață, când așteptam pe hol ca să coboare Excelența Sa cu valetul în salonul pentru micul dejun, am avut o bănuială, pentru că tânărului lord îi place întotdeauna să mănânce bine, iar acum mai era puțin și pleca trenul. Așa că, după această presimțire, m-am dus să cercetez. L-am găsit pe valet în anticameră, inconștient de ceva laudanum...

– Inconștient? îl întrerupse Sebastian, simțind că i se ridicau toate firișoarele de păr.

– Da, Alteța Voastră, răspunse Fergusson. Am reușit să-l trezesc doar după ce i-am dat câteva palme zdravene. Și acum este ametit. Mi-a spus că lordul Devereux îi ceruse în noaptea dinainte să bea cu el un pahar cu vin, iar el adormise rapid și nu auzise nimic.

Uluiala eclipsă o clipă îngrijorarea.

– Crede că fratele meu l-a drogat?

Fergusson se foi stingherit.

– Așa se pare, Alteța Voastră.

Valetul lui Peregrin era în familia lor de douăzeci și cinci de ani; fusese valetul lui înainte să i-l dea lui Peregrin, ca să fie sigur că fratele lui era înconjurat de cei mai de încredere oameni. Probabil că omul nu lua parte la vreo uneltire.

– Înțeleg că există un bilet, spuse el.

Fergusson încuviință din cap și scoase un plic din tașca lui.

– A lăsat asta pe pat.

Sebastian smulse scrisoarea din mâna omului.

Hârtia groasă era din rezerva lui. Rupse sigiliul și sfâșie plicul cu degetele. Două rânduri cu scrisul rotund al lui Peregrin.

Domnule,

Referitor la Marina Regală, m-am gândit mult și pur și simplu nu pot s-o fac.

Cu respect, P.

Pur și simplu nu pot s-o fac.

Deci era foarte probabil să nu fi fost răpit.

Sebastian închise ochii o clipă. Inima începu să-i bată din nou cu putere, înțepându-i pieptul ca un ac de tatuaj. *Nu era răpit. Nu era rănit.* Dar adevărul era că prăpăditul acela mic fugise de el.

Așeză încet scrisoarea pe birou.

– Ai vreun indiciu despre locul unde s-ar afla?

Fergusson clătină din cap.

– Nu l-a văzut nimeni. De la ora şase dimineaţa, au plecat din staţie nenumărate trenuri şi o mulţime de trăsuri. Am adus programul cu toate plecările.

Sebastian ignoră hârtiile pe care Fergusson i le puse pe birou; ştia deja că erau multe trasee care porneau spre oraşele de pe coastă şi cel puţin un tren oprea la Plymouth. De acolo plecau şi feriboturi. Fratele lui putea să fie acum în drum spre Franţa. Iar ofiţerul lui de protecţie era în momentul acela la Claremont.

În el se strânse o emoţie aproape prea puternică pentru a fi stăpânită.

Se duse în spatele biroului, înşfăcă o coală de hârtie şi începu să dea precipitat instrucţiuni.

– Pregăteşte trăsura, îi spuse el lui Ramsey în timp ce scria, şi trimite-i o telegramă lui Edward Bryson. Spune-i că o să ne vedem diseară.

– Şeful Scotland Yard-ului, Alteţă?

Sebastian se uită la el iritat.

– Mai e şi un alt Edward Bryson care ar putea fi important în această situaţie?

Ramsey se înroşi şi răspunse:

– Nu, Alteţă.

– După ce îi expediezi telegrama, trimite vorbă la reşedinţă. Fergusson, fii gata de plecare în douăzeci de minute. Mergem la Londra.

Ramsey şi Fergusson făcură o plecăciune şi porniră grăbiţi spre uşă.

Annabelle vru să iasă după ei, dar Sebastian lăsă stiloul jos şi spuse:

– Dumneata rămâi, domnişoară. Te rog, adăugă el, văzând-o cum se crispează.

Ea se întoarse. Avea privirea îngrijorată. Oare arăta atât de înnebunit pe cât se simţea?

– Rămâi, repetă el.

Ea încuviinţă din cap, cu o atitudine încă rezervată. El nu o voia rezervată. Ocoli biroul, având impulsul de a se duce spre ea, dar schimbă direcţia şi porni spre ferestre. Nu putea să exprime în cuvinte ce voia, nici să-i spună câtă nevoie avea acum de la ea; şi în niciun caz nu putea s-o aşeze pe birou şi să-i ridice rochia... cu o mişcare bruscă, se întoarse spre priveliştea de pe fereastră. Cu o oarecare indiferenţă, observă strânsoarea pe care o simţea în piept, dificultatea de a respira adânc. Era un moment greu în viaţa unui bărbat, când era trădat de propriul frate.

– Am încredere în dumneata că n-o să spui nimănui ce s-a întâmplat, zise el fără să se întoarcă.

– Evident, o auzi spunând.

Vocea ei era atât de liniştitoare, un adevărat balsam pentru furia lui mocnită. La naiba, oare fanteziile lui stupide cu ea îi permiseseră fratelui său să-şi plănuiască fuga chiar sub nasul lui? Se uită încruntat spre întinderile de pământ gol de pe proprietatea lui, dezgustat de sine.

Annabelle nu-i putea condamna pe cei doi bărbaţi în toată firea care se îngrămădiseră să iasă din birou ca nişte elevi dojeniţi. Furia lui Montgomery era terifiantă, genul acela de furie care părea să înghită şi aerul dintr-o încăpere. Din fericire, ea era deprinsă cu asta, căci avusese propriile experienţe cu emoţiile puternice. Dar o îndurera să-l vadă aşa, cu toate fibrele corpului încordate, gata să plesnească. La un moment dat, îşi puse din nou mănuşa, iar mâna cu care o mângâiase atât de gingaş pe faţă era acum strânsă pumn. Iar vederea pumnului său furios făcea ca inima ei, ofilită şi prăfuită după ani întregi de indiferenţă, să se deschidă şi să se reverse pentru el.

Se apropie încet.

– L-ai cunoscut bine pe fratele meu, spuse el cu faţa la fereastră. Ai idee unde s-ar putea ascunde o vreme?

– Să se ascundă?

Încă un pas.

– Nu. Şi n-am fost niciodată atât de apropiaţi încât să-mi facă asemenea confidenţe.

Era acum suficient de aproape ca să-l atingă. Şovăi. Era un gest îndrăzneţ, dar foarte necesar.

Îşi strecură mâinile pe lângă talia lui.

Îl simţi tare şi de neclintit, ca un bloc de granit în braţele ei, iradiind o furie de necontrolat. Când văzu că el nu făcea niciun gest pentru a o respinge, îşi rezemă obrazul de spatele lui.

El se întoarse şi se uită la ea, aşa cum un leu ar privi un miel care a intrat naiv în culcuşul lui, gândindu-se dacă să îl devoreze pe loc sau să îl alunge. Ea se apropie şi mai mult şi îşi lipi faţa de pieptul lui, chiar în locul în care îi bătea inima, şi se întrebă dacă avea s-o sfâşie.

În sfârşit, în sfârşit, el o luă în braţe, acceptând mărunta ei consolare.

Ea respiră uşurată.

El îi puse capul sub bărbia lui.

– A fugit, spuse el, supărat.

– Îmi pare rău, murmură ea.

Mâinile lui începură să se mişte pe spatele ei, desenând cercuri largi.

– Şi-a drogat valetul.

– Aşa se pare, da.

Simţea că făcuse bine că nu-i spusese nişte platitudini. Pieptul lui se ridica şi cobora, iar tensiunea muşchilor lui păru să cedeze treptat.

– Are o problemă cu disciplina, zise el. L-am înscris în Marina Regală şi aşa reacţionează el.

Ah... Era deosebit de grav. La fel de ciudat precum faptul că el îi împărtăşea asemenea lucruri.

Pendula începu să bată; cu siguranţă cele douăzeci de minute aproape trecuseră, dar Montgomery nu dădea nici un

semn că ar fi intenţionat să o lase din braţe. Când ridică apoi capul, îl văzu privind atent ceva de pe peretele din spatele ei şi se întoarse în braţele lui. Un şir de tablouri care înfăţişau conace magnifice şi castele umpleau peretele din dreapta. Pe cel din stânga atârna un tablou singuratic. Văzu o faleză abruptă pe care se afla un castel, genul de edificiu vechi şi friguros, cu ziduri groase de doi metri.

– Acela era castelul tău?

– Da. Castelul Montgomery.

Vocea i se îngroşase şi tensiunea îi revenise în trup.

Ea se rezemă de el, iar el îşi împreună mâinile sub pieptul ei şi o trase mai aproape.

– Să administrezi aproape douăsprezece proprietăţi este o problemă mică în comparaţie cu îngrijirea adecvată a unui frate, zise el.

O strânse uşor.

– Dumneata, cu o asemenea mintea luminată, ce crezi, domnişoară Archer?

Ea zâmbi cu prudenţă.

– Cred că relaţiile dintre oameni trebuie abordate diferit. Un frate nu poate fi pus atât de uşor într-un registru.

– O, ba da, răspunse el. Ştiu exact cât mă costă.

– În bani, da. Dar ai putea vreodată să cuantifici emoţiile?

El făcu o pauză, apoi repetă:

– Emoţiile...

Îi dădu drumul şi se îndepărtă, iar absenţa bruscă a căldurii lui o lăsă dezorientată.

– Trebuie să plec. Se îndreptă spre birou şi adăugă: Trebuie să-l găsesc cât mai curând posibil.

– E vreo şansă ca el să se întoarcă de bunăvoie?

El îi aruncă o privire sardonică.

– Evident că nu.

Începu să bage într-o servietă orarele trenurilor pe care i le adusese ofițerul de protecție.

– Știe ce îl așteaptă dacă își arată fața acum.

Tonul amenințător al vocii lui calme era indubitabil, iar ea își dădu seama instinctiv că, dacă ar fi încercat să-i ia apărarea lui Peregrin, avea să-l irite și mai mult. El credea cu fermitate că unui bărbat puternic i se ascultau ordinele, și tocmai fratele lui era cel care acum se ascunsese, în loc să se supună. Ce lovitură teribilă pentru orgoliul lui! Majoritatea bărbaților l-ar fi pedepsit pe ofițerul de protecție sau măcar ar fi dat vina pe el.

– Îl vei găsi, zise ea încet.

Multe mesaje puteau fi transmise prin aceste cuvinte.

Am încredere în tine.

Sunt alături de tine.

Îmi pare rău că ești supărat.

Și toate implicațiile care derivau de aici.

El păru că le aude pe toate, pentru că se opri din împachetat și ridică privirea. Ochii lor se întâlniră pe deasupra covorului persan și expresia lui se îmblânzi, poate căci fața ei arăta tot: simțea că el era rănit, simțea durerea ciudată din piept, pentru că nu știa când avea să-l mai vadă.

Din doi pași mari el parcurse distanța care îi separa. Mâna lui îi prinse ceafa într-o strânsoare delicată, dar și posesivă, și, pentru un scurt moment, atenția lui se îndreptă doar asupra ei, ca și cum ea ar fi fost unicul lucru din mintea lui.

– Mă voi întoarce la tine, spuse el.

O sărută apăsat pe gură, apoi, mai delicat, pe frunte, după care aproape o scoase pe ușă afară.

Lemnele din șemineu trosneau, scoțând scântei înainte să se prăbușească pe grilaj șuierând. Se retrăsese în

salonul albastru cu Hattie şi Catriona, pentru o seară de citit şi de desenat, dar cartea din mâinile nu era mai mult decât un camuflaj. În tăcerea domoală, mintea ei revenea din nou şi din nou la sărutările lui Montgomery, de parcă gura ei, apăsată persuasiv de buzele lui, devenise noul ei centru de greutate, forţându-i gândurile să se învârtească în jurul lui.

Se cutremură. Era periculos de aproape de sentimentele pe care le trăise în vara aceea fatidică de acum câţiva ani, de acel jind fără respiraţie, nesăbuit şi ameţitor, al vârtejului pasiunii în sine, al dorinţei de a se oferi cu totul unei forţe masculine şi de a capitula într-o flacără... Desigur, acum ştia mai multe decât fata care fusese odată. Da, putea să ia câteva sorbituri de plăcere, fără să se mai arunce în ea cu capul înainte.

El nu se întorsese. Următoarea zi era ultima pe care şi-o petrecea la Claremont. Oare avea să-şi găsească fratele?

– Cine urmează la succesiune după ducele Peregrin Devereux? întrebă ea.

Hattie ridică încet capul din caietul ei de schiţe.

– Ce te face să întrebi asta?

– Ei, suntem aici de câteva săptămâni, zise ea, iar profilul ducelui este încă incomplet. Am rămas în urmă cu toată campania.

– Nu ştiu prea bine care este linia moştenitorilor, dar nici cum am putea exploata asta pentru cauza noastră, spuse Hattie. Catriona?

Pentru prima dată în viaţă, Catriona ridică din umeri neştiutoare.

– Îşi va dobândi în curând propriul moştenitor, răspunse ea. Toată lumea spune că anul viitor se va recăsători.

O emoţie oribilă făcu să i se strângă stomacul. *Gelozie.*

Ce copilărie! Evident că avea să se căsătorească. Cu una dintre debutantele drăguţe care se perindaseră pe la balul lui de iarnă, albe şi tăcute ca nişte fulgi de zăpadă.

Se ridică în picioare şi se apropie de focul aproape stins.

– Mărturisesc că mă bucur că nu ia în calcul căsătoria cu o fată dintr-o familie de negustori, spuse Hattie, altfel mama ar fi încercat să aranjeze asta pentru una dintre frumoasele mele surori.

Se cutremură vizibil.

– Îmi e milă de viitoarea ducesă. Credeţi că va fi o figură tragică, o Georgiana de Devonshire? Şi dacă va naşte doar fete? Închipuiţi-vă, să fii prima ducesă de Montgomery în opt sute de ani care nu face un băiat. Oare va divorţa şi de ea, mă întreb?

– Din fericire, am mai evoluat de la epoca georgiană, spuse Annabelle iritată, iar dacă o femeie trebuie să fie iapă de prăsilă pentru bărbatul ei, îmi închipui că sunt bărbaţi şi mai răi decât ducele.

– Iapă de prăsilă? ţâţâi Hattie din buze. Mă gândesc că ai petrecut prea mult timp cu scumpa Lucie. Apropo, ce părere aveţi despre ideea ei, să ne unim forţele cu Millicent Fawcett pentru o demonstraţie în Piaţa Parlamentului?

– Ssst! şopti Catriona. Ar putea să ne audă cineva.

– Dar ce părere aveţi? rosti ceva mai încet Hattie.

– Vor fi probleme, răspunse Catriona.

– Într-adevăr, încuviinţă Hattie, cu voioşie, vor fi mari probleme.

CAPITOLUL 18

A doua zi de dimineaţă, zgomotul trompetelor răsună asurzitor în sala pentru micul dejun, umplându-i pe toţi de un entuziasm patriotic, cu excepţia micului grup de sufragete şi a mătuşii Greenfield.

– Ce este zgomotul acesta îngrozitor, dragă? strigă bătrâna doamnă spre Catriona.

– Muzica pentru diseară, răspunse Catriona la fel de penetrant. Instalează orchestra pe terasă.

– Înţeleg, spuse mătuşa, deloc impresionată. Îndrăznesc să afirm că azi nu mai cântă cum se cânta odată.

Aruncă o privire dezaprobatoare peste masă şi se opri brusc asupra lui Annabelle.

– Eşti palidă, copilă. Dumnezeule, iar nu te simţi bine?

Annabelle îi zâmbi neconvingător.

– Ba da, doamnă, mă simt bine.

– Bun, spuse mătuşa Greenfield, aşa şi trebuie. La vârsta dumitale, ar trebui să te bucuri de o sănătatea robustă.

La vârsta ei, ar fi trebuit să fie mai înţeleaptă şi să nu mai viseze la un duce care nu se întorsese.

Catriona îşi împături şervetul.

– Mă duc să privesc specialiştii care pregătesc focul de artificii.

Annabelle se ridică în picioare, adăugând:

– Vin cu tine.

Aerul proaspăt era exact ce îi trebuia.

Focurile de artificii erau pregătite în celălalt capăt al grădinii franțuzești. Stratul subțire de zăpadă se mai topise peste noapte, lăsând acum să se vadă pietrișul aleilor, elaboratele sculpturi ale fântânilor secate și vechile statui grecești de marmură. Ar fi fost atât de frumos să admiri grădinile în timpul verii, cu arborii în toată splendoarea lor verde și cu adierea caldă a vântului prin frunze...

– E un loc atât de frumos! murmură ea.

– Este, spuse Catriona, cu ochii la construcția de lemn din fața lor, care devenea tot mai mare sub mâinile lucrătorilor. Dar ai văzut globurile acelea mici de zăpadă cu castele minuscule în ele?

– Da.

– Așa este Claremont.

– Nu cred că înțeleg.

– Este într-un glob. Nu este real. Nu pentru noi.

– Și Oxfordul e? Orașul e neschimbat de pe vremea cruciadelor.

Își dădu seama că se simțea extrem de iritată de discuție.

Catriona o luă de braț.

– N-are importanță. Am vrut doar să spun că Oxfordul este un loc bun pentru noi.

– Sigur că e, murmură ea.

Cu o oră înainte de miezul nopții, începu să circule zvonul că stăpânul casei se întorsese, dar încă mai strălucea prin absență. Oaspeții se adunaseră în sala de recepție la băuturi, gustări și bârfe.

– ... rachetele au fost importate chiar din China..., spunea cineva.

– ... ultimul duce angajase un contorsionist, nu știu sigur dacă era bărbat sau femeie...

– ... și atunci pălăria doamnei Swindon luă foc...

Când pendula cea mare bătu jumătatea orei unsprezece, lady Lingham, care părea să țină locul gazdei, le porunci tuturor să se mute pe terasă. Annabelle fu luată pe sus de valul de oameni care se îndreptă spre sala de bal, unde ușile dinspre terasă erau larg deschise. Ar fi trebuit ca în balconul de sus să fie o siluetă întunecată și impunătoare.

Dar nu era.

Cum putea să nu participe la propria petrecere de Anul Nou?

– Annabelle! o strigă Hattie, care încerca să-și croiască drum spre ea. Vino! Ți-am oprit un loc lângă noi.

Fu trasă apoi spre terasă.

Sporovăiala și râsetele aristocraților amețiți de băutură o înconjurară imediat, lăsând-o dezorientată pentru scurt timp. Terasa și grădina franțuzească se transformaseră într-un tărâm de basm. Șiruri de felinare plutitoare de hârtie roșie aruncau umbre mișcătoare; frânturi de muzică se auzeau dinspre adâncurile grădinii.

Nu era acolo, simțea asta prin toți porii.

Era mai bine. Dorința asta de a fi lângă el era o nebunie.

Un grup de copii trecu printre ea și Hattie și mâna îi alunecă din palma prietenei sale.

Înainte să o prindă din urmă, fu oprită brusc de un măr ridicat în fața ei, cu o glazură de zahăr roșie ca rubinul.

– Un măr glasat, milady?

Vânzătorul cățărat pe catalige se înălța deasupra ei, iar pantalonii lui lungi și vărgați se umflau în vânt. Avea un zâmbet larg pictat pe toată fața.

– Annabelle!

Vocea lui Hattie ajunse până la ea de la câțiva pași distanță.

Ea nu se mişcă.

Nebunie sau nu, trebuia să-şi ia rămas-bun. Şi nu mâine, teribil de formal, în curte, când plecau. Dacă era să fie sinceră, nu voia să-şi ia rămas-bun deloc de la el.

Se răsuci pe călcâie.

Deloc raţional din partea ei.

Merse repede, lovindu-se de grupurile animate de oaspeţi care îi ieşeau în cale.

În sala de bal, şirul de oameni care veneau spre terasă se subţiase. Se opri sub candelabrul cel mare, reflectând, apoi o luă înapoi spre marele hol de la intrare.

Limba cea lungă a pendulei era la doar douăzeci de minute distanţă de miezul nopţii.

Şi atunci ştiu unde trebuia să se ducă. Se întoarse spre aripa de vest.

Înaintă grăbită pe coridoarele slab luminate, în vârful picioarelor, ca un hoţ. Ajunse la uşa biroului lui gâfâind; un moment de ezitare, cu respiraţia tăiată, apoi bătu în lemnul întunecat al uşii.

Tăcere.

Mâna ei pluti şovăitor spre clanţă.

O apăsă repede, repede şi... descoperi că uşa era încuiată.

I se strânse inima.

Merse mai departe, orientându-se după tablourile şi plantele din ghivece ca să găsească drumul înapoi spre salonul de muzică. Deschise uşile duble, frumos decorate, şi îşi vârî capul prin deschizătură. O pustietate adormită. Pianul părea străin şi abandonat în razele lunii.

Un val de panică îi răscoli stomacul. Oare chiar se întorsese?

Se repezi pe un alt coridor, apoi pe altul, până când îşi pierdu complet simţul orientării şi corsetul i se înfipse

în carne. Trebui să se oprească pentru a se sprijini de o balustradă, respirând greu.

Rezonabil, poartă-te rezonabil.

Claremont avea trei etaje şi două sute de camere; n-ar fi putut să le verifice pe toate.

Fir-ar să fie! Se comportase atât de bine, atât de raţional...

Cum putuse să-i permită lui Montgomery s-o transforme într-o femeie nebună care bântuia prin castelul lui?

Cum ar fi putut să n-o facă?

Era evident că trăise zilele din Kent ca prin somn. Oxfordul îi trezise mintea. Montgomery o adusese din nou la viaţă printr-un şoc; nici măcar nu se străduise – fusese rece, rezervat şi direct şi, până să-şi dea ea seama, îi intrase pe sub piele. Acum nu mai ştia cum să-l scoată de acolo. Şi nici nu prea voia s-o facă. Îi plăcea prea mult să se simtă vie. Îi plăcea prea mult să fie *văzută*. Săruturile lui izgoniseră din ea o singurătate pe care nici nu ştiuse că o trăia.

Se forţă să-şi calmeze respiraţia. Pielea de pe spate îi era jilavă şi începea să se răcească.

O ultimă încercare, după care avea să se întoarcă pe terasă.

Străbătu un alt rând de scări, apoi un alt coridor, trecând pe lângă o cameristă uimită...

El stătea lângă uşa bibliotecii cu cerul de iarnă, cu Bonville, valetul, alături.

Se opri brusc. Ameţită.

Montgomery se întoarse spre ea, iar în clipa în care privirile li se întâlniră, tensiunea ocupă tot spaţiul.

Probabil îi spuse ceva lui Bonville, pentru că valetul se topi în umbră.

Simţi un vuiet în urechi când se apropie de el. Ar fi trebuit să-şi pregătească dinainte cuvintele, motivaţia gestului ei nebunesc. Dar nu o făcuse; fusese împinsă să-l

caute așa cum un animal caută apa pe o căldură toropitoare. Acum, că el era acolo în carne și oase, uitându-se la ea, impulsul acela se transformă într-o senzație de amețeală, de timiditate. Nu se așteptase să se simtă intimidată.

Când ajunse la el, îi fu greu să-l privească în ochi.

Părea mai înalt decât și-l amintea și îl simțea altfel; era ceva dur în spatele atitudinii lui liniștite.

Vârfurile degetelor lui îi aprinseră obrazul, iar atingerea aceea îi ajunse în tot corpul. Mângâierea lui traversă curbura lină a obrazului, ajungându-i până pe gât, unde pulsul se zbătea agitat și pielea era umedă.

– Ai alergat.

Vocea lui avea ceva aspru.

Ea înghiți în sec, iar el o mângâie ușor pe gât, ca și cum ar vrut să o liniștească. Și avu efect. Treptat, membrele ei se relaxară și se îngreunară sub mișcarea neîntreruptă a degetelor lui.

– Fratele tău, șopti ea, l-ai găsit?

Mâna lui alunecă de pe gâtul ei pe umăr, în timp ce cu cealaltă deschise ușa din spatele lui, trăgând-o după el în tăcerea întunecată a bibliotecii. O lipi cu spatele de ușă și ea auzi cheia răsucindu-se în broască.

Un fior de panică o străbătu. Apropierea corpului lui i se părea atât de constrângătoare, de parcă ar fi fixat-o de ușă cu greutatea lui.

Se aplecă spre ea.

– Spune-mi de ce ai fugit.

Respirația lui îi mângâie buzele și bărbia ei se ridică, căutând apăsarea buzelor lui moi.

– Spune-mi, repetă el.

– Ai spus că te vei întoarce.

El clătină din cap.

– Vreau să mi-o spui.

Pe fundalul razelor de lună care pătrundeau pe fereastra din spatele lui, conturul umerilor săi părea rigid. Ţinea mâinile drepte pe lângă corp, ca şi cum s-ar fi stăpânit cu greutate.

Îi veni în minte gândul nebunesc că majoritatea bărbaţilor aflaţi în locul lui ar fi luat, pur şi simplu, tot ce îşi doreau, ştia bine asta. Uitase de toate lângă el. Dar nu exista niciun dubiu că, în clipa aceea, Montgomery o dorea cu intensitate. Tensiunea care vibra în muşchii lui reverbera în trupul ei şi chiar simţea nota sărată a mirosului pe care îl are un bărbat excitat. Dacă şi-ar fi trecut mâna peste pantalonii lui, ar fi simţit că era tare. Dar era alegerea ei.

Simţi în piept un junghi, de plăcere şi de durere deopotrivă.

Ce bărbat frumos, ce bărbat extraordinar...

Trebuia să ştie că, singuri în întuneric, erau egali în dorinţa lor.

Îşi strecură mâna pe sub haina lui.

El îngheţă. Pe sub mătasea caldă a vestei, muşchii lui se contractau, iar tăria aceea pe care o simţea cu dosul palmei o ameţea. Se uită la el, lipindu-şi mâna de trupul lui... şi-o trecu peste lanţul de argint al ceasului până ajunse pe coastele lui, apoi o luă în sus, urmând conturul trapezoidal şi ferm al trunchiului. Atât de subţire, şi totuşi atât de solid.Atât de multe calităţi într-un singur om... Încet, mâna îi alunecă din nou în jos, tot mai jos, peste abdomenul lui încordat şi peste partea din faţă a pantalonilor.

Montgomery părea să nu mai respire. Gâtlejul i se mişca spasmodic în timp ce înghiţea în sec. Ea ridică palma, ezită... apoi, încet, îşi lipi palma de el. Scoase un geamăt, luată prin surprindere de frisonul de plăcere care o cuprinse când îl simţi. Degetele ei se strânseră în jurul lui, iar geamătul lui slab o făcu să-i dea sângele în clocot. Bărbatul acesta puternic părea... neputincios. Îl mângâie iar şi iar, aţâţată de senzaţia pe care i-o dădeau căldura şi tresăririle lui, precum şi foşnetul lânii fine de sub palma ei.

Cu un geamăt, Montgomery îi prinse palma în mână, după care îi lipi încheietura de lemnul fin al uşii. Gura lui ajunse pe buzele ei. Imediat, lucrurile se accelerară şi deveniră nebuneşti. Mâna lui liberă o prinse de mijloc, iar mâna ei se plimbă pe spatele lui, pe ceafă şi pe părul mătăsos. Buzele lui poruncitoare o împingeau de la un sărut la altul. Realitatea se topi în umbre şi căldură, în intensitatea fermă şi blândă a săruturilor, în ridicătura dură a dorinţei sale.

Un curent de aer rece îi atinse dosul genunchilor. Se uită în jos clipind şi îşi văzu poalele rochiei în jurul taliei şi o coapsă masculină ce se insinuase între coapsele ei. Gemu când simţi apăsarea neaşteptată a celui mai moale loc al ei.

– Da, murmură el, înfigându-şi degetele în curbura şoldului ei fără corset.

Mâna lui o ghida în mişcări ritmice, mărunte, apăsând-o pe coapsa lui, iar fierbinţeala o cuprinse din cap până-n picioare. Scoase un sunet agitat.

– Te rog, nu pot...

El o linişti cu un sunet şi îşi lipi palma de coapsa ei, ducând-o în sus şi spre spate. Apoi găsi despicătura din spate a desuurilor, *ajutor,* o atinse. O atinse *acolo,* cu degete alunecoase şi ştiutoare... Trecuseră doar câteva minute de când fuseseră pe coridor; cum era posibil să se ajungă aici în doar câteva clipe? *Poate pentru că tânjeau după asta de săptămâni.* O mângâie apăsat, iar ea se topi în braţele lui când plăcerea o copleşi, făcând-o să-şi strângă degetele de la picioare... Simţi un deget strecurîndu-se în ea şi spinarea i se arcui când ţipă uşor.

Nu erau deloc egali aici – doar el o făcea să-şi piardă capul.

Captivă între coapsa lui şi degetele sale alunecoase, simţea că plăcerea devastatoare se aduna şi creştea copleşitor. Se prinse de braţul lui ca să-l oprească, însă muşchii lui se împotriviră, creându-i plăcere constant, fără oprire. Apoi tensiunea explodă ca o lumină orbitoare, pulsând în buzele ei, în degetele de la picioare, în degetele

de la mâini. Următorul ei țipăt fu înăbușit de umărul lui, iar cealaltă mână a sa îi prinse ceafa.

Se agăță de el cu genunchii moi, în timp ce sunetul respirației ei se auzea ca un vuiet.

Lâna cea fină a hainei lui se simțea acum aspră pe obrazul ei.

El se retrase cu lentoare.

În spatele pleoapelor ei închise, puncte albe se aprindeau și se stingeau ca niște stele.

Ceața se limpezi când piciorul lui îi forță coapsele, încercând să i le desfacă, pentru a-și face loc. Mâna lui se mișcă între ele și atunci ea știu că își desfăcea pantalonii.

O voia. Chiar acolo, stând în picioare, rezemați de ușă.

Degetele ei se înfipseră în cămașa lui.

– Nu... eu nu...

O, ba da, cât de mult voia... Însă apoi nu mai voia. Nu putea. Nu acesta fusese planul... de fapt, nu existase niciun plan.

Mâna lui se opri.

– Vrei să mă opresc?

Părea destul de calm pentru un bărbat care ardea de dorință.

Ajutor! Cu nesăbuință îl făcuse să se dezlănțuie, iar acum instinctele ei feminine se luptau între ele: dorința de a-i satisface nevoia, și frici mai adânci, și apoi, ceea ce era evident, nu voia să pară o târfă ordinară.

– Nu pot, șopti ea, simțindu-se treptat cuprinsă de panică. Nu... așa.

Nu lipiți de o ușă. Și nici altfel, dacă ar fi gândit vreun pic.

Pieptul lui Montgomery se încordă sub palmele ei.

– Desigur, murmură el. Mâine.

– Mâine?

Frisonul unei presimţiri îi ridică părul de pe ceafă.

– Voi pune totul în scris, oricare ţi-ar fi termenii, spuse el. Ai cuvântul meu.

Termenii?

Dădu s-o sărute din nou, dar ceva din expresia ei îl opri. Se retrase puţin şi îşi aranjă partea din faţă a pantalonilor, cu un zvâcnet al buzelor provocat de disconfort.

– Ei, n-am să chem acum avocatul, zise el.

Sângele îi îngheţă. Deci îl înţelesese bine. El credea că ea voia să negocieze un aranjament.

– Ai crezut că vreau să obţin un aranjament, rosti ea cu glas tare.

El se încruntă auzindu-i tonul rece.

– Nu asta vrei?

Încă respira greu. Părea ciudat de copilăros, cu eşarfa lui boţită şi cu părul ciufulit de mâinile ei lacome... şi Dumnezeu ştie cum arăta ea.

Cine ar fi încercat să discute despre asemenea termeni exact în punctul în care se pregătea să facă dragoste, când bărbatul era înnebunit şi dispus să promită orice? O curtezană calculată, iată cine!

Un val de greaţă i se ridică din stomac.

– Şi tu ai semna *orice* termeni? se auzi ea spunând. Ce-ai zice de un iaht, Alteţă?

El ridică puţin capul.

– Dacă ai nevoie...

Ea scoase un hohot de râs bizar.

Nu văzuse deloc cum era ea.

Dincolo de discuţiile, plimbările şi sărutările sufocante, era limpede că, în tot acest timp, el nu încetase să se gândească la ea ca la o femeie care îşi vindea favorurile. Niciodată nu i-ar fi propus unei femei respectabile o scurtă partidă de sex în bibliotecă.

Îşi netezi rochia.

– Ţi-am mai spus că nu mă vând.

Urmă o pauză. Când vorbi din nou, vocea lui era rece.

-- Ce doreşti, Annabelle?

Pe tine.

La un moment dat, probabil începuse să simtă şi să-şi dorească lucruri imposibile.

– Nu vreau să fiu metresa ta.

El o măsură din ochi cu o neîncredere palpabilă, iar ea ştiu ce vedea – o femeie răvăşită, care îi atinsese cu îndrăzneală penisul.

I se frânse inima. Se simţea dezgolită şi complet stupidă.

Era la fel de naivă şi de impulsivă la douăzeci şi cinci de ani precum fusese când era adolescentă.

Se întoarse brusc şi bâjbâi după cheia din uşă.

Într-o clipă, el fu în spatele ei, potolindu-i cu mâna eforturile frenetice.

– Annabelle...

Ea clătină din cap.

– Îmi dau seama că te-am jignit, ceea ce n-a fost deloc intenţia mea, spuse el.

– Te rog. Eu ţi-am creat o impresie greşită, lucru pe care îl regret. Dar nu voi fi metresa ta. Nu.

El ezită o clipă, poate două. Apoi îşi luă palma de pe mâna ei şi se trase înapoi.

– Cum doreşti.

Tonul lui era formal. Ba chiar impersonal. Nu cu mult diferit faţă de cel pe care îl avusese când se văzuseră prima dată în bibliotecă.

Descuie uşa şi porni grăbită prin întuneric. Din depărtare auzea pocnetele şi exploziile unui alt foc de artificii pe care nu îl văzuse.

CAPITOLUL 19

Zorii abia se arătau la orizont, dar trăsura pregătită pentru întâlnirea săptămânală de la Londra era gata de plecare.

Sebastian se opri pe holul de la intrare, la jumătatea drumului spre uşă.

– Bonville, se răsti el.

Omul păru că se materializează din aer.

– Alteţă?

– Ceva nu este în regulă cu iluminatul.

Valetul aruncă o privire rapidă în jur, la plafonul decorat, la candelabru, la canapeaua aşezată în faţa şemineului, şi în ochii lui se ivi o umbră de panică. Era limpede că Bonville nu vedea nimic în neregulă cu iluminatul.

– Lămpile, spuse Sebastian iritat, pornind din nou spre ieşire. Par mai slabe. Presupun că circuitul a fost supraîncărcat în timpul petrecerii.

Adevărat. Era ceva subtil, dar, din cauza aceasta, casa i se părea inacceptabil de mohorâtă.

Bonville era gata să se apuce de treabă.

– Voi chema experţii de la gaze ca să examineze conductele şi toate becurile, Alteţă.

Sebastian înclină capul scurt.

Servitorii îi deschiseră uşile duble şi o pală de aer rece îi umezi ochii. Coborî repede treptele alunecoase,

îndreptându-se spre trăsură. Stratul subţire de zăpadă care făcuse ca proprietatea Claremont să pară un tărâm pur şi fermecat se transformase în zloată în ultimele zile. Nu că asta ar fi contat. Vremea era întotdeauna la fel în biroul lui.

Londra era acoperită de o burniţă cenuşie. Când intră în Palatul Buckingham, pantofii lui de piele luceau de apă, în ciuda umbrelei negre care plana permanent deasupra lui.

Nu se aştepta la o primire călduroasă în apartamentul regal, nu în ziua aceea. Nici regina şi nici Disraeli nu puteau fi încântaţi de ultimele lui recomandări. Dar el insistase. Pur şi simplu *ştia* când un plan era bun, aşa cum ţăranii lui aveau un al şaselea simţ care le spunea în ce fel avea să se schimbe vremea. Gândul care îl sâcâia pe el, când îşi ocupă locul, era dacă Victoria ştia deja că prezumtivul lui moştenitor dispăruse. Asta ar fi însemnat deschiderea unei cutii a Pandorei pe care ar fi preferat-o bine închisă.

Regina şi prim-ministrul stăteau la locurile lor obişnuite, ea în fotoliul ei ca un tron, de lângă fereastră, şi el lângă şemineu, de parcă ar fi suferit permanent de frig. Raportul lui Sebastian era aşezat pe măsuţă.

Ochii reginei erau opaci ca şi cerceii ei de onix.

– Am fost foarte bucuroasă să aud că petrecerea ta de Anul Nou a fost un succes, spuse ea.

El clipi simţind o înţepătură neaşteptată în coaste. Întotdeauna avea să asocieze petrecerea aceea cu respingerea personală.

– Mă bucur că am putut să mă ridic la înălţimea aşteptărilor, doamnă.

– Nu aveam niciun dubiu.

Privirea ei alunecă de la el la raportul din faţă.

– Am fost totuşi surprinşi de sugestiile dumitale pentru campanie. Să-i satisfacem pe ţărani, Montgomery?

– La un moment dat, aţi spus despre ei că sunt coloana vertebrală a Angliei, doamnă, zise el cu ipocrizie.

Regina strânse din buze, încercând să se decidă dacă îi convenea să i se întoarcă vorbele în acest fel.

– Ţăranii nu sunt clientela noastră, spuse Disraeli.

Părul alb îi stătea ridicat zburlit pe ceafă, de parcă ar fi tras un pui de somn în fotoliu şi încă nu l-ar fi pieptănat.

– Pământurile localnicilor nu sunt treaba celor din Partidul Conservator. În plus, liberalii au pus deja gheara pe ei.

– Sunt o pradă uşoară pentru Gladstone, pentru că încă vă mai poartă pică pentru legea porumbului, spuse Sebastian. Mulţi şi-ar schimba părerea dacă ar primi câteva concesiuni.

Disraeli avu o criză de tuse; ochii, deja lăcrimoşi, păreau să îi iasă din cap.

– Dar câţi ţărani sunt? întrebă el când îşi recăpătă răsuflarea.

– În jur de trei mii.

– Nu este un număr care să determine victoria sau înfrângerea noastră, nu? Chiar dacă ar vota.

Sebastian îşi stăpâni impulsul de a-şi freca faţa cu mâinile. Cum reuşise omul acesta să se strecoare într-o poziţie de putere şi în graţiile reginei? Pur şi simplu era un lucru care nu contenea să-l uimească.

– Dă-le acestor trei mii de fermieri câţiva parteneri de negoţ, pe care să-i molipsească apoi cu furia lor în fiecare vineri la pub, şi vom avea zeci de mii de negustori furioşi, hotărâţi să-şi influenţeze electoratul, spuse el. Partidul Liberal este încă foarte eficient, dând vina pe conservatori pentru criza economică – şi fac asta în fiecare zi, în primăriile şi în pieţele din toată Anglia.

Buzele lui Disraeli se strâmbară de parcă ar fi încercat să scape de un gust neplăcut.

– Ai fost acolo când am scris manifestul partidului. Noi susţinem extinderea imperiului, orizonturile nesfârşite... Glorie. Măreţie. Asta îi încântă pe oameni, chiar şi pe cel mai mărunt dintre ei. Ridică imperiul şi ţăranii te vor urma bucuroşi.

Zâmbetul lui Sebastian era complet lipsit de umor.

– Iar eu îi apreciez pe toți oamenii care jinduiesc la glorie, în loc să fie preocupați de hrana familiei, spuse el, dar sondajele actuale sunt cum sunt, iar ele cer o schimbare de tactică.

Nici nu trebuia să citești ziarele din fiecare dimineață ca să știi asta – sau să ai spioni infiltrați în rândurile opoziției. El, ca toți cei din clasa lui, avea chiriași. Spre deosebire de ceilalți, el le remarca truda; o vedea reflectându-se în propriile hârtii de bilanț când recolta era proastă sau când grâul importat se vindea prea ieftin. Era totul acolo, dacă cineva ar fi vrut să se uite. Iar el se uitase cu mare atenție în ultimele cinci zile; în fiecare moment pe care nu și-l petrecuse discutând cu cei de la Scotland Yard, fusese îngropat în documente, coloane de cifre și rapoarte. Evident, faptele nu îi puteau convinge pe oamenii stăpâniți de emoții; în mod regretabil, în ziua aceea era surprinzător de puțin înclinat să cedeze în fața sentimentelor meschine.

Tăcerea din apartamentul regal devenise mai grea. Disraeli se foi pe fotoliul său, până când regina scoase un suspin de neplăcere.

– Foarte bine, zise ea. Dacă trei mii de oameni nu sunt o problemă, zeci de mii ar putea foarte bine să fie. Beaconsfield, noi îți sugerăm să faci așa cum recomandă ducele. Atâta vreme cât o faci cu discreție.

Ce curios lucru era puterea, se gândea Sebastian pe când se afla din nou în tren. Singura persoană din Anglia care putea, efectiv, să-i spună lui ce să facă abia îi ajungea cu creștetul până la piept. Iar el fusese cel care îi dăduse atâta putere, pentru că își prețuia misiunea și avea nevoie de ea pentru a și-o îndeplini. Era o misiune nobilă, desigur. Cei care fuseseră înaintea lui, cu câteva excepții rușinoase, își apăraseră și își înălțaseră dinastia vreme de sute de ani.

Totuşi, în timp ce negura întunecată şi funinginea Londrei rămâneau în spatele lui ca un vis urât, se întreba unde era linia de demarcaţie între a fi slujitorul unei cauze şi prizonierul acesteia.

Trenul se opri scârţâind în staţia următoare.

– Oxford, anunţă un angajat al căilor ferate sub fereastra vagonului său. Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să coborâţi aici pentru Oxford!

Dumnezeule! Impulsul de a căuta pe peron sclipirea familiară a părului de mahon era absurd de copleşitoare. Îşi fixă privirea în faţă, făcându-l pe Ramsey să se foiască în colţul lui.

Ea plecase de cinci zile. Rezolvase un teanc impresionant de hârtii de atunci, găsind rapid câteva motive pentru care considera un lucru bun că Annabelle Archer ieşise din viaţa lui.

Îl irita, desigur, că nu îşi dădea seama ce o făcuse să-l refuze. Nu îi plăceau treburile neterminate. Şi, pe măsură ce zilele treceau, se gândea şi mai mult la ea. Nicidecum mai puţin. Se trezea căutând-o în grajduri. Se uita ca un prost la fotoliul în care o găsise prima oară. Se trezea cu penisul tare şi dureros în fiecare dimineaţă, fără să poată găsi alinare în propria mână – pentru că, în final, nu găsea alinare decât dacă se gândea la ea, la buzele ei moi, la gemetele ei slabe, la căldura dulce şi primitoare a trupului ei... La naiba, nu, ultimul lucru de care avea nevoie era să o lege şi mai strâns pe Annabelle Archer de dorinţele lui.

Vagonul se cutremură când trenul se pregăti de plecare.

Un impuls visceral de a trece la acţiune îi stârni furnicături în picioare.

Aş putea să o am.

Ar fi putut să coboare din tren. Ar fi putut s-o caute, s-o ia cu forţa şi s-o ducă înapoi în dormitorul lui, ţinând-o acolo până când n-avea să îl mai obsedeze. Strămoşii lui

n-ar fi ezitat să facă asta. Chiar și în zilele acelea, bărbații ca el puteau să-și permită lucruri incalificabile...

Pufnind, trenul se desprinse de peron.

Expiră întretăiat. O transpirație rece îi acoperise fruntea și, pentru o clipă, rămase șocat de propriile lui impulsuri întunecate.

Erau variante mai civilizate de a o cuceri – să-i scrie o scrisoare, s-o cheme...

Dar n-avea să facă nimic.

Fusese pe punctul să o posede pe ușa bibliotecii, ca un beţivan care se culca cu o fetișcană în fundul unei taverne. Niciodată nu tratase astfel o femeie. Dar adevărul era că în noaptea aceea fusese în ghearele unei trăiri șocante – să fie în ea sau să moară.

Nimeni nu trebuia să aibă atâta putere asupra lui.

Deschise ochii spre peisajul pustiu de iarnă care trecea în goană pe lângă el. Orizontul începea să capete o nuanță gălbuie, bolnavă.

Mai permise o dată ca mintea lui să se întoarcă la Oxford, imaginându-și-o cu capul aplecat deasupra unei cărți, cu părul încreţindu-i-se pe ceafa fină, analizând totul cu mintea ei extraordinară. O senzație dulce-amăruie îi încordă pieptul. Probabil asta simțeai când ţi-era dor de cineva.

Era o ofensă foarte gravă să întârzii la lecție, așa că tocurile cizmelor lui Annabelle bocăneau într-un staccato nebunesc pe lespezile de la St. John's. Apoi, se opri din goană, gata să alunece în fața biroului lui Jenkins, respirând greoi.

Viața ei era acum o alergare dintr-un loc în altul. Cu temele pe care le avea de făcut, cu activitățile sufragetelor, cu meditațiile prost plătite de care avea nevoie și cu

îndeplinirea promisiunii pe care i-o făcuse lui Hattie de a poza ca Elena din Troia, atitudinea calmă şi demnă pe care încercase odată să şi-o cultive se făcuse acum fărâme.

Încă mai gâfâia când uşa se deschise şi în cadrul ei apăru silueta deşirată a profesorului Jenkins.

I se strânse stomacul.

– Domnişoară Archer, spuse el calm, mi s-a părut mie că aud pe cineva alergând pe culoar?

– Domnule profesor, îmi pare aşa de...

– Dalele acestea sunt neuniforme. Ar fi păcat să te împiedici şi să îţi spargi capul. Se dădu la o parte şi spuse: Poftim înăuntru!

Sprâncenele lui coborâră, accentuându-i mina întunecată.

– Însoţitoarea dumitale este deja aici.

Biroul lui Jenkins mirosea a hârtie veche şi sugera liniştea unei catedrale. Înălţimea tavanului boltit era mai mare decât lăţimea camerei, iar praful dansa în razele de lumină care intrau pe fereastră. Rafturile se curbaseră sub greutatea cărţilor legate în piele şi a diverselor artefacte curioase din zona mediteraneeană, majoritatea crăpate sau ciobite. Un birou ocupa mijlocul camerei, având un munte de hârtii în stânga şi un bust al lui Iulius Cezar aşezat strategic în dreapta, astfel încât orbii ochi de marmură ai împăratului să se uite direct la studentul care se aşeza în faţa lui Jenkins. Iar în ziua aceea, la naiba, Cezar aproape că o îmboldi să se împiedice, pentru că nasul lui drept şi încruntătura imperială îl făceau să semene perfect cu un anumit duce.

Annabelle îşi lăsă geanta grea lângă scaun, încercând să respire mai puţin zgomotos.

– Bună seara, doamnă Forsyth!

Însoţitoarea ei lăsă nasul în jos, spre ea, o reuşită remarcabilă dat fiind faptul că era deja aşezată. După multe bombăneli, Jenkins înghesuise un fotoliu în spaţiul rămas

până la şemineu. Rama unui gherghef nezgomotos se legăna pe genunchii ei.

– Eşti roşie la faţă, spuse ea. Nu te avantajează.

– Culoarea tenului este în întregime alegerea ei, rosti Jenkins, aşezându-se la birou. Pe mine însă mă interesează claritatea minţii.

Annabelle se făcu mică în scaunul ei. Suna cam ameninţător.

Jenkins scoase un mic dosar din teancul cu hârtii şi îl izbi pe masă – un savant aruncând mănuşa.

– Eseul dumitale a fost o surpriză.

– Ah, spuse Annabelle cu voce slabă.

– Nu a fost întru totul îngrozitor, continuă Jenkins, dar s-a situat cu mult sub standardele dumitale obişnuite. Este adevărat, standardele dumitale obişnuite sunt excepţionale; de fapt, ultimul eseu a fost excelent. Dar eu prefer să tai putreziciunea înainte să se întindă.

– Putreziciunea, repetă Annabelle.

Omul nu avea menajamente pentru sexul frumos. Într-o zi mai bună, ar fi apreciat asta. Dar inima încă îi mai bubuia în urechi, iar picăturile de transpiraţie i se prelingeau printre sâni. Avea să i se umezească lenjeria şi să o mănânce pielea înainte de sfârşitul orei.

– Oricât de mult m-ar îndurera, „putreziciune" este termenul potrivit în acest caz, reluă Jenkins. Exprimării dumitale îi lipseşte precizia pe alocuri; ba chiar aş merge mai departe şi aş spune că este confuză. Concluziile dumitale? Solide, dar nu neapărat originale.

Doamna Forsyth stătea remarcabil de nemişcată în fotoliul ei.

Annabelle inspiră adânc.

Aerul mai potoli puţin valul de greaţă care i se ridica din stomac.

Jenkins își scoase ochelarii, descoperind întreaga forță a ochilor lui dezaprobatori.

– Am avut impresia că gândurile dumitale sunt confuze. Așa că trebuie să te întreb: a fost doar un rateu sau obișnuiești să... consumi?

Îi trebuiră câteva clipe ca să formuleze un răspuns.

– Mă întrebați cumva dacă... beau?

– Da, zise Jenkins, care acum bătea darabana în birou. Dimineața sau seara?

Aproape că izbucni în râs. Specialistul lumii în Războiul Peloponesiac credea că își scria lucrările fiind beată. Sigur, acesta era un comportament obișnuit al studenților, dar nu atenua deloc lovitura. Dacă și-ar fi pierdut facultățile mintale, ce i-ar mai fi rămas?

– Nu, domnule, spuse ea. Nu obișnuiesc să beau.

– Hmm...

Vedea clar că nu era convins.

Pentru o clipă, fu tentată să-i spună adevărul din spatele putreziciunii eseului ei.

Scrisese acel text excelent la Claremont, pe când plutise fericită pe aripile unei mari iluzii. Dar, de când se întorsese, era obosită și flămândă. Vânzarea rochiilor lui Mabel îi adusese suficienți bani cât să-i plătească lui Gilbert pe luna ianuarie, dar pozatul pentru tabloul lui Hattie însemna mai puține ore de lucru pe bani. Însemna mai puțini bani și mai puțină mâncare.

Nu avea cum să-i spună lui toate astea.

– Voi acorda mai multă atenție următoarei lucrări, domnule profesor.

Ca la un semn, stomacul îi chiorăi tare. Copleșită de rușine, își puse mâna pe burtă.

Jenkins se încruntă.

– Știai că și creierul are nevoie de hrană? Mâncarea hrănește și mintea, și trupul.

– Vă mulţumesc pentru sfat, domnule profesor.

– Şi eu am tendinţa de a uita de mâncare, zise el, dar dumneata trebuie să fii disciplinată.

– Cu siguranţă, domnule profesor.

Îi simţi privirea pe mijlocul ei şi îşi dădu seama că încă se mai ţinea de burtă.

Apoi văzu în ochii lui că înţelegea.

Se înfioră. Când lăsai un bărbat să ştie că eşti strâmtorată, situaţia nu putea decât să se agraveze.

Jenkins se ridică de la birou, se apropie de rafturile din apropiere şi îşi trecu degetele subţiri peste cotoarele de piele ale cărţilor.

– Ai auzit de expediţia în golful Pylos, pe care o pregătesc pentru luna aprilie?

– Da.

Se întoarse şi se uită în ochii ei.

– Am nevoie de un asistent care să pregătească excursia.

Se auzi un pufnet dezaprobator din direcţia doamnei Forsyth.

Annabelle clipi.

– Domnişoară Archer?

Îi rostise numele rotunjind cu grijă cuvintele, ca şi cum s-ar fi adresat cuiva care avea probleme cu auzul.

– Ce spui? Este o poziţie pe care o găseşti interesantă? Ar presupune o serie de îndatoriri: redactare de scrisori, coordonare de logistică – un adevărat coşmar, îţi spun eu, având în vedere că sunt implicaţi oameni mediteraneeni, care sunt nişte haotici –, dar şi traduceri şi muncă de arhivă.

Mâinile ei se încleştară pe braţele scaunului. Nu îşi putea imagina o poziţie mai bună decât asta, dar de ce i-o propunea ei? Cu siguranţă avea mulţi candidaţi potriviţi din care să aleagă.

– Cred că este o poziţie foarte interesantă, domnule.

– Păi, sigur că e, zise el. Mai rămâne chestiunea salariului – cât crezi că ar trebui să plătească facultatea pentru munca dumitale?

Gândurile ei se învălmăşiră. Instinctul o îmboldea să spună o sumă mică, pentru a fi sigură că avea să fie angajată. Dar, dacă ar fi lucrat pentru Jenkins, n-ar mai fi avut timp pentru nimic altceva, iar Gilbert i-ar fi cerut în continuare cele două lire pe lună.

– Două lire pe lună, răspunse ea.

Jenkins înclină capul.

– Rezonabil. Atunci, am stabilit.

Se întoarse la birou, deschise un sertar şi luă ceva de acolo.

– Scuză-mă două minute.

Se îndreptă cu paşi mari spre uşă, dar, în trecere, puse ceva în faţa ei.

Un măr. Deşi era puţin încreţit, de la hibernarea din toamnă într-o pivniţă întunecată, îi lăsă totuşi gura apă şi începu, efectiv, să simtă gustul acrişor şi proaspăt.

Bufnetul uşii grele care se închise răsună în spatele ei. Nu era greu de înţeles că Jenkins îi oferea puţină intimitate, ca să poată mânca.

– Ai grijă, fetiţo, auzi vocea doamnei Forsyth.

Annabelle se întoarse în scaun.

– E un simplu măr.

Cezar se uita şi el ţintă la ea, iradiind dezaprobare din toată înfăţişarea lui dură.

Stomacul i se strânse din cauza unei trăiri mai puternice decât foamea.

Să sfideze sau să plângă. Nu îşi dezlipi privirea de la împărat când luă mărul şi îşi înfipse dinţii în el.

CAPITOLUL 20

– Facţiunile scoţiene au fost de acord să vină la Londra pentru demonstraţie.

În afara picăturilor de ploaie care băteau încet în fereastră, o tăcere prudentă întâmpină anunţul lui Lucie. Sufragetele se adunaseră în livingul elegant al apartamentului lui Hattie. Jarul începea să se stingă în şemineu şi aburul se ridica din cele douăsprezece ceşti fine. Nu era o atmosferă care să incite discutarea unor demonstraţii ilegale.

– Ei, asta-i bine, spuse în final Hattie.

Lucie îi aruncă o privire ironică.

Catriona îşi scoase ochelarii.

– Crezi că asta va face vreo diferenţă, Lucie?

– Cu celelalte facţiuni pe care le-am mobilizat, avem acum vreo mie cinci sute de femei care vor porni în marş spre Westminster în timpul mitingului preelectoral organizat de conservatori, spuse Lucie. Aşa că, da, cred că vom apărea în toate ziarele din ţară.

– Dar facţiunile din nord au mai organizat astfel de evenimente, zise Catriona. Se pare că nu fac decât să agite spiritele.

Lucie îşi azvârli braţele în sus.

– Păi, dacă stăm cuminţi, sigur nu se schimbă nimic. Dacă lucrurile s-ar fi putut schimba astfel, de ce suntem transformate şi acum într-o proprietate de îndată ce un

bărbat ne așază un inel pe deget. Eu zic să încercăm să mai facem gălăgie.

Se auzi un foșnet de mătăsuri când doamnele se foiră pe scaune. *A face gălăgie* suna amenințător, în condițiile în care din leagăn erau învățate să tacă.

– Acum, continuă Lucie, să trecem la următorul punct! Mi-am luat libertatea să vă programez pentru întâlnirile personale cu parlamentarii.

Scoase un dosar subțire din omniprezenta ei geantă de piele și începu să distribuie hârtiile.

Stomacul lui Annabelle se strânse neliniștit când Lucie se opri în fața ei.

– Annabelle. Ți l-am atribuit iar pe ducele de Montgomery.

Toate firișoarele de păr de pe trupul ei se ridicară brusc.

– Dar ai spus că nu trebuie decât să îi fac fișa.

– Într-adevăr, dar asta a fost înainte să înceapă să te simpatizeze.

Ea înlemni.

– Cum adică?

– Înțeleg că te-a invitat la plimbare, la o cină de Crăciun și la petrecerea lui, enumeră Lucie ridicându-și degetele fine. Este evident că ai stat de vorbă cu el, așa că ești cea mai potrivită pentru misiunea asta.

Ei, nu avea cum să-i conteste logica.

Inima începu să i se izbească de coaste. Trecuseră zece zile de când plecase de la Claremont, și totuși simpla menționare a numelui lui o făcea să simtă că îi fuge pământul de sub picioare.

– Dacă nu am reușit să-l conving atunci, nu îl voi convinge nici acum, spuse ea.

– I-ai spus clar, „te rog, aprobă amendamentul", iar el ți-a răspuns că nu?

Acum ar fi fost un moment bun ca să mintă.

– Discuțiile noastre nu au fost atât de concrete, dar mi-am dat seama...

– Atunci, trebuie să încercăm, zise Lucie și îi puse hârtia în mână. Nu joci, nu câștigi. Când am stabilit întâlnirea cu secretarul lui, încă mai credeam că se va duce lady Mabel, dar nu cred că va fi deranjat de schimbarea planului.

Pe hârtie figurau o adresă și o dată – o sală din Camera Lorzilor și ziua de poimâine.

Ceva în pieptul lui Annabelle făcu o tumbă lentă și dureroasă.

– Nu pot.

Lucie se încruntă.

– De ce?

– Am de predat două eseuri.

Lucie îi aruncă o privire uimită.

– Lucrăm la asta de câteva luni. A ta a fost ideea să îl includem și pe el – și este unul dintre cele mai importante personaje din planul nostru. Cum ar putea să fie niște *eseuri* un obstacol?

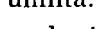
O liniște bruscă se așternu în încăpere. Hattie părea puțin nedumerită. Catriona studia ceva pe covor.

Ah, cum ar fi vrut să le dezvăluie toată povestea cu Montgomery prietenelor ei, chiar atunci! Sigur, dacă ar fi făcut-o, în scurt timp ar fi devenit *fostele* ei prietene.

– O voi face, murmură ea.

Lucie păru să-și descrețească puțin fruntea.

– O voi face, repetă ea. O să fie bine.

În ziua stabilită, soarele reușise, în sfârșit, să învingă norii joși care întunecaseră cerul toată săptămâna. Razele strălucitoare păreau niște atingeri calde și încurajatoare pe fața lui Annabelle, în timp ce mergea pe peron. Avea să se

descurce cu întâlnirea aceea. Ajunsese expertă de-a lungul anilor în simularea indiferenței; de fapt, chiar putea să se simtă perfect indiferentă. Avea să fie politicoasă, desigur; avea să... se lovi de ceva moale, dinspre care venea un miros scump.

– Îmi cer iertare, spuse ea din reflex.

O tânără doamnă îi aruncă o privire nemulțumită. Haina ei de nurcă lucea în soare ca un opal, iar prin deschizătura acesteia se zărea o cascadă de dantelă aurie.

Cu un pufnet ostentativ, doamna îi întoarse spatele.

Annabelle își mușcă buzele. Era îmbrăcată cu haina ei veche și toată înfățișarea ei arăta că făcea parte dintr-o clasă inferioară. I-ar fi plăcut să poarte paltonul cel nou, dar el ar fi văzut asta ca pe o ofertă. Numai Dumnezeu știa de ce mai ținea haina aceea; dacă ar fi vândut-o, ar fi fost salvată vreme de două luni.

Banchetele de lemn din vagonul ei erau deja aglomerate și trebui să se înghesuie în spațiul îngust dintre perete și o femeie trupeșă, cu o sacoșă de cânepă care îi sălta în toate părțile pe genunchi. Mirosul ei se strecură în nasul lui Annabelle: grăsime de lână, fum și, ceva mai slab, miros de balegă.

Își ținu respirația. Era mirosul vieții de la Chorleywood și, din câte se părea, nu mai era imună la el. Lângă ea, sacoșa de cânepă începu să cotcodăcească.

Aș fi putut călători la clasa întâi. Ar fi putut avea o rochie tivită cu dantelă și o haină de blană. Ar fi putut, probabil, să-și cumpere o garderobă întreagă în fiecare sezon cu banii lui Montgomery, precum și câteva case. N-ar mai fi trebuit să-și mai facă griji vreodată pentru mâncare și haine. Tot ce trebuia să facă era să-și desfacă picioarele pentru el.

Se simți cuprinsă de fierbințeală – flăcări de furie, de rușine, de dorință. În special de dorință. Pentru că, aparent, corpului ei trădător nu-i păsa că ea nu-l mai putea dori pe duce. Voia tot ce voia și el: să stea întinsă pe spate, cu gleznele

agățate de șoldurile lui, în timp ce el... era gata să o domine. Femeia cu sacoșa îi aruncă o privire piezișă, bănuitoare.

Dar căldura aceea moale încă mai stăruia în părțile ei delicate.

De asta se numea tentație, își spuse ea: niciodată nu se prezenta sub forma unui lucru urât, neplăcut sau vătămător; nu, venea întotdeauna sub forma unor sentimente magnifice și a unei senzații de justețe perfectă, chiar și când era greșit. De aceea era nevoie de principii ferme. Era regretabil că principiile ei erau atât de puțin ferme atunci când conta.

Când intră în birou, Montgomery aproape că sări de pe scaun. Ar fi putut fi amuzant, dar vederea siluetei lui familiare fu pentru ea ca o lovitură în piept. În mod sigur simți că nu mai avea aer.

– Domnișoară Archer! Poftește, te rog.

Vocea lui o scăldă precum o apă de izvor, răcoroasă și blândă.

Simți imediat că-i ardea gura.

– Alteța Voastră! Știu că o așteptați pe lady Mabel, așa că sper să nu aveți nicio obiecție că am venit în locul ei.

– Absolut niciuna, spuse el pe un ton mucalit.

Un secretar în vârstă apăru de nicăieri și o ajută să-și scoată haina.

În ciuda rochiei groase, cu guler înalt, se simțea total expusă. Montgomery se uita la ea cu ochii lui de vultur și privirea i se întunecă atunci când zăbovi asupra adâncițurilor din obrazul ei.

Ocoli biroul impozant.

– Lasă-ne singuri, Carson!

Acum era momentul ca ea să protesteze, dar secretarul se plecă și porni grăbit spre ușă.

Şi apoi, când rămaseră doar ei doi, Montgomery veni mai aproape. Era, ca de obicei, îmbrăcat superb: sacoul şi vesta lui gri-închis scoteau în evidenţă albul impecabil al cămăşii şi părul blond. Era la fel de atrăgător cum şi-l amintea.

Măruntaiele ei se strânseră într-un ghem fierbinte de spaimă.

– Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să vă întâlniţi cu Societatea Naţională pentru Sufragiul Femeilor, Alteţă, spuse ea.

El se opri, analizând mesajul pe care tocmai i-l transmisese. Apoi îi făcu semn spre scaunul din faţa biroului.

– Este datoria mea să primesc audienţe. Te rog, ia loc.

Ea se aşeză şi îşi făcu de lucru, scoţându-şi stiloul şi mica agendă din gentuţa pe care o avea în poală. Când, în sfârşit, se uită la el, ochii lui erau ciudat de blânzi.

Asta ar fi trebuit s-o prevină.

– Nu voi susţine amendamentul, spuse el.

Ea clipi de parcă tocmai i-ar fi aruncat ceva în faţă.

– Nu?

Dintre toate scenariile pe care le anticipase, la acesta nu se gândise.

El clătină din cap.

– Dar... de ce ai acceptat să te întâlneşti cu noi?

Colţurile gurii lui se ridicară, iar ea îşi dădu seama brusc că încetase să-i mai spună „Alteţă" şi că îl lua la întrebări, lucru pe care un solicitant oarecare n-ar fi îndrăznit niciodată. Ah, să-l ia naiba!

– Nu îl voi susţine, repetă el, dar pot să-ţi dau mai multe nume de parlamentari cărora ar trebui să te adresezi. Şi aş putea să-ţi dau sfaturi despre cum să vă îmbunătăţiţi campania în general.

Ea încercă să-şi adune gândurile împrăştiate.

– Nu vei vota în favoarea noastră, dar eşti dispus să ne ajuţi?

– Nu sunt împotriva propunerii voastre, în principiu, Annabelle.

Îi trecu prin minte un gând monstruos.

– Este... este ceva personal?

Urmă o scurtă pauză.

– Crezi că îți port pică pentru că mi-ai refuzat oferta.

Ea nu putu decât să dea din cap.

El își trecu mâna peste față.

– Sincer crezi asta? N-ar fi deloc măgulitor, pentru niciunul dintre noi.

– Nu mai știu ce să cred.

– N-ar fi în interesul meu să sprijin oficial chestiunea la momentul acesta, spuse el, iar ea *simți* că acesta era ultimul lui cuvânt.

Un nod de frustrare profundă îi strânse gâtul. De ce avea senzația că este o trădare personală?

Se ridică în picioare, obligându-l și pe el să o facă.

– E regretabil, zise ea, apoi adăugă pe un ton răutăcios: Credeam că ești un om corect.

Chipul lui deveni inexpresiv.

– Sunt, răspunse el cu răceală.

– Atunci, poate reușești să-mi explici de ce este corect ca vărul meu complet stupid să mă comande pe mine, fără vreun alt motiv în afară de acela că el este bărbat și eu sunt femeie? De ce este corect să stăpânesc latina și greaca la fel de bine ca oricare student de la Oxford, dar să mi se predea deasupra unei brutării? De ce este corect ca un bărbat să îmi spună că am creierul greșit construit, când cea mai mare realizare din viața lui este de a se fi născut pentru o viață de privilegii? Și de ce trebuie să mă rog de un bărbat să fie *interesat* de această problemă și totodată conștient că și eu pot avea drept de vot asupra legilor care îmi guvernează viața de zi cu zi?

Vocea îi era repezită și aspră și strângea stiloul în pumn ca pe un cuțit, dar se înfierbântase cumva fără să vrea

şi îşi simţea sângele vuindu-i surd în urechi. Montgomery o privea perfect imperturbabil şi ei îi venea să ia prespapierul lui lucios şi să-l izbească de perete, numai ca să audă spărgându-se ceva.

– A, nu, n-ai să faci asta, spuse el mişcându-se cu o viteză surprinzătoare; înainte ca ea să clipească, fu în faţa ei, lipind-o de birou.

Ea se uită în sus la el cu ostilitate. Apropierea lui ar fi trebuit s-o irite, căci îi simţea acum mirosul, mirosul familiar şi ameţitor, iar asta o făcea să şovăie. Tulburarea începu să se strecoare în mintea ei, subminându-i furia.

Mâna în care ţinea stiloul căzu, inutilă, pe lângă corp.

Montgomery scoase un sunet liniştitor.

– Aşa este mai bine, spuse el.

– Ce este mai bine? întrebă ea, neînţelegând.

El făcu un mic pas în spate.

– Că spui ce gândeşti, răspunse el, în loc să rămâi în continuare la pretextul acela.

– Te asigur, nu a fost niciun pretext, spuse ea ţeapănă.

– Nu încerca să mă tratezi ca pe un prost, se răsti el.

– Nu...

Închise gura din nou.

Avea dreptate. Nu fusese sinceră cu el.

Dacă ar fi ştiut el că niciodată nu se simţise atât de ea însăşi ca în prezenţa lui şi nici nu fusese mai sinceră în acţiunile ei...

Deveni conştientă de faptul că el stătea foarte aproape de ea, că pieptul lui se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie. Cât de groaznic de normal i se părea ca el să fie atât de aproape... Cât de normal i s-ar fi părut să-şi îngroape faţa în umărul lui puternic şi să-i simtă braţul în jurul ei.

– Cred că am încheiat discuţia, zise ea.

– Tu şi cu mine ar trebui să stăm de vorbă, spuse el.

– Poate vei fi atât de amabil să ne trimiți recomandările dumitale printr-o scrisoare, spuse ea și se strecură pe lângă el ca să-și ia gentuța.

– Annabelle...

Palma lui se strânse în jurul mâinii ei, caldă și fermă.

Ridică apoi capul și îi întâlni ochii, limpezi și adânci precum apa unui lac glaciar... și, Dumnezeu s-o ajute, cât de mult ar fi vrut să se scufunde în profunzimea lor.

Înghiți în sec.

– Nu este nimic de spus despre noi, Alteța Voastră.

– Așa am crezut și eu, zise el, până când ai apărut pe neașteptate în biroul meu.

Inima ei începu din nou să bată neplăcut de repede.

– Am fost trimisă aici în calitate oficială.

– Puteai să refuzi.

– Am încercat, te asigur.

– Cine ar fi știut dacă nu veneai la întâlnire, dacă te-ai fi dus la o cafenea, în loc să vii aici? o provocă el.

– Sugerezi că ar fi trebuit să-mi mint prietenii? îl întrebă ea uimită – și, la naiba, chiar se gândise la asta.

Cu toate acestea însă, ajunsese în biroul lui.

– Minciunile au tendința de a ieși la suprafață, îl informă ea.

În spatele ochilor lui, iritarea se lupta cu amuzamentul, iar faptul că lucrul acesta se vedea atât de clar însemna că el nu era nici pe jumătate atât de imperturbabil pe cât reieșea din vocea lui calmă.

Își dădu seama că încă o ținea de mână. Degetul lui mare începuse să-i mângâie palma, iar atingerea aceea îi dădea o senzație de căldură care o făcea să amețească.

Și, bineînțeles, el observă. Ochii i se înseninară.

– Annabelle, spuse el încet. Ce mai faci tu?

Ea își trase mâna, apelând la ultimele rămășițe de hotărâre pe care le mai avea, încercând să fie *indiferentă*.

– Sunt bine, mulţumesc.

Începu să-şi bage agenda şi stiloul în gentuţă.

– Bun, îl auzi spunând. Recunosc, eu nu sunt. Eşti mereu în mintea mea.

Privirea ei zbură spre chipul lui.

Era din nou sinceritatea aceea a lui, întipărită în toată fiinţa sa.

Nu se aşteptase ca el să vorbească despre sentimente. Nici nu era sigură că avea vreun sentiment.

I se strânse gâtlejul şi o emoţie copleşitoare puse stăpânire pe ea. Sigur că ştiuse, pe undeva, în adâncul ei. Se minţise singură. Îi fusese mai uşor să ignore toată povestea lor nefericită, atâta vreme cât putea să pretindă că el nu simţea nimic pentru ea. Acum, el îi lua totul.

– Astfel de sentimente sunt trecătoare, spuse ea cu vocea gâtuită.

El înclină capul.

– Poate. Dar este puţin probabil. Odată instalate, sentimentele mele sunt mai degrabă persistente.

Într-adevăr, aşa părea să fie. El nu făcea nimic cu jumătate de măsură, aşa că obiectul *sentimentelor* lui trebuia să fie pregătit pentru o lungă şi insistentă atenţie.

Umerii i se lăsară şi spuse:

– Cum ai putut? Cum ai putut să crezi că eu...

I se frânse vocea. Momentul de intimitate fierbinte şi pasional pe care îl trăiseră în bibliotecă îi trecu prin faţa ochilor şi şterse din mintea ei tot ce învăţase despre retorică.

– Cum am putut să cred... ce? insistă el cu blândeţe.

– În bibliotecă, în noaptea aceea. Cum ai putut să crezi că aş putea negocia nişte *termeni* – şi într-un astfel de moment?

Văzu în ochii lui că înţelegea, surprinzător de încet pentru un bărbat recunoscut ca fiind unul dintre cei mai inteligenţi strategi ai ţării.

– Înțeleg, spuse el. Momentul m-a luat prin surprindere, într-adevăr, dar niciodată nu s-a pus problema că nu vom discuta niște termeni, Annabelle. Un bărbat are grijă de femeia din viața lui.

Din *viața* lui. Nu din *patul* lui. Era antrenată să fie atentă la alegerea cuvintelor și la nuanțele lor pentru munca ei științifică, iar aceasta era o alegere de termeni clară și plină de semnificație.

Se simțea înfierbântată și slabă, prea slabă ca să se dea la o parte când el ridică mâinile spre fața ei. Vârfurile degetelor lui se mișcară ușor pe buza ei de jos, iar atingerea aceea tandră îi stârni o ploaie de scântei în tot trupul.

Fără să se gândească, se întoarse și se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră.

Biroul lui se afla la un etaj superior, ceea ce îi oferea o priveliște neobstrucționată asupra Catedralei Westminster. Turlele ei înalte și turnulețele din jur se înălțau ca niște săgeți spre cerul senin.

Se auziră pași și el se opri lângă ea, cu mâinile la spate. Rămaseră așa, unul lângă altul, fără să rostească vreun cuvânt, perfect conștienți de aerul care pulsa greu între ei. Pe strada de jos, oamenii mișunau în sus și în jos neobosiți, văzându-și tăcuți de viața lor.

– Te-ai căsătorit în catedrală? îl întrebă ea.

– Nu.

Era o notă sarcastică în vocea lui.

– Dar voi fi îngropat aici, adăugă apoi.

Ea întoarse repede capul spre el. Luminat de soarele palid al iernii, profilul lui puternic părea plin de viață, aproape indestructibil. Gândul la el, rece și alb într-o criptă, cu ochii lui pătrunzători închiși definitiv, îi strânse gâtlejul ca un pumn. O fracțiune de secundă, lumea se învârti în jurul ei într-o tăcere deplină, ca și cum ar fi surzit.

Se cuprinse cu brațele.

El se întoarse spre ea, simțindu-i, ca întotdeauna, schimbările de dispoziție. Cu siguranță își dădea seama că

încă se află sub puterea vrăjii lui. Poate pentru ani întregi de-atunci înainte.

– Bine, spuse ea încet. Cum o să fie? Cu noi.

El făcu ochii mici.

– Tu cum vrei să fie? răspunse el în cele din urmă, dar calmul din vocea lui nu o păcăli nicio clipă.

Trupul lui era încordat precum cel al unei pantere care se ghemuia ca să atace.

Ea ridică din umeri, cu fața posomorâtă.

– Nu știu. Nu am experiență în genul acesta de *chestiuni*.

– Nici eu, spuse el stăpânit. În orice caz, noi trebuie să facem regulile.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

– Nu ai mai avut niciodată o metresă?

– O dată. Cu mult timp în urmă.

Ei... Avea el alte *aranjamente*, în special cu o anumită contesă.

El se apropiase pe nesimțite. Annabelle se îndepărtă și începu să se plimbe pe covorul din mijlocul camerei.

– Acestea sunt lucrurile pe care le știu eu, spuse ea. Dacă ar fi să-ți accept oferta, mi-aș pierde toate prietenele. Nicio femeie decentă nu va dori să fie văzută cu mine.

El își încordă obrazul, iar ea continuă repede.

– În al doilea rând, mi-aș pierde locul la Oxford, or, Oxfordul a fost visul de o viață al tatălui meu. Iar în al treilea, după ce te vei plictisi de mine, cine îmi va mai ține companie? Alte femei căzute în dizgrație și alți bărbați cu buzunare adânci?

Ochii lui scăpărară.

– Să-i ia naiba pe alți bărbați, spuse el și se apropie de ea. Eu nu mă voi plictisi de tine.

– Cum poți fi sigur de asta? Bărbații se plictisesc adeseori de companioanele lor și pleacă fără să se mai uite în urmă.

El se opri.

– De asta te temi, că te voi părăsi?

– Nu mă tem, protestă ea. Nu mă tem. Doar că aș avea multe de pierdut.

El nu răspunse. Pentru că nu putea nega nimic din ce spusese ea și, mai rău, pentru că nu avea nicio soluție de oferit. Ea se așteptase la asta, dar, chiar și așa, era dezamăgită.

– Dar lucrurile pe care le-ai câștiga, spuse el, toate lucrurile pe care ți le pot oferi?

Trebuia să fie nebună să nu se gândească la asta. Cu el alături, supraviețuirea ei era sigură. Grijile care o urmăreau peste tot, inseparabile ca niște umbre, căutarea permanentă de oportunități care să-i asigure căldura, hrana și siguranța – toate acele lucruri care îi făceau mintea să se învârtă în fiecare noapte – ar fi putut fi șterse de Montgomery doar prin câteva cuvinte scrise cu stiloul. Dar nimic din toate acestea nu o tenta la fel de mult ca perspectiva de a fi cu el. În câteva săptămâni, el se transformase dintr-un străin într-o persoană după a cărei prezență tânjea. Ar fi vrut să adoarmă în brațele lui, cu mirosul lui în nări. Ar fi vrut ca el să fie păstrătorul grijilor și bucuriilor ei până când părul avea să-i albească și amândoi aveau să fie bătrâni.

Dar ceea ce îi oferea el era construit pe o bază șubredă.

Lăsând păcatul la o parte, în afara zidurilor casei ei elegante avea să devină invizibilă. Montgomery urma să fie lumea ei, având în posesie sufletul și trupul său. Avea să-și petreacă zilele așteptându-l, singură într-o casă pustie, iar pauzele dintre vizitele lui ar fi putut deveni din ce în ce mai lungi...

Incredibil, inima ei încă mai șovăia. Așa că spuse ceva ce ar fi vrut să uite cu desăvârșire:

– Și soția ta?

Trupul lui deveni rigid.

– Ce este cu ea?

Fu nevoită să-și smulgă cuvintele din gură.

– Toată lumea se așteaptă ca anul viitor să-ți iei o altă soție.

El se întunecă la față.

– Asta n-ar avea nicio legătură cu noi.

– Și cum ar fi asta? insistă ea. Ai veni la mine după ce ai fost cu ducesa ta? Te-ai întoarce la ea după ce te-ai culca cu mine?

– Asta ar fi inevitabil, spuse el și o notă de cruzime se strecură în vocea lui.

N-ar fi putut să pretindă că el recurgea la farmece și la amăgiri ca să obțină ce voia; poate că, de-ar fi făcut-o, i-ar fi fost mai ușor să-i cedeze.

– Și dacă soția va obiecta?

– Nu va obiecta, așa cum bine știi, răspunse el.

Da, știa. Soțiile bărbaților ca el trebuiau să se prefacă oarbe.

Simplul gând că l-ar fi împărțit cu o altă femeie îi sfâșia stomacul precum ghearele unui animal furios.

– Și dacă asta i-ar provoca o mare nefericire? șopti ea.

Montgomery râse amar.

– *Touché,* draga mea. N-aș putea câștiga vreodată cu o astfel de întrebare, pentru că, orice răspuns aș da, m-ar face să par fie mincinos, fie un soț nemernic și nesimțitor. Și mă îndoiesc că respecți vreunul dintre tipurile acestea.

Ah, dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine...

– Nu este un joc, ca să câștigi.

– Ei, în mod sigur mi s-ar părea o înfrângere cumplită dacă te-aș lăsa să pleci, spuse el, cu ochii aprinși de o frustrare abia stăpânită.

Nu mă lăsa să plec!

Dar știa că avea s-o lase, iar asta o făcu să se simtă de parcă ar fi fost în cădere liberă. Încercând să se apuce orbește de ceva, spuse:

– Dacă aș fi fost o doamnă de viță nobilă...

– Dar nu eşti, o întrerupse el, nu eşti, aşa cum nici eu nu sunt director de şcoală sau negustor.

Şi, dacă ar mai fi avut nevoie de vreo dovadă, nu trebuia decât să se uite pe fereastră, spre catedrala unde, în urmă cu opt sute de ani, ruda lui îndepărtată, Wilhelm Cuceritorul, fusese încoronat rege.

Irevocabilitatea aceasta se ridică între ei ca un zid. Iar ea nu mai suporta să-l privească. Se apropie de birou ca să-şi ia, în sfârşit, gentuţa.

Montgomery o ajută să-şi pună haina, apoi îi deschise politicos uşa şi rămase lângă ea.

Trebuia doar să ajungă la o trăsură, iar acolo putea să se prăbuşească...

Era gata să treacă de el, când el o opri, prinzând-o de cot.

– Ştiu că planificaţi un marş în Piaţa Parlamentului.

Privirea ei se îndreptă repede spre faţa lui. Perfect indescifrabilă.

– Vei încerca să ne opreşti? îl întrebă ea după o pauză.

– Nu. Dar alţii s-ar putea s-o facă.

Ea dădu din cap şi spuse:

– Mulţumesc.

El îi eliberă braţul. „Asta va fi ultima dată când mă va mai atinge", se gândi ea.

– Dacă am fi avut acelaşi rang, îi spuse el cu blândeţe, te-aş fi cerut în căsătorie când ne-am plimbat prin labirint.

Ah...

Profunzimea cuvintelor lui era prea mare pentru a fi pe de-a-ntregul înţeleasă, în timp ce stătea în uşă, gata de plecare. Se simţea suspendată în timp şi începu să respire întretăiat.

– Aş fi vrut să nu-mi fi spus asta.

Pentru că niciodată în viaţa ei n-ar fi putut fi altcineva decât simpla domnişoară Annabelle Archer, iar acum avea să ştie pentru totdeauna cât de mult o costa acest lucru.

Ochii lui aveau strălucirea casantă a cristalului.

– Dacă vreți să-mi urmați sfatul măcar în parte, spuse el, anulați marșul. Nu vă va aduce decât necazuri.

Zâmbetul ei fu de oțel.

– Poate că nu este vorba despre a sta departe de necazuri, Alteță, ci despre a decide de care parte a istoriei vrei să fii.

CAPITOLUL 21

O scrisoare din partea echipei greceşti de excavare din Messenia sosise la biroul lui Jenkins, iar din paragrafele lungi şi întortocheate Annabelle reuşise să identifice nişte cărţi şi unelte pe care acesta trebuia să le ia în excursia lui. Îşi petrecuse ultima jumătate de oră urcând şi coborând scara în vârful picioarelor, pentru a localiza cărţile şi echipamentul necesar pe rafturi, în timp ce mintea ei zbura la câteva mii de kilometri spre sud. În Grecia, primăvara venea devreme. Acum, cerul de deasupra mării trebuia să fie lipsit de nori şi în curând aerul avea să miroasă a rozmarin şi a cimbru.

Pe aripile cântecului,
Iubita mea, te voi purta,
Departe de şesurile Gangelui,
Unde ştiu cel mai frumos loc dintre toate...

– Îţi place Mendelssohn, domnişoară Archer?

Ea se uită peste umăr, cu un picior pe treapta de jos a scării. Jenkins o privea întrebător din spatele biroului, cu vârful stiloului încă lipit de hârtie.

– Scuzele mele, domnule profesor. Nu mi-am dat seama că fredonez cu glas tare.

El observă pata tot mai mare de cerneală de pe foaia cu articolul pe care îl scria şi înjură în şoaptă.

– Nu te scuza, spuse el. Nu este niciun deranj.

Asta îl tulbura. Clănțănitul andrelelor de tricotat îl făcea să turbeze. Cu siguranță, fredonatul ei *ar fi trebuit* să-l deranjeze.

– Deci, îți place? insistă el.

– Da. Îmi place Mendelssohn.

El încuviință din cap.

– Foarte meticuloși oameni sunt germanii! Știai că aceeași precizie care face ca un inginer să fie bun îl poate face și pe un compozitor să fie bun?

– Nu, dar pot să-mi închipui.

Deși era peste puterile ei de înțelegere cum toată precizia asta putea genera o asemenea magie.

Jenkins își îndreptă din nou atenția asupra hârtiei.

– Eu, profesorul Campbell și fiica lui mergem vineri la un concert la Royal Albert Hall, spuse el apoi. Un duo care va interpreta o selecție din muzica lui Mendelssohn.

Ei, asta îi tăie respirația.

– Ce frumos!

– Dumneata ești prietenă cu fiica profesorului Campbell, nu-i așa? o întrebă Jenkins, continuând să zgârie cu penița.

– Da, domnule.

Renunță după un timp să mai aștepte alte precizări. Jenkins obișnuia să se cufunde în lumea lui și să uite complet de existența ei.

A doua zi dimineață, un plic micuț o aștepta în cutia poștală.

Domnișoară Archer,

Vrei să ne faci onoarea de a însoți grupul nostru la concertul susținut de Duo Divine la Royal Albert Hall,

vinerea aceasta? Dacă propunerea îţi este acceptabilă, voi aranja să călătoreşti la Londra împreună cu lady Catriona.

C. Jenkins

Annabelle îşi trecu gânditoare degetul mare peste cartonaş. Nu era nici fin ca satinul, nici decorat cu litere aurii. Dar nu prea mai vorbise cu Catriona de când se întorseseră de la Claremont şi ar fi fost interesant să-l vadă pe Christopher Jenkins în afara habitatului său natural. Şi, sincer, ca să folosească expresia lui Hattie, merita puţină distracţie.

În cei zece ani în care fusese şef al Scotland Yard-ului, sir Edward Bryson explorase cele mai negre adâncimi ale sufletului omenesc, fiind gata să spună despre el că era un om călit.

Însă privirea fixă a ducelui de Montgomery îl îmboldea să se agite şi să se explice.

– Nu l-am găsit până acum, dar am redus aria de căutare la partea centrală a Angliei, Alteţa Voastră, şi suntem siguri de asta.

Sebastian ştia că îl făcea să se simtă inconfortabil. Dar voia să se simtă inconfortabil. Cheltuia o sută de lire săptămânal pentru misiunea aceasta şi, din câte ştia el, fratele lui putea fi şi mort. Răpit, jefuit, înţepenit într-o mlaştină sau bătut cu parul în capul lui blond.

Respiră adânc, pentru a se elibera de apăsarea pe care o simţea în piept.

– Şi ce te face să fii sigur, Bryson?

– Oamenii staţionaţi în porturile de pe coasta sudică n-au raportat nicio mişcare, spuse Bryson repede, şi avem persoane care monitorizează toate drumurile importante şi toate pensiunile din nord...

Sebastian ridică mâna.

– Știu asta, spuse el, dar poți să te uiți în ochii mei și să-mi spui *cu multă siguranță* că știi unde s-ar putea afla un om într-o țară de dimensiunea Angliei? Posibilitățile sunt nesfârșite.

Chipul îngust al lui Bryson se crispă.

– Cu tot respectul, Alteța Voastră, chiar dacă un tânăr domn se deghizează, de obicei tot iese în evidență prin felul în care se poartă și vorbește. Iar nobilii fugari rămân, inevitabil, pe drumurile mari, pentru că au nevoie de confortul pensiunilor. Pur și simplu nu se gândesc să se aventureze în păduri, să-și construiască un adăpost cu mâinile goale și să trăiască de pe urma pământului.

Sebastian se aplecă în față pe scaunul său.

– Deci investigația dumitale se bazează pe presupunerea că fratele meu este un mototol.

Bryson se încruntă.

– Se bazează pe experiență. Posibilitățile sunt nesfârșite, dar mintea este limitată. Oamenii se gândesc rareori la alte opțiuni în afara celor cunoscute.

Sebastian rămase gânditor la birou mult timp după plecarea lui Edward Bryson.

În cele din urmă se îndreptă spre dressing, unde Ramsey îi pregătise hainele de seară.

Un frate pierdut. O iubită care nu îl voia. O regină care se amesteca în toate. Oricare dintre aceste probleme ar fi împins un om rațional spre băutură. Și, cum el nu bea și se afla în Londra, se hotărâse să iasă.

O oră mai târziu era la ușa laterală, unde îl aștepta trăsura care urma să-l ducă la Royal Concert Hall.

Sala de spectacol arăta la fel ca întotdeauna – cu scena în partea de jos, în dreapta lojei ducale, cu cele patru

candelabre şi cu draperiile roşii de catifea, prăfuite şi grele. Şi totuşi, ceva era complet în neregulă, pentru că la trei loje mai jos, spre scenă, era Annabelle.

Se aplecase peste balustradă şi privea sala cu ochii gravi şi uimiţi. Iar când privirea ei o întâlnise, în cele din urmă, pe a lui, se încordase şi rămăsese nemişcată ca o ciută în faţa puştii.

Nu o salutase din cap, pentru că, dacă ar fi făcut-o, a doua zi gestul său ar fi apărut în ziare.

Dar se uita întruna la ea. Nu ar fi trebuit să se afle acolo. Prezenţa lui Annabelle în programul lui de seară era la fel de bizară precum vederea a două luni pe cer.

Se simţi cuprins de frustrări. Aşa avea să fie de acum înainte – ea avea să îl respingă, iar el să încerce să meargă mai departe doar pentru ca ea să apară iar şi iar, precum o maladie exotică?

Lady Lingham îi atinse braţul cu marginea evantaiului.

– Ce curios! spuse ea. Cred că aceea de acolo este ţărăncuţa ta încântătoare! Este în loja lui Wester Ross.

Dar n-avea să mişte momeala.

– Cât spirit de observaţie ai, spuse el, dar nu e deloc curios. Domnişoara Archer este prietenă cu fiica lui Wester Ross. După cum vezi, stau una lângă cealaltă.

Iar el era caraghios de incapabil să-şi ia ochii de la ea. Purta o rochie pe care nu o mai văzuse, cu un decolteu care dezvăluia ceva mai mult din pielea ei albă ca laptele.

Pe când se străduia să-i acorde mai multă atenţie lui Caroline, un individ înalt şi slăbănog apăru în loja lui Wester Ross. Se aplecă spre Annabelle cu mare familiaritate şi îi întinse un pahar cu vin. Iar Annabelle îi zâmbi de parcă i s-ar fi oferit Sfântul Graal.

Trupul lui Sebastian se crispă simţind muşcătura neaşteptată a geloziei.

Făcu ochii mici.

Bărbatul avea ochelari cu rame rotunde şi o haină ponosită de tweed; era evident că era un intelectual. Zâmbetul lui Annabelle părea să îl încurajeze să rămână aplecat deasupra ei, ca să mai tragă cu ochiul la decolteul ei, fără îndoială, iar când se aşeză, în sfârşit, nemernicul îşi apropie capul de ea sub pretextul că-i arăta diverse lucruri de prin teatru.

– Măi, măi, spuse Caroline încet, pe un ton curios. O fi ea prietenă cu lady Catriona, dar se pare că a venit aici în calitate de însoţitoare a tipului de la Royal Society. Cum îl cheamă? Jenkins, parcă.

Annabelle stătea cu ochii la scenă, dar muzica ajungea la ea ca un vuiet difuz. Era mai mult decât conştientă de privirea lui Montgomery, care îi străpungea spatele gol.

Trebuia să se aştepte că avea să fie acolo. Bine. Poate că într-un fel chiar se aşteptase să fie acolo. Iar pe de altă parte, se pare că tânjise permanent după el în zilele din urmă. Poate că acesta fusese adevăratul motiv pentru care se chinuise o noapte întreagă să transforme o rochie veche într-una modernă. Dar nu se aşteptase că el să fie însoţit de atrăgătoarea şi sofisticata lady Lingham.

Îşi strânse degetele tremurătoare în jurul piciorului subţire al paharului cu vin.

Dacă am fi fost de acelaşi rang, te-aş fi cerut în căsătorie. Trebuia să preţuiască sentimentul şi să se îndepărteze cu graţie de lucrurile care nu puteau fi schimbate. În schimb, cuvintele lui o obsedau şi o înfuriau. Nu era necesar să mai adauge o tragedie la o situaţie deja dificilă.

Jos, pe scenă, duetul continua să cânte. Jenkins se apropia din când în când, şoptindu-i câte o remarcă inteligentă despre interpretare, iar ea îşi amintea să dea din cap când îi vorbea. Până când primele note din *Pe aripile cântecului* îi străpunseră pieptul ca o ploaie de săgeţi.

Se ridică respirând precipitat.

Campbell și Jenkins se ridicară și ei.

– Nu te simți bine? întrebă încet Jenkins și se încruntă, văzându-i expresia.

Ea clătină din cap.

– Mă întorc în câteva minute.

Jenkins o prinse de cot, protector.

– Vin cu dumneata.

– Nu, te rog, șopti ea. Ies din lojă doar un minut.

Profesorul cedă, ajutând-o să dea la o parte draperiile grele. Ea porni în grabă prin vestibulul întunecat, îndreptându-se spre coridor.

Se prăbuși cu spatele de perete, în timp ce pieptul i se ridica și cobora precipitat. Aer. Avea nevoie de aer. Coridorul se înfunda în partea dreaptă, dar în stânga urmărea curbura sălii până la scara principală.

Nu ajunsese prea departe când un bărbat ieși dintr-o lojă și îi apăru în cale.

Inima i se izbi de coaste.

– Montgomery!

Niciodată nu semănase mai puțin cu un cavaler în armură strălucitoare; ochii îi străluceau la fel de rece precum safirul de pe deget.

– Fă-mi onoarea, spuse el, apoi mâna lui fu pe spatele ei, dirijând-o cu pricepere spre o ușă.

Erau într-o anticameră slab luminată, cu ferestre prin care intra întunericul nopții.

Se întoarse cu fața spre el.

– Ce înseamnă asta?

Vocea îi era joasă și încordată. Dacă ar fi fost văzuți împreună, ar fi fost distrusă.

Montgomery se rezemă cu spatele de ușă, studiind-o printre pleoape.

– Ce e el pentru tine?

Nedumerirea o făcu să se încrunte.

– Cine?

– Însoțitorul tău. Profesorul.

Ea scoase o exclamație înăbușită.

– Nu cred că îți datorez vreo explicație.

– Te-a atins, zise el, trecându-și ușor două degete înmănușate peste cotul ei.

Atingerea îi aprinse pielea ca un foc fierbinte și incontrolabil.

Aproape că sări înapoi.

– Nu ai niciun drept asupra mea, Alteță.

Ceva sălbatic îi străluci în ochi, de parcă el ar fi avut de gând să-și revendice dreptul asupra ei chiar acolo.

– Dar el are? o întrebă el.

Incredibil! Fu gata să se înece cu răspunsul caustic care îi veni în minte imediat ce îi descifră expresia sumbră.

– Dumnezeule, pufai ea. Ești gelos.

Montgomery clipi.

– Se pare că sunt, da, recunoscu el.

Buzele i se strâmbară ușor de dezgust.

– Dar e absurd, spuse ea. Ești aici cu lady Lingham.

Sprâncenele lui se lăsară în jos.

– Și în ce fel este relevant acest lucru?

– Știu că sunteți... știu că este... aranjamentul dumitale.

El sări și o prinse de umeri.

– Nu înseamnă nimic pentru mine, mârâi el, nu de când te-am întâlnit pe tine. Iar tu pari să crezi că toate astea merg după un plan – nu e așa, nimic nu e așa.

O răsuci și o lipi de ușă, fiind prinsă acum între lemnul de stejar și un aristocrat înfierbântat. Dintre cele două, mai simplu i-ar fi fost să se descurce cu stejarul.

– Alteță...

El se apropie mai mult, până când fețele lor ajunseră pe punctul de a se atinge. Focul și gheața se luptau în adâncurile ochilor lui.

– Crezi că am plănuit-o? spuse el printre dinți. Crezi că am plănuit să fiu condus de *sentimentele* mele?

– Eu...

Degetele lui se strânseră în jurul cefei ei și buzele lui se loviră de ale ei.

Ea simți frustrare, nu agresivitate în sărutul lui dur, în încleștarea mâinilor lui, în apăsarea catifelată a limbii... În doar câteva secunde fu disperată și furioasă. Mâinile ei îi împingeau inutil pieptul, pentru că el era neclintit ca un zid, dar gura ei îi întorcea flămândă săruturile, răspunzând la fiecare apăsare, alunecare și mușcătură, până când simți un fel de durere surdă între coapse.

Își lăsă capul pe spate și se uită la el cu furie.

– Sunt din nou în pericol de a fi siluită pe ușă, Alteță?

Emoția primitivă care ardea în ochii lui îi spunea că era o posibilitate iminentă.

El își trecu degetul mare peste buza ei de jos, încă umedă.

– Pe el îl lași să te sărute?

Ea îi dădu mâna la o parte.

– Nu face asta, te rog! Profesorul Jenkins este un bărbat onorabil. Mă apreciază pentru mintea mea.

El scoase un hohot de râs exasperant.

– Dacă tu crezi... Dar știu că eu te apreciez din mai multe motive.

– Adevărat? se răsti ea. Eu credeam că nu mă apreciezi deloc, din moment ce te-ai gândit că aș accepta cu bucurie să fiu târfa ta.

El se trase înapoi de parcă ar fi fost pălmuit.

– Nu am făcut niciodată așa ceva.

Ochii lui aveau expresia șocată a celui care se simțea cu adevărat insultat.

Ea își azvârli brațele în sus.

– Ei, în locul de unde vin eu așa se numește femeia care își pune trupul la dispoziție pentru bani.

– Nu este la fel în cazul nostru.

– Și, mă rog, care este mai exact diferența?

El devenise alb ca varul.

– Tu ai fi cu mine pentru mine, spuse el răgușit, nu pentru banii mei.

Urma de implorare care se simțea în tonul lui imperios îi alungă pe loc atitudinea războinică. Câteva momente lungi, se uitară unul la celălalt, evaluând rănile pe care și le provocaseră.

Amândoi se răniseră grav.

Ea se rezemă din nou de ușă.

– Chiar dacă mie nu mi-ar păsa de reputația mea, spuse apoi, în cadrul aranjamentului propus de tine, dacă am avea un copil, ar fi un bastard.

Referirea la copil păru să-l ia prin surprindere. Desigur. Nu se gândiseră niciodată la un copil, consecință a plăcerii lor.

– Bastardul unui duce are o viață mai bună decât marea majoritate a populației britanice.

– În privința bunurilor materiale, da. Dar într-o bună zi ar înțelege care e, de fapt, rolul meu. Și faptul că întotdeauna va conta mai puțin decât copiii tăi.

El strânse din dinți.

– Ce vrei de la mine, Annabelle? O afurisită de cerere în căsătorie?

O cerere.

Căsătorie. Cu Sebastian.

Cuvintele acestea răsunară în însăşi esenţa ei, stârnind un cor de şoapte flămânde. Le reduse la tăcere însă cu o clătinare din cap.

– Nu vreau nimic.

El începu să se plimbe nervos.

– Pot să-ţi dau totul, totul, în afară de asta – şi tu o ştii. Numele meu a supravieţuit unui scandal; cu greu ar mai putea supravieţui altuia. L-ar distruge pe fratele meu. Ar păta onoarea copiilor mei. Mi-aş pierde aliaţii. Poziţia, numele de Montgomery... ce fel de bărbat aş fi? N-aş fi cu nimic mai bun decât tata, care era stăpânit de patimi şi de capricii, zise el apropiindu-se de ea, cu trupul vibrând de încordare. Asta vrei? M-ai pune să-mi schimb locul în istorie ca să-ţi demonstrez cât de mult te vreau?

Camera părea că se strânge în jurul ei: pereţii, tavanul, podeaua...

Închise ochii, încercând să potolească vârtejul cuvintelor din capul ei.

– Nebunia aceasta dintre noi trebuie să înceteze, reuşi ea să spună.

Tăcere.

– Nu e nebunie, spuse el răguşit, este...

Faţa i se întunecase. Ea îl privi în timp ce se chinuia să găsească cele mai potrivite cuvinte. Termenul potrivit nu avea nicio importanţă. Numele lui avea să fie întotdeauna cel mai important pentru el.

– Orice ar fi, spuse ea, va trece, numai lasă-mă în pace, te rog!

Capitolul 22

În dimineaţa marşului spre Parlament, Lucie îşi adună sufragetele în gara Oxford. Pe peron bătea un vânt rece, învăluindu-le în norii sufocanţi de fum negru ce se ridicau dinspre trenul staţionat.

– Nu pot să repet asta suficient de des, spuse Lucie. Oricât de mult mă întristează, marşul acesta trebuie să fie o demonstraţie complet paşnică, aşa că nu scandăm şi nu blocăm, din greşeală sau nu, intrările în Parlament. Nu abordăm trecătorii.

Annabelle o informase pe Lucie că ducele Montgomery era la curent cu planurile lor. Evident, Lucie se hotărâse să meargă înainte. Părea într-o dispoziţie excelentă în dimineaţa aceea; sclipirea pasională din ochii ei cenuşii era de-a dreptul contagioasă. *Intoxicare ideologică.* Annabelle clătină din cap. Cu cât avea să înceteze mai repede să-l vadă pe Montgomery, cu atât avea să fie mai bine.

– Dar bannerul? întrebă lady Mabel.

Lucie dădu din cap.

– Este aşezat chiar acum în vagonul de bagaje.

– Sper, zise lady Mabel. M-am chinuit ore în şir să aranjez literele la o distanţă egală.

– Putea să facă puţină matematică, mormăi Catriona de lângă Annabelle.

Annabelle o privi cu uimire. Era ceva neobişnuit pentru Catriona să facă remarci sarcastice. Poate că era

nervoasă, gândindu-se la ce avea să urmeze. Lui Annabelle cu siguranță îi lipsea voioșia permanentă a lui Hattie, dar toată lumea fusese de acord că ar fi fost mai bine ca ea să rămână la Oxford. Nimeni nu voia să atragă furia preaputernicului Julien Greenfield asupra cauzei lor, dacă ceva ar fi mers prost.

Nimic nu va merge prost.

Trenul scoase un șuierat asurzitor.

– Aveți toate eșarfe? le întrebă Lucie. Am câteva de rezervă, pentru orice eventualitate.

Bătu cu palma în geanta grea care atârna pe șoldul ei. Nimeni nu ieși în față. Teama că puteau fi mustruluite public de Lucie le făcuse pe toate să-și împacheteze cuminți eșarfele.

Se despărțiră, iar Annabelle se îndreptă spre vagonul de clasa a treia. În fața ei, o persoană cu o pelerină cenușie și voluminoasă și cu gluga trasă pe cap înainta încet, făcând să se adune în urma sa o mulțime de pasageri nemulțumiți. Ajunsă la ușa trenului, persoana se opri de tot, părând că studiază vagonul cu șovăială.

Urmară îmbrânceli și bombăneli.

– Scuze, se auzi o voce de femeie din adâncurile pelerinei.

Imposibil! Din câțiva pași mari și hotărâți, Annabelle o depășsi și se uită la ea.

– Hattie!

– Ssst, șopti Hattie, uitându-se nervoasă în jur.

Annabelle o trase deoparte.

– Ce Dumnezeu cauți aici?

– Merg la Londra.

Annabelle se îngrozi.

– Nu se poate.

– Dar sunt perfect camuflată, vezi?

Arătă spre monstruozitatea de lână cu care era înfășurată.

– Camuflată? Hattie, pelerina asta nu mai este la modă de vreo cinci sute de ani. N-ai fi putut avea o înfățișare mai suspectă nici dacă ai fi încercat.

Ochii lui Hattie se aprinseră de revoltă.

– Merg la Londra.

– Și dacă te va recunoaște cineva? Tatăl tău va fi furios, iar asta ne va aduce necazuri tuturor.

– E și cauza mea, la fel de mult ca a voastră. Am fost la toate întrunirile, mi-am făcut partea de cercetare... Nu vreau să stau deoparte, ca o prințesă beteagă, în timp ce prietenele mele sunt pe front.

Dumnezeule!

– Știm toate că vrei să fii acolo, spuse Annabelle. Nimeni n-o să-ți reproșeze nimic dacă rămâi aici.

Hattie clătină din cap.

– Am scăpat deja de domnul Graves. Nu pot să-i fac necazuri omului pentru nimic.

– Cine este domnul Graves?

– Ofițerul meu de protecție.

Annabelle amuți. Nu observase niciodată vreun ofițer de protecție pe urmele lui Hattie.

Prietena ei răspunse cu un mic zâmbet cinic.

– E antrenat să fie invizibil. Te-ai simți bine la o plimbare cu mine când ți-ar sufla în ceafă un tip dur, cu un pistol? Ei, eu știu că e mereu acolo, fie că-l văd sau nu.

Nu era bine ca Hattie să meargă la Londra; Annabelle știa asta cu mare certitudine, având instinctele fine ale cuiva nevoit multă vreme să-și poarte singur de grijă.

Se auzi un fluier, iar angajații căilor ferate le făcură semn cu mâna să se urce în tren.

– Bine, bombăni ea, dar să nu te îndepărtezi de mine. Și să nu te întorci cu spatele la bărbați, altfel o să fii pipăită și ciupită.

– Pipăită și ciupită?

Hattie o privi nedumerită.

Annabelle îi aruncă o privire grăitoare.

– Aici nu eşti la clasa întâi.

Marchizul de Hartford, care deţinea în prezent reşedinţa familiei lui Sebastian, era un om lent, cu pasul împiedicat din pricina gutei, făcând ca fiecare coridor al Parlamentului să pară mai lung cu un kilometru. Se târâră spre sală într-o tăcere stingheră, ceea ce era perfect acceptabil având în vedere că singurul lucru pe care îl aveau în comun era antipatia reciprocă.

– Domnilor, trebuie să vedeţi asta.

Contele de Rochester stătea la una dintre ferestrele de pe hol, privind atent către străzile de jos.

Pulsul lui Sebastian se acceleră. Putea să bănuiască ce anume îi atrăgea atenţia lui Rochester. Totuşi, nu fusese pregătit pentru imaginea mulţimii care se aduna rapid în piaţă. Valuri de femei curgeau din toate părţile, cu eşarfele lor verzi strălucind în lumina soarelui.

– Ce să vezi, spuse Hartford, deci zvonurile s-au dovedit adevărate. Plescăi din limbă şi adăugă: O să fie distractiv.

– Sunt câteva mii, zise Rochester, privind mulţimea cu dezaprobare.

– Nu contează, spuse Hartford, poliţia le va pune la punct în scurt timp.

– Trebuie să acţioneze dur şi rapid, altfel ne putem aştepta la un astfel de circ în fiecare săptămână. Ar trebui chemaţi gardienii în sprijinul poliţiei.

Sebastian îi aruncă lui Rochester o privire iritată.

– Gardienii nu sunt pregătiţi pentru aşa ceva.

Hartford îşi trecu vârful limbii peste buza de jos.

– Dacă femeile astea s-ar fi purtat cuviincios, n-ar fi avut de ce să se teamă, nu?

Sebastian îi aruncă o privire rece.

– Adunările în spațiile publice sunt dreptul fiecărui cetățean britanic.

– Pentru așa ceva? întrebă Rochester. Doar dacă au primit aprobare...

– Au primit aprobare, zise Sebastian.

– Imposibil, spuse Hartford enervat. Pe ce bază? Niciun consiliu nu le-ar da aprobare – pun în pericol liniștea publică.

– Se pare că la consiliu n-a existat teama asta.

Rochester și Hartford se încruntară, dar nu îi mai adresară alte întrebări. Se știa că el cunoștea lucruri la care ei nu aveau acces.

În piață, femeile se țineau de braț, formând lanțuri umane, de parcă numărul lor le-ar fi asigurat securitatea.

Oare era și ea acolo?

Probabil. Când îi ascultase Annabelle sfatul?

– Nefirești creaturi, mormăi Rochester.

Era de obicei un om complet inexpresiv, dar acum pe fața lui apăru o emoție urâtă.

Sebastian își dăduse seama de o vreme – dar niciodată nu i se păruse mai clar decât acum – că partidul lui, partidul intereselor raționale, nu era deloc rațional. Erau viziunile lui Disraeli, legate de imperii nesfârșite și de oameni care preferau gloria în locul pâinii. Rochester și Hartford, gata să agreseze femeile pentru ideile lor. Până la urmă, partidul lor era mânat de emoții asemănătoare celor nutrite de socialiști, care voiau să zdrobească aristocrația. Brusc, avu senzația că pielea îi devenise prea strâmtă pentru trup și începu să se mute de pe un picior pe altul, la fel ca Apollo, când se pregătea de un salt.

Rochester își scoase ceasul de buzunar.

– Montgomery! Urmează să deschizi ședința în trei minute.

Sebastian își stăpâni impulsul de a mai privi o dată spre piață. Annabelle nu era responsabilitatea lui. Îi spusese foarte clar că nu voia să fie responsabilitatea lui. Și apoi, avea de câștigat niște alegeri.

Piața Parlamentului, plină de femei hotărâte și gălăgioase, îi sugera lui Annabelle un stup de albine. Vremea era de partea lor: soarele se ridicase pe cer, înlăturând pătura obișnuită a ceții hibernale. Bannerul lor avea să se vadă bine de la sute de metri.

Lucie trecu pe lângă ea, având fruntea brăzdată de cute adânci.

– Au venit mai multe decât mă așteptam, zise ea. Aș spune că sunt o mie în plus.

Asta explica de ce abia aveau loc să se întoarcă.

– E vreo problemă?

Cutele dintre sprâncenele lui Lucie nu se șterseră.

– Nu, rosti ea. Atâta timp cât toată lumea e civilizată și calmă.

– Lucie...

– Trebuie să mă ocup de banner, zise ea, apoi se făcu nevăzută.

Un minut mai târziu, bannerul se ridică deasupra pălăriilor lor în toată splendoarea celor șase metri ai săi, stârnind un cor de exclamații. „Modificați Legea Proprietății pentru femeile căsătorite acum", scria pe el cu litere mari. Niciun bărbat care s-ar fi uitat în piață de la ferestrele Palatului Westminster n-ar fi putut să nu-l observe.

– Ah, ce frumos! murmură Hattie.

Annabelle încuviință din cap, simțind o apăsare în piept. Emoțiile femeilor din jur treceau prin ea precum

razele soarelui prin apă, accelerându-i pulsul şi încălzind-o. Oare de aceea se reuneau oamenii pentru o cauză?

Big Ben-ul arăta că trecuse un sfert de oră după fix. Spectatorii începuseră să se adune pe trotuar, dar, dacă aşteptau un spectacol, aveau să fie dezamăgiţi. Planul era să fie văzute, nu auzite.

La şi jumătate, un val brusc de agitaţie trecu prin mulţime. Îngrijorată, Annabelle se uită în jur. Fiind mai înaltă, îi zări repede – un front compact de caschete cu vârf strălucitor se apropia din stânga. Un fior de îngrijorare îi trecu pe şira spinării. Caschetele aparţineau Poliţiei Metropolitane din Londra.

– Ce este? o întrebă Hattie, lungindu-şi gâtul.

– Poliţia.

– O, Doamne!

Faţa lui Hattie deveni albă ca varul.

Annabelle o strânse de umăr şi îşi dădu seama că prietena ei tremura.

– O să fie bine, spuse ea. Presupun că mulţimea este prea mare.

Hattie clătină din cap, agitată.

– Tata... dacă află... că am fugit de domnul Graves...

– Poate ar trebui să-ţi scoţi eşarfa, îi spuse calm Annabelle, şi să încerci să pari relaxată.

Cu un aer îngrozit, Hattie îşi scoase eşarfa şi o îndesă în buzunarul pelerinei.

– Nu, spuse Annabelle, dă-mi-o mie. Nu trebuie s-o găsească asupra ta.

Ofiţerii se împrăştiaseră, infiltrându-se rapid în mulţime. Păreau să încerce să îi împartă pe demonstranţi în grupuri mai mici, pe care să le scoată din piaţă.

Un ofiţer cărunt, cu o mustaţă lăsată în jos, se opri în faţa lor. În urma lui venea un ofiţer mai tânăr, iar privirea acestuia, întunecată şi unsuroasă, o puse imediat pe jar pe Annabelle.

– Te rog să mă urmezi, domnișoară, îi spuse ofițerul mai vârstnic. Doamnelor, mă urmați și voi.

Hattie se agăță de brațul ei.

– Dacă ne cer actele? șopti ea.

– Nu au motiv s-o facă, murmură Annabelle, dar Hattie respira deja precipitat, speriată. Nu poți să scapi de pelerină? Pe urmă, când ajungem pe trotuar, îndepărtează-te! Prefă-te că ești spectator.

Hattie își scoase din mers pelerina care atrăgea atenția, dând la iveală o uniformă brună și simplă de servitoare, care îi strângea mult prea tare trupul voluptuos. Pe undeva, o servitoare descoperea că îi lipsea o rochie.

– A, ești fată în casă, nu?

Vocea cântată îi ridică lui Annabelle părul de pe ceafă. Ochi Unsuroși le ajunsese din urmă, iar acum o studia fără niciun fel de bun-simț pe Hattie, în timp ce mergea pe lângă ele.

– Cum te cheamă, păpușă?

Inima lui Annabelle începu să bată cu putere. Genul acesta de bărbat trebuia să fie tratat cu foarte mare grijă. Hattie, evident, făcu ceea ce ar fi făcut orice femeie binecrescută – întoarse capul și îl ignoră.

Fața ofițerului deveni ciudat de inexpresivă.

– Hei, mârâi el, cu tine vorbesc.

Annabelle se uită repede la ofițerul mai vârstnic, care mergea mai în față. Poate că nici nu știa ce se întâmpla în spatele său.

– Tu, zise ofițerul, da, cu tine vorbesc.

Hattie tăcu. Lui Annabelle începură i se învălmășească toate gândurile.

– Boarfă fudulă, mormăi bărbatul, iar Hattie își înăbuși un țipăt de uimire.

Ofițerul o prinse de mijloc și o trase lângă el.

Fără să stea pe gânduri, Annabelle se interpuse pur și simplu între ei.

– Domnule, nu faceţi asta!

Propria voce suna în urechile ei ca un urlet îndepărtat.

Ofiţerul se opri, cu uimire în ochi. Apoi îşi plimbă asupra ei privirea lentă şi băloasă ca de melc.

– Măi, măi, măi, ce avem noi aici...

– Domnule...

– Mergi înainte ca o fată cuminte, spuse el. Noi suntem ocupaţi.

Fără să-şi ia ochii de la ea, ridică mâna pe bustul lui Hattie şi o prinse de un sân.

Chipul lui Hattie încremeni din cauza şocului, căpătând o paloare bolnăvicioasă.

Buzele bărbatului se întinseră într-un zâmbet.

Annabelle fu cuprinsă de un val roşu de furie şi lovi cu pumnul drept direct în zâmbetul lui.

Se auzi un trosnet şi un urlet, apoi ambele lui mâini zburară spre nas.

– Fugi, îi spuse Annabelle lui Hattie, împingând-o, fugi, fugi!

Pe deasupra mâinilor care se ţineau de nas, ochii ofiţerului stăteau aţintiţi asupra ei, scăpărând de furie.

Fir-ar al naibii! Probabil îi trăsese un pumn zdravăn.

Acum începea să simtă durerea zvâcnindu-i în pumn.

Un fluier şuieră şi fu prinsă din spate de Ochi Unsuroşi care se repezise la ea. *Nu.* Îl lovi cu piciorul, nimerindu-i cu gheata zdravănă genunchiul. Picioarele lui se îndoiră.

– Fir-ai a dracului!

Apoi fu trasă din toate părţile şi zguduită cu putere. Violenţa pulsa în jurul ei, iar trupul i se răsucea panicat, în zgomot de stofă ruptă. Se împiedică şi se lovi puternic cu genunchii de caldarâm. Apucă să-şi vadă pălăria strivită în praf sub cizmele care tropăiau în jurul ei.

Nu era o glumă. Îl rănise pe unul de-ai lor.

Braţele îi fură răsucite la spate şi fu ridicată în picioare.

Avu impulsul de a se zbate şi de a zgâria în jur cu unghiile, ca o pisică prinsă în capcană.

Dar durerea surdă din genunchi ajunse la suprafaţă prin ceaţa din mintea ei. Indiferent ce ar fi făcut, tot ei aveau să învingă. Aşa că se lăsă moale şi abandonă lupta.

O împinseră într-o trăsură de poliţie şi trântiră uşa după ea.

Se ridică în şezut, îşi îndepărtă părul din ochi şi se uită înnebunită în jur.

Câteva feţe palide îi întoarseră privirea. Femei. Trei femei, aşezate pe banchetele de lângă pereţii trăsurii.

Se chinui să se ridice în picioare şi strânse din ochi de durere când genunchii ei protestară.

– Uite, stai aici, păpuşă!

Una dintre femei, nu cu mult mai în vârstă decât ea, bătu uşurel în bancheta de lemn, la stânga ei.

Annabelle se prăbuşi pe banchetă, încercând să-şi stăpânească tremurul picioarelor. Vocea nazală şi furioasă a ofiţerului pe care îl lovise se auzea în continuare prin peretele trăsurii.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, cu o voce moale, simţindu-se din ce în ce mai ameţită.

Înainte să răspundă cineva, uşa trăsurii se deschise din nou şi urcă un ofiţer.

Slavă Domnului, nu era cel pe care îl lovise...

Trăsura se puse în mişcare, gata să o răstoarne de pe banchetă.

– Domnule, spuse ea cu o voce răguşită, unde ne duceţi?

Tânărul ofiţer îi evită privirea.

– Vă rog, fără discuţii, domnişoară!

Ea se uită la el, dar ofițerul continuă să privească hotărât doar în față.

– Ne duc la închisoare, păpușă, îi spuse femeia de alături.

La închisoare?

– Trebuie să vă cer să rămâneți tăcute, spuse ofițerul, acum mai aspru, și își puse bastonul pe genunchi.

Pe banca de vizavi, o blondă minionă, cu o eșarfă verde boțită, începu să plângă.

În mai puțin de un sfert de oră, trăsura se opri în fața unei clădiri impozante. Literele din fier de deasupra intrării îi spuseră lui Annabelle cu exactitate unde se aflau: Penitenciarul Millbank.

Fură lăsate să aștepte o oră într-o anticameră plină de igrasie. La sunetul unui clopoțel fu condusă într-un birou sordid. Funcționarul de la birou nici nu se uită la ea când se așeză. Ochii lui erau fixați în registrul pe care îl ținea în față, alături de un stilou pregătit.

Cu o voce plată, o întrebă cum se numește și unde locuiește, apoi îi spuse să predea poșeta și împinse registrul spre ea.

Lângă numele ei scria: „Obstrucționarea și atacarea unui funcționar public".

Annabelle mâzgăli o semnătură tremurată.

– Domnule, ce o să se întâmple acum?

Bărbatul nici măcar nu ridică privirea, ci întinse doar mâna după clopoțelul de pe birou.

– Domnule, spuse ea rugător.

El își ridică, în sfârșit, ochii și strânse din pleoape, de parcă ar fi privit pe neașteptate într-o lumină puternică. Apoi lăsă din nou mâna pe birou.

– Ei bine, domnișoară, zise el, o să afli mâine mai multe.

Panica i se ridică în gât precum amăreala fierii.

– Trebuie să stau aici peste noapte?

– E o procedură normală, domnișoară. Doar dacă nu cumva te scoate cineva pe cauțiune...

– Pe cauțiune, șopti ea.

Nu avea bani pentru cauțiune. Nici măcar nu știa cineva unde era.

Funcționarul luă clopoțelul, iar ea se aplecă spre el implorator.

– Domnule, ați putea transmite un mesaj pentru mine?

El ezită, apoi clătină din cap cu regret.

– Mă tem că azi nu, domnișoară.

– Vă rog, un singur mesaj. Pentru lady Catriona Campbell.

– Pentru o lady?

Compasiunea se șterse din ochii lui, fiind înlocuită acum de suspiciune.

Desigur. Nu arăta ca și cum vreo doamnă ar fi dorit compania ei. Își pierduse pălăria; nasturii de la haină erau rupți; corsetul rochiei avea și el nasturi lipsă și numai Dumnezeu știa cum îi stătea părul. Dacă ar mai fi aruncat în discuție și numele contelui Wester Ross, probabil ar fi trimis-o direct la Bedlam.

Se prăbuși din nou pe scaun.

– Lăsați.

În celulă, se întâlni din nou cu femeile din trăsură. Aveau o singură fereastră, situată sus, în zid, un scaun de lemn fără spătar și un pat îngust în partea stângă. Duhoarea

fetidă de mizerie şi disperare se ridica printre scândurile vechi de pe jos.

Femeia cu accent nordic, care îi oferise locul de lângă ea în trăsură, se trântise pe patul murdar. Fata blondă se aşezase timid lângă ea, strângându-şi în braţe trupul subţire.

– De ce suntem aici? scânci ea.

– Eu?

Femeia din nord îşi întinse picioarele.

– Am obstrucţionat un ofiţer care încerca să mă ciupească de piept.

Fata care încă stătea în picioare lângă Annabelle râse.

– Ai riscat să ajungi la Millbank pentru nitică mozoleală? întrebă ea.

Puternicul ei accent tipic pentru East End o făcu pe Annabelle să o privească pentru prima oară cu adevărat.

Fata îi întoarse o privire dură.

– Ce te uiţi aşa? mârâi ea.

– Tu nu eşti sufragetă, spuse Annabelle.

Chipul fetei căpătă o expresie batjocoritoare.

– Nuu. Io buzunăream pe acolo, zic ei, râse ea zeflemitor. N-au cum să mă bage, mulţam lui Dumnezeu, altfel...

Îşi trecu degetul peste gâtul slab.

Annabelle se rezemă de perete şi se lăsă încet pe podea.

Era la închisoare. Împărţea o celulă cu câteva infractoare adevărate.

Dar îl umpluse de sânge pe ofiţerul acela, iar asta o făcea şi pe ea o infractoare.

Camera începu să se învârtească brusc.

Avea să fie judecată şi întemniţată. Avea să-şi piardă locul de la Oxford... viaţa ei tocmai fusese aruncată într-o prăpastie. Stomacul i se strânse, ca şi cum ar fi fost în cădere liberă.

Își lipi fruntea de genunchi. Răceala zidului gol începea să-i cuprindă trupul, în timp ce o dureau toate: pieptul, încheieturile mâinilor, scalpul, genunchii, toate locurile de unde fusese strânsă ori trasă.

Rânjetul bărbatului aceluia îi apăru în fața ochilor și se cutremură de dezgust. Păruse atât de *încântat* că putea să-i facă rău lui Hattie și s-o umilească, în timp ce ele nu aveau ce face...

Își îndoi degetele care o dureau. Făcuse ceva. Nici măcar mătușa May n-ar fi mers atât de departe încât să spună că impulsivitatea ei avea s-o facă să ajungă la închisoare.

Timpul se scurgea încet, îngroșând umbrele din celulă și transformându-le într-un întuneric tulbure. La fiecare sfert de oră, bătaia Big Ben-ului pătrundea pe fereastră.

Puțin după ora șapte, ușa celulei se deschise și apăru un temnicer.

– Anne Hartly.

Sufrageta din nord se ridică de pe pat.

– Domnule?

– A venit fratele dumitale.

– Era și timpul, bombăni Anne Hartly. Mult noroc, le spuse ea peste umăr, gata să se împiedice în poalele rochiei strâmte în timp ce se grăbea să iasă.

Hoața de buzunare nici măcar nu ridicase capul. Sufrageta blondă rămăsese cu privirea ațintită spre ușă, cu ochii lucind în întuneric.

– Eu n-am pe nimeni, spuse ea. N-am pe nimeni care să vină după mine.

O mică notă de isterie se simțea în vocea ei.

– Nu am pe nimeni, repetă ea și începu să se legene, făcând patul să scârțâie întruna.

– Ho! Taci din gură! spuse fata cu accent tipic pentru East End.

Fata începu să scâncească, dar scârțâitul continuă.

Annabelle se ridică greoi în picioare. Se așeză pe locul rămas liber, de lângă fata care se legăna, și o luă pe după umeri fără un cuvânt. Fata se lipi de ea și începu să plângă ca un copil.

Se apropia ora zece când pașii grei ai temnicerului se auziră din nou.

– Domnișoara Annabelle Archer. Vă rog să mă urmați!

Genunchii îi trosniră când se ridică. Fata, Maggie, o apucă de mână și o strânse ușor, deja resemnată.

Îl urmă pe temnicer cu picioarele țepene, strângând pleoapele din cauza luminii puternice de pe coridor.

Trebuia să fie profesorul Campbell, contele de Wester Ross. Sau era un interogatoriu.

Doamne, să fie contele!

Urcară o scară lungă, care îi provocă dureri de genunchi până când ajunseră sus.

Temnicerul se opri în fața unei uși masive, negre. Biroul directorului, după cum scria pe plăcuța de alamă de sub ferestruică. Înăuntru era un bărbat care stătea în picioare, cu spatele la ușă.

Ca prin ceață, văzu sclipirea părului blond-auriu.

Capitolul 23

Biroul directorului închisorii era o încăpere apăsătoare, cu plafonul scund şi lambriuri întunecate, în care mirosul prăfos al covoarelor vechi umplea aerul.

Montgomery era acolo.

I se înmuie tot trupul: ar fi vrut să se arunce în braţele lui, să închidă ochii şi să se lase purtată de el. Oriunde.

Tardiv, îşi aminti să facă o plecăciune.

– Alteţă.

Faţa lui era ciudat de inexpresivă. Ochii săi deschişi la culoare trecură peste rochia ei plină de noroi, peste nasturii lipsă... Simţi că roşeşte. Ruşinată, îşi trecu mâna prin păr.

El ajunse la ea din doi paşi mari, aducând cu el miros de ploaie şi de lână udă. Privirea lui îi cercetă cu atenţie faţa.

– Eşti rănită?

Întrebarea calmă reuşi ceea ce închisoarea nu izbutise să facă şi lacrimile începură să-i ardă faţa. Le izgoni clipind din ochi.

– Nu.

Atenţia lui Montgomery se îndreptă apoi către temniceru din spatele ei, iar ochii îi deveniră reci precum o mare îngheţată.

– Arată-mi unde a fost ţinută.

O tăcere uimită umplu încăperea.

– Acum.

– Desigur, Alteța Voastră, se bâlbâi temnicerul. Urmați-mă, vă rog, Alteță!

Urmări plecarea lui Montgomery, forțându-se să rămână calmă... Tresări când cineva îi atinse cotul.

– Ramsey.

Valetul se uita în jos la ea cu ochii lui căprui și calzi.

– Domnișoară Archer, e o plăcere să vă revăd, aruncă el în jur o privire dezaprobatoare. Deși în circumstanțe atât de neobișnuite. O conduse spre un scaun de lângă perete, apoi adăugă: Dați-mi voie!

Ea se prăbuși pe scaunul tare de lemn. Pe sub rochie, genunchii îi tremurau.

– De unde a știut că sunt aici? îl întrebă ea.

Ramsey dădu din cap.

– Mai întâi, dați-mi voie să-mi cer iertare pentru întârziere. Ședința de la Westminster s-a prelungit, evident. Când Alteța Sa se pregătea să plece, trei doamne tinere care îl așteptau i-au spus că ați fost reținută de Poliția Metropolitană. Pe urmă a durat ceva până am localizat... hmm... instituția corectă.

Își simțea capul învârtindu-i-se: răspunsul lui Ramsey mai degrabă îi ridica întrebări, decât o lămurea. De ce se duseseră prietenele ei tocmai la Montgomery? Și, mai important decât atât, de ce venise el?

Fu evident că Ramsey interpretă greșit tăcerea ei tulburată.

– S-a terminat acum, domnișoară, spuse el liniștitor. Directorul acestui... loc... trebuie să vină din moment în moment și pe urmă putem trage linie după toate aceste neplăceri.

Într-adevăr, directorul veni înainte ca Montgomery să se întoarcă; arăta ca un om care își trăsese în grabă hainele pe el, după ce se instalase confortabil în casă. Era însoțit de funcționarul care o pusese să semneze în registru și care,

judecând după pălăria lui udă de ploaie, fusese trimis să-l aducă.

Câteva minute mai târziu, când Montgomery intră cu paşi mari în birou, ea observă că ochii lui erau nefiresc de luminoşi şi un muşchi îi zvâcnea abia vizibil în obrazul stâng.

Directorul închisorii trecu repede la biroul său.

– Celulele de aici nu îndeplinesc absolut deloc standardele impuse de Departamentul Afacerilor Interne, spuse Montgomery fără niciun preambul. Mult prea murdare, prea reci şi inacceptabil de aglomerate.

Directorul îşi slăbi eşarfa.

– Din păcate, am dus lipsă de...

– Şi în ce temei a fost reţinută? întrebă Montgomery. Demonstraţia lor avea autorizaţie.

Avea?

Directorul închisorii răsfoi febril registrul.

– Într-adevăr, aveau autorizaţie, zise el. Se pare că împricinatele, adică doamnele, au fost reţinute pentru obstrucţionare şi ultraj.

Ridică privirea cu un aer nesigur şi adăugă:

– Domnişoara Archer, aici de faţă, i-a spart nasul unui ofiţer.

Urmă o pauză scurtă, uluită.

– O neînţelegere, desigur, zise Montgomery persuasiv.

Directorul închisorii încuviinţă din cap.

– Desigur, Alteţă.

– În consecinţă, dosarul ei va fi şters, iar procurorul districtual va fi informat că s-a renunţat la acuzaţie.

– Desigur, Alteţă.

Sebastian îi făcu semn lui Ramsey, fără să-şi ia ochii de la director.

– Cât este cauţiunea?

Directorul păru surprins – era limpede că se aştepta ca ducele să ia, pur şi simplu, prizoniera şi să plece.

– Cauţiunea este cincizeci de lire, Alteţă.

Annabelle îşi înăbuşi un strigăt de uimire. Era o sumă colosală. Simţi că i se face rău când îl văzu pe Ramsey scoţând carnetul de cecuri din buzunarul interior al hainei.

Montgomery semnă cecul pe biroul directorului şi, fără o vorbă, se întoarse să plece.

Ramsey îi oferi braţul lui Annabelle, dar picioarele ei erau înţepenite.

– Domnişoară? o îmboldi Ramsey.

Montgomery se întoarse cu ochii plini de nerăbdare. Căpătă un aer derutat când ea se apropie de el şi se ridică pe vârfuri ca să-i şoptească ceva la ureche. Nu intenţiona să fie atât de aproape de el, probabil mirosea urât din închisoare, dar...

– Mai e o sufragetă în celulă, spuse ea încet. Maggie. Nu are pe nimeni care s-o scoată şi este îngrozită.

Montgomery se îndepărtă de ea şi îi aruncă o privire lungă şi indescifrabilă.

Apoi întinse mâna spre Ramsey, care scoase cu promptitudine carnetul de cecuri.

Se lăsă o linişte deplină în birou când Montgomery semnă cel de-al doilea cec de cincizeci de lire, poruncind ca Maggie să fie eliberată a doua zi de dimineaţă.

Obrajii lui Annabelle ardeau. Îşi adusese aminte de femeia cu accent tipic pentru East End şi impulsul de a o ajuta şi pe ea se lupta acum cu judecata sănătoasă. Montgomery puse capăt acestei dileme luând-o hotărât de braţ şi conducând-o afară din birou.

O trăsură nemarcată îi aştepta la ieşirea din spate, într-o ploaie torenţială.

Ramsey îi aruncă o monedă birjarului ud până la piele.

– Piaţa Belgrave 37.

Cât timp trăsura îi purtă legănându-se prin noapte, rămaseră tăcuți. În lumina felinarelor pe lângă care treceau, chipul lui Montgomery arăta ciudat, făcându-l să pară un străin, iar Annabelle se simțea pierdută.

Tocmai îl costase o sută de lire și nici măcar nu era metresa lui. O căutase prin închisorile din Londra după ce îi spusese să nu se mai apropie de ea. Și era un bărbat demn, care acționase împotriva firii lui când o eliberase, punându-și la bătaie poziția și reputația. Un simplu „mulțumesc" i se părea teribil de nepotrivit pentru tot ce făcuse.

– Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

– Scuzele mele, spuse el. Am crezut că știi. La locuința mea din Belgravia.

Nu se uita deloc la ea. În afara momentelor în care îi cercetase fața, căutând urme de rele tratamente, nu o privise mai deloc în seara aceea. Revelația aceasta parcă îi așeză un bolovan pe piept.

– Doar dacă nu preferi să stai la Claridge's, zise el, când văzu că ea nu răspunde.

– Hotelul?

Până și ea auzise de acel hotel celebru.

El încuviință din cap.

– Ai putea folosi camerele mele de acolo. Transportul spre gară se poate aranja cu ușurință mâine.

Părea atât de politicos... Impersonal de politicos. Nu doar pentru că Ramsey era prezent. Putea să simtă distanța dintre ei, slăbiciunea conexiunii lor, ca și cum el retezase abil frânghia invizibilă care îi legase încă de la început. Se vedea că încă voia să o protejeze, dar era limpede că nu mai dorea să simtă ce simțise până atunci. De fapt, își spuse ea, nu făcea decât ce îi ceruse ea să facă: se ținea departe de ea. Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar bolovanul din piept începea să-i strivească plămânii.

– E foarte bine în Piața Belgrave, Alteță.

Casa lui Montgomery, albă, cu faţada de stuc, avea patru niveluri şi, peste drum de ea, se zărea un parc acum întunecat. Patru coloane albe străjuiau intrarea principală. Trecerea de la închisoare la cel mai bogat cartier din Londra în decurs de numai o oră se dovedi aproape copleşitoare; Annabelle urcă scările cu dificultate, la braţul lui Ramsey. Zări vag un candelabru şi o scară largă din lemn de stejar în timp ce valeţii le luau mănuşile, hainele şi pălăriile.

Montgomery i se adresă unei servitoare a cărei severitate a rochiei şi a purtării sugera că era menajera casei. În cele din urmă, se întoarse spre Annabelle, cu acelaşi aer distant.

– Millie te va conduce în camera dumitale, spuse el, arătând cu capul spre o tânără cameristă care stătea pe lângă menajeră. Nu ezita să faci o baie sau să ceri o tavă cu mâncare.

O baie. Mâncare. Rai.

La toate ar fi renunţat cu plăcere pentru un dram de căldură în glasul lui.

O umbră de ţepi aurii se zărea pe obrajii lui. Probabil că se trezise şi se bărbierise devreme, iar acum era aproape miezul nopţii. Avusese încă o zi lungă, iar asta se vedea inclusiv în cutele aspre din jurul gurii lui frumoase. Până la urmă, era şi el un muritor.

Încercă să respire în ciuda greutăţii din piept. Niciodată nu-şi dorise ceva mai mult, decât să-şi îngroape faţa în umărul lui, pentru că, muritor sau nu, părea un om pe care lumea întreagă dorea să se sprijine o vreme. El, în schimb, poate ar fi avut nevoie doar de puţină tandreţe.

Privirea ei insistentă nu îi scăpă. Undeva, în adâncul ochilor lui, scăpără o lumină şi aerul rece se risipi. O clipă păru gata să o atingă, dar mâna lui dreaptă se strânse în pumn şi se desfăcu încet, pe lângă corp.

– Noapte bună, domnişoară Archer, zise el.

– Aţi vrea să vă pregătesc o baie, domnişoară, până pun la punct camera? o întrebă Millie.

Lui Annabelle, camera i se părea perfect pusă la punct. Eleganţa rece a lambriurilor de culoarea gheţii şi plafonul înalt de stuc erau temperate de căldura focului care ardea cu flăcări mari în şemineu.

– O baie ar fi minunată, răspunse ea.

Ar fi dat orice să cureţe degradarea de la Millbank.

Camera de baie era sofisticată: plăci albe de faianţă de sus până jos, robinete strălucitoare şi o cadă mare şi ovală de cupru. Rafturile erau pline de borcane cu bucăţele de săpun fin şi sticluţe de cristal roz cu esenţă de lavandă şi ulei de trandafir.

Millie deschise robinetul. Aburii începură să se ridice când jetul puternic de apă fierbinte ţâşni în cadă. Se retrase când Annabelle începu să se dezbrace şi reveni în baie cu un braţ de prosoape albe şi curate, o cămaşă de noapte şi un halat de mătase albă. Puse lucrurile pe un scaun de lângă cadă şi dispăru într-un foşnet de pânză apretată.

Tot corpul ei suspină când se cufundă în apa fierbinte, cu miros de lavandă. Îşi rezemă capul de marginea căzii. Ce bine era să se simtă imponderabilă... Era atât de încântată, că abia se mai întinse după săpun. Spuma era fină ca mătasea şi bogată precum frişca. Alunecarea uşoară a buretelui pe mâini şi pe picioare îi dădu o senzaţie de fierbinţeală pe piele. Era aceeaşi senzaţie febrilă pe care o trăise când alergase la Claremont în miez de noapte, căutându-l pe Montgomery, ca şi cum el ar fi fost antidotul unei boli fatale. Dar atunci ştiuse că voia un ultim sărut, un ultim rămas-bun. Acum ştia cât de caraghios fusese planul ei. Fiecare sărut al lor nu făcea decât să-i stârnească şi mai mult apetitul. Era foarte posibil ca, oricâte săruturi ar fi împărtăşit şi oricât de mult timp ar fi

trecut, să nu i se pară niciodată momentul potrivit pentru a-şi lua rămas-bun de la el.

Îşi trecu buretele peste antebraţe, încă rozalii şi dureroase de la lovitura din ziua aceea. Strânse din ochi. Fusese atât de aproape de a-şi compromite viitorul, atât de aproape... Şi apoi apăruse Montgomery şi o eliberase cu uşurinţa cu care ar fi eliberat cineva o pasăre din colivie. Şi, ca orice om raţional care tocmai eliberase un animal sălbatic, el avea să lase animalul să-şi vadă de treaba lui.

Era dureros.

Orie drum ar fi apucat, tot în suferinţă avea să se termine totul.

În momentul acela, gândul că n-avea să mai simtă niciodată buzele lui moi pe gura ei o durea cel mai mult.

Aşeză cu grijă buretele pe marginea căzii.

El îi dăduse înapoi ziua de mâine.

Ea ar fi putut să îi ofere noaptea aceea.

Aburii încă se ridicau din cadă şi, când ieşi din apă, se clătină puţin, ameţită. Se şterse cu prosopul şi îşi masă pielea încă umedă cu puţin ulei de trandafir; apoi îşi desfăcu părul şi îşi trecu degetele printre bucle, până când căpătară luciu. Îmbrăcă halatul alb de mătase.

Revenită în cameră, sună clopoţelul.

Inima ei bătea cu putere când Millie apăru în uşă.

– Du-mă la Alteţa Sa! zise ea.

Ochii cameristei îi cercetară pe furiş ţinuta sumară.

– Alteţa Sa trebuie să fie în camera sa la ora asta, domnişoară.

Servitorii aveau să vorbească. Nu conta însă.

Se îndreptă spre uşă cu picioarele goale.

– Ştiu.

Capitolul 24

Sebastian stătea într-un fotoliu, cu părul încă ciufulit după baie, simţindu-se tot mai ispitit de gândul de a pleca la club pentru o partidă de scrimă în miez de noapte. Baia nu avusese efect. Cartea din mâna lui nu reuşea să-l distragă. Dorinţa furioasă şi nesatisfăcută încă mai pulsa în venele lui, ca o agresiune fizică. O singură privire spre ea şi, în ciuda faptului că era ciufulită şi murdară, o dori nebuneşte. Voise s-o protejeze, s-o posede, să *fie* cu ea. Şi, în afară de a o lua cu forţa, nu putea face absolut nimic.

Lemnele din foc trosneau atât de plăcut, atât de domestic, încât aproape se simţea înciudat.

Cine se gândea că asta avea să devină cea mai mare provocare pentru el: să nu facă nimic.

Onoarea nu îi dădea mari satisfacţii în noaptea aceea.

O bătaie uşoară în uşă îl făcu să se smulgă din visare. Nimeni nu venea în camera lui la ora aceea din noapte. Dădu să se ridice, pentru a vedea cine e, când mânerul se roti încet.

Timp de o clipă, mintea i se goli de gânduri.

Părul ei, strălucitor şi frumos, curgea în valuri de mahon până la mijloc. Şi era aproape dezbrăcată.

Îl cuprinse fierbinţeala din cap până-n picioare.

Halatul alb şi străveziu se lipise de rotunjimile trupului ei când se apropie de el. Pe sub poalele lui se zăriră picioarele goale, palide şi dureros de vulnerabile...

Se simți brusc cuprins de excitare. Cu oarecare dificultate își întoarse privirea spre fața ei.

– Annabelle... S-a întâmplat ceva? o întrebă el răgușit.

Ea păși între genunchii lui și parfumul ei îl învălui.

Și, simțindu-i din nou mirosul, avu o senzație de slăbiciune fizică.

– Mă tem că da, spuse ea.

Toți mușchii din trupul lui se încordară când ea îi luă cartea din mână și se lăsă pe coapsa lui.

– Ce este? întrebă el, gâtuit.

Trupul moale și feminin de pe piciorul lui i se părea aproape dureros de greu.

– Mi-a fost dor de tine, murmură ea.

Ochii ei se îndreptară spre gâtul lui, spre umeri și spre piept, apoi degetele ei începură să alunece pe pielea care se vedea prin deschizătura halatului strâns lejer.

Mâinile lui o prinseră de brațe într-o strânsoare inconștient de dură, strivind între degete mătasea caldă.

– Dacă ai venit aici din recunoștință...

Ea făcu ochii mari.

– Nu, zise apoi. Nu.

Privirea ei alunecă de pe pieptul lui spre umflătura care se ghicea prin halat, iar el își stăpâni un geamăt. La fel de bine ar fi putut să-l și atingă.

Ea ridică privirea, cu o ușoară roșeață în obraji.

– Te vreau, Montgomery.

Te vreau, Montgomery.

El slăbi puțin strânsoarea, iar ea se răsuci și îl sărută pe gură.

– Ce dor mi-a fost de tine! șopti ea cu buzele lipite de gura lui.

Se lăsă să alunece de pe coapsa lui și îngenunche între picioarele sale. El începu să respire precipitat când degetele

ei subțiri îi desfăcură nodul de la cordon. O prinse de bărbie și o sili să se uite în ochii lui.

– Nu pot să-ți ofer mai mult decât am.

Ea făcu ochii mici.

– Știu.

Îi desfăcu apoi halatul.

Câteva clipe lungi, nu se auziră decât sunetele respirației lor precipitate și trosnetul focului.

Când ea îl privi din nou, ochii îi străluceau de emoție.

Se aplecă și își lipi buzele de pieptul lui, făcându-l să scoată geamăt gutural, apoi își plimbă gura din ce în ce mai jos, pe mușchii tari ai abdomenului... Mâna lui dreaptă se prinse de ceafa ei aproape involuntar.

Ea stărui acolo, cu respirația caldă adiind peste penisul lui dureros.

– Annabelle...

Ea îl cuprinse cu gura.

Trupul lui se arcui când plăcerea îl atinse ca un bici.

– Dumnezeule...

Umezeală, căldură catifelată și tandrețe. Dumnezeire. Gemu, încleștându-și degetele în părul ei. Nu i-ar fi cerut niciodată asta, dar Dumnezeu știa că și-o imaginase. Fanteziile întunecate păleau în fața senzațiilor ce îl copleșeau acum, ce i se scurgeau prin vene ca un foc la fiecare atingere a limbii ei.

Începu să-și plimbe buzele pe toată lungimea lui, iar pielea i se acoperi de sudoare; simțea deja presiunea ce se acumula la baza șirei spinării. Cu un efort herculean, se retrase, se ridică în picioare și o luă în brațe.

Privirea lui Montgomery se îndreptă spre patul mare care domina camera, în timp ce ea se agăță de el, tulburată și

emoţionată să fie purtată astfel în braţe. O aşează la marginea saltelei cu cea mai mare grijă, cu ochii arzând în nuanţa de albastru pe care o are miezul unei flăcări.

Ea se cutremură, simţind intensitatea trăirilor lui în timp ce se concentra asupra ei. Timpul şi gândurile conştiente dispăruseră într-o ploaie de scântei, lăsându-i acolo doar pe el, pe ea şi nevoia lor de a se apropia.

El îi prinse obrajii în palme şi îi mângâie colţurile gurii cu degetele mari.

– Cât de mult te doresc! spuse el, apoi se aplecă şi o sărută.

O sărută profund de la prima atingere, buzele lui cerând, dirijând, oferind. Săruta ca un bărbat care ştia că nu ar trebui să se oprească. Şi chiar nu trebuia să se oprească. Imaginea trupului său puternic care îi acoperea trupul ei o copleşi ca un val de căldură care o lăsă moale şi fără suflare.

Când se desprinse din sărut, gâfâia şi era întinsă pe spate, cu picioarele încă atârnate pe marginea patului. Halatul i se desfăcuse. Montgomery era aplecat deasupra ei, iar ochii lui savurau toate părţile delicate ale corpului ei, zăbovind îndelung asupra lor.

Ar fi trebuit să se împotrivească şi să se acopere. Dar, vai, mai avea atât de puţin discernământ moral în ea, încât ar fi fost zadarnic, aşa că ridică bărbia şi îi arătă gâtul.

Zâmbetul se şterse de pe faţa lui. Se dădu înapoi şi halatul îi alunecă la podea cu un foşnet moale.

Ea înghiţi în sec. Ar fi putut s-o seducă doar cu trupul lui, cu toată siguranţa aceea vitală de sine şi cu graţia muşchilor bine conturaţi. Pielea lui era albă, iar părul subţire de pe piept avea culoarea nisipului, ca şi cel care cobora într-o cărare îngustă pe abdomenul lui plat, până la cea mai masculină parte din el. Şi acolo era frumos, cu erecţia puternică, debordând de dorinţă...

El inspiră adânc şi atenţia ei se îndreptă repede spre chipul lui. El îi privea genunchii cu ochii mici.

– A, spuse ea, nu e mare lucru.

Mâinile lui deja o atingeau, îndoindu-i uşor piciorul ca să poată cerceta vânătăile mari ca nişte prune.

– Cine ţi-a făcut asta?

– Nimeni... am căzut când m-au luat, adăugă ea, când el ridică privirea şi ea îi văzu căutătura sălbatică.

Se cutremură, simţindu-se în mod ciudat mai excitată ca înainte.

Întinse mâna spre el.

– Te rog, şopti ea, vino la mine.

Privirea lui se îndreptă spre trupul ei gol, întins pe pat, şi, aşa cum sperase ea, reuşi să-i distragă atenţia suficient cât să dispară din ochii lui pofta de sânge.

Se lăsă în genunchi. Când o sărută uşor pe fluierul piciorului drept, sub vânătaie, se simţi altfel. Săruturile lui fuseseră încărcate de dorinţă, de nevoia de a poseda. Sărutul acesta era blând ca atingerea unui fulg. Adorator. Ca şi cum ea era un lucru preţios, făcut din sticlă. Un alt sărut pe coapsă şi degetele lui îi atinseră pielea sensibilă din spatele genunchilor. Senzaţia o inundă, caldă şi dulce ca un sirop. O atingere uşoară cu limba pe interiorul coapsei, câteva supturi delicate, o muşcătură uşoară şi ea începu să se mişte agitat pe cearşafuri. O mână caldă care îi cuprinse celălalt picior, la îmbinarea coapselor, şi acolo degetele lui se răsfirară şi o strânseră... până când o atinse cu degetul mare. Tresări. El făcu din nou aceeaşi mişcare pricepută şi buzele ei se desfăcură într-un geamăt mut. Fierbinţeala îi cuprindea toate locurile pe care el le atingea cu degetele lui abile, cu limba lui mătăsoasă. O sărută între picioare, limba lui era caldă şi fluidă, iar ea se pierdu, se pierdu în faţa lui. O linse şi o mângâie mai adânc, până când mâinile ei se încleştară în aşternuturi şi îşi arcui trupul cu un strigăt.

Era încă moale şi plină de vibraţii când el se ridică peste ea şi îşi sprijini coatele de o parte şi de alta a capului ei. Presiunea fierbinte şi dură la deschizătura ei o făcu să tresară prin ameţeala aceea.

Îi puse palma pe piept.

– Te rog.

El scoase un sunet gâtuit şi trăsăturile lui frumoase se încordară de efortul făcut pentru a se opri.

Ea spuse repede:

– Te rog, nu mă lăsa cu un copil.

O emoţie indescifrabilă se citi pe chipul lui. Apoi dădu din cap.

Gemu când el o pătrunse. Trecuse mult timp, şi el era mare, şi mai era şi neliniştea feminină instinctivă din momentul pătrunderii.

El o simţi încordată sub el şi mişcarea i se domoli, devenind nesfârşit de tandră şi de lentă.

– Nu, iubirea mea, şopti el, lasă-mă să vin la tine... da...

Trupul îi contrazicea vocea calmă. Sub palmele ei, muşchii spatelui lui tremurau.

Poate asta, sau şoaptele lui răguşite la urechea ei, sau poate atingerea puţin aspră a obrazului lui, şi ceva din interiorul ei cedă şi ea văzu strălucirea din ochii lui când se cufundă în ea.

O pătrunse complet, şi în trup, şi în minte, şi se împinse mai adânc, până când ea nu mai avu ce loc să-i ofere. Privirea ei era aţintită pe faţa lui încordată de o tensiune primitivă, până când mişcările lui înlăturară toate barierele şi nu mai lăsară între ei nici început, nici sfârşit. Îl simţi cum se cutremură şi se desprinse de ea exact când ea căzu din nou în extaz.

Capul lui căzu între umărul şi gâtul ei şi trupul i se prăbuşi peste ea.

Mâna ei îi strânse ceafa umedă.

El se rostogoli într-o parte şi rămase nemişcat, ca mort.

Îl privi ducându-se în colţul camerei unde erau ligheanul cu apă şi urciorul şi spălându-se şi apoi întorcându-se în pat cu un ştergar ud. Ar fi trebuit să se simtă jenată că îl privea mergând prin cameră dezbrăcat. Mai ales atunci când el o şterse cu grijă. Dar probabil că îşi pierduse şi ultimele inhibiţii pe undeva între uşa dormitorului şi fotoliul lui.

Îşi puse mâna pe abdomen, acolo unde se eliberase el mai devreme.

Îşi ţinuse cuvântul. O protejase. Nici caii sălbatici n-ar fi putut s-o abată de la drumul spre extaz, unde o adusese cu gura lui iscusită, aşa că îşi dădea bine seama cât de mult îl costase să se stăpânească. Un bărbat minunat, demn de încredere.

Salteaua se lăsă când el se întinse lângă ea din nou.

Sprijinit într-un cot, cu bărbia în palmă, o studie atent, cu ochii pe jumătate închişi. Arăta altfel. Mai tânăr. Nu-şi putea stăpâni mâna, urmărea mereu cu vârful degetelor conturul buzei lui de jos. Şi gura lui arăta altfel, moale şi plină. Asta însemna intimitate, să ştie că el putea arăta aşa. Foarte puţini oameni îl puteau vedea aşa, Montgomery, bărbatul, nu ducele.

El îi luă mâna cercetătoare şi începu să se joace cu degetele ei. Ea îşi aminti prea târziu să şi-o retragă. El nu îi dădu voie.

– Mereu încerci să-ţi ascunzi mâinile, spuse el. De ce?

Ea oftă.

– Nu sunt frumoase.

El îi deschise palma cu blândeţe.

– Ce te face să spui asta?

– Petele de cerneală, murmură ea.

El i le sărută.

– Nu e un defect.

– Şi am bătături, adăugă ea, îmboldită deodată în mod ciudat să-i dezvăluie toate imperfecţiunile.

– Şi eu am, spuse el.

Ea îşi îndreptă privirea spre mâna lui, uimită.

El îşi desfăcu larg palma dreaptă şi îi arătă o mică umflătură aproape de vârful degetului mijlociu.

– De la stilou.

Îi puse degetul între mijlociu şi inelar.

– De la hăţuri.

Uitându-se la degetele lor, care se atingeau şi se întrepătrundeau, simţi din nou un fel de presiune, jos, în abdomen. Da, era lacomă, mai ales în privinţa lui.

– Şi asta?

Atinse un punct dur din palma lui.

– Asta e de la baros.

– Baros?

– Da. Un ciocan mare, cu care se bat în pământ stâlpii de lemn.

– Şi faci asta des, Alteţă, baţi stâlpi de lemn în pământ?

Colţurile gurii lui zvâcniră.

– Destul de des. Munca fizică mă face să-mi iau mintea de la alte lucruri.

– Aşa se explică muşchii, spuse ea, trecându-şi degetele peste curbura bicepşilor.

Se întări involuntar sub atingerea ei uşoară. Ea zâmbi, şi pentru că acum putea să-l atingă aşa.

– Chiar i-ai spart nasul unui bărbat? o întrebă el.

Îi întorsese mâna şi se uita la încheieturile înroşite.

Zâmbetul ei dispăru.

– Da.

Putea să simtă cum moleşeala părăsea trupul lui.

– De ce? întrebă el.

– Poate pentru că băieţii cu care alergam prin sat când eram mică nu m-au învăţat să pălmuiesc ca o doamnă.

El se aplecă spre ea, fără urmă de amuzament în ochi.

– Ce a făcut?

Ea își feri privirea.

– I-a... i-a făcut ceva unei prietene.

Chipul lui Montgomery se înăspri.

– Înțeleg.

– Nu aș avea nimic de obiectat dacă ai desființa toată Poliția Metropolitană din Londra, spuse ea încet, dar n-ai putea să aștepți până mâine?

Abia când își mișcă seducător piciorul pe pulpa lui îi dispăru încruntarea.

– Obraznico, mormăi el.

Îi duse mâna la buze și îi sărută palma, apoi i-o lăsă să cadă încet.

– E o mână foarte capabilă, spuse el. Să n-o mai ascunzi niciodată.

Ea strânse mâna pumn, să-i rețină sărutul. Cum putuse să creadă vreodată că era rece și sever – putea să fie așa, dar, în același timp, nu se putea simți mai fermecată și mai iubită nici dacă ar fi încercat.

Și totuși. Erau câteva lucruri crude pe care le făcuse, și erau fapte, nu opinii.

– Montgomery. Pot să te întreb ceva?

– Sebastian.

– Poftim?

– Spune-mi Sebastian.

Ea ezită.

– De ce?

– Așa mă cheamă.

Știa. Sebastian Alexander Charles Avery, mai precis, urmat de un șir lung de titluri nobiliare, mai mici sau mai mari. Memorase asta de când îl căutase prima oară în *Analele Aristocrației*. Și era absolut sigură că numai prietenii lui

vechi şi eventual soţia lui îi puteau spune pe nume unui om cu poziţia sa.

– Mă tem că nu te cunosc destul de bine pentru asta.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ironic.

– Tocmai am fost în tine. Şi am de gând să o fac iar în circa cincisprezece minute.

Ea simţi că se îmbujorează.

– Asta e altceva.

– Deloc, zise el. Fă-mi pe plac. Şi pe urmă întreabă-mă.

Ea oftă.

– Sebastian.

El îşi coborî genele şi scoase un sunet care semăna suspect de mult cu torsul unei pisici.

– Sebastian, spuse ea răguşită, doar ca să vadă ce face.

El deschise ochii.

– Te distrezi pe seama mea?

Ea chicoti, ea, care nu chicotea niciodată. El îi răspunse tot cu zâmbet, care îi încreţi pielea din jurul ochilor şi îi dezveli dinţii albi şi frumoşi. Ah, dar imaginea unui Sebastian zâmbitor era devastatoare.

Aproape că regretă că trebuia să-l mai întrebe.

– Sebastian. De ce ai divorţat de soţia ta?

Capitolul 25

Era un ceas în dormitorul lui. Acum putea să-l audă ticăind tare şi limpede pentru încă un minut de tăcere stânjenitoare, în care Sebastian rămase ca o stană de piatră. Evident, faptul că împărţea cu el patul nu îi dădea dreptul să-i pună întrebări indiscrete.

– Nu prea am avut de ales în chestiunea asta, spuse el în cele din urmă.

Se holba în baldachinul patului, cu un aer mai degrabă meditativ, decât iritat.

– La şase luni după ce ne-am căsătorit, a fugit cu un alt bărbat. Cu fiul cel mic al unui baronet vecin cu tatăl ei. S-a dovedit că era îndrăgostită de el încă din copilărie. I-am găsit într-un han, erau în drum spre Franţa.

Oh.

– E îngrozitor, spuse ea în cele din urmă.

El ridică din umeri.

– E aşa cum e.

Dar imaginile i se înfăţişau cu o claritate tulburătoare. Sebastian urcând nişte scări scârţâitoare, un hangiu speriat în urma lui... el dând năvală într-o cameră slab luminată, în ţipetele amanţilor îngroziţi...

– De ce nu ai...

Se simţea ciudat de gâtuită.

Două mâini puternice îi înconjurară mijlocul şi el o trase deasupra lui. Gândurile i se risipiră când simţi trupul

lui ferm și cald sub ea. Dar expresia lui era gânditoare și sarcastică; era limpede că nu se gândea să facă dragoste.

– De ce nu i-am împușcat când i-am găsit? sugeră el.

Ea dădu ușor din cap.

– Pentru că n-ar fi meritat, nici în viața asta, nici în cealaltă.

Ah, Sebastian. Ce ar fi trebuit să se întâmple ca să-și piardă capul?

Chipul ei se îndulci. Ei bine, acum știa că exista *ceva* care îl făcea să-și piardă capul.

– Cei mai mulți bărbați nu s-ar gândi atât de departe. Cei mai mulți n-ar gândi deloc.

El îi mângâie silueta, cu palmele apăsate, ca și cum ar fi vrut să capete alinare de la moliciunea ei.

– Am stat acolo, la picioarele patului, și ei se uitau la mine cu o privire care spunea clar că se așteptau să-i împușc. Dar în momentul acela n-am simțit nimic. Absolut nimic. Așa că am putut să-mi cântăresc opțiunile. I-am făcut să înțeleagă. Le-am pus condiția ca ea să plece în Italia și să nu se mai întoarcă. Dar nu i-am atins nici măcar cu un deget. Ea avusese întotdeauna impresia că am inima de gheață și, din fericire pentru ea, a avut dreptate.

– Nu, spuse ea. Nu pot să cred asta despre inima ta. Mai degrabă mi se pare că soția ta era... necinstită.

Mâinile lui începură să-i mângâie dosul seducător.

– Cu câtă vehemență mă aperi, murmură el. A fost necinstită, da, dar mai presus de toate a fost o fată excesiv de sentimentală și n-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu ea.

– Probabil ai iubit-o foarte mult, dacă ai cerut-o în căsătorie, spuse ea, detestând senzația de gol pe care o simți gândindu-se la asta.

El clătină din cap.

– M-am căsătorit cu ea pentru că tatăl meu i-a vândut tatălui ei una dintre proprietățile noastre și omul știa cum să-și joace mâna. Voia ca fiica lui să fie ducesă, iar mie îmi

trebuia o soție, așa că achiziționarea unei soții care avea ca zestre proprietatea mea destul de valoroasă mi s-a părut o soluție eficientă.

– Ah.

– O mișcare strategică, dar care a avut efecte nedorite.

Cât de calculat făcea să pară totul. Dar așa se făceau căsătoriile celor din clasa lui, nu? Pentru securizarea unor alianțe care să le aducă mai mult din ce au: bani, putere, pământ. Pentru plăcere sau pentru iubire, bărbatul putea să-și ia o metresă.

– Credem că un amant e ceva obișnuit.

Privirea lui se întunecă.

– Nu înainte de a exista un moștenitor. Orice băiat pe care l-ar fi conceput cât timp era căsătorită cu mine ar fi fost oficial al meu, dar, dacă n-aș fi închis-o eventual în camera ei, nu aveam cum să garantez că moștenitorul meu avea să fie și fiul meu. Ea îmi demonstrase deja că era gata să riște tot. Pe urmă...

Alunecă într-o stare tăcută de meditație, dar corpul lui se încordă sub ea. Își trecu ușor buzele peste gâtul lui. Când văzu că asta nu ajută, își folosi limba.

El scoase un mic geamăt și membrul lui se mișcă sub abdomenul ei. Urmă o vibrație de răspuns între picioarele ei și ea se ridică, se urcă pe el și se mișcă fără țintă, până când el o potoli, imobilizându-i șoldurile.

Avea obrajii îmbujorați când se uită la ea.

– Nu mi-am dat seama. Fie mă ura atât de mult, încât a riscat totul, ca să plece, fie îl iubea pe băiat mai mult ca orice. Oricum ar fi fost, nu mă așteptasem la asta.

Ea fu ispitită să-i spună că majoritatea soților nu se așteaptă ca soția lor să fugă în Franța, dar era ceva mai mult acolo, nu-i așa?

– Cum mai poți avea încredere în cineva? șopti ea.

El se mișcă pe neașteptate și, dintr-odată, se trezi pe spate, cu el deasupra. Se zbătu puțin, surprinsă. Și descoperi

că nu se putea mişca. Vârful tare al membrului lui excitat o presa imperativ între coapse şi genunchii ei îi cuprinseră talia din proprie voinţă. Gemu. Da, nicio morală şi nicio ruşine când era vorba de el, nimic.

Ochii lui se aprinseră cu o sclipire vicleană.

– Îmi aleg confidenţii cu grijă, spuse el, şi când mă privesc în ochi şi sunt incapabili să-şi ţină părerea pentru ei, înclin să le acord prezumţia de nevinovăţie.

Ea râse.

– Să nu le spui asta niciodată. Viaţa ta ar deveni infinit mai complicată.

Intensitatea bruscă a privirii lui ar fi trebuit s-o alarmeze.

Nu simţi decât zvâcnirea puternică pe care i-o provoca dorinţa.

O răsuci pe burtă.

Îi dădu la o parte părul de pe umăr şi limba lui se simţi fierbinte pe gâtul ei. Era foame în săruturile lui, în explorarea pielii fine şi a părţilor sensibile care se trezeau la viaţă zvâcnind. Îşi arcui spatele, copleşită de senzaţia dată pieptul lui ferm şi de părul aspru pe umerii ei.

– Îmi place să-ţi aud râsul, spuse el, printre săruturi. Sună minunat.

– Mai frumos decât Mendelssohn?

Scoase un geamăt când el îi muşcă curbura gâtului, destul de uşor însă.

– Da, spuse el, mai frumos.

Mâinile lui se strecurară între saltea şi greutatea mătăsoasă a sânilor ei şi mângâierea palmelor lui pe vârful lor roz şi excitat îi smulse un suspin uimit. Ştia lucruri despre trupul ei pe care ea nu le ştiuse şi, cu cât îi arăta mai multe, cu atât mai mult ea se abandona, până când nu mai rămânea nimic din ea, decât senzaţia, până când... coapsele lui le forţară pe ale ei, din spate, desfăcându-le pentru a-şi face loc.

Rămase nemişcată când îşi dădu seama de intenţia lui.

Vocea lui era întunecată şi blândă ca o mătase neagră la urechea ei.

– Mă vrei aşa?

Ea înghiţi în sec.

Buzele lui erau atât de moi şi atât de flămânde pe linia obrazului ei, muşcând-o delicat şi înţepându-i pielea fină cu ţepii aurii.

– Da, şopti ea.

Da, da şi iar da.

În curând avea să spună da la orice, aşa de mult îi intrase pe sub piele.

Nu fu nicio împotrivire de data asta, doar o alunecare lină şi fierbinte, uşurarea de a fi din nou unită cu el. Îşi îngropă obrajii în flăcări în cearşafurile răcoroase când el îi ridică şoldurile puţin mai sus. Degetele ei se înfipseră neajutorate în saltea.

Platon se înşelase. Nu era o satiră pierderea jumătăţii de suflet. Senzaţia de plenitudine pe care o avu când Sebastian o invadă era înfricoşător şi minunat de reală. Era atât de bine, atât de real, că n-ar fi trebuit să se termine vreodată. Dar el continuă s-o penetreze uşor şi degetele i se plimbară pe netezimea dintre picioarele ei, până când ea se descompuse în sunetul îndepărtat al propriilor ţipete. La apogeul plăcerii, simţi o urmă de regret când el se retrase, în loc să-şi găsească împlinirea înăuntrul ei.

Stăteau întinşi într-o încâlceală de membre lipsită de graţie, el pe spate, ea ghemuită lângă el, cu un picior letargic aşezat peste coapsa lui. Pieptul ei se odihnea peste al lui. Mirosul lui delicios părea că se concentrează acolo. *Părul, asta este*, se gândi ea, strecurându-şi degetele prin el. *Ce lucru deştept din partea bărbaţilor, să aibă un pic de blăniţă*

care să le păstreze parfumul exact în locul unde vor să stea capul unei femei.

El își trecea încet degetele peste ceafa ei, îi scărpina delicat capul cu vârful degetelor și ei îi venea să toarcă precum o pisică satisfăcută. Sigur, în doar câteva ore avea să fie dimineață. Dar nu se simțise atât de împlinită de ani de zile, dacă se va fi simțit vreodată – o stare de calm profund și tihnit, ca și cum întrebarea care o sâcâise constant până atunci primise, în sfârșit, răspuns și acum totul era la locul potrivit. Poate mai târziu avea să-și regrete neputința de a rezista încă o dată tentației. Dar nu acum.

Își întinse degetele pe pieptul lui, exact acolo unde inima lui bătea într-un ritm liniștit.

– Ce am făcut mai devreme, spuse ea. Când am venit la tine...

El îi ridică bărbia cu degetul mare.

– Da?

Era mai jenant decât crezuse.

– Când stăteai în fotoliu, spuse ea.

– Aha, spuse el, cu ochi fierbinți. Chestia aia.

– Da, încuviință ea. Niciodată n-am... vreau să spun că doar am citit despre asta. Din întâmplare.

– Din întâmplare, repetă el, cu o sprânceană ridicată.

– Da. Uneori dai din întâmplare peste... descrieri... în documente grecești vechi. Sau pe vase grecești.

– Atunci mă consider îndatorat olăritului grecesc, șopti el și privirea îi alunecă spre gura ei.

Și, în mod incredibil, ea își dădu seama că ar mai fi făcut-o chiar atunci, dacă el ar fi vrut.

El îi strânse părul în mână, în spatele capului.

– Cine a fost? întrebă el încet.

I se opri inima. Nu se așteptase ca el să deschidă subiectul. Vreodată.

Gâtul îi înţepeni. Probabil că tocmai ea deschisese acea discuţie, cu dorinţa ei stupidă de a-l convinge că nu era prea experimentată.

Dar să-i spună de William?

Asta îi dădu o senzaţie de rău.

Simţi că el aştepta şi, cu cât trecea mai mult timp fără să spună nimic, cu atât mai mult se simţea ca o scorpie, după toate câte îi povestise el despre ducesă. Dar el îi cerea să-i arate cea mai urâtă parte a ei, în timp ce era încă dezbrăcată şi încă sleită după ce îl lăsase în ea. Zidul ei slab de apărare nu ar fi făcut faţă dispreţului lui în acea seară.

– El nu contează, reuşi ea să spună.

Degetele lui începură să-i apese umerii şi ea îşi dădu seama că trupul ei devenise ţeapăn ca scândura.

– Nu contează, spuse el încet, decât dacă vrei să îndrept ceva pentru tine.

– Ce vrei să spui?

Privirea lui era de nepătruns.

– Eşti experimentată, dar nu eşti căsătorită şi nici văduvă. Cineva nu s-a purtat bine cu tine.

Nu, nu se purtase bine cu ea, dar înţelegea că nu asta voia să afle Sebastian.

– Am făcut ce am făcut pentru că am vrut, zise ea.

Trupul lui se relaxă sub ea.

Deci el se pregătise pentru ce era mai rău.

Se întrebă ce ar fi făcut el. Îşi aminti de expresia aceea ucigaşă pe care o căpătase când îi văzuse vânătăile din genunchi. Exista posibilitatea reală ca el să se fi dus să-l distrugă pe omul acela.

– Aveam şaptesprezece ani când l-am întâlnit, spuse ea. Cum tatăl meu era vicar, uneori era invitat la cină sau la bal pe proprietatea care deţinea parohia noastră şi mă lua cu el. Într-o vară, stăpânul domeniului a avut un oaspete. William. Avea douăzeci şi unu de ani şi era al doilea fiu al unui viconte.

– Un nobil, zise Sebastian încet.

– Da. Era frumos. Avea o voce cultivată. O haină de catifea verde și o șuviță de păr pe frunte, ca Byron.

Sebastian se strâmbă.

– Într-adevăr. M-a fermecat pe loc, continuă ea. M-a invitat la dans, iar eu m-am amorezat de rafinamentul lui de orășean și de șuvița lui de pe frunte după al doilea dans.

– Te-a sedus, zise Sebastian, întunecat.

– Eu am făcut să-i fie șocant de simplu, spuse ea. Nu semăna cu niciunul dintre tinerii pe care îi întâlnisem eu. Strălucea. Mă întreba despre părerile mele referitoare la literatură și politică, lucru care mă făcea să mă simt teribil de importantă. Vezi tu, satul nostru era foarte mic și, după moartea mamei, tatăl meu nu a mai fost niciodată la oraș, dar eu nu mi-am dat seama cât de mult mă tulbura asta, până când l-am întâlnit pe William. Ceva din mine... a explodat, pur și simplu.

– Un dezmățat din Londra care și-a pus în cap să seducă o fată de vicar? N-ai avut prea multe șanse la șaptesprezece ani, drăguța mea.

– Dar am știut că nu e bine. Toate fetele știu că nu e bine.

– Și știa și el că nu era bine. Te-a cerut în căsătorie?

Ea râse sec.

– În mod sigur mi-a spus tot ce trebuie ca să înțeleg asta. Mi-a cerut să fug cu el în America, unde voia să-și facă o situație, departe de tatăl lui. Chiar a plecat în America în toamna aceea. Nu mi-a lăsat nici măcar o scrisoare.

Se opri brusc.

– L-ai iubit, spuse el, cu o voce suficient de rece ca s-o facă să se înfioreze.

– Așa credeam. Mă amețise bine.

Îi spusese că o iubește. Fusese încântată s-o audă, dar așteptase momentul potrivit s-o spună și ea și, când o făcu, i se păru ceva sacru, ca un legământ șoptit la urechea lui când

el stătea peste ea, gâfâind transpirat. După o săptămână şi alte câteva partide de amor plecase din viaţa ei.

Se crispă. Îi trebuiseră câteva zile să înţeleagă că nu era nicio greşeală, că el plecase din Kent şi o părăsise fără să-şi ia măcar rămas-bun. Nu fusese decât un episod plăcut din vara unui bărbat bogat.

– Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

Sebastian părea suspicios.

Ea închise ochii.

– Ce era mai rău.

– S-a aflat?

Îl privi cu ochii goi.

– Am descoperit că îmi creşte burta.

El căpătă o paloare spectrală.

– Unde, o întrebă el, unde este copilul?

Ea clătină din cap.

– Nu s-a mai născut. L-am pierdut la scurt timp după ce tata m-a trimis la Yorkshire, la mătuşa lui. Mătuşa May.

Şi mătuşa May îi spusese că ar fi trebuit să se bucure că l-a pierdut. Aşa ar fi trebuit să facă. Dar ea ajunsese să-l iubească pe micuţ. Însă trupul ei o trădase... ea pe toţi îi trădase.

Sebastian îşi lipi buzele de părul ei şi ea îşi dădu seama că se agăţa de el, tremurând incontrolabil, fără să poată opri şuvoiul cuvintelor.

– Prima dată, după ce am mărturisit într-un final, tata m-a târât după el la Londra. Era convins că vicontele îl va obliga pe William să facă ce trebuie. Evident, domnia sa a spus că sunt o târfă care a încercat să pună gheara pe un nobil bogat şi că n-are ce face cu un nepot ţăran.

Urmă o pauză. Când Sebastian vorbi din nou, vocea îi suna periculos de blând.

– Nu îmi spui cum îl cheamă?

Pe Hades, nu.

– A spus ceea ce ar fi spus majoritatea oamenilor în poziția lui.

– Nu majoritatea..., începu Sebastian, după care amuți brusc. La naiba, spuse el, cred că și eu ți-am adus același gen de acuzații când ne-am văzut prima oară la Claremont.

– Da.

El inspiră adânc.

– Așa se explică. Știi, am avut impresia că vrei să mă plesnești. M-am gândit că ești înnebunită de furie.

– O, eram furioasă. Am avut senzația că eram din nou în biroul vicontelui.

El se ridică și se uită la ea.

– Spune-mi numele lui.

– Prefer să nu ți-l spun. S-a purtat îngrozitor, dar nu el mi-a distrus viața. Eu am făcut-o.

– Distrusă?

Se încruntă.

– Ești oricum, dar nu distrusă. Nu am cunoscut niciodată o femeie atât de curajoasă ca tine.

Ea clipi repede spre baldachinul de catifea.

– Nu doar eu am fost afectată. Tatăl meu... expresia ochilor lui când i-am spus...

A fost ca și cum ar fi distrus orice luminiță în el, atât cât îi mai rămăsese după moartea mamei ei.

– Nu cred că m-a iertat înainte să moară, spuse ea răgușit. Am primit vestea după ce s-a întâmplat; medicul legist a spus că a fost o moarte subită, că a murit de inimă. Dar, Sebastian, el n-a știut niciodată să-și poarte de grijă; avea nevoie de mine pentru asta. Probabil nici nu și-a dat seama că e bolnav și, dacă aș fi fost acolo...

– Nu, zise Sebastian, după care se trezi în brațele lui, înconjurată de căldură, de forță și de siguranță. Era un om matur, îl auzi ea spunând. Tu ai făcut alegerile tale, el le-a făcut pe ale lui. Singura persoană pe care o poți controla ești tu.

– Dar nu am făcut-o, şopti ea la pieptul lui. Nu m-am controlat.

Şi pierduse, cât mai pierduse. Virtutea ei, pe dușumeaua plină de praf dintr-un grajd. Copilul ei, respectul tatălui ei şi apoi, după ce îl îngropase pe el, venise vestea că mătuşa May, aşa nordică dură cum era, fusese răpusă de tusea ei perpetuă. Şi totuşi, acum se afla din nou dezbrăcată în braţele unui nobil.

Se zbătu în braţele lui şi el îi dădu drumul.

– Am fost stupidă şi impulsivă, spuse ea. Sunt surprinsă să văd că tocmai tu eşti atât de iertător.

El tăcu câteva clipe lungi.

– Nu de iertarea mea ai tu nevoie, spuse el, şi nici nu trebuie să vină de la mine iertarea.

Trase cuvertura şi desfăcu cearşafurile.

Ea îl lăsă să o aşeze cum vrea, cu spatele la pieptul lui, cu nasul lipit de ceafa ei, înfăşurată în braţele lui şi în cuvertură. Prinsă în capcană fără scăpare. Nu îi mai păsa de nimic; epuizarea o făcea să se scufunde ca într-un nisip mişcător şi pleoapele îi căzură.

Buzele lui îi atinseră uşor urechea.

– Profunzimea ta furtunoasă mă fascinează, şopti el.

Braţul cu care o ţinea de mijloc se îngreună şi ea îşi dădu seama că adormise. Ca un om care nu dormise aproape o zi întreagă şi care iubise o femeie de două ori la rând.

În spatele ochilor ei închişi, mintea i se învârtea în cercuri lente, iar şi iar.

Noaptea nu fusese aşa cum se aşteptase ea. Ibovnicii trebuie să-şi ofere timp plăcut, dar ea aproape că îi oferise şi lacrimile ei. Iar el o ascultase cu afecţiune, ca un prieten, şi nu existase nici urmă de reproş în ochii lui.

Şi totuşi. Din moment ce şi-o dorea ca amantă, lipsa ei de virtute îi pica foarte bine, nu? Se încruntă, încercând să alunge gândul acela supărător. Dar oare el i-ar fi cerut vreodată unei fecioare inocente să-i devină amantă? Nu. În

sinea ei, știa că sentimentul onoarei nu i-ar fi permis asta. Și ar fi acceptat el o soție de același rang care să fi avut un amant? Din nou, nu.

Brațele lui se strânseră în jurul ei în somn, de parcă ar fi simțit frământarea ei.

Ar fi plâns, dacă nu ar fi fost atât de obosită. Locul ei era aici, chiar aici, în brațele acestea puternice, neacuzatoare și protectoare, și nu știa prea bine cum să o ia din nou de la capăt fără el.

Capitolul 26

Sebastian se trezi cu o femeie încântător de somnoroasă lipită de pieptul lui. Şuviţele ei calde de păr erau răsfirate pe gâtul şi pieptul lui precum o perdea de mătase. Pentru o clipă, o ţinu, pur şi simplu, în braţe.

Era imposibil să nu o atingă. Mâinile lui începură să alunece peste graţioasele linii şi curburi ale trupului ei, mângâind-o încet, savurând senzaţia catifelată din palme. În lumina alburie a dimineţii, pielea ei fină şi palidă sclipea ca perla.

Cu un foşnet uşor, dădu cearşafurile la o parte şi o aşeză pe spate.

Ea scoase un sunet slab, de împotrivire, şi încercă somnoroasă să se pună din nou la adăpostul trupului lui.

Un gentleman ar fi lăsat-o să doarmă. Dar nu era nimic temperat, nimic civilizat în reacţia lui la vederea trupului ei în pat, încrezător, gol şi moale. Doar impulsul de a simţi încleştarea tandră şi dornică a trupului ei în jurul trupului lui, de a-i vedea ochii luminoşi de plăcerea pe care i-o oferea el.

Se strecură între picioarele ei şi începu să împrăştie săruturi pe clavicula ei, pe gâtul ei, pe obrajii ei îmbujoraţi de somn.

Ea se mişcă sub el şi pleoapele îi tremurară când se trezi din vise.

Le sărută şi pe ele.

Când se retrase, ochii ei erau deschiși și adâncimile lor verzi erau neguroase. Îi zâmbea ca un netot, privind cum ei îi reveneau amintirile din noaptea trecută.

O umbră trecu peste fața ei.

El se opri. Oare încă era prea sensibilă pentru a-i primi atențiile? Dar ea deja își schimba poziția pentru a-i face loc, iar atingerea catifelată a coapselor ei pe șoldurile lui îi izgoni din minte orice gând conștient. Unghiile ei se înfipseră în umerii lui, sugerându-i că nu voia să fie blând; îl stârni cu mici zgârieturi și gemete guturale, până când propriile lui gemete și zgomotul trupurilor care se uneau într-o împerechere frenetică umplură încăperea.

Se rezemă de tăblia patului, minunat de epuizat, cu Annabelle ghemuită sub brațul lui. Degetele ei desenau cercuri pe pieptul lui. Îi simțea respirația pe pielea care începea să se răcească, în pufăituri ușoare. Cât de ciudat și de minunat era să aibă în brațe atâta fericire, când nici măcar nu făcuse eforturi pentru ea. Genul acesta de fericire nu era pentru oameni ca el, sau cel puțin așa crezuse.

Îi sărută creștetul capului.

– Îți voi cumpăra un iaht.

Mâna de pe pieptul lui rămase nemișcată.

– Recunosc că nu e un galion grecesc, continuă el, dar tot putem porni cu el spre Persia. Și o să-ți cumpăr o casă în apropiere de Piața Belgrave.

Avea să facă asta a doua zi, să-i cumpere casa. Având-o aproape, putea să-i sărute buzele moi dimineața, înainte de plecare. Avea să se întoarcă acasă, după o zi lungă în Parlament, și să o ducă în pat.

Annabelle tăcea.

– Iubire?

Tot tăcere. Începea să însemne ceva.

O prinse de bărbie şi o sili să se uite la el, iar expresia din ochii ei îl şocă. Obosită şi tristă. Ca şi cum dintr-odată ar fi copleşit-o noaptea fragmentată şi zeci de regrete.

– Nu te-am satisfăcut, spuse el încet.

– Nu, zise ea, nu e vorba de asta.

Se ridică în capul oaselor şi luă cearşaful cu ea, strângându-l la piept.

El simţi că îi alunecă pe şira spinării un ţurţure de gheaţă.

– Atunci ce e?

Îşi plecă genele.

– Uită-te la mine, scrâşni el.

Ea se supuse şi el văzu cum i se mişcă muşchii delicaţi ai gâtului, încercând să-i susţină privirea. Îl cuprinse o senzaţie îngrozitoare de spaimă, în timp ce gândurile îi alergau înnebunite, enumerând faptele. Cu doar zece minute în urmă gemuse de plăcere în braţele lui. Era limpede că îl dorise.

Şi totuşi, acum se retrăgea, ridica un zid în jurul ei cu unicul scop de a-l ţine pe el la distanţă. Lucrul acesta îi stârnea toate instinctele de prădător.

– De ce ai venit la mine azi-noapte? o întrebă el.

Altă privire nervoasă.

– Nu am venit pentru tranzacţia ta.

– De ce, repetă el, ai venit la mine azi-noapte?

Ei îi căzură umerii.

– Te doream, murmură ea. Te doream.

– Şi ce s-a schimbat acum?

Ea scutură din cap, iar ochii îi deveniră straniu de lucioşi. Dumnezeule mare. Dădea oare să plângă?

– Annabelle...

– Te voi dori întotdeauna, Sebastian, spuse ea. Cum aş putea să nu te doresc?

Cuvintele ar fi trebuit să îl facă fericit, dar aveau o îngrozitoare aură de finalitate. Ca șuierul sabiei înainte de a lovi. Și o lovitură fatală nu putea fi nicidecum împiedicată pretinzând că nu se petrecea nimic.

– Nu ai de gând să stai, nu-i așa? întrebă el sec.

Ea își mușcă buzele.

– Nu pot. Ți-am mai spus.

– Tu ai venit la mine. Ai venit la mine și eu ți-am spus că nu pot să-ți ofer mai mult.

– Mi-ai spus, da. Dar nici eu nu pot.

El hohoti încet, ironic.

– Într-adevăr, nu mi-ai spus că ești de acord cu termenii mei. Am presupus eu. Am făcut o presupoziție. În mod firesc, rezultatul a fost o neînțelegere.

– Nu am vrut să...

El ridică mâna.

– Nu poți să pleci. Nu după ce s-a întâmplat.

Ea se uită la el cu o privire rugătoare și lui îi veni s-o zgâlțâie.

– Cum poți măcar să te gândești la asta? E extraordinar ce se întâmplă între noi și tu știi asta.

– Da, spuse ea, dar nu s-a schimbat nimic, nu?

Totul se schimbase. El știa cu certitudine că relația lor nu avea să se sfârșească pentru foarte mult timp.

– Nu, răspunse el răgușit, nu arunca ceea ce avem doar pentru că nu putem avea totul.

Ea aruncă o privire furișă spre ușă. Se pregătea să fugă.

Pieptul lui fu invadat de o emoție neagră și densă precum petrolul. O mai simțise o dată, cu ani în urmă, în biroul tatălui său, când își dăduse seama pentru prima dată că era gata să piardă tot.

– Annabelle.

Vocea îi sună aspru.

Buzele ei tremurară; putea să simtă crăpăturile din zidul ei defensiv, dar ea încă îl mai ținea în picioare cu încăpățânarea ei. Afurisită fie ea, afurisită fie voința ei, orgoliul ei, stăpânirea ei de sine. Toate lucrurile care o făceau să fie perechea lui se întorceau acum împotriva lui.

– Sunt îndrăgostit de tine, Annabelle.

Cuvintele se rostogoliră din gura lui. Nu așa cum ar fi vrut să le rostească prima oară.

Ea îngheță. O emoție aidoma panicii i se citi pe față și mâinile, care strângeau cuvertura, i se albiră.

O tăcere grea se lăsă între ei, până când deveni ea însăși un răspuns.

Ceva se rupse în pieptul lui, ceva vital, și, pentru o clipă, se întrebă dacă se putea muri din asta. Durerea aproape că îi tăie respirația.

Ce mod de a descoperi că avea, totuși, inimă.

Se ridică din pat și își culese halatul de pe jos, unde îl aruncase azi-noapte. Îl îmbrăcă și își legă cu grijă cordonul, rămânând cu spatele la ea.

– Sebastian.

Vocea ei părea că atârna de un fir.

El se întoarse.

Ochii ei păreau imenși pe chipul palid.

– Am mai fost folosită și repudiată o dată, spuse ea, și uneori... uneori simt că sunt perfect repudiabilă. Nu mai pot trece încă o dată prin asta.

El îi cuprinse brațele.

– Dar îți dau cuvântul meu. Îți dau în scris că nu îți va lipsi nimic. Voi avea grijă de tine ca și cum ai fi soția mea.

Ea clătină ușor din cap.

– Te cred. Dar mă tem că asta nu mă va face să mă simt soția ta.

Era de neînțeles că nu voia să-l accepte, că el nu putea avea ce-și dorea mai mult din cauza unei suferințe pe care nici măcar nu o provocase el.

– Trebuie să înțelegi că vrei prea mult, spuse el printre dinți.

Ea își feri privirea.

– Da, șopti ea. Întotdeauna mi-am dorit prea mult.

Îi dădu drumul, încleștându-și pumnii pe lângă corp.

Ar fi putut s-o lege cu lanțuri de patul lui.

Nu i-ar fi dat ce voia el.

Se aplecă și îi atinse ușor fruntea cu buzele. Pielea ei era umedă și rece.

– Voi fi în biroul meu, dar orice detaliu referitor la plecarea ta se poate aranja și cu menajera.

Ieși din cameră fără să se mai uite înapoi.

Capitolul 27

– Ochii tăi nu sunt chiar în regulă azi.

Vocea îngrijorată a lui Hattie sfâşie negura visării ei. Nasul i se umplu de mirosul de terebentină şi văzu că umbrele de pe podeaua atelierului se lungiseră. Pesemne că se apropiau de sfârşitul şedinţei. Ultima şedinţă pentru Elena din Troia.

– Îmi pare rău, spuse ea. Ce pot face?

Hattie lăsă pensula jos. Şovăi.

– Nu au nicio strălucire.

Nu trebuia să ai ochi de artist ca să-ţi dai seama că ceva nu era în regulă. Dacă ochii sunt ferestrele sufletului, ochii ei ar fi trebuit să fie goi şi distraşi azi, şi pentru multe alte zile. Zile? Mai degrabă luni sau poate ani.

Respiră întretăiat.

– Mă tem că nu ştiu cum să schimb asta.

– Nu, nu.

Hattie lăsă pensula jos şi îşi şterse mâinile pe şorţul pătat de vopsea.

– Vom termina mâine. Ar fi trebuit să anulăm şedinţa de azi; e prea devreme după ziua aceea îngrozitoare.

Ochii ei căprui se umplură brusc de lacrimi.

– Nici acum nu-mi vine să cred că ai ajuns la închisoare din cauza mea; ai fost atât de curajoasă şi nu pot să-ţi spun cât de rău...

– Te rog, zise Annabelle. Nu am fost curajoasă, pur și simplu am reacționat. N-a fost mare lucru.

– N-a fost mare lucru?

Hattie arăta comic de indignată.

– Aproape l-ai doborât pe bărbatul acela oribil cu un singur pumn! Ar fi trebuit să te pictez ca Atena, zeița războiului, punând bărbații la pământ cu mâinile goale!

Annabelle îi aruncă un zâmbet obosit. Atena era și regina înțelepciunii, iar ea, Annabelle, era departe de a fi înțeleaptă, tare departe.

Sunt îndrăgostit de tine, Annabelle. Vocea lui o obsedase din dimineața în care părăsise Londra. Avea o bănuială vagă cât îl costase pe un om atât de reținut ca Sebastian să se dezvăluie în fața ei, iar ea îi întâmpinase cu tăcere acea dezvăluire intimă. Rămăsese mută, pentru că își dăduse seama ce greșeală colosală făcuse când se culcase cu el. În mintea lui Sebastian nu era niciun dubiu că o iubea. I-o și dovedise. Probabil că obținuse el autorizația pentru demonstrația sufragetelor, pentru că niciunul dintre secretari n-o făcuse. Își pusese reputația la bătaie ca s-o elibereze din închisoare și nu așteptase nimic în schimb. Iar acum îl rănise adânc. *Nu știam.* Cum ar fi putut să-și închipuie că avea atâta putere asupra lui?

– Acum chiar arăți posomorâtă.

– Pentru că am început. Pot să mă mișc?

– Dumnezeule, da, mișcă-te, spuse Hattie, făcându-i semn cu mâna. Vrei să vezi cum arăți?

Annabelle își îndoi brațele.

– N-o să am ghinion dacă văd tabloul înainte să fie terminat?

– Nu, spuse Hattie. Pictorii spun asta ca să-i împiedice pe clienții dificili să-și studieze portretul din oră în oră. Tu ai fost exemplară. Privește-te.

Annabelle își făcu loc printre șevaletele și busturile de marmură înghesuite, atentă să nu răstoarne ceva cu poalele rochiei.

Când ajunse lângă Hattie, în fața pânzei înalte, rămase fără cuvinte. Era ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă fermecată – femeia din tablou îi reflecta trăsăturile fizice cu precizie impresionantă, dar penelul lui Hattie scosese la suprafață tot ceea ce se străduia ea de obicei să ascundă.

– Așa mă vezi tu? întrebă ea, îngrozită.

Hattie își dezlegă șorțul.

– Cred că așa ai putea să fii, răspunse ea, dacă ai avea curaj. Eu sigur aș vrea să fiu așa.

– Ca... aici?

– Măcar o dată în viața mea? Da. Stai să-l vezi terminat; îți promit că va străluci.

– Și mai multă strălucire? întrebă Annabelle, fără vlagă.

– O, da, răspunse Hattie. Crede-mă, trebuie să strălucească pentru a atrage atenția în camera de zi a lui Julien Greenfield. A fost de acord să facă marea prezentare la ședința cu investitorii, peste câteva zile.

Annabelle simți un fior la gândul că aveau s-o vadă așa o mulțime de bărbați. Era bine că nu se mișca prin cercurile acelea.

Atelierul lui Hattie de la Școala de Pictură Ruskin era la aproape 1,5 kilometri de hotelul Randolph, așa că se hotărâră să facă o mică plimbare. Doamna Forsyth și ofițerul de protecție al lui Hattie rămaseră în urmă când intrară pe High Street. Aerul era neobișnuit de sufocant pentru o zi de iarnă, iar turlele și turnulețele de gresie de la Oxford se profilau pe cerul tot mai întunecat. Annabelle simți că i se umple pieptul de recunoștință când văzu familiarele ziduri ale colegiului, de culoarea mierii, și acoperișurile cenușii de plumb. Fusese atât de aproape să-și piardă locul de acolo, atât de aproape.

– Hattie, zise ea, având grijă să vorbească încet, a cui a fost, mai exact, ideea să vă duceţi tocmai la duce ca să mă elibereze?

Când ajunsese ieri la Oxford, era ameţită, iar prietenele ei vorbiseră una peste alta, în entuziasmul lor, în timp ce ea spusese foarte puţine, mai ales pentru a reduce la minimum minciunile privitoare la locul unde fusese.

– A fost ideea Catrionei, zise Hattie. Cum profesorul Campbell plecase la Cambridge, a sugerat să ne ducem la duce.

– Dar de ce?

– Aşa e Catriona, răspunse Hattie, ridicând din umeri. Mintea ei funcţionează în moduri misterioase. A fost chiar insistentă, de fapt, şi pe bună dreptate. Ca gentleman din anturajul tău, era obligat să-ţi sară în ajutor. Recunosc că la început am fost sceptică, dar el nu a ezitat nicio clipă.

Chipul ei căpătă un aer de flecăreală.

– Am auzit că în dimineaţa asta a plătit cauţiunea pentru încă douăsprezece sufragete. Ştiai?

Ceva îngheţă în Annabelle.

– Douăsprezece? întrebă ea. Dar e absurd. Cine ţi-a spus?

Hattie se încruntă.

– Lady Mabel. Nu ştiu de unde ştie; presupun că una dintre femei a povestit alteia. O bârfă bună îşi găseşte mereu drum.

Chipul îi redeveni serios.

– Annabelle, ştiu că am mai spus-o, dar, sincer, m-aş fi dus la tata să-l implor să ne ajute, dacă planul cu Montgomery ar fi eşuat.

– Ştiu, draga mea, spuse Annabelle, absentă.

O discuţie aici, la Oxford, despre Millbank şi implicarea lui Sebastian în chestiune era un lucru destul de alarmant. O detunătură puternică se rostogoli la orizont şi îi reverberă în oase.

Hattie scoase un țipăt.

– Repede. Într-un minut o să înceapă să toarne.

Porni grăbită înainte, începând să alerge la primii stropi de ploaie ca o pisică morocănoasă.

Nu trecură nici patruzeci și opt de ore și zvonurile își dezvăluiră urmările. Annabelle avu o presimțire sumbră în clipa în care găsi la cutia poștală un plic obișnuit.

Domnișoara Elizabeth Wordsworth, însăși directoarea, o convoca la biroul ei.

Biletul îi alunecă dintre degetele amorțite. Ultima dată fusese în biroul directoarei când o primise să-i ureze bun-venit la facultate. Atunci îi bubuise inima de bucurie la gândul că începea o nouă viață. Acum, pulsul ei vuia de spaimă.

– Voi trece direct la subiect, spuse domnișoara Wordsworth imediat ce Annabelle se așeză pe scaun.

Chipul inteligent al directoarei afișa un aer grav.

– Am fost informată că o studentă de la Lady Margaret Hall a fost reținută de poliție la o demonstrație a sufragetelor din Piața Parlamentului, vinerea trecută. E adevărat?

O să fiu exmatriculată.

Biroul începu să se învârtă cu ea. Nu putu decât să dea din cap.

Privirea limpede a domnișoarei Wordsworth o măsură cu o oarecare îngrijorare.

– Ai fost tratată bine?

– Destul de bine, domnișoară.

– Sunt ușurată să aud asta, spuse domnișoara Wordsworth. Cu toate acestea, chestiunea este una nefericită. După cum știi, femeile cu educație superioară deja întâlnesc opoziție la orice pas. Comportamentul dumitale se va reflecta

întotdeauna asupra femeilor cu educaţie superioară şi asupra instituţiei noastre în ansamblu.

– Da, domnişoară.

– Un scandal înseamnă muniţie pentru opozanţi, continuă domnişoara Wordsworth, motiv pentru care eu te-am sfătuit clar să onorezi încrederea pe care ţi-am acordat-o, în ciuda stipendiei politice.

Annabelle o auzea pe directoare ca din depărtare.

– Voi fi exmatriculată, spuse ea.

Chipul domnişoarei Wordsworth se îmblânzi pentru o clipă.

– Nu. Dar vei fi exmatriculată începând chiar de azi.

Annabelle scoase un mic hohot de râs gâtuit. Exmatriculată. Literal, asta însemna că se ducea să locuiască la ţară. Un termen atât de desuet pentru a descrie sfârşitul visurilor ei. Chiar dacă era doar o exmatriculare temporară, nu avea vreun conac la ţară unde să se retragă.

Şi, începând de acum, nu mai avea nimic.

Îşi menţinu spatele drept. De parcă aşa ar fi putut împiedica implozia tuturor celorlalte.

– Se poate aprecia când voi fi repusă în drepturi?

Domnişoara Wordsworth clătină din cap.

– Vom demara o investigaţie. În mod normal, se decide în favoarea studentului în clipa în care zvonurile au fost uitate.

Annabelle ştia destule despre zvonuri ca să-şi dea seama că nu aveau să fie uitate ani de zile. Fusese arestată şi încarcerată şi nu avea un nume care s-o protejeze.

Nu ştia cum reuşise să se întoarcă în camera ei şi să urce scara îngustă şi scârţâitoare.

Câteva minute lungi stătu în uşă şi se uită la camera micuţă. La patul îngust, la biroul îngust şi la micul şifonier în care abia îi încăpeau puţinele haine. Timp de patru luni, avusese camera ei. Nu-i venea să creadă că acest lucru luase sfârşit.

Printre şiroaiele de apă care se prelingeau pe geamurile trăsurii, Sebastian putu zări silueta cenuşie a Palatului Buckingham şi îşi dădu seama că vederea lui îl obosea profund. Când se vor fi terminat alegerile acestea şi îl va fi găsit pe fratele lui, avea să plece în vacanţă. Undeva, într-un loc izolat şi cald. În Grecia. La naiba, nu. Nu în Grecia.

Pricepu că regina nu era deloc binedispusă din clipa în care puse piciorul în apartamentul ei. Trupul ei voinic părea încordat precum arcul unei capcane gata să se declanşeze; de fapt, era plină de o ostilitate care îl nedumerea oarecum prin gravitatea ei.

– Mai întâi, fermierii şi legea porumbului, spuse ea, aruncând o privire dispreţuitoare peste ultimele hârtii primite de la el, şi acum insişti iar ca Beaconsfield să vorbească mai mult în public – în primării! Aşa, data viitoare o să vrei să le dai drept de vot muncitorilor.

– Nu veţi găsi o astfel de propunere în proiectul meu, doamnă.

– Nu, nu cu cuvintele astea, spuse ea înverşunată, dar ceva asemănător. În primării! Pe urmă, Constituţia lui Beaconsfield nu i-ar permite programul diabolic sugerat de tine.

– Înseamnă că am lucrat pornind de la presupunerea greşită că, din moment ce candidează pentru poziţia de prim-ministru, este capabil să se întâlnească cu alegătorii lui, zise Sebastian.

Îşi dădu seama din clipa în care îi ieşiră din gură cuvintele că fuseseră rostite pe un ton mult prea sarcastic. Era şocat. Îşi pierduse controlul, şi asta tocmai la o întâlnire cu regina. Ea părea la fel de surprinsă. Ochii i se măriseră; acum îi erau mici ca două despicături.

– Având în vedere miza pentru ţară şi pentru tine, m-aş fi gândit că eşti interesat să câştigi alegerile acestea, spuse ea.

El expiră încet.

– Sunt. Aceasta e cea mai bună strategie pentru a le câștiga.

– E posibil să se câștige alegerile cu ea, admise regina, dar nu așa trebuie să câștige un partid.

– Doamnă, nu înțeleg.

– Păi, puțin de folos e o victorie a Partidului Conservator, dacă, de facto, nu mai există acest partid.

Niciodată nu avea să înțeleagă dorința de a transforma un drum drept spre victorie într-unul șerpuit.

Regina se ridică, așa că se ridică și el, iar ea începu să se plimbe prin cameră cu pași furioși și agitați.

– Credeam că ești un om cu principii înalte, spuse ea, și acum aflu că pui rezultatul deasupra principiilor. Ah, nu putem tolera un oportunist.

Pumnul lui Sebastian se încleștă la spate.

– Și totuși, niciuna dintre sugestii nu contravine principiilor mele.

Ea se opri brusc. Se răsuci spre el încet, cu un efect care l-ar fi înfricoșat pe un om mai slab.

– Atunci e mai rău decât am crezut, spuse ea cu răceală. Dumneata, Montgomery, ești liberal.

La fel de bine putea să-l facă trădător. Se priviră din capete opuse ale camerei, cântărind cu atenție cum trebuia jucată următoarea carte.

Când regina vorbi din nou, tonul ei era sec.

– În ziua în care ai avut prima audiență la mine, un duce de nouăsprezece ani care avea ochii unui bărbat mult mai matur, am văzut ceva în tine. Ca să fiu sinceră, mi-ai amintit de Albert. Și el era tăcut. Avea un cod etic de nezdruncinat și prefera faptele, nu vorbele, calități care sunt foarte rare la bărbații din ziua de azi și pe care eu le prețuiesc foarte mult. Spune-mi, nu te-ai întrebat niciodată de ce ai întâmpinat atât de puține neplăceri după divorț?

Sebastian plecă capul.

– Am ştiut întotdeauna că dumnevoastră mi-aţi protejat reputaţia, lucru pentru care vă voi fi veşnic recunoscător.

Ea se strâmbă.

– Nu puteam tolera ca un bărbat excepţional să fie distrus de o fată imorală şi stupidă. Şi totuşi, auzim că săptămâna trecută le-ai acordat sprijinul tău sufragetelor. Unor creaturi imorale şi stupide. Şi toate îl susţin pe Gladstone.

Ah, asta era. Măi, măi, măi. Aşa se explica supărarea Maiestăţii Sale, dar oare cine, se întrebă el, dusese chestiunea aceasta până la Palatul Buckingham, şi atât de repede? Pe urmă îşi dădu seama că mica lui pauză îi spusese reginei tot ce voia să ştie. Faţa ei se strâmbase de furie. Chiar începuse să facă greşeli.

– Implicarea mea a fost privată, şi nu o problemă politică, spuse el.

Ea îi aruncă o privire de gheaţă.

– Şi departe de noi preocuparea pentru viaţa privată a supuşilor noştri. Nu ne ocupăm de asta, mai ales când supuşii aceia sunt pentru noi o dezamăgire personală.

Întinse mâna după clopoţel.

– Doamnă, aceste femei erau tratate ca nişte infractoare şi ţinute în condiţii complet neadecvate pentru o femeie.

Ea se uită la el ca şi cum nu îl cunoştea deloc.

– Propui să le încurajăm planurile? Dumneata, mai mult ca oricine, ar trebui să ştii ce se întâmplă când scapi din frâu o femeie – nu cunoaşte nicio moderaţie. Inima femeii este o vietate violentă. Te sfătuim ca de acum înainte să alegi cu mai multă înţelepciune cui îi acorzi loialitatea, Montgomery, şi în ce fel de lume vrei să trăieşti. Dacă respectul faţă de regina ta nu este o motivaţie suficientă, cel puţin gândeşte-te la casa străbunilor tăi.

Se auzi sunetul rece şi spart al clopoţelului. Era trimis afară. Fusese avertizat şi jignit.

Ceea ce îl tulbura mai mult era faptul că nu părea să-i pese cu adevărat.

– Exmatriculată?

Hattie părea şocată.

Lucie şi Catriona păreau şi ele că nu îşi pot găsi cuvintele. Tartinele micuţe de pe platourile supraetajate din faţa lor fuseseră uitate, ca şi sticla de şampanie pe care Hattie o comandase în apartamentul ei pentru a sărbători terminarea tabloului cu Elena din Troia, de azi-noapte.

– Da, spuse Annabelle, dar mă vor repune în curând în drepturi.

Se mutase de la Lady Margaret Hall în dimineaţa aceea şi cuferele ei fuseseră deja depozitate în Jericho, unde doamna Forsyth stătea cu chirie într-un mic apartament cu două camere jos şi una sus.

– E ridicol, se înfurie Hattie, şi e numai vina mea. Stai cu mine aici; mătuşica va fi încântată.

– Noi avem o cameră de oaspeţi, spuse Catriona. Tata nici nu-ţi va remarca prezenţa, probabil.

– Eu am un pat pliant pe care l-am putea pune în sufragerie, se oferi şi Lucie.

– Vă rog, spuse Annabelle, este foarte generos din partea voastră, dar nu înţelegeţi? Dacă sunt dată afară fiindcă reprezint o pată pe obrazul facultăţii, nu pot fi văzută cu voi.

– E adevărat, spuse Lucie senină, din acest motiv ar trebui să stai la mine. Eu n-am nicio reputaţie de pierdut.

Catriona şi Hattie amuţiseră.

Camera elegantă părea acum înghesuită şi sufocantă.

Se ridică în picioare.

– Lucie, ştiu că tu te crezi o oaie neagră, dar chiar vrei să atragi asupra cauzei tale o asemenea publicitate negativă?

Chipul delicat al lui Lucie căpătă un aer hotărât.

– Nu cred că te aştepţi să-ţi întorc spatele. N-ai fi fost încarcerată dacă n-ar fi fost această cauză pe care eu te-am

obligat s-o sprijini, aşa că sunt responsabilă pentru asta. Rămâi la Oxford. Stai la mine. Vom trece împreună peste asta.

Fărâmele acestea de speranţă erau aproape mai rele decât perspectiva clară a suferinţei.

– Lucie, sufragetele de la Oxford sunt toate doamne de calitate. Dacă taţii lor vor auzi de mine, vei avea o problemă.

O cută furioasă se contură între sprâncenele lui Lucie.

– Să laşi în urmă un camarad e un lucru îngrozitor pentru moralul trupelor. Asta i se putea întâmpla oricui.

Nu. Nicio doamnă de calitate n-ar fi dat cu pumnul.

– Nu suntem soldaţi, spuse Annabelle. Nu ne aşezăm în faţa săgeţilor pentru camarazii noştri. Suntem femei şi ei ne măsoară după starea impecabilă a hainelor şi reputaţiei, nu după curaj. Crede-mă, îţi va fi mai uşor să păstrezi moralul trupelor dacă plec.

Îşi lăsă prietenele într-o tăcere uluită şi ieşi din hotelul Randolph în frigul dimineţii mohorâte. Traversă St. Giles către uşile arcuite de la St. John's, unde mai avea un lucru de făcut.

Jenkins era ascuns în spatele biroului, îngropat până la coate într-un morman de hârtii. Părul îi stătea ridicat în partea stângă a capului, de parcă ar fi încercat să scoată cu forţa din minte una dintre ideile lui strălucite. Vederea haosului organizat din biroul lui îi era atât de dureros de familiară, încât avu nevoie de fiecare dram de putere ca să nu izbucnească în plâns.

– Domnişoară Archer.

Jenkins îşi scoase ochelarii şi clipi.

Şi gestul acesta o întrista prin familiaritatea lui.

– Nu mi-am dat seama că te-am chemat să mă ajuţi azi.

– Pot să intru, domnule profesor?

– Te rog.

Abia după ce se aşeză pe scaun se uită din nou la uşă, încruntat.

– Unde este însoţitoarea dumitale gălăgioasă?

– Mă tem că va trebui să demisionez din poziţia de asistentă, îi spuse ea.

Chipul lui Jenkins deveni atent şi ea îşi dădu seama că lăsase în urmă Antichitatea greacă şi că era prezent. În cât mai puţine cuvinte posibil îi expuse situaţia, mai puţin partea referitoare la Sebastian.

– Este o dilemă, spuse Jenkins după ce ea termină. Un circ prostesc, dar greu de rezolvat în circumstanţele actuale.

Ea dădu din cap, simţind că se stingea şi ultima scânteie de speranţă.

Jenkins îşi puse din nou ochelarii şi se rezemă de spătarul scaunului.

– Ei, nu te pot lăsa să pleci. Munca dumitale e prea valoroasă.

Ea îi zâmbi şters.

– Vă mulţumesc, spuse ea. Îmi va lipsi foarte mult munca mea de aici.

El tăcu o clipă.

– Ai dori să fii în continuare asistenta mea?

– Da.

O spuse fără ezitare. Ah, dacă ar fi putut exista o cale. Numai la gândul că urma să se cufunde din nou în pustiul de la Chorleywood îi venea să urle.

– Şi ţi-ai dori să rămâi la Oxford? întrebă Jenkins. Ar putea fi destul de neplăcut pentru dumneata o vreme.

– E cea mai mare dorinţă a mea să rămân, spuse ea. Numai că nu am opţiunea asta.

– Ba ai, spuse Jenkins. Ai putea să te căsătoreşti cu mine.

CAPITOLUL 28

Să te căsătorești cu mine. Să se căsătorească cu el. Să se căsătorească cu Jenkins?

– Se pare că te-am lăsat fără cuvinte, remarcă Jenkins. Presupun că modul corect de a o spune este: „Domnişoară Archer, îmi faceţi onoarea de a-mi oferi mâna dumneavoastră?"

Înclină capul, aşteptând.

– Asta... mă ia puţin prin surprindere, spuse ea cu voce slabă.

– Chiar aşa? întrebă el, mirat. Posibilitatea asta trebuie să-ţi fi trecut prin minte la un moment dat.

Oricât de mult ţinea la el, nu îi trecuse prin minte. Era, desigur, un om genial şi un celibatar eligibil, nu prea bătrân, cu dinţi frumoşi şi umeri bine făcuţi. Dar, în mod normal, propunerea era precedată de etapa curtării.

Pe de altă parte, o dusese la concert. Se certa cu ea în latina veche de două ori pe săptămână şi o hrănea cu mere. Într-adevăr, propunerea lui ar fi fost pentru oricine o încheiere perfect inevitabilă. Cum de *nu* se aşteptase la ea?

– Mă gândesc de ceva timp să te cer în căsătorie, spuse el. Vreau să te iau în excursia din Peloponez şi acesta ar fi cel mai potrivit mod.

– Potrivit, repetă ea.

El dădu din cap.

– Închipuieşte-ţi ce încălcare a bunei-cuviinţe ar fi altfel. Şi nu-i nicio şansă s-o iau şi pe doamna Forsyth cu mine.

– Domnule profesor...

– Te rog, interveni el, ascultă-mă. Domnişoară, dumneata eşti o pasăre rară pentru mine. Oamenii sunt fie capabili intelectual, fie agreabili. Rareori sunt şi una, şi alta. Dumneata eşti. Eşti cel mai bun asistent pe care l-am avut. Mai mult, ca şi mine, nu pari dornică să ai copii, când cele mai multe femei sunt. Sunt conştient că standardele mele nu sunt ortodoxe, lucru care, te asigur, este singurul motiv al celibatului meu; altfel sunt perfect capabil să întreţin o soţie. Iar numele meu te-ar proteja de absurditatea asta care îţi face în prezent viaţa grea; de fapt, ai putea continua să lucrezi ca şi cum nimic nu s-a întâmplat.

Se uită la ea cu o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată pe faţa lui: *cu speranţă.*

Încercă să şi-l imagineze ca pe un soţ, pentru că îl simpatiza, pentru că viitorul ei atârna de un fir de păr şi pentru că deciziile pripite şi tergiversările ar fi putut fi catastrofale la momentul acesta.

Era un om bun şi se gândea la bunăstarea ei. Înfăţişarea lui, mirosul şi felul în care se îmbrăca erau perfect agreabile şi se aştepta ca el să aibă o menajeră care să se ocupe de casă, aşa că ar fi avut mintea şi mâinile libere pentru a-l asista. Dar nu era un om prea comod – era absolut cerebral şi iritabil şi îşi petrecea mai toată viaţa cu nasul în cărţi, dar, având în vedere că era obişnuită cu asta, s-ar fi descurcat.

Dar putea să şi-l imagineze venind acasă, slăbindu-şi eşarfa, scoţându-şi cămaşa de pe umeri şi acoperind-o cu trupul lui gol...

Simţi că roşea.

– Aţi... menţionat faptul că nu doriţi copii, spuse ea.

Jenkins îşi îndreptă umerii, simţind că urma o negociere.

– Nu mă deranjează din principiu. Dar pentru noi ar fi, mă rog, irelevanţi, nu?

– Cei mai mulţi oameni ar spune că rostul unei căsătorii sunt copiii.

Jenkins se strâmbă.

– Cei mai mulţi oameni sunt nişte oi proaste. Soţia mea ar trebui să-mi înţeleagă munca şi să mă asiste. Eu sunt munca mea. Şi, dacă ai fi fost bărbat, până acum ţi-ai fi făcut deja un nume în domeniul nostru, având în vedere cât eşti de bună, dar în clipa în care ai începe să procreezi ai deveni confuză, toată mintea dumitale ascuţită ca briciul s-ar toci din cauza solicitărilor nesfârşite venite din partea unor răzgâiaţi plângăcioşi. Ţi-ai pierde şi câţiva dinţi; crede-mă, am văzut cum s-a întâmplat asta cu toate cele şase surori ale mele.

Ar fi trebuit să se simtă jignită. În istoria cererilor în căsătorie, aceasta trebuie să fi fost cea mai şocant de neromantică cerere formulată de cineva. Pe de altă parte, ca cineva considerat aproape infractor, ea nu era cine-ştie-ce partidă, iar oferta aceasta era mult mai respectabilă decât cealaltă, pentru poziţia de femeie întreţinută.

Tăcerea ei părea să-l facă nervos pe Jenkins. Se juca cu stiloul.

– Poate că am tras eu concluzia greşită? Cum mi s-a părut că eşti celibatară din proprie voinţă, nu am crezut că familia este prioritatea dumitale.

Făcu eforturi să-l privească în ochi.

– Pur şi simplu mă întrebam dacă îmi propuneţi o căsătorie formală.

Spre lauda lui, nu răspunse imediat, ci păru să cântărească întrebarea cu atenţia cuvenită.

– Asta ai prefera dumneata? spuse el în cele din urmă.

Ochii lui erau indescifrabili în spatele lentilelor care reflectau lumina, dar umerii îi păreau încordaţi.

Da ar fi fost răspunsul evident la întrebare. Dar, iarăşi, pe hârtie, el era mai mult decât ar fi putut spera: un intelectual comod, care avea libertatea de a ignora meschine cutume sociale, sub aparenţa unei excentricităţi de cărturar. Mai important încă, îl plăcea. Îl plăcea, nu îl iubea. Nu avusese niciodată puterea de a-i cuceri inima. Dar, dacă îi refuza patul conjugal, avea să-i respecte decizia fără să devină mai târziu ranchiunos?

– Aş vrea puţin timp să mă gândesc la propunere, se auzi ea spunând. O săptămână. Dacă sunteţi de acord.

Jenkins dădu din cap, după o scurtă pauză.

– O săptămână. Perfect de acord.

O săptămână. O săptămână în care să analizeze alternativa la întoarcerea în casa lui Gilbert. Să-i spună că până la urmă studiul fusese o provocare mult prea mare pentru creierul ei de femeie şi că era bucuroasă să fie hamal neplătit pentru restul zilelor ei, fără niciun viitor sigur. Poate avea să sfârşească la Bedlam, bolborosind cum o curtaseră la viaţa ei ducii şi profesorii de la Oxford.

Ieşi din birou gândindu-se că ar fi trebuit să spună, pur şi simplu, da.

Un duce n-avea ce să caute la o întrunire a investitorilor. Toate privirile îl urmăreau pe Sebastian prin casa lui Greenfield din oraş şi el ştia că ar fi stârnit mai puţine bârfe dacă ar fi frecventat un bordel rău-famat. Dar oameni ca Julien Greenfield n-ar fi dat informaţii privilegiate responsabilului cu investiţiile din serviciul lui Sebastian, nici măcar la o cină discretă; îmi onorezi casa cu prezenţa şi primeşti în schimb informaţii de primă mână, aşa fusese înţelegerea. Nici măcar afacerile nu se puteau încheia în afara politicii şi cu siguranţă nu în absenţa măruntului joc de putere.

Greenfield luă două pahărele de brandy de pe tava care trecea pe lângă ei.

– Vă propun să mergem în sufragerie; băieţii ăştia abia aşteaptă să vă cunoască personal, spuse el şi îi întinse lui Sebastian un pahar, reţinându-l pe al doilea în mâna lui grăsulie.

Sebastian porni pe coridor cu băutura neatinsă, ascultând evaluarea pe care o făcea Greenfield minei de diamante la care Sebastian avea de gând să devină acţionar. Cei doi parteneri sud-africani din sufrageria lui Greenfield puteau să-i aducă un milion de lire în conturi, dacă i-ar fi considerat demni de încredere.

Prima lui impresie era promiţătoare: strângeri ferme de mâini, contact vizual direct. Cel mai tânăr dintre ei începuse ca inginer de mină, deci cunoştea bine afacerea, iar felul în care descrise starea actuală a proiectului coincidea cu informaţiile pe care omul lui Sebastian le culesese despre cei doi.

Dezastrul se produse când zări cu coada ochiului o figură familiară.

Discursul afaceristului se transformă într-un zgomot lipsit de sens.

Annabelle.

Acolo, pe un trepied păzit de un valet, era Annabelle, reprezentată în mărime naturală, uluitoare şi strălucitoare.

Ochii ei verzi îl priveau printre pleoapele lăsate cu un fel de triumf tainic. Umerii erau traşi în spate şi părul îi flutura în jurul capului ca flacăra unei torţe pe furtună. De sub poalele rochiei albe şi mulate ieşea un picior de o paloare familiară.

Părea că un pumn gigantic îi scosese tot aerul din plămâni.

La naiba. Era într-un soi curios de iad, unde toate drumurile duceau în acelaşi loc.

Se apropie de tablou ca prin vis, cu ochii lipiţi de faţa ei.

Mângâiase obrajii aceştia mândri; sărutase nasul acesta fin. Simţise gura aceasta plină pe penisul lui.

Erau doi bărbaţi la picioarele ei, în genunchi, cu pieptul gol, unul brunet, unul blond, uitându-se la ea cu capul dat pe spate şi cu o expresie mult prea familiară, de uimire, ostilitate şi jind.

Elena din Troia, nu ca premiu, ci ca reabilitat maestru-păpuşar.

– Văd că admiri creaţia fiicei mele, remarcă Greenfield.

Sebastian mormăi ceva.

– Extraordinară, nu?

Greenfield arătă cu paharul spre Annabelle.

– Înainte ca fata mea să mă bată la cap să o las să se ducă la Oxford, eram convins că toate intelectualele au barbă şi negi. Închipuieşte-ţi surpriza mea când ne-a prezentat-o pe tânăra aceasta la balul tău de Anul Nou. M-am bucurat să fiu corectat.

– Şi pe mine m-ar bucura, spuse inginerul. Aş lansa la apă o mie de corăbii pentru asta.

– Eu aş zice că m-ar lansa pe mine la apă, rosti tărăgănat cel vârstnic, şi toţi începură să chicotească.

– Cât e, spuse Sebastian, cu o voce atât de ameninţătoare, încât chicotelile încetară brusc. Cât vrei pe el?

Greenfield ridică uimit sprâncenele stufoase.

– Acum, nu cred că e considerat de vânzare...

– Hai, Greenfield, spuse Sebastian, totul e de vânzare.

Bancherul deveni serios. Limbajul acesta îl înţelegea.

– Cu siguranţă e negociabil, spuse el. Sunt încredinţat că Harriet ar putea fi convinsă să se despartă de el pentru o amplă compensaţie.

– Excelent, zise Sebastian.

Dădu pe gât coniacul şi trânti paharul pe un dulap.

– Împachetează-l şi trimite-mi-l la casa din Wiltshire. Bună ziua, domnilor.

Ieşi din casă cu paşi mari, lăsând în urmă un şir de oameni îngrijoraţi şi uimiţi, care fuseseră din întâmplare atinşi de privirea lui întunecată. Un murmur se ridică*: L-ai văzut pe arogantul duce de Montgomery cum ieşea ca o furtună din casa lui Greenfield, întunecat şi belicos precum însuşi Vulcan?*

În timpul acesta, trăsura ducală se îndrepta spre gara Victoria ca vântul.

Grădina din spatele conacului Claremont mirosea a noroi şi frunze uscate.

– Alteţa Voastră!

Stevens părea plăcut surprins să-l vadă pe Sebastian venind spre grajduri cu paşi mari în lumina palidă a serii.

– Pregăteşte-mi calul, spuse Sebastian. Doar pe el. Plec singur.

Stevens făcu ochii mari când îşi dădu seama de dispoziţia stăpânului său şi în scurt timp îl înşeuе şi îl scoase pe Apollo din grajd. Armăsarul scoase un nechezat acuzator când îl văzu pe Sebastian, iar acesta scărpină absent botul care îl împungea în piept.

– I-a fost dor de stăpânul lui, explică Stevens. Ieri l-a muşcat pe McMahon de fund.

Sebastian se încruntă.

– Nu l-aţi plimbat deloc?

– Prea mult, nu. În ultimele zile n-a fost decât ploaie; câmpurile sunt moi ca terciul. S-ar putea să fie cam năbădăios, Alteţă.

Îl stăpâni pe Apollo până pe alee. O încordare febrilă se simţea vibrând în muşchii şi tendoanele animalului, ca un arc comprimat care aşteaptă, vai, cum mai aşteaptă să

sară. O ușoară atingere cu călcâiele, frâul tras puțin și aveau să pornească ca din pușcă.

Evitase în ultima vreme casa de la țară, pentru că toate lucrurile de la Claremont îi aminteau de ea. Cu cât încerca mai mult să-și păstreze controlul, să-și țină gândurile și emoțiile mai adânc îngropate, cu atât mai anarhic devenea totul, de parcă o viață întreagă de pasiune ținută în frâu se eliberase și acum se repezea asupra lui răzbunătoare, de parcă până atunci ar fi fost scutit de amețeala iubirii pentru că îi era destinat să fie doborât tocmai de această femeie.

Într-o altă viață, ar fi cerut-o de soție. Deja i-ar fi fost soție.

Ieșiră de pe alee și în jurul lor apărură hectare de câmpuri. Lumina înserării acoperea culoarea copacilor, a solului, a cerului. Cenușiu, cenușiu, cenușiu.

Destul, își promise el. *Destul cu asta.*

Avea să plece de la Londra și să se întoarcă la Claremont. Avea să-și revină cu toate la normal; întotdeauna făcea așa.

Se aplecă în șa, iar Apollo zvâcni.

Galopară pe cărare, apoi porniră pe câmp, spre pădurea din depărtare. Vântul îi tăia fața ca o lamă de cuțit. Lacrimile reci i se scurseră din colțul ochilor când viteza îi amorți simțurile, tropotul rapid, șuieratul din urechi și pământul care se apropia în goană de el. Mintea i se goli; erau numai concentrarea, viteza și frigul.

Destul, destul, destul.

Îl goni pe Apollo mai repede și mai repede, până când pădurea apăru la marginea câmpului ca o masă întunecată.

Trase de hățuri.

Ceva străluci palid pe jos.

Apollo necheză și se răsuci.

Instinctiv, se aruncă în față, dar simți cum crupa animalului se lăsă în jos și picioarele din spate se îndoiră

într-o mișcare oribilă, necontrolată, care îi ridică trupul vânjos sus, și mai sus, până la punctul critic.

Aveau să se răstoarne.

Pentru o fracțiune de secundă, tot universul îngheță, transparent și lucios ca o bucată de gheață. Întinderea vastă a cerului gol, o fluturare de coamă deasupra lui.

Calul avea să-l strivească.

Își smulse picioarele din scări, dar pământul se apropia de el cu o viteză brutală. Chipul pe care îl iubea cel mai mult din lumea asta se uită la el, înainte ca întunericul să cadă peste el ca o lovitură de topor.

În spatele micului birou, picioarele lui Annabelle se transformaseră în blocuri de gheață de la curent. Ar fi trebuit să meargă la culcare. Era aproape miezul nopții și lampa de petrol ardea cu flacără mică. Dar știa că nu va putea dormi. Dacă s-ar fi uitat în jur, ar fi putut să pretindă că era încă studentă, cu un viitor luminos în fața ei; biroul, scaunul șubred și patul îngust semănau foarte bine cu cele din camera ei de la Lady Margaret Hall. Dar aici se terminau asemănările. Nu existau cărți și dosare pe birou. Doar o coală de hârtie cu trei rânduri singuratice.

Să mă întorc la Chorleywood.
Să devin guvernantă în nord.
Să mă mărit cu Jenkins.

Opțiunile pe care le avea în prezent ca să poată avea un acoperiș deasupra capului fără să se abată de la calea cea dreaptă.

Sigur, venise la Oxford pentru a evita tocmai soarta asta: să stea la Chorleywood, neplătită și vulnerabilă, sau să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Două săptămâni. Doamna Forsyth îi dăduse două săptămâni ca să-și găsească o altă ocupație. *Eu sunt însoțitoare*, subliniase ea. *Eu trebuie să am grijă ca femeile să nu aibă necazuri, și nu să fiu asociată cu o femeie care are necazuri.*

Viitorul era o gură neagră, căscată, gata s-o înghită cu totul.

Își lipi palmele de obraji, încercând să șteargă fețele urâte ale fricilor care râneau la ea.

– Sunt un soldat în adâncul inimii, șopti ea. Pot să fac asta...

Zgomotele bruște care se auziră pe holul din josul scărilor o făcură să-și îndrepte umerii. Se auzeau voci agitate, în timp ce bichonul doamnei Forsyth lătra isteric.

Alarmată, se ridică în picioare. Se părea că un bărbat se certa cu doamna Forsyth.

Și apoi niște cizme bărbătești bocăniră pe scări cu o forță care făcea să se cutremure podeaua.

Își strânse la piept cămașa de noapte, uitându-se instinctiv în jur după o armă.

Bum, bum, bum.

Ușa se zgudui sub lovituri de pumn.

Nu o șocă nici pe jumătate pe cât o șocă vocea bărbatului.

– Annabelle!

– Domnule! obiectă doamna Forsyth cu voce ascuțită.

Sebastian. Sebastian era aici.

Bum, bum, bum.

Se apropie de ușă cu picioare nesigure.

– Domnule, încetați, țipă doamna Forsyth, după care Sebastian năvăli în cameră, dând ușa de perete cu un bufnet.

Totul se opri: zgomotul, timpul, inima ei. Energia vitală care iradia din trupul lui izgonise şi aerul din cameră. Se uită la ea fără un cuvânt şi, Dumnezeule mare, era palid.

Din doi paşi mari, se aşeză impunător în faţa ei şi o luă în braţe.

Răceala iernii încă mai persista în hainele lui; paltonul lui gros era aspru pe obrajii ei.

Rămase nemişcată în braţele lui, nevenindu-i să creadă că era adevărat. Nu se aşteptase să-l mai vadă şi, în mod sigur, nu se aşteptase să mai fie vreodată în braţele lui.

– Iubirea mea, spuse el, cu o voce care era ca un vuiet în pieptul lui, la urechea ei.

Cât era de crud. A patra ei opţiune, cea mai dorită opţiune, cea care însemna totul pentru ea, era chiar acolo, când ea nu încerca decât să facă ce era bine, iar asta nu era sigur a patra opţiune.

– Domnişoară Archer, cine este...

Doamna Forsyth apăru în uşă şi scoase un strigăt scandalizat când îi văzu pe cei doi îmbrăţişaţi.

– Mă opun, mă opun ferm la aşa ceva, strigă ea. Niciun gentleman nu poate intra în casa asta, am stabilit regula aceasta foarte clar, e absolut intolerabil...

Sebastian se întoarse pe jumătate şi trânti uşa în faţa scandalizată a doamnei Forsyth, ţinând-o strâns pe Annabelle cu celălalt braţ.

Ea se desprinse din strânsoarea lui.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. O, doamne, e vorba despre fratele tău? Este...

– Nu, răspunse el.

Privirea lui avea ceva dur şi metalic, care o făcea să-şi piardă capul.

Făcu un mic pas în spate.

– Montgomery, mă sperii.

Între sprâncenele lui se ivi o cută severă.

– Nu-mi spune așa.

– Foarte bine, spuse ea, încrucișându-și brațele la piept. Sebastian. Sunt convinsă că ar fi fost un moment mai potrivit...

– Am venit să te cer în căsătorie.

Se uită la el cu o privire goală.

– Căsătorește-te cu mine, repetă el, făcând un pas spre ea.

Ea scoase un hohot de râs nesigur.

– De ce ai spune un astfel de lucru?

– Râzi, mârâi el.

Îi luă mâna și i-o lipi de piept, deasupra inimii.

– Pune capăt acestei suferințe, Annabelle. Căsătorește-te cu mine.

Ea vru să-și retragă mâna și simți fiori pe șira spinării când el nu vru să-i dea drumul.

– Ce ți-a venit?

– Am căzut de pe cal aseară.

Mâna ei liberă zbură spre gură.

– Nu.

– Era un fazan, a spus el, un fazan mic, care se ascundea într-un șanț. Apollo s-a speriat și a alunecat. Nu a pățit nimic.

Ea se uită repede la el, căutând urme de vătămare.

– Și tu?

Urmă o pauză.

– Am crezut că o să mor, spuse el încet.

Sângele i se scurse din obraji când mâna lui rece îi atinse inima.

– După cum vezi, încă nu mi-a venit vremea, spuse el. Pământul a fost înmuiat de la ploaie și șocul a fost preluat de pălăria mea, și nu de cap.

Groaza care o ținuse împietrită începu să dispară și își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

– Ssst, spuse el, strângând-o în brațe, protector. Sunt aici acum.

Ea doar îl strânse mai tare și încercă să se îngroape în el, dorind să sfâșie paltonul gros și toate straturile de lână și de bumbac care o împiedicau să simtă căldura lui care palpita și forța trupului lui.

El își lipi buzele de părul ei.

– Căsătorește-te cu mine, Annabelle.

Ea ridică repede capul.

– Te rog. Te rog, nu spune asta.

El se încruntă.

– De ce? Nu vrei să fii amanta mea. Vrei să spui că nu vrei să fii nici soția mea?

Încercă să se îndepărteze, dar el nu o lăsă.

Uitându-se în sus, la ochii lui nefiresc de luminoși, o cuprinse frica.

– Ce vreau eu nu e important, se bâlbâi ea. Nu vreau să-ți fiu amantă, dar cu siguranță nu pot să-ți fiu soție.

El plecă capul.

– Și de ce nu?

– Se vede că te-ai lovit la cap! Știi de ce; este imposibil.

– Nu e, de fapt. Eu te cer, tu spui da. Atâta tot.

Atâta tot.

Se simți ciudat de amețită. Cele mai tainice și mai excentrice visuri ale ei erau la o silabă distanță.

– Nu, reuși ea să spună. Nu, nu ți-aș cere niciodată să-ți distrugi numele și viața pentru mine...

– Nu mi-ai distruge viața.

Ea se zbătu, dar el o strânse și mai tare, gata s-o strivească.

– Nu, spuse ea, te rog, dă-mi drumul.

El îi dădu drumul cu un suspin exasperat, iar ea sări de lângă el ca şi cum o frigea.

– Ascultă-mă, spuse el, cu pumnii încleştaţi pe lângă trup. Ani la rând mi-a fost teamă că voi cădea de pe cal înainte să am un moştenitor. Iar acum s-a întâmplat, am fost convins că o să-mi rup gâtul şi, cu ultima suflare, m-am gândit eu la castelul Montgomery, la titlul meu, la tata sau la moştenitorul meu?

O prinse iar în braţe, ea se desprinse din nou şi faţa lui se întunecă.

– La tine m-am gândit, fir-ar să fie. Ţi-am văzut chipul la fel de clar cum îl văd acum când stai în faţa mea şi nu am simţit decât cel mai profund regret că timpul petrecut cu tine a fost atât de scurt. Treburile mele neterminate sunt cu mine şi cu tine, Annabelle.

Ah, Dumnezeu s-o ajute. Vorbea serios despre asta.

Sau aşa îşi închipuia el.

Se sili să pară calmă.

– Sunt onorată, spuse ea, desigur că sunt. Dar sigur îţi dai seama că în clipa asta nu eşti în apele tale, nu judeci limpede.

În realitate, ochii lui nu arătaseră niciodată mai lucizi.

Începu să tremure. Voinţa lui era atât de puternică, mai puternică decât a ei, şi îi oferea ce-i dorea inima. Dar ar fi fost un dezastru.

Se întoarse cu spatele la el, încercând cu disperare să se adune.

– Şi scandalul care ar izbucni? întrebă ea. Dar fratele tău? Dacă ne-am căsători, lucrul acesta l-ar afecta şi pe el, tu ai spus-o. Fiii tăi ar fi dezonoraţi – motivele acestea nu mai sunt valabile?

– De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup de lucrurile astea, auzi vocea lui nedumerită. Tu nu trebuie decât să spui da.

Spune da. Spune da.

– Mâine, spuse ea cu voce răguşită. Hai să vorbim mâine despre asta.

– Întoarce-te şi uită-te la mine, spuse el, şi eu îţi voi spune că, mâine sau azi, nu va fi nicio diferenţă. Nici săptămâna viitoare.

Ea se răsuci, înfuriată de insistenţa lui încăpăţânată asupra imposibilului.

– Nu te poţi căsători cu o fată de vicar. Într-o zi o să te trezeşti şi o să te uiţi la viaţa ta distrusă şi nimic din tot ce am nu te va putea compensa pentru asta.

O privi dur, cercetător.

– Nu ai încredere în mine, spuse el sec. Nu crezi că îmi cunosc propria minte.

– Abia ai văzut moartea cu ochii. Îmi închipui că lucrul acesta poate distorsiona perspectiva cuiva.

Ochii lui erau grei şi cenuşii ca granitul.

– Sau îi clarifică, în sfârşit, perspectiva. Nu sunt un puşti capricios, Annabelle. Nu ne pedepsi pe amândoi pentru băieţii pe care i-ai cunoscut în trecut.

Ea tresări la remarca lui înţepătoare, care se folosise de muniţia pe care ea însăşi i-o oferise cu încredere. Nu, nu trebuia să se gândească la momentele în care stăteau îmbrăţişaţi în pat, învăluiţi în fericire ca într-un cocon...

Undeva, câinele doamnei Forsyth încă mai lătra strident şi furios.

Îşi lipi palmele de tâmplele care îi zvâcneau.

– Nu pot, şopti ea. Nu putem.

– Annabelle.

Vocea lui era răguşită.

– Nu am ştiut ce caut până când te-am întâlnit pe tine. Dacă drumurile noastre nu s-ar fi intersectat, poate că aş fi trăit şi aş fi murit ca un om mulţumit şi raţional, dar acum ştiu ce pot simţi, iar asta nu se poate anula, nu pot pretinde că ceea ce avem noi este o nebunie care va trece. Pot alege să

trăiesc până la moarte cu sentimentul că te-am pierdut sau pot să trăiesc cu tine, indiferent ce va fi. Astea sunt opțiunile mele, o viață cu tine sau o existență fără tine și, ca în cazul oricărei alegeri, trebuie plătit un preț. Știu că ceea ce am putea avea noi merită prețul.

Fiecare cuvânt al lui i se înfigea în inimă ca un pumnal, cu lovituri rapide și surde în urma cărora avea să simtă în curând o durere acută, care avea s-o facă să sângereze până la moarte. Cât de calm era în nebunia lui, când rațiunea ei se năruia rapid. Îl putea pierde definitiv azi. Toate instinctele ei o îmboldeau să se arunce în brațele lui și să nu-l mai lase să plece.

Făcu eforturi să respire.

– Nu putem.

Tonul ei lipsit de viață îl făcu să se oprească.

Pentru prima oară, simți în el o urmă de nesiguranță.

– Tu vorbești serios, spuse el încet. Îmi respingi propunerea.

– Da, spuse ea și simți că o doare gâtul de la efort.

El se făcu alb ca varul. Ea fu cuprinsă de o durere agonizantă, care o amuțea.

Onoarea lui nu i-ar fi permis să încalce un angajament, chiar dacă acela era luat sub presiune. Mâine, sau săptămâna viitoare, avea să-i mulțumească că nu îl lăsase să se pună într-o situație imposibilă, așa avea să facă.

– Știi, spuse el pe un ton degajat, încep să cred că tu ai refuza să fii cu mine în orice postură. Și cred că asta nu are nicio legătură cu moralitatea ta sau cu reputația mea, ci cu lașitatea ta.

Cuvintele o smulseră din paralizie ca o palmă peste față.

– Ce vrei să spui?

– Ți-e frică. Să te lași condusă de un bărbat, și nu mă refer la regulile conjugale. De fapt, cred că te-ai descurca foarte bine și cu niște reguli draconice, pentru că e în tine o

fortăreață care nu poate fi cucerită cu forța. Dar eu am reușit deja să trec de ea; mi te-ai oferit. Acum de ce nu mă lași să fac din tine o femeie cinstită?

Pentru că te iubesc mai mult decât propria mea fericire.

O nouă hotărâre se întipărise acum pe fața lui, iar ea înțelese că, atâta timp cât el avea să fie convins că îl iubea, nu avea să renunțe niciodată la planul lui nebunesc. Ar fi sacrificat totul. S-ar fi făcut de râs, ar fi ajuns bătaia de joc a aristocraților, a presei. Casa și poziția lui politică ar fi fost pierdute, străvechea linie a familiei ar fi fost distrusă. Și-ar fi distrus munca de o viață pentru o femeie de la țară. Și, inevitabil, pasiunea lui avea să se stingă și avea s-o deteste, sau, mai rău, avea să se deteste pe el pentru toate lucrurile la care renunțase.

Își cuprinse cu brațele trupul care tremura.

– Dacă vrei să știi, chiar azi-dimineață am primit o ofertă mult mai rezonabilă.

Dacă ar fi tras cu pistolul asupra lui, ar fi avut același efect, o străfulgerare de uimire. Rămase țeapăn.

Când, în sfârșit, vorbi, abia îi recunoscu vocea.

– Profesorul.

Ea dădu din cap.

– L-ai acceptat?

– Am fost exmatriculată, a spus ea, iar el...

– L-ai acceptat? repetă el, iar expresia ochilor lui o făcu să-și ducă mâna la gât.

– Nu, spuse ea încet. Și cu vinovăție.

– Dar ai luat-o în considerare. Pentru numele lui Dumnezeu, ai luat-o în considerare.

– Ar fi o partidă potrivită...

El își dădu capul pe spate, hohotind răgușit.

– Nu, doamnă, nu. Dacă te căsătorești cu el, o să pari mai târfă decât dacă ai fi fost amanta mea.

– Cum poți să spui asta? spuse ea gâtuit.

El se mișcă rapid în cerc în jurul ei, ca un animal de pradă vânjos, până când se opri în spatele ei.

– Pentru că, drăguța mea, nu îl iubești, murmură el și respirația lui rece îi suflă părul de pe ceafă. Nu îl iubești și l-ai accepta pentru lucrurile pe care ți le poate oferi, și nu pentru că îl vrei.

Ea strânse din ochi.

– Nici pe tine nu te iubesc.

– Asta-i o minciună, răsuflă el. Ar trebui să-ți vezi expresia ochilor după ce te sărut.

– Sigur că poți crede asta, dar orice femeie ar fi amețită de atenția unui bărbat aflat în poziția ta. Dar adevărul e că întotdeauna a fost vorba de cauza sufragetelor. De aceea am și venit la Claremont... să te spionăm. Toate discuțiile pe care le-am purtat au avut ca scop atragerea sprijinului tău pentru cauza noastră. Am avut chiar și un dosar, o fișă de profil, pentru tine.

Fu prinsă de umeri și întoarsă cu fața.

Chipul lui era de gheață.

– Un dosar? întrebă el. Ce tot spui acolo?

– Adevărul, șopti ea. Adevărul.

O strânse și mai tare de umeri.

– Minți. Uiți că te-am ținut în brațe doar acum câteva nopți. Te cunosc și știu că minți.

– Știi? spuse ea cu vocea tremurătoare. Nu ai văzut adevărul despre soția ta până când a fugit cu altcineva, și a stat luni întregi în patul tău.

Sub ochii ei, chipul lui împietri ca o mască mortuară.

Îi dădu drumul brusc, ca și cum ar fi văzut că ținea în mână ceva toxic.

Arcuirea disprețuitoare a buzelor lui o străpunse până la os.

Se uită, încremenită şi mută, cum el se întoarce şi iese pe uşă.

Zgomotul uşii trântite în urma lui nu îi ajunse la urechi. Capul i se umpluse de un vuiet ciudat. Se prăbuşi pe marginea patului.

Era lucrul cuvenit. Nu putea să respire, dar era lucrul cuvenit. Cel puţin tragedia aceasta nu avea să intre în istoria Angliei. Avea să fie trăită în intimitate să moară odată cu ea.

Nu ştia cât timp trecuse – un minut?, o oră? – când doamna Forsyth se plantă în faţa ei. Imperturbabila însoţitoare era roşie la faţă; se uită în jos la Annabelle cu ochi mânioşi.

– Am spus fără bărbaţi, se stropşi ea, şi în prima noapte tu îmi aduci un ticălos în casă.

– Îmi pare rău, spuse Annabelle pe un ton inexpresiv.

– Nu sunt o femeie crudă, spuse doamna Forsyth, aşa că poţi să stai peste noapte. Dar mâine vreau să fii plecată.

Capitolul 29

Annabelle ieşi pe uşa doamnei Forsyth în zori, cu pieptul greu de oboseală. Înţepătura aerului rece era ca o palmă care o trezi la viaţă, dar încă mai avea privirea înceţoşată când ajunse la uşa arcuită a gheretei de la St. John's.

Cu o seară în urmă găsise un portar drăguţ care o ajutase să-i ducă cuferele cu un cărucior de la Lady Margaret Hall la doamna Forsyth şi poate că reuşea să găsească şi la St. John's unul la fel de amabil, ca să i le mute iar. Portarii de aici o cunoşteau, tot intrând şi ieşind de la lecţiile lui Christopher Jenkins. Întrebarea era unde să le ducă. Catriona şi tatăl ei aveau un apartament în aripa rezidenţială de vest a facultăţii. Faptul că şi-ar fi lăsat pentru scurt timp bagajele acolo probabil nu i-ar fi dăunat cu nimic reputaţiei prietenei ei, deşi nu ştia ce poveste ar fi trebuit să spună despre evacuarea ei. Numai gândul că trebuia să îndruge încă o jumătate de adevăr îi făcea rău.

Ghereta portarului era pustie. Curtea pătrată a facultăţii era ciudat de neclintită, cu excepţia unui student singuratic care trecea prin culoarul întunecat, cu arcade, de vizavi.

Merse fără ţintă pe dalele de granit. Noaptea care trecuse îi luase cârma şi pânza, lăsând-o să plutească în derivă, ca o barcă naufragiată. Să facă stânga, spre aripa de vest, sau să se întoarcă spre ghereţă, era o decizie imposibilă.

Studentul trecu prin arcadă către curtea următoare. Fără îndoială, se ducea într-un loc cald, cunoscut.

Ea se întoarse la gheretă.

Luminile fuseseră aprinse şi se vedea mişcare în spatele ferestrelor.

Se apropie de uşă şi ciocăni şovăitor.

Cu coada ochiului văzu arcada din capătul cărării de granit din dreapta ei şi se încruntă, nereuşind să-şi dea seama ce anume îi provoca senzaţia aceea sâcâitoare.

Uşa gheretei se deschise şi apăru un portar voinic, cu părul alb.

– Bună dimineaţa, domnişoară, spuse el. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună dimineaţa. Sunt studentă la Lady Margaret Hall şi...

Şi atunci îşi dădu seama. Studentul. Studentul de pe culoarul cu arcade. Silueta lui zveltă. Mersul lui lejer.

Toate firişoarele de păr i se ridicară pe trup.

Se răsuci pe călcâie.

– Domnişoară? exclamă portarul.

Ea deja pornise către culoar, paşii ei repezi stârnind ecouri în zidurile din jur. Când ajunse la culoar, deja alerga. Gâfâind, se uită în stânga, în dreapta – şi văzu închisă o care dădea aripa de vest.

Se repezi spre ea.

Uşa se deschidea spre un coridor îngust, slab luminat, încărcat de mirosul zidurilor străvechi.

Tânărul o luase la dreapta şi se apropia repede de o uşă din capătul coridorului.

– Domnule!

El nu încetini paşii; dimpotrivă, merse mai repede.

Ea se luă după el.

– Domnule, doar o vorbă.

Umerii lui se încordară.

La naiba. Ce avea să-i spună dacă, de fapt, nu era cine credea ea?

Şi totuşi, se trezi surprinzător de nepregătită când el se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu Peregrin Devereux.

– O, doamne, exclamă ea.

Părul lung şi neîngrijit şi paloarea bolnăvicioasă îi reduceau considerabil farmecul lui Peregrin. Părea o creatură care iese numai noaptea afară.

Ea alergă spre el.

– Eşti bine?

– A, bună dimineaţa, domnişoară Archer, spuse el, ignorând politicos mâna pe care ea i-o pusese instinctiv pe braţ.

Şi-o retrase repede.

– Ce plăcere neaşteptată, continuă el. Ce te aduce la St. John's la o oră atât de nepotrivită?

Rămase nemişcat când uşa din spatele lui se deschise.

Annabelle se uită pe lângă el şi îşi simţi pieptul inundat de uşurare când o văzu în uşă pe Catriona.

– Catriona, spuse ea. Pe tine te căutam.

Dădu să se apropie de prietena ei şi observă coşuleţul pe care aceasta îl avea sub braţ.

Şi aerul ei plin de vinovăţie.

– Catriona?

Catriona îi zâmbi slab.

– Annabelle. Şi lord Devereux. Ce surpriză.

Şi vocea îi părea vinovată şi încerca să ascundă cu şiretenie coşuleţul.

Parcă şi auzea ochii lui Peregrin dându-se peste cap.

Annabelle se uită de la unul la altul, începând să-şi amintească: îmbujorarea Catrionei când Peregrin era prin preajmă, efortul ei de a se duce fără ochelari la balul de la Claremont... ah, pe focurile din Hades.

Privirea i se opri pe coşuleţul afurisit de lângă şoldul Catrionei.

– E mâncare, nu, întrebă ea, mâncare pentru lordul Devereux?

Catriona se uită la Peregrin. Îi cerea, oare, permisiunea?

– Ştiai că e dat dispărut de mai bine de o lună? o întrebă ea. Că Scotland Yard-ul răstoarnă fiecare piatră din Anglia în clipa asta, ca să-l găsească?

Peregrin şi Catriona răsuflară la unison.

– Deci ştiai, spuse Annabelle, uimită.

– Dumneata de unde ştii? o întrebă Peregrin.

Ea se întoarse spre el.

– Fratele tău ştie că eşti aici?

El ridică din sprâncene auzind că îi spunea ducelui de Montgomery „fratele tău".

– Domnişoară...

– Ei? Ştie?

– Cu tot respectul, nu ştiu prea bine de ce întrebi.

Pentru că tocmai mă săruta când a aflat că ai dispărut. Pentru că l-am ţinut în braţe şi am simţit cum îi crapă inima în piept când a auzit că propriul lui frate l-a trădat. Pentru că ce îl doare pe el mă doare şi pe mine.

Ipocrizie. Cel mai tare ea îl rănise azi-noapte, când îi refuzase fără milă dragostea, propunerea şi încrederea.

Se ridică pe vârfuri, chiar în faţa lui slabă şi aristocratică.

– Cum ai putut face asta? Întrebă ea. El nu ştie dacă eşti viu sau mort.

Peregrin făcu ochii mici.

– Îmi cer iertare, domnişoară, spuse el. Încă o dată, nu ştiu precis pentru ce, dar nu am avut intenţia să te tulbur.

Ah, politeţea lui reţinută putea să se ducă la naiba.

– Atunci o să-ţi spun deschis. Ai dispărut. Ai fugit, în loc să te supui unor ordine perfect rezonabile şi, în timp

ce tu stai ascuns într-un cuibuşor confortabil şi profiţi de bunătatea unei fete, fratele tău nu doarme noaptea de grija dumitale.

Două pete roşii apărură în obrajii lui Peregrin; dacă ea ar fi fost bărbat, probabil că ar fi sărit la bătaie.

– Din anumite motive cunoşti multe lucruri, domnişoară, trebuie să recunosc, dar te înşeli într-o privinţă – Montgomery nu-şi pierde absolut niciodată somnul de grija cuiva. Nu are nici firea potrivită pentru asta, şi nici inima, iar dacă într-adevăr am stârnit în el astfel de emoţii, te asigur că asta are mult de-a face cu statutul meu de moştenitor şi foarte puţin cu persoana mea.

Annabelle ridică palma. Şi-o reţinu la timp, dar, pentru o fracţiune de secundă, şi ea, şi Peregrin se uitară la mâna suspendată în aer, gata să lovească obrazul unui nobil.

În timp ce îşi mută privirea de la mână la faţa ei, în ochii lui apăru o umbră de suspiciune.

– Domnişoară?

– Cât de puţin îl cunoşti, spuse ea încet. Bietul Montgomery, să nu fie văzut niciodată aşa cum e de oamenii pe care îi iubeşte. Chiar are inimă, să ştii, o inimă reţinută şi onorabilă, dar care sângerează la fel ca inima mea sau a dumitale şi pot să pariez că e de o sută de ori mai loială. E un om rar, nu pentru că e bogat sau puternic, ci pentru că spune ce gândeşte şi face ce spune. Ar putea fi un tiran care caută să-şi satisfacă doar poftele, dar el a ales să muncească din greu ca toţi ceilalţi să o ducă bine, să se gândească la toate, ca ceilalţi să nu trebuiască s-o facă. Şi dacă tu, domnul meu, ai măcar un os onorabil în tine, îl vei ajuta să poarte această povară infernală a responsabilităţii, în loc să te comporţi ca un copil răzgâiat.

Numai că nu scuipase cuvântul „răzgâiat".

Peregrin se făcuse mai palid pe sub paloarea lui.

– Annabelle.

Catriona se interpusese între ei, dar ea îi vedea faţa ca prin ceaţă.

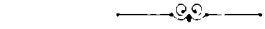
– Are inimă, spuse Annabelle, şi eu îl iubesc.

– Annabelle, zise Catriona, nu trebuie să...

– Îl iubesc, dar l-am minţit, şi acum mă va dispreţui veşnic.

Vocea i se gâtui.

Catriona îi puse mâna pe umăr, cu ochii ei mari şi albaştri, plini de compasiune. Blândeţea pe care o văzu în ochii ei se dovedi a fi prea mult pentru ea. Pentru prima oară de la acea vară blestemată, Annabelle izbucni în plâns.

– Îl iubesc!

– Aşa e de o jumătate de oră, îi spuse încet Hattie lui Lucie.

Lidera sufragetelor stătea în uşa livingului familiei Campbell, având încă pe ea paltonul şi fularul, iar şuviţe de păr blond palid i se desprinseseră din cocul prins în grabă.

Annabelle stătea ghemuită într-un fotoliu, cu trupul cutremurat de forţa hohotelor de plâns care ieşeau din gâtul ei ca şi cum s-ar fi revărsat din ea o viaţă întreagă de suferinţă. Catriona stătea pe braţul fotoliului, bătând-o stângaci pe spate.

– Măi, să fie, spuse Lucie.

Se îndreptă spre dulapul de pe peretele din faţa ei şi, când deschise uşile, intuiţia ei fu recompensată de priveliştea şirului de sticle strălucitoare. Scoase dopul unei sticle de brandy şi turnă două degete într-un păhăruţ.

– Bea asta, îi porunci ea, întinzându-i paharul.

Annabelle se uită la ea cu pleoapele înroşite. Nasul ei fin strălucea într-o neatrăgătoare nuanţă de roz.

– E alcool? adulmecă ea.

– Încearcă, îi spuse Lucie posomorâtă. Îţi promit eu că nu e nici pe jumătate la fel de rău ca păstrarea de secrete

față de prietene și coalizarea cu dușmanul. Montgomery, Annabelle? Dintre toți bărbații din regat!

Annabelle se holbă la pahar.

– Nu el e dușmanul, spuse ea mohorâtă. El a obținut autorizația pentru demonstrație. Ne-a făcut o favoare. Iar eu...

– Îl iubești, da. Ai mai spus-o.

Lucie întinse mâna în spate și își trase un scaun.

– Și zici că el a obținut autorizația? Ce-ar fi să începi cu începutul?

Annabelle luă o gură de brandy și se strâmbă când băutura îi atinse buzele.

– Acum nu mai contează, nu?

– Atunci de ce te porți de parcă s-ar fi sfârșit lumea? o întrebă Lucie, desfăcându-și fularul lung.

Pentru că s-a sfârșit.

Inima i se ofilea și murea ori de câte ori își amintea de expresia lui Sebastian când plecase. Ca și cum ar fi fost Dalila lui personală, Salomeea lui, toate femeile trădătoare cunoscute vreodată de un bărbat.

Luă o înghițitură mare de brandy.

– Probabil mă disprețuiește, hârâi ea.

Ochii argintii ai lui Lucie aruncau scântei.

– Nemernicul, mârâi ea. Nu pot să cred că te-a sedus, și sub protecția acoperișului lui, presupun.

– Nu m-a sedus, protestă Annabelle. În fine, poate puțin.

Chiar fusese sedusă în clipa în care el stătuse în fața ei cu pălăria în mână, rostind o scuză rară pe o colină din Wiltshire.

– Nu a fost vina lui.

– Dumnezeule, spuse Lucie, evident că a fost. Nu uita că ești sufragetă; noi nu credem în povestea cu ispita diavolească și cu bărbatul inocent. Știa exact ce face.

Annabelle se zbârli.

– Dacă ți-aș spune că mi-am dorit-o?

Lucie își dădu ochii peste cap.

– Annabelle, o arăta el ca un peşte rece, dar e cu zece ani mai mare ca tine. E un tactician calculat şi a câştigat favorurile reginei convingând oameni în toată firea să facă ce vrea el. N-aveai nicio şansă, şi el ştia asta. Fii sinceră – nu ți-a spus tot ce trebuia? Nu te-a făcut să simți că vă cunoașteți de ani de zile, că vă înțelegeți fără cuvinte?

Ah, cum mai făcuse asta.

– Da, şopti ea.

Hattie scoase o mică exclamație consternată.

Lucie dădu grav din cap.

– Aşa fac, spuse ea. Îmi pare aşa de rău că te-am trimis să faci presiune asupra acestui nemernic.

– M-a cerut în căsătorie azi-noapte, mărturisi Annabelle.

O exclamație înăbuşită se auzi în jurul ei. Era aproape amuzant, trei expresii identice, cu gura căscată de uimire.

– Te-a cerut... în căsătorie? țipă Hattie.

Ochii ei erau perfect rotunzi.

Annabelle dădu din cap.

– A venit acasă la doamna Forsyth s-o facă. Eu am... l-am refuzat. A făcut o scenă şi doamna Forsyth mi-a cerut să plec.

Tăcere. O tăcere grea şi tulburată de neîncredere.

– Mii de draci, mormăi Lucie, apoi se ridică şi se dus la dulapul cu băuturi să-şi toarne un brandy.

– Şi tu l-ai refuzat? o întrebă Hattie cu respirația tăiată.

Annabelle înghiți în sec.

– Da. Nu puteam să accept, nu?

Trei clătinări viguroase din cap fură răspunsul rapid şi unanim.

– Adică, puteai, spuse Hattie, dar ar fi fost scandalul deceniului. Nu, al secolului. De fapt, ar fi intrat în legendă...

– Ştiu, spuse Annabelle, întrerupând-o, ştiu. De asta l-am refuzat. Oh.

Îşi tamponă furioasă ochii cu batista udă, pentru că lacrimile începuseră din nou să curgă.

– Nu-mi vine să cred că te-a cerut, clătină Hattie din cap. Nu că n-ai fi meritat să te ceară, adăugă ea grăbită, dar mi se pare un lucru atât de nebunesc pentru un om atât de rece... adică atât de inteligent.

Annabelle îi aruncă un zâmbet obosit.

– Prima oară mi-a cerut foarte rezonabil să fiu amanta lui.

Lucie îşi încruntă privirea periculos de mult.

– În aceeaşi noapte?

– Nu, răspunse Annabelle. La Claremont.

– Mă bucur că ai refuzat *acea* ofertă, spuse Catriona. Putem fi prietene cu o ducesă scandaloasă, dar nu cu metresa unui duce.

Annabelle puse paharul gol pe măsuţă.

– Şi acum, întrebă ea încet, acum veţi mai fi prietene cu mine?

Hattie se încruntă.

– De ce să nu fim?

– Pentru că am lovit un bărbat, pentru că am fost arestată, pentru că am fost exmatriculată, am fost cerută în căsătorie de un duce şi am fost dată afară din casă de propria însoţitoare.

Buzele lui Lucie se strâmbară în spatele paharului de brandy.

– Am impresia că ţi-ar prinde bine o prietenă sau trei în momentul acesta.

– Sunt un scandal umblător, strigă Annabelle.

Catriona își retrase brațul de pe umerii ei și își puse mâinile în poală.

– Eu te-am văzut sărutându-te cu el la Claremont, spuse ea, și am rămas prietenă cu tine, nu?

Annabelle o privi cu gura căscată. Ei, da. Catriona era pe hol când ieșise din alcov. Îi spusese că avea părul răvășit...

– V-ați sărutat? La bal? țipă Hattie.

Și, din câte se pare, Catriona nici nu răspândise bârfa.

– De ce sunteți așa de bune cu mine? întrebă Annabelle. De ce nu mă judecați, de ce nu schimbați priviri semnificative, de ce nu vă spălați pe mâini de mine?

Așa cum făcuseră toate fetele din sat pe care odinioară le considera prietene, după ce lumea începuse să vorbească despre ea și William. Așa cum făcuse și tatăl ei.

Lucie oftă.

– La cât ești de inteligentă, câteodată nu ești prea deșteaptă, spuse ea. Uită-te la noi. Niciuna dintre noi nu e așa cum ar trebui.

Arătă spre Catriona.

– Prea deșteaptă. Se folosesc de lucrările ei ca să caute comori, fără să aibă habar că o femeie le-a scris ghidurile. Parcă la un moment dat ți-ai pus pantaloni și te-ai târât prin niște grote din Egipt, nu-i așa?

Catriona dădu din cap, cu gâtul înfierbântat de rușine.

– Pe urmă eu, continuă Lucie. Familia mea m-a renegat cu mult înainte de micul incident cu ambasadorul spaniol și furculița de argint. Dacă mătușa mea nu mi-ar fi lăsat o mică dotă, și asta doar ca să-i facă în ciudă tatălui meu, acum aș fi fost fie o cerșetoare, fie o nebună furioasă încuiată în cameră, pentru că nu pot fi așa cum vor ei. Nu sunt pasivă, nu pot să tac, nu m-am visat niciodată înconjurată de un cârd de copii, servindu-mi soțul nobil și stăpân. Iar Hattie...

Se încruntă.

– De fapt, nu știu care e ciudățenia ta.

Hattie își încrucișă brațele.

– De ce ar trebui să fiu ciudată?

Lucie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Atunci de ce ar sta în fiecare săptămână fata lui Julien Greenfield băgată până la cot în vopsea, la mâna unui stăpân de sclavi ca profesorul Ruskin?

Gura lui Hattie, mereu zâmbitoare, se transformă într-o linie posomorâtă.

– Bine, spuse ea în cele din urmă. Nu pot să scriu cum trebuie. Nici cu numerele nu mă descurc.

Își arcui o sprânceană spre Lucie.

– Crezi că tu ești oaia neagră? Până și surorile mele știu să facă investiții profitabile. Eu nu pot să copiez un șir de numere în ordinea corectă și, dacă n-aș fi avut părul roșu al familiei Greenfield, ai mei ar fi crezut că m-au schimbat la naștere. Eu bănuiesc că oricum cred asta. Cred că preferă să creadă asta, presupun că e mai puțin jenant.

– Prostii, murmură Annabelle, ești minunată așa cum ești.

– Vai, se învioră. Ce drăguț din partea ta.

– Vezi tu, Annabelle, spuse Lucie, eu nu zic că nu ești scandaloasă, dar nu ești singura.

Un zâmbet slab arcui buzele lui Annabelle.

– Nu. Se pare că mă aflu într-o companie bună.

Respirația îi era acum mai ușoară, ca și cum menghina care îi strângea pieptul fusese slăbită cu un grad, două.

– Îți trebuie un loc în care să stai, spuse Lucie.

– Da, confirmă Annabelle, strângând batista în pumn.

Lucie afișă un aer arogant.

– Trebuia să fi venit la mine când ți-am propus.

– Cred că așa ar fi trebuit, da.

– Atunci, hai să mergem să-ți luăm bagajele. Doar dacă nu mai ai și alte secrete de divulgat mai întâi.

– Din partea mea, nu, spuse Annabelle, dar dacă a venit vorba...

Se întoarse spre Catriona şi prietena ei lăsă capul jos.

– De ce, Doamne iartă-mă, l-ai ajutat pe lordul Devereux să se ascundă?

CAPITOLUL 30

Peregrin Devereux era un tânăr relaxat şi optimist. Era nevoie de un eveniment dramatic pentru a-l împinge la acţiuni dramatice. Ce putea fi mai dramatic decât s-o vadă pe drăgălaşa domnişoară Archer plângând? Cu plânsul ei jalnic în urechi, plecă fără întârziere de la Oxford la Wiltshire.

Curajul începu să îi piară în clipa în care zări în faţă reşedinţa Claremont. Şi îi dispăru cu totul în clipa în care se găsi dinaintea uşii întunecate şi grele de la biroul fratelui său. Stomacul i se zvârcoli de greaţă. Nimic bun nu i se întâmplase dincolo de acea uşă.

Închise ochii şi încercă să-şi amintească toate motivele pentru care era aici. Apoi bătu hotărât în uşă.

Nu răspunse nimeni.

Peregrin se încruntă. Unde în altă parte putea fi Montgomery?

Intrat în cameră neinvitat.

Biroul era slab luminat. Draperiile grele fuseseră trase, nu fuseseră aprinse nici lumina, nici focul, iar mirosul stătut de tutun îngroşa aerul.

– Domnule?

Ochii lui Montgomery sclipeau în întuneric ca două pietre lustruite. Stătea în fotoliul de la birou, cu capul rezemat de spătarul tapisat cu piele.

Peregrin nici nu ştia că fratele lui putea să stea răsturnat într-un fotoliu. Lucrul îl şocă aproape la fel de mult ca sticla

goală de scotch care se găsea în mijlocul haosului de pe birou. Şi haos era. Teancurile de hârtii, de obicei meticulos ordonate, acum erau răsturnate; colile stăteau împrăştiate pe podea de parcă ar fi fost risipite de vânt.

– Domnule...

Privirea plecată a ducelui alunecă asupra lui şi lui Peregrin îi înţepeni gâtul. Ochii fratelui său nu aveau obişnuita căutătură asasină, dar tot aveau o expresie suficient de calculată cât să facă pe cineva să se foiască.

– Deci te-ai întors.

Vocea lui Montgomery era răguşită de la atâta tăcere. Sau de la sticla golită de scotch? Nici măcar nu exista vreun pahar. Dumnezeule! Băuse direct din sticlă?

– Arăţi groaznic, remarcă Montgomery. Ţi-aş oferi ceva de băut, dar, după cum vezi, proviziile s-au terminat.

Se uită la sticla goală cu ostilitate, apoi bătu în ea cu degetul.

Peregrin deschise gura şi o închise fără să producă vreun sunet, ca o păpuşă care îşi uitase replicile.

Fratele lui gesticulă larg spre scaunul din faţa biroului.

– Stai jos, piticule.

Peregrin se aşeză prudent pe marginea scaunului.

– Ei, rosti tărăgănat Montgomery, ţi-ai pierdut cumva darul vorbirii odată cu loialitatea?

– Nu, doar că eu credeam că tu nu bei.

– Nu beau, spuse el scurt.

– Sigur că nu, spuse Peregrin repede.

– Exact, bolborosi Montgomery.

Peregrin nu mai văzuse niciodată în viaţa lui un om aşa de beat, iar ca şef al societăţii de băutori văzuse destule. Ducele era beat turtă şi, fără îndoială, se mai ţinea pe picioare doar prin disciplina lui inumană.

Nu îşi dădu seama ce îl făcuse să rostească următoarele cuvinte:

– Asta pentru că tata s-a înecat într-o baltă când era beat?

Montgomery se încruntă.

– Cum ai aflat asta?

– Cum se află de obicei. Oamenii vorbesc. Am urechi.

Montgomery tăcu. Ochii lui Peregrin se obişnuiseră cu lumina slabă, acum vedea bine faţa fratelui său şi descoperi că nu doar el arăta îngrozitor. Chipul lui Montgomery era ridat şi asprit de încordare, dar cea mai îngrijorătoare era expresia posomorâtă a gurii. Era o posomoreală fatalistă, nu cea obişnuită, hotărâtă, care spunea că se pregătea să plece într-o misiune măreaţă. Nu, aici era un cu totul alt nivel de posomoreală.

În cele din urmă, Montgomery se mişcă. Aprinse lampa de birou, apoi răscoli printre câteva hârtii împrăştiate, dezgropă de sub ele o casetă subţire de argint şi scoase o ţigară. Se chinui cu chibriturile, strângând din ochi, până când unul se aprinse în sfârşit, fâsâind. Suflă fumul spre tavan şi apoi se uită la Peregrin.

– Da, spuse el. Nu beau pentru că Charles Devereux a sfârşit căzând beat într-o baltă.

O emoţie puternică se stârni în pieptul lui Peregrin. Aruncase întrebarea aceea pentru că aşa făcea el: juca la întâmplare, urma impulsuri riscante. Nu se aşteptase să scoată de la fratele lui o recunoaştere făţişă. Aproape ca şi cum ar fi vorbit ca de la bărbat la bărbat.

– Mie de ce mi s-a spus că a avut un accident de călărie? se aventură el, forţându-şi norocul.

Montgomery răsuci ţigara în mână.

– Ca să nu te bântuie trecutul.

– N-am nevoie să fiu protejat de adevăruri urâte, murmură el, încercând să nu-şi aducă aminte de verdictul tăios al domnişoarei Archer, care îi spusese că era un *copil răzgâiat*.

– Nu e vorba de adevăr, zise Montgomery. Poveștile pe care le auzim despre părinții noștri devin o cușcă pentru minte, ne dictează lucrurile de care să ne temem sau ce ar trebui să facem. Sau ne oferă scuze să fim slabi. Când un bărbat care are o mie de oameni care depind de el se îneacă într-o baltă pentru că e prea beat ca să se ridice, ce spune asta despre el?

Peregrin se gândi.

– Că a fost teribil de ghinionist? sugeră el.

Montgomery se uită urât la el.

– Posibil și asta, admise el în final. De ce ești aici?

Și uite așa, greața îi reveni. Frica, vinovăția și rușinea îi răscoleau stomacul.

– N-ar fi trebuit să plec.

– Într-adevăr, spuse Montgomery, scuturând neglijent scrumul pe covor.

– Și am văzut că am greșit mai demult, dar nu am îndrăznit să mă întorc. Și cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai grea mi se părea întoarcerea.

– O adevărată dilemă.

Montgomery dădu din cap fără simpatie.

– Dar azi am întâlnit-o pe domnișoara Archer, spuse Peregrin, și ea părea... întristată... din cauza ta.

Ptiu, nu-și mai amintea de ce i se păruse o idee bună să spună asta.

Montgomery era ciudat de încremenit în fotoliul lui, cu o sclipire deconcertantă în ochi.

– Nu pot scăpa de ea, nu, murmură el, nici n-o am, dar nici nu scap de ea.

– Domnule?

Privirea metalică a fratelui lui îl determină să se facă mic în scaun.

– Ai venit să-i aperi onoarea, îl întrebă Montgomery, sau să-mi ceri o explicație? Un gest foarte curajos din partea

ta. Nebunesc chiar. Dar eu știu ce îi pot face unui bărbat ochii ei verzi, așa că trec peste asta.

– Mulțumesc, se bâlbâi Peregrin.

Ochii ei verzi?

Montgomery se încruntă.

– Am cerut-o în căsătorie, spuse el. Am cerut-o, iar ea m-a respins, așa că nu văd cum să fie ea cea întristată.

Timp de un minut, Peregrin rămase mut.

– Ai cerut-o pe domnișoara Archer, spuse el cu voce slabă.

– Da.

– Ai cerut-o... în căsătorie.

– Corect.

– Ești... sigur?

Buzele lui Montgomery se strâmbară cu iritare.

– Sunt beat, nu dement. Sunt sigur că am rostit cuvintele „căsătorește-te cu mine" și, parafrazând, ea a răspuns: „Nici să nu te gândești."

– Dumnezeule, spuse Peregrin și, după alte câteva momente: Dumnezeule.

– În schimb, vrea să se căsătorească cu un profesor de la Oxford, spuse Montgomery cu un aer sumbru.

– Ai cerut-o în căsătorie, strigă Peregrin. Ce te-a determinat să faci așa ceva?

– Mă lovisem la cap mai devreme, când am căzut de pe cal, răspunse Montgomery, și asta m-a făcut să văd totul foarte clar.

Peregrin rămase și mai nedumerit.

– Dar a trebuit să o cer în căsătorie pe singura femeie din Anglia care refuză un ducat – pentru că nu-l iubește pe duce, continuă Montgomery. Pe de altă parte, nu-l iubește nici pe profesorul de la Oxford.

Se uită la Peregrin acuzator.

– Nu are niciun sens.

La naiba.

Peregrin se prăbuşi în scaun.

Fratele lui o păţise rău. Era obsedat până peste cap şi el ştia ce se întâmpla când Montgomery era obsedat: nu se oprea până când nu obţinea ceea ce îl obseda. Dar o femeie de rând? Imposibil! Iar după câte văzuse azi, Peregrin era foarte sigur că nu lipsa iubirii era în spatele refuzului – foarte raţional – al domnişoarei Archer. Dimpotrivă.

Avu revelaţia că în clipa aceea el ar fi putut fi singurul care să decidă viitorul Casei de Montgomery. O cale era cea cu scandalul teribil. Cealaltă era ca lucrurile să continue aşa cum trebuiau să fie.

I se făcu pielea de găină pe spate.

– Îmi pare rău, îngăimă el. Am auzit că astfel de... pasiuni se sting.

Montgomery dădu din cap.

– Sigur că da.

Şi apoi făcu ceva ce Peregrin nu-şi imaginase niciodată că o să facă.

Îşi plecă capul şi îşi acoperi faţa cu palmele.

Şi rămase aşa.

O, la naiba.

– Poate te-a respins din cauza ducatului, nu în ciuda lui, spuse el pe nerăsuflate.

Aşa. Lasă-l să priceapă singur.

Montgomery îşi coborî mâinile.

– Ce vrei să spui?

Era o mică licărire de speranţă în ochii lui.

Poate că nu era obsedat. Poate că... era şi mai rău. Poate că era îndrăgostit.

Dumnezeule. Dacă iubirea îi făcea asta celui mai puţin sentimental om din Britania, Peregrin nu voia aşa ceva.

– Doar că eu am stat ascuns mai mult de o lună pentru că nu mă simţeam înzestrat cu ce trebuie pentru a moşteni

unul dintre cele mai mari ducate din țară, spuse el. Înțeleg de ce domnișoara Archer ar avea rezerve la gândul că ea ar fi oficial motivul pentru care ducatul ar ajunge subiect de scandal.

Montgomery scoase o exclamație iritată.

– Nu ar fi ea responsabilă.

– Sunt persoane care se simt întotdeauna responsabile.

Peregrin ridică din umeri.

– Pur și simplu așa sunt ele.

Expresia ducelui deveni suspicioasă.

– Când ai devenit tu înțelept? Unde ai stat ascuns? În pivnița vreunei abații unde Scotland Yard-ul a omis să caute?

Peregrin se strâmbă.

– Cam așa ceva. Am stat în pivnița de vinuri de la St. John's.

Montgomery clipi.

– Ai stat sub pământ aproape șase săptămâni?

– Mă tem că da.

Montgomery îl studie cu o expresie insondabilă.

– Spune-mi, zise el încet, sunt așa un tiran încât e preferabil să stai ascuns într-o pivniță, decât să-mi urmezi ordinele?

Peregrin făcu ochii mari.

– Un... tiran? Nu.

Spre uimirea lui, Montgomery părea că aștepta. Că aștepta să-i spună mai mult.

De când era el interesat de explicații?

– Eu vreau să-ți urmez ordinele, spuse el rar, dar e așa de... descurajant. Când eram mic, abia așteptam să cresc și să fiu ca tine. Și pe urmă, într-o zi, mi-am dat seama că nu pot ajunge pur și simplu ca tine.

Fusese o zi teribilă, își aminti el, plină de neliniști existențiale.

– Am început să înțeleg amploarea lucrurilor pe care le faci și cât de simple le faci să pară. O vreme am crezut că ești mai bun decât toți ceilalți, dar pe urmă am înțeles că erai și bun, dar și lucrai de dimineață până seara prin toate birourile. Și parcă mă strângea cineva de gât când mă gândeam să stau în fiecare zi până la apusul soarelui într-un birou, cu mii de oameni care se bazează pe mine... Niciodată nu aș putea să fiu bun ca duce, chiar dacă m-aș strădui, în timp ce tu faci totul perfect.

– Perfect? repetă Montgomery. Ah, Peregrin. La prima tentație mă prăbușesc ca un castel din cărți de joc.

Se clătină puțin în fotoliu.

– Și, în caz că ți-a scăpat, sunt beat mort și am stat să iau în considerare diverse feluri în care aș putea să distrug un profesor de la Universitatea Oxford.

– Eu făceam asta aproape în fiecare zi la Oxford, murmură Peregrin.

– Știu, spuse Montgomery. Te-am trimis la Marina Regală din cauza asta.

Peregrin îngheță. Acum începeau să discute despre soarta lui? Dacă avea noroc, avea să fie doar escortat până la Plymouth, ca să zacă ani întregi la Marina Regală. Dacă era să primească ce merita, avea să capete mai întâi biciuirea pe viață, nu că fratele lui îl mai biciuise, dar era un început pentru toate. Aproape sigur urma să i se taie definitiv alocația ori poate Montgomery avea să-l renege și să nu mai vorbească niciodată cu el...

Montgomery îl fixă cu o privire remarcabil de lucidă pe deasupra degetelor împreunate.

– Te întrebi ce se va întâmpla cu tine, nu?

Peregrin reuși să-i susțină privirea.

– Sunt pregătit să suport consecințele acțiunilor mele.

Și atunci Montgomery spuse un lucru ciudat:

– Tu știi că țin la tine, Peregrin, nu?

– Ăăă. Da, domnule.

Ducele oftă.

– Nu sunt convins că știi.

Își frecă fața obosită cu mâna.

– Era tristă, ai spus?

– Domnișoara Archer? Da, foarte tristă.

– Eu pot să înțeleg că a fost o propunere proastă, murmură Montgomery, și sunt sigur că m-a mințit, adăugă el criptic.

– Știa că ai căzut de pe cal când ai, ăăă, cerut-o? întrebă Peregrin, fiindcă, ptiu!, era la fel de curios pe cât era de tulburat de toată povestea.

– Da. De ce?

– Păi, îmi închipui că nicio doamnă nu vrea să fie cerută imediat după ce bărbatul s-a lovit la cap.

Montgomery tăcu.

– E posibil s-o fi făcut și lașă, spuse el.

Peregrin rămase cu gura căscată.

– Nu sunt eu specialist, dar mi se pare o strategie nefericită de curtare.

– Și am... doamne, gemu Montgomery. Nu eram în apele mele în seara aceea. Am fost prea... violent.

Evident că fusese prea violent, se gândi Peregrin, pentru că exact așa era Montgomery: violent, intens și puțin înfricoșător. Probabil nici nu intenționa să fie înfricoșător. Probabil nu-și dădea seama de faptul că el avea întotdeauna un plan și așteptându-se ca toată lumea să acționeze după logica lui era suficient să sperie un om obișnuit. Nu era chiar normal să urmărești neabătut un scop nobil și să dai la o parte toate emoțiile nepotrivite. Pe de altă parte, poate că asta făcea captivitatea din om – la urma urmelor, pe Montgomery nu îl apărase nimeni de cușca pe care o lăsase în urmă moartea tatălui lor.

Peregrin simți un gol în piept, ca și cum s-ar fi pregătit să se arunce cu capul înainte în râul Isis, de pe podul Magdalen – niciodată nu știai ce putea să fie în apele acelea

tulburi. Ideea era că Montgomery avea nevoie de o ducesă, o ducesă puternică şi inteligentă, pe care să nu o strivească din greşeală, una care să-i păstreze buna dispoziţie şi să-l ia de pe capul lui Peregrin. Şi dacă domnişoara Archer nu era mireasa potrivită pentru el din mai multe motive, poate că, din cele mai importante motive, era. Îl făcea pe Montgomery *să simtă*. Cineva chiar se putea hazarda să spună că ea avea să îl facă fericit pe fratele lui.

Montgomery era probabil prea beat ca să-şi aducă aminte prea multe dimineaţa. Spera că o să-şi aducă aminte ceea ce avea să-i spună acum. Inspiră adânc.

– Cred că ar trebui să ştii ceva despre domnişoara Archer.

CAPITOLUL 31

Lucie locuia în Norham Gardens, într-o casă îngustă de cărămidă galbenă, din care jumătate era închiriată de lady Mabel. Aranjamentul acesta respecta cutuma conform căreia femeile necăsătorite, aflate încă la vârsta căsătoriei, nu trebuiau să stea singure și Annabelle se trezea dimineața în patul ei scârțâitor cu o senzație de ușurare – nu exista un stăpân al casei în fața căruia să dea socoteală, nimeni nu se aștepta să facă așa sau altfel. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să zacă până la prânz într-un ungher al bovindoului, simțind apăsarea liniștitoare a pisicii lui Lucie în poală.

Lucie ocupa una dintre cele două camere de la etaj și menajera pe cealaltă, iar parterul casei îl alocase în întregime cauzei pentru care lupta. În anticameră era o tiparniță străveche, iar în living, pianul trebuise să facă loc mașinii de cusut și baloturilor de stofă pentru bannere și eșarfe. Un fișet mare din lemn de cireș era burdușit cu teancuri de coli goale, cu broșuri mai vechi și cu toate numerele ziarului *Women's Suffrage Journal* care apăruseră din 1870. Zidul din spatele șemineului era plin de tăieturi din ziare, unele îngălbenite, altele noi, precum articolul apărut pe prima pagină în *The Guardian*, despre demonstrația lor dezastruoasă. În stânga șemineului, o plantă mare, în ghiveci, se ofilise și murise, iar frunzele ei maronii păreau gata să se fărâmițeze la o simplă atingere.

– Locul acesta are mare potențial, spuse Hattie când intră cu Lucie în urma ei. Sigur nu vrei să...

– Da, se stropși Lucie, sigur. Este un spațiu destinat muncii serioase, nu e nevoie de nicio tușă feminină.

Hattie se îmbufnă.

– Tot nu pricep cum ne-ar putea afecta munca niște draperii frumoase.

Buzele lui Annabelle schițară un zâmbet. Aveau aceeași discuție înainte să înceapă lucrul și era ceva liniștitor în aceste mici momente de rutină, în condițiile în care totul se prăbușise. Toată săptămâna din urmă cvartetul lor se întâlnise aici după-amiaza și se strânsese în jurul biroului supradimensionat din mijlocul camerei precum o echipă de chirurgi în jurul mesei de operație. Buletinul informativ lunar trebuia să fie expediat, iar Lucie plănuia să facă în câteva zile o vizită la Galeria Doamnelor din Camera Lorzilor.

– Oho, ce avem noi aici, exclamă Hattie și trase o revistă ascunsă pe jumătate sub câteva cești goale de ceai. *Femeia cetățean*? Ce scandalos.

– Ce e așa de scandalos? întrebă Annabelle, fără să ridice capul.

Împacheta buletinele pe care Catriona le decupase și le punea în plic. Hattie trebuia să scrie adresa pe plicuri, dar se cufundase în fotoliu cu nasul în revistă. *Femeia Cetățean* era scris cu litere groase și roșii pe toată pagina de titlu.

– E un pamflet radical, interveni Catriona. Vorbește despre lucruri neplăcute.

– Cum ar fi?

– Cazuri de dispute domestice, murmură Hattie, absorbită, și situația deplorabilă a femeilor nefericite.

– Prostituate, spuse Lucie, sec, iar Hattie îi aruncă o privire scandalizată.

– Oricum ar fi, nici nu e legal, spuse Catriona. Să nu vă prindă cineva că-l citiți în public.

– Cine este editorul? întrebă Annabelle, începând să copieze pe plicuri adresele de pe lista cu membri.

– Nu ştie nimeni, spuse Catriona. Exemplarele apar, pur şi simplu, în cutiile poştale sau în locurile publice. Dacă am şti cine e, am putea să oprim apariţia.

– De ce ai vrea să o opreşti?

Catriona adună resturile de hârtie şi le aruncă în cutia de sub birou.

– Pentru că îi îndepărtează pe oameni de cauza noastră.

– *The Woman's Suffrage Journal* are un ton prea blând ca să inspire ideea de schimbare, iar *The Female Citizen* e considerat prea radical, ca să aibă priză la public, spuse Lucie. Pot să vă spun că am făcut demersuri pentru a scoate în scurt timp o altă revistă, care o să se situeze exact între cele două.

Se uită la Annabelle.

– Voi avea nevoie de ajutor, în caz că eşti interesată.

Annabelle lăsă stiloul jos.

– Să te ajut să scoţi un ziar?

Lucie dădu din cap.

– Nu voi putea plăti niciun şiling, cu siguranţă nu la început, dar pot să-ţi ofer cazare gratis.

Ochi patul îngust din colţul camerei, de lângă planta moartă.

– Condiţiile de cazare sunt, desigur, cam rustice.

– Sunt foarte bune, spuse repede Annabelle.

Deocamdată, doar patul acela mic stătea între ea şi viaţa la Gilbert, o viaţă ca soţie, sau marele necunoscut.

Stomacul i se strânse de nelinişte. În două zile, Christopher Jenkins aştepta răspunsul la propunerea lui. Două zile. Nu putea să-l jignească cerându-i mai mult timp şi adevărul era că nu avea mai mult timp. Cu bursa suspendată şi meditaţiile pierdute, sursele ei de venit secaseră şi nu putea să mănânce mâncarea lui Lucie şi să doarmă în salonul ei la nesfârşit.

O pată neagră de blană traversă rapid podeaua și se sui în poala lui Lucie.

– Doamne, Boudica, dojeni Lucie pisica când aceasta se instală pe umărul ei și își încolăci blana în jurul gâtului stăpânei ca un mic guler. Ești teribil de agitată în ultima vreme, nu-i așa?

– Poate o deranjează că are un musafir în sufrageria ei, murmură Annabelle.

– Prostii, spuse Lucie și își afundă fața în blana moale a pisicii. Ea știe că ești de-a noastră, nu-i așa, pisi?

Îi apăru pe neașteptate în minte imaginea unui tânăr și frumos viconte cu o vestă magenta. Nu o întrebase niciodată pe Lucie cum de știa lordul Ballentine că avea o pisică. Iar amintirea acelui vals o făcu, inevitabil, să se gândească la Sebastian, cum venise spre ea pe ringul de dans, într-un fel care spunea că voia sângele lui Ballentine...

– Annabelle, ca să nu uit, aveai corespondență la cutie, spuse Hattie și își deschise poșeta. Mi-am luat libertatea să ți-o ridic eu.

Speranța că domnișoara Wordsworth îi scrisese să o informeze că fusese repusă în drepturi se spulberă repede. Annabelle se încruntă văzând scrisul ascuțit.

– E de la vărul meu, Gilbert.

Evident. Întârziase cu plata. Deja îi trimitea amenințări? Era mare ispita să arunce scrisoarea în foc, nedesfăcută.

Tăie plicul cu foarfeca.

Annabelle,

Ieri-dimineață a ajuns la noi cea mai deconcertantă veste despre tine. O scrisoare de la un binevoitor anonim a sosit acasă la noi. Hârtia și plicul erau groase și costisitoare, iar scrisul era extrem de elegant, însă mesajul era scandalos – eram sfătuit cu amabilitate să „te salvez de tine însăți", după cum s-a exprimat, și se pare că ai intrat

într-un anturaj nepotrivit. Se vorbeşte despre activism politic, despre implicarea poliţiei, ba chiar şi de închisoare! Mai mult, cel care scrie e îngrijorat că te-ai încurcat cu domni necăsătoriţi...

– O, doamne, spuse Annabelle şi se ridică în picioare.

– Ce e? întrebă Hattie.

– A aflat.

Cum era posibil să afle?

... dacă hârtia n-ar fi fost aşa de fină, aş fi bănuit că este o glumă proastă. Aşa cum stau lucrurile, sunt profund tulburat de aceste afirmaţii, profund tulburat. Te-am avertizat în mod repetat în legătură cu pericolele educaţiei superioare. Acum se pare că te-ai aruncat cu nesăbuinţă în braţele pierzaniei şi noi ştim că nu e prima oară, nu?

Bănuiesc că e numai o chestiune de timp până când depravarea ta va fi cunoscută de toţi în Chorleywood sau, şi mai rău, de stăpânul conacului, având în vedere că deja a ajuns la urechile martorilor respectabili. Şi asta după ce ţi-am dat să mănânci, te-am ţinut în casă şi ţi i-am dat în grijă pe cei cinci copii ai mei!

Ca un om de familie cinstit şi ca reprezentant al Bisericii Angliei, trebuie să dau un exemplu, şi să nu fiu asociat cu cei care s-au făcut de ocară. Aşadar, îţi cer să nu te întorci la Chorleywood în viitorul apropiat.

Cu mare dezamăgire,
Gilbert

Mâna în care ţinea scrisoarea căzu pe masă.

– Ei bine, se pare că pot să şterg de pe listă întoarcerea la familia mea.

Începu să se plimbe fără rost prin cameră, în timp ce prietenele ei se strânseseră în jurul scrisorii, iar exclamațiile lor indignate îi aduceau un oarecare confort.

– O scrisoare, murmură ea. Cinci ani, iar el mă dă afară printr-o scrisoare.

– Ce oribil, spuse Hattie. Mereu e așa?

– Cred că e mai bine că ai scăpat de el, spuse Lucie, și cu siguranță e mai bine că ai scăpat de Montgomery, dacă așa reacționează după o respingere absolut rezonabilă.

– Montgomery.

Cuvintele i se opriră în gât.

– Crezi că... el i-a scris vărului meu?

– Păi cine altcineva?

Nu el. Sigur nu el.

– N-ar face niciodată ceva atât de meschin.

– Vărul tău a spus că hârtia e fină și scrisul e elegant, argumentă Lucie.

– Știu, știu. Dar ar putea fi oricine. Poate una dintre sufragete.

– Ei, acum, de ce ar fi făcut așa ceva?

Annabelle își apăsă cu palmele tâmplele.

– Nu știu. Cum au ajuns toate zvonurile la Oxford? Montgomery nu s-ar autoincrimina, deci cred că e altcineva care știe.

– Dar cine, întrebă Catriona, și cine și-ar bate capul să-i scrie vărului tău?

Nu Sebastian. Chiar dacă îl jignise de moarte și chiar dacă i-ar fi fost simplu să afle unde era casa lui Glibert... Aerul din cameră deveni dintr-odată dens ca o supă.

– Mă duc să mă plimb, murmură ea și se îndreptă spre ușă, măcar să nu mai audă numele lui.

Când trăsura opri în faţa elegantei case Lingham, Sebastian nu fu surprins că nu era întâmpinat în holul de la intrare de Caroline. Îşi anunţase vizita printr-o carte de vizită formală, aşa că ea îl aştepta, formal, în salonul de primire. Întotdeauna perfectă în privinţa protocolului, Caroline. Şi poate că ea ştia că până la urmă el avea să pună lucrurile cap la cap şi să îşi dea seama cine vorbise despre vizita lui la Millbank şi cine îndreptase asupra lui indignarea Maiestăţii Sale. Ca şi cum formalităţile ar fi fost o cale de salvare a ei faţă de mărturisirea sentimentelor lui.

Îi luase ceva timp s-o identifice, deoarece căzuse în cap şi o pierduse pe femeia pe care o iubea, dar, după câteva discuţii cu omul lui, acum era sigur.

Ce nu ştia era de ce făcuse asta.

Ea îl studie pe deasupra ceştii de ceai, stând pe canapeaua franţuzească, cu ochii de un albastru plăcut şi rece ca cerul care se vedea pe fereastra din spatele ei.

El se mişcă în scaun. Cu tot pământul moale, picioarele lui suportaseră de curând greutatea strivitoare a unui cal andaluz matur.

– Am citit dimineaţă că Gladstone urcă din nou în sondaje, spuse Caroline. Crezi că vei reuşi să-l opreşti?

– L-aş fi oprit, răspunse el, dacă regina i-ar fi spus lui Disraeli să facă aşa cum am spus eu. Dar în prezent se pare că are ceva personal cu mine.

O mică încruntare îi încreţi sprânceana.

– Cât de neobişnuit. Maiestatea Sa e raţională mai presus de orice. Sunt convinsă că ar pune victoria Partidului Conservator mai presus de sensibilităţile ei.

El ridică din umeri.

– Din câte se pare, mă consideră un oportunist.

O umbră de regret trecu pe chipul ei inteligent.

De multe ori se gândise că avea motive să-i fie recunoscător. După trădarea soției, i-ar fi fost simplu să ajungă un înăcrit și să vadă în toate femeile pe care le întâlnea niște ființe viclene și dominate de emoții. Caroline fusese un antidot, cu felul ei stăpânit și rațional de a fi, care îi arătase că nu, nu toate erau la fel. Dacă mintea lui s-ar fi închis complet, niciodată n-ar fi putut s-o iubească pe Annabelle.

– Spune-mi, Caroline, spuse el, încă mai ești trezorierul Comitetului Doamnelor pentru Reforma Închisorilor?

Expresia ei rămase neschimbată. Dar ceașca de ceai zăngăni ușor pe farfurioară.

Pentru că știa că el știa că încă mai era trezorierul comitetului. Și că avea linie directă de comunicare cu regina Victoria.

Ochii ei aveau o expresie resemnată când îi întâlni privirea.

– Am întrecut măsura, spuse ea.

– Nu e nicio îndoială că ai făcut-o, spuse el cu răceală. Întrebarea este de ce. De ce, Caroline? Aveam niște alegeri de câștigat. De ce nu ai așteptat, înainte să te duci cu povești la Maiestatea Sa?

Ea așeză cu grijă ceașca pe măsuța dintre ei.

– Nu eram sigură că vei putea câștiga alegerile fără...

Își mușcă buzele.

– Fără ce?

Ea scoase un suspin.

– Fără intervenția singurei autorități pe care o accepți. Înainte ca povestea cu domnișoara Archer să devină prea cunoscută. Mărturisesc că nu m-am așteptat ca regina să reacționeze într-o asemenea manieră.

El își încleștă dinții atât de tare, încât îi trebuiră câteva clipe înainte să poată vorbi.

– Nu aveai niciun drept.

Ea își strânse mâinile în poală, un ghem mic și musculos pe rochia ei albastră.

– Dacă ar fi început să se spună că îți pui numele în pericol pentru o fată de la țară, opoziția ar fi folosit asta pentru a-ți distruge credibilitatea. Dacă te-aș fi abordat direct, m-ai fi pus la punct.

– Așa că ai acționat pe la spatele meu, spuse el.

Al naibii să fie dacă ea nu arătase o lipsă totală de regret.

– Directorul închisorii i-a povestit soției, spuse ea. Aparent, nu se întâmplă prea des să vină noaptea un duce în biroul lui ca să scoată personal deținuții. Din păcate, soția lui e o bârfitoare și, până să clipesc eu, toate doamnele din comitet au aflat că ai eliberat mai multe sufragete și câteva hoațe și că ai amenințat că vei închide personal Millbank. Indiferent câte neadevăruri erau aici, doamnele acestea s-au dus acasă la soții lor, or, jumătate dintre ei nu îți sunt prieteni.

– Crezi că nu eram conștient de riscul acesta?

– Sigur că erai, strigă ea. Simplul fapt că ai ales să îl ignori m-a înspăimântat. De ce nu i-ai cerut altcuiva să-ți facă favoarea și să se ducă în locul tău?

– Să cer altuia să-și pună reputația în pericol pentru mine? clătină el din cap. Eu întotdeauna mă ocup personal de o problemă, când e legată de oamenii pe care îi iubesc.

Caroline păli.

– Îi *iubești*. Montgomery, tu nu ești așa.

– Nu presupune că mă cunoști, spuse el încet.

– Te cunosc destul, se răsti ea, cu pumnii albiți de strânsoare. Știu foarte bine de ce mi-ai cerut să-ți fiu iubită. Nu îți place să te folosești de curtezane, iar codul tău moral nu îți permite să aduci în patul tău femei de pe moșia ta sau servitoare, și nici nu vrei să încornorezi bărbați cu rang inferior. Eu eram croită perfect pentru nevoile tale: văduvă, egală și în proximitate. Uneori mă întrebam cum

ai fi rezolvat problema dacă proprietățile noastre nu s-ar fi învecinat.

Ușoara tremurare a bărbiei ei comunica mult mai mult decât cuvintele.

– Fii convinsă că mi-ai plăcut pentru cine ești, spuse el. În afară de asta, nu înțeleg unde vrei să ajungi cu discuția.

Un zâmbet lipsit de veselie arcui buzele ei.

– Vreau să spun că tu nu faci nimic impulsiv. Și, încă de la început, toate acțiunile tale legate de domnișoara Archer au sfidat regulile și rațiunea, începând cu momentul în care ai galopat prin comitat cu ea pe cal. Nu am crezut-o până când nu v-am văzut împreună. Numai felul în care te uiți la ea...

El o făcu să se oprească cu o privire întunecată.

Ea înghiți în sec.

– Istoria e plină de bărbați puși în genunchi de o față drăgălașă, murmură ea. Nu am putut să stau, pur și simplu, și să privesc. Nu am putut.

– E remarcabil ce lucruri fac femeile în ultima vreme încercând să mă salveze de mine însumi, spuse el.

O privire la ceasul de buzunar îi arătă că cele cincisprezece minute ale vizitei de curtoazie se terminaseră.

În drum spre ușă, ea îl strigă. Și, de dragul trecutului, el se întoarse.

Ea stătea în picioare ca o trestie de oțel în mijlocul camerei, din nou perfect stăpânită.

– E o tânără plăcută, Montgomery. Societatea o va ucide cu o mie de lovituri dacă o vei face metresa ta oficială. În chestiuni de acest fel, femeia e cea care plătește prețul.

– Sunt conștient de asta, dădu el din cap. La revedere, Caroline.

CAPITOLUL 32

Peste Piaţa Parlamentului cădea o ploaie uşoară, care te făcea să te gândeşti la primăvară, la frunze proaspete şi la flori delicate şi albe de cireş. La noi începuturi, se gândea Annabelle, fie că ea era pregătită sau nu pentru ele. Îi întinse o broşură unui conte mai în vârstă care trecu pe lângă ea. Îl ştia din vedere; era posibil să fi stat în faţa ei în salonul de muzică de la Claremont, cu ceva timp în urmă. El luă broşura cu o înclinare a capului, iar ea trecu la următorul bărbat, apropiindu-se încet de intrarea de la Camera Lorzilor. Catriona şi Lucie erau în spatele ei, să-i prindă pe bărbaţii care îi scăpau ei. Hattie trebuia să le aştepte în Galeria Doamnelor, pentru că doar asta îi permitea tatăl ei. Din fericire, Julien Greenfield nu aflase că Hattie fusese în mijlocul demonstranţilor cu câteva săptămâni în urmă. Dar articolele apărute pe prima pagină a ziarelor introduseseră din nou Legea Proprietăţii Femeilor Căsătorite în agenda Parlamentului, deşi Lucie prezicea, fără doar şi poate, că parlamentarii aveau să petreacă ore în şir dezbătând vreun tarif stupid la importuri, doar ca să evite să vorbească despre drepturile femeilor.

Galeria era surprinzător de lipsită de confort, având în vedere că parlamentarii din sală îşi aduceau acolo soţiile să-i privească. Plafonul era prea scund, un grilaj le separa de bărbaţi, iar aerul era îmbâcsit de miros de păr şi stofă ude de ploaie.

– Să fii bucuroasă că a ars sala veche, murmură Lucie când o văzu pe Annabelle înclinându-şi capul când într-o parte, când în alta, în încercarea de a vedea mai bine printre zăbrelele grilajului. Acolo femeile trebuiau să stea în gura de aerisire ca să asculte dezbaterile. Am auzit că era o căldură înăbuşitoare.

– Cineva ar putea bănui că nu vor ca femeile să se uite la ei când fac legi, mormăi Annabelle.

Jos, în sală, parlamentarii începuseră să dezbată primul punct din agendă – o posibilă creştere cu o jumătate de procent a taxelor pentru dantela belgiană.

Discursul plictisitor al unui lord fu întrerupt când uşa încăperii se deschise din nou. Cineva întârziase.

– Alteţa Sa, ducele de Montgomery, anunţă uşierul.

Annabelle îngheţă în scaun, şocul îi transformase sângele în gheaţă.

Evident că trebuia să fie acolo. Era ultimul om din Anglia care şi-ar fi neglijat datoria politică.

Nu îndrăzni să se mişte, ca şi cum, dacă i-ar fi zărit părul blond, s-ar fi transformat în stană de piatră.

Simţi mâna lui Hattie pe braţul ei şi apăsarea aceea uşoară o ajută să-şi potolească durerea pe care o simţea.

Făcuse o alegere. O alegere raţională.

Poate într-o zi, pe la nouăzeci de ani, avea să i se pară o alegere bună.

– Domnilor, îl auzi ea spunând, solicit devansarea punctului de agendă privitor la Legea Proprietăţii Femeilor Căsătorite.

Vocea lui calmă stârni în ea un val de dor. Atât de mult, încât nu înţelese sensul cuvintelor lui decât când Lucie murmură o obscenitate.

– Solicitare aprobată, spuse purtătorul de cuvânt.

– Domnilor, spuse Sebastian, cer permisiunea să vorbesc despre Legea Proprietăţii Femeilor Căsătorite.

Nişte „da"-uri plictisite se ridicară din bănci.

– Permisiune acordată, spuse purtătorul de cuvânt.

Annabelle îşi încleştă mâinile pe marginea scaunului. O transpiraţie rece îi acoperise fruntea. Faptul că ştia că Sebastian era la câţiva metri distanţă şi că toate sentimentele ei se trezeau la viaţă ca răspuns era tulburător, dar să asiste la o tiradă a lui împotriva drepturilor femeilor, şi chiar în faţa prietenelor ei, ar fi fost insuportabil. Îşi căută geanta. Trebuia să plece.

– Domnilor, mulţi dintre voi vă amintiţi discursul ţinut de John Stuart Mill în Casa Comunelor, acum paisprezece ani, spuse Sebastian, discursul în care spunea că nu mai există sclavi în Britania, cu excepţia stăpânelor caselor.

Cuvintele lui stârniră câteva huiduieli şi strigăte de „Ruşine!"

O mână mică atinse genunchiul lui Annabelle, pe când se pregătea să se ridice.

– Stai, murmură Lucie. Presimt că ar putea deveni interesant.

Interesant? Era cumplit să fie silită să-i îndure prezenţa atât de curând, când inima ei zvâcnea precum durerea fantomă a unui membru retezat...

– Problema este, continuă Sebastian, atunci când compari statutul legal actual pe care îl are femeia căsătorită cu definiţia sclaviei, că îţi trebuie o mare doză de autoiluzionare ca să ignori similarităţile celor două.

Parlamentarii scoaseră exclamaţii ambivalente.

Annabelle se lăsă din nou pe scaun. Oare ce voia să spună?

– Noi încercăm să trecem peste aceste detalii investind femeile cu alte puteri, mai puţin formale, spuse Sebastian, şi desigur, mai e şi chestiunea siguranţei lor. Lumea bărbaţilor e o lume brutală. Şi totuşi, femeile ne vizitează la birou, ne abordează pe străzi şi ne trimit petiţii cu zeci

de mii de semnături în plus, în fiecare an, cerându-ne mai multă libertate. Părerea lor este că siguranța vine cu prețul libertății. Și, domnilor, problema e că libertatea nu e doar o frază goală, care dă bine într-un discurs. Dorința de a fi liber este un instinct adânc înrădăcinat în toate ființele vii. Prinde în capcană un animal, și acesta își va roade laba, ca să fie liber din nou. Capturează un om, și atunci evadarea va deveni unica lui misiune. Singurul mod în care poți face o ființă să nu mai lupte pentru libertate este să o distrugi.

– Dumnezeule, șopti Hattie, uitându-se la Annabelle nesigură. E de partea noastră?

– Așa se pare, mormăi Annabelle.

Dar de ce? Îi spusese clar că i-ar fi fost afectate interesele dacă le-ar fi susținut drepturile.

Într-adevăr, o tăcere de mormânt se lăsase în sală.

– Britania a evitat revoluțiile din Franța și din Germania pentru că aici, în această cameră, am știut întotdeauna când ne apropiem de punctul critic și când e momentul să facem o concesie oamenilor, ca să păstrăm pacea, spuse Sebastian. Mișcarea sufragetelor capătă forță, iar noi ce vom face? Vom riposta tot mai dur? În ceea ce mă privește, nu sunt pregătit să distrug jumătate din populația Britaniei. De fapt, nu sunt pregătit să văd nici măcar o femeie care suferă pentru că dorește ceva libertate. Din acest motiv, propun un proiect de lege care să modifice Legea Proprietății Femeilor Căsătorite din 1870.

Strigătele înăbușite ale femeilor din Galeria Doamnelor fură acoperite de strigătele din sală. Annabelle nu-și amintea să se fi ridicat, dar acum stătea în picioare, cu degetele încleștate ca niște gheare pe grilajul de alamă.

Sebastian stătea în capătul celălalt al sălii, dar chiar și de la distanța aceea îi vedea încruntarea disprețuitoare în timp ce măsura cu privirea scena agitată din fața lui.

– Sufragetelor din Galeria Doamnelor, spuse el, acoperind zgomotul cu vocea lui, vă spun: curaj. Pentru mulți oameni, solicitările voastre echivalează cu o decla-

raţie de război făcută stăpânului casei. E un război pe care nu îl veţi câştiga în viitorul apropiat. Dar azi aţi câştigat încă un aliat pentru cauza voastră. Îmi anunţ acum demisia din calitatea de consilier de campanie.

– Nu!

Protestul ei răsună în sală.

Sebastian ridică repede capul spre ea.

Era imposibil s-o vadă acolo, în spatele grilajului, la zeci de metri, şi totuşi îi surprinse privirea.

Lumea păru să se oprească în loc când privirile li se întâlniră.

– Nu, şopti ea.

Sebastian îşi strânse hârtia, fără să-şi ia ochii de la ea.

– Şi, domnilor, spuse el, părăsesc Partidul Conservator.

Se stârni haosul.

Annabelle se răsuci pe călcâie.

– Annabelle, stai, strigă Hattie, dar ea deja se strecura printre spectatorii uluiţi spre ieşire.

Înaintă orbeşte pe coridor, cu sângele pompându-i în urechi. Ce făcuse? Misiunea lui de o viaţă depindea de câştigarea alegerilor.

Coborî repede scara. Un valet surprins îi deschise uşa grea, iar ea se repezi afară. Picăturile de apă îi atinseră faţa. Ploaia uşoară se transformase în ploaie torenţială; cerul căpătase culoarea fierului.

– Annabelle.

Îl auzi limpede prin zgomotul ploii.

Cum de o ajunsese din urmă aşa de repede?

Pentru că el e întotdeauna cu un pas în faţă.

Iar trupul ei fu îmboldit să o ia la fugă, instinctele sale animalice urlau că el voia s-o prindă din nou.

Azi nu avea să fugă de el.

Când mâna lui îi prinse braţul, se răsuci.

– Cum ai putut? ţipă ea. Cum ai putut să faci asta?

El îi prinse mâinile agitate.

– Să fac ce anume? Să fac ce anume?

– Să pleci din partidul tău, din postul de consilier.

– Da, spuse el şi vru s-o tragă mai aproape, dar ea se smulse din mâinile lui ca o pisică furioasă.

– Tocmai ai declanşat un scandal uriaş pentru tine!

– Am declanşat, da.

Era ud leoarcă, părul i se lipise de sprâncene şi blondul acestuia devenise argintiu. Şiroaie de apă i se scurgeau pe obraji şi se îmbibau în gulerul apretat. Nici măcar nu-şi pusese paltonul înainte să vină după ea.

– Cum ai putut, spuse ea, cu voce întretăiată.

Ochii lui Sebastian se îmblânziră.

– O femeie foarte inteligentă mi-a spus odată să mă gândesc de care parte a istoriei vreau să fiu, spuse el. Azi am ales.

– Ah, nu, spuse ea. Nu am avut niciun rol în comiterea acestui... autosabotaj.

El clătină din cap.

– Nimeni nu mă poate obliga să fac ceva. Eu decid cine sau ce mă controlează.

– Atunci, de ce? De ce ai decis să te distrugi?

Udă şi cu vocea stridentă cu care încerca să se facă auzită în ropotul ploii, se simţea ca fiinţele capturate de care vorbise el mai devreme. Observă că se ţinea cu mâinile de reverul lui.

– Nu sunt distrus, spuse el, dar ceea ce am făcut de prea mult timp a fost să iau decizii care să-mi satisfacă datoria, nu şi integritatea personală. Am descoperit că acestea două nu coincid întotdeauna.

Ea trebuia să se retragă. Trebuia să renunţe.

El ridică palma să-i acopere mâna cu ea, iar energia lui trecu prin ea ca un curent electric şi inima începu să-i bată pentru prima oară după o săptămână. Tot aşa ar fi putut să dea drumul unui colac de salvare.

– Regina va fi furioasă, îngăimă ea.

El dădu din cap.

– Este deja. Am fost la palat înainte să vin aici.

– Şi castelul Montgomery?

El se întunecă la faţă.

– E pierdut, spuse încet.

Pierdut. Simţi tristeţe, hotărâre, dar nu regret.

Ştiuse oare că avea să se afle azi la galerie?

Prin vălul de ploaie, văzu un mic grup adunat la ceva distanţă. Făceau o scenă, stând aşa de aproape şi ducele fiind ud leoarcă, şi îşi dădu seama că nici ea nu avea paltonul pe ea. Apa i se scurgea ca un râu pe spate.

– O să plec în Franţa pentru o vreme, spuse Sebastian, pe un ton degajat.

– În Franţa?

– Da. În Bretania. Îmi amintesc că e plăcut acolo primăvara.

Deci avea să fie la o ţară, şi nu la un comitat, distanţă de ea. Inima ei nebună se zvârcoli de tristeţe.

– Dar tu? întrebă el.

Mâna lui alunecase pe braţul ei şi apoi pe spate. Nu mai lipsea mult pentru o îmbrăţişare.

– Ai acceptat propunerea profesorului?

– Nu, spuse ea, posomorâtă.

Mâna lui o trase puţin mai aproape, la adăpostul trupului lui.

– De ce nu? murmură el.

Ploaia îi făcea genele negre ţepoase. Cât şi-ar fi dorit să fie imună la farmecul lui.

– Lucie mi-a propus să o ajut cu un nou ziar pentru femei, spuse ea.

– Şi de-asta nu l-ai acceptat pe Jenkins?

– E un om bun. Poate el nu crede că are nevoie, dar ar trebui să fie cu o femeie care îl iubeşte cu adevărat.

Un zâmbet abia schiţat îi arcui buzele lui Sebastian.

– Şi tu nu-l iubeşti cu adevărat?

Cealaltă mână o prinse de talie şi ea stătea în cercul alcătuit de braţele lui, tremurând ca o ciută pregătită să o ia la fugă. Prea târziu.

– Nu, şopti ea. Nu-l iubesc.

Gura lui, zâmbitoare şi udă de ploaie, o ţinea încremenită şi, amintindu-şi cum se simţea, fermă şi moale în acelaşi timp, o făcea să-şi dorească s-o simtă pe buzele ei. Nu mai conta că jumătate din Westminster se uita acum la ei. Nimic nu mai conta, decât să-l simtă din nou, să-i absoarbă strălucirea tandră din ochi, când se uita în jos la ea. Dumnezeu să-i ajute, forţa de atracţie dintre ei nu slăbise şi probabil nu avea să slăbească niciodată, iar agitaţia lor nu avea să se potolească până când nu aveau să fie aproape. Două jumătăţi de suflet reunite, care ştiau că urmau să fie despărţite din nou în câteva minute.

Ridică spre el ochii gravi.

– Pe tine te iubesc, spuse ea. Te iubesc atât de mult, încât mai degrabă rămân singură, decât să fiu cu altul.

El îi dădu delicat o şuviţă de păr după ureche.

– Vino cu mine în Franţa.

– Te rog. Nu am putere să-ţi rezist azi.

– Atunci, nu-mi rezista, spuse el. Înţeleg că eligibilitatea mea e mult diminuată. Casa străbunilor mei e pierdută, sunt persona non grata la curte şi un an de zile sau mai mult vor apărea în presă caricaturi foarte puţin flatante cu mine. În plus, fiind divorţat, nu mă pot căsători cu tine în biserică. Dar tot ce mi-a rămas va fi al tău, Annabelle, dacă mă iei aşa.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Te-aş lua şi numai cu hainele de pe tine.

El rămase complet nemişcat.

– Asta înseamnă da?

Fu cuprinsă de senzaţia că stătea în echilibru pe marginea unei prăpăstii şi preţ de o clipă nu putu respira. Un cuvânt, şi ar fi făcut un salt cumplit. Crezuse că avea nevoie de tot curajul ei ca să-şi construiască singură viaţa, iar acum, clătinându-se pe marginea prăpastiei, înţelegea că trebuia să aibă şi mai mult curaj ca să se predea, trup şi suflet, în mâinile altuia şi să-şi construiască o viaţă împreună cu el.

Braţele lui Sebastian se strânseră în jurul ei puţin mai mult şi ea scoase un hohot de râs gâtuit. Fie ce-o fi, omul acesta părea că era gata s-o prindă.

– Nu ştiu cum să conduc un palat, spuse ea, trăgându-şi nasul.

Braţele lui tremurară puţin.

– Studiezi la cea mai bună universitate din lume, murmură el. Ceva îmi spune că vei învăţa repede.

– Da, şopti ea.

El înghiţi în sec.

– Da?

Ea îi cuprinse faţa în palme.

– Da, spuse ea, răspunsul meu e da. Ca să fiu sinceră, eram gata să mă întorc la tine în genunchi, ca să-ţi fiu amantă, fiindcă până şi asta părea mai bine decât o viaţă fără tine.

El o trase spre el şi pieptul lui se cutremură când scoase afară aerul pe care îl ţinea de mult în plămâni.

– Nu vei fi altceva decât stăpâna casei noastre.

Ea îşi lipi faţa de cămaşa lui udă, adăugând şi lacrimile ei la picăturile de ploaie. Avea să răcească, pentru că alergase după ea fără palton. Îşi jură pe loc că el nu avea

să mai fie nevoit niciodată să mai alerge după ea, pe jos sau călare.

– Cum poţi să mă mai iubeşti, spuse ea cu vocea înăbuşită de pieptul lui, după toate lucrurile urâte pe care ţi le-am spus?

Îl simţi zâmbind în părul ei.

– Draga mea, spuse el, abia acum am început să te iubesc.

Capitolul 33

Aprilie

Sub strălucirea albă a soarelui mediteraneean, un iaht se legăna uşor pe apele Mării Egee.

Stând tolănită pe pernuţele moi, sub umbrar, cu părul despletit jucându-se în briza caldă, Annabelle îşi dădu seama că i se închideau ochii, în loc să stea fixaţi pe scrisoarea de pe genunchi. După ce terminase al doilea semestru la Oxford, o ajutase pe Lucie cu achiziţionarea noului ziar pentru femei, se căsătorise şi devenise o ducesă scandaloasă în decurs de doar două luni, trupul ei îşi cerea, în sfârşit, drepturile. În plus, proaspăta mireasă a unui bărbat pasional nu primea prea multe ore de somn după apusul soarelui, aşa că Sebastian o găsea adesea moţăind în timpul zilei pe puntea iahtului *Asteria*, de vreo două săptămâni, de când plecaseră din Saint-Malo.

Mai luă o gură de şampanie, puse paharul pe măsuţa de lângă ea şi alese o altă scrisoare din mormanul impunător de plicuri pe care Sebastian nu le desfăcuse. Dacă nu ar fi insistat ea, ar fi lăsat tot teancul neatins la castelul lui din Bretania. Se bucura de noul lui stil laissez-faire cu seriozitatea lui obişnuită. Ea citise două scrisori ignorate, de la noul prim-ministru, William Gladstone, care încerca să-l convingă pe Sebastian să devină consilier strategic al Partidului Liberal, şi de la lady Lingham, care, disperată să facă pace, se oferea

s-o introducă pe Annabelle în înalta societate, preferabil ca pe o nobilă dintr-o „viță aristocratică franțuzească de mult pierdută". Iar misiva aceea, Dumnezeule, era de la Înălțimea Sa, Prințul de Wales. Trimisă cu șase luni în urmă!

Un plesnet de apă îi acceleră pulsul. Lăsă scrisoarea în poală și văzu capul lui Sebastian apărând pe scara iahtului, urmat de rotunjimile sculptate ale umerilor goi.

Se aprinse la față. După ce ancoraseră pe coasta peloponesiacă, cu câteva zile în urmă, proaspătul ei soț aruncase o privire la costumul de baie și decisese să plonjeze în mare gol, cum îl făcuse Dumnezeu. Și era atât de bine făcut. Înalt, zvelt și lucios de apă în lumina soarelui, era un Poseidon elegant ieșind din elementul lui. Șiroaie de apă se scurgeau pe trunchiul lui, pe liniile frumos conturate ale mușchilor și pe șoldurile lui înguste și albe. Era deja pe jumătate stârnit, iar acum toate pielea ei se înfierbântase.

Picioarele lui goale lăsară urme ude pe scândurile lucioase când se apropie de ea. În mâna dreaptă ținea o scoică roz, sclipitoare.

Puse scoica lângă paharul ei de șampanie și se uită în jos la ea întrebător. Aici, sub cerul azuriu al Greciei, ochii lui păreau aproape albaștri.

Ea zâmbi.

– Văd că vii cu daruri.

– Comorile mării pentru Alteța Sa, spuse el absent.

Privirea lui se fixase pe locul în care halatul ei de mătase se desfăcea, lăsând să se vadă pielea fină.

– Ai o scrisoare de la Prințul de Wales, îi spuse ea.

– De la Bertie? Ce vrea?

– În linii mari, spune cam așa: „Nu te credeam în stare, bătrâne. Erai așa îngrozitor de rigid la Eton. Vino să vânezi cu mine la toamnă."

– Hmm, zise Sebastian, cu ochii strălucitori, de parcă ar fi pornit deja la vânătoare.

Ea nu putu rezista și se întinse languros sub privirea lui.

El sări şi se aplecă peste ea, împrăştiind picături de apă sărată peste ea şi peste plicuri.

Ea ţipă şi ridică plicurile deasupra capului.

– Le uzi pe toate.

– Asta era şi intenţia, murmură el şi începu s-o sărute între sâni, desfăcându-i halatul.

Plăcerea făcea să-i zvâcnească pielea la atingerea fierbinte şi pasională a buzelor lui.

– Dumneata, domnule, eşti insaţiabil.

– Te plângi, nevastă?

O linse pe lângă buric.

– Nu, reuşi ea să spună.

– Nu?

Lăsă capul mai jos şi limba lui începu să se mişte încet între picioarele ei.

Ea gemu.

– Nu. De ce, e datoria mea să îţi fac pe plac.

Îl simţi zâmbind cu gura lipită de ea.

– Exact.

Se ridică deasupra ei, apoi se aşeză peste ea.

– Iar mie asta îmi place foarte foarte mult.

Îşi muşcă buzele când o pătrunse.

– Foarte mult, repetă el şi ochii lui îşi pierdură concentrarea.

Ea îşi ridică genunchii mai sus, ca să-l lase să se apropie mai mult, iar el scoase un geamăt apreciativ.

Se mişcă în ea şi nu trecu mult până când ţipetele lor se amestecară şi el se prăbuşi peste ea, cu inima bubuind pe pieptul ei.

Ea rămase nemişcată sub el până când iureşul suflării lui se potoli. Degetele ei desenau modele diferite pe spatele lui încălzit de soare. Sus, deasupra lor, pânzele bărcii trosneau în vânt.

Îşi strânse braţele în jurul lui.

Cât de mult îl iubea.

Își făcuse griji că prețul de a fi cu el avea să fie fărâma ei de independență cu greu câștigată, dar el continuase să fie deschis la nevoile și la ideile ei. Se mulțumise cu o logodnă de două luni, ca s-o lase să-și termine semestrul la Oxford, după ce reușise să o repună în drepturi. Dacă îi angajase și un ofițer de protecție, în ciuda obiecțiilor ei, ea nu-l văzuse. Numeroasele lui scrisori din Bretania aveau concizia și eficiența rapoartelor administrative, dar asta nu făcu decât să i se pară și mai plăcut să fie, în sfârșit, în pat cu el, în noaptea nunții, unde intensitatea pasiunii lui îi comunică mai mult decât ar fi putut vreodată să spună cuvintele.

El se mișcă și se sprijini în coate, cercetând-o cu ochii lui deschiși la culoare.

– Sigur nu vrei să pornim mâine spre Persia?

Ea zâmbi. Părul lui se uscase parțial și stătea în sus, ciufulit.

Îi netezi șuvițele dezordonate.

– Îmi place aici, spuse ea. E plăcut să nu trebuiască să faci nimic, să nu trebuiască să te duci undeva.

– Hmm.

Își întoarse obrazul în palma ei și ea simți începutul țepos al bărbii.

– Și-apoi, fratele tău se bucură să ia masa cu noi.

Peregrin era la două golfuri distanță, ajutându-l pe profesorul Jenkins la excavarea navei de luptă. Spre deosebire de Sebastian, care trebuia să stea la umbră dacă nu voia să se facă roz ca un crevete, Peregrin se bronzase și părul lui căpătase culoarea grâului, arăta ca un viking în soare. Activitatea în aer liber, cu săpăturile și coordonarea, i se potrivea infinit mai mult decât munca de birou, iar Jenkins părea destul de mulțumit de acest ucenic neașteptat. Destul de mulțumit ca să recupereze ceva din ceea ce pierduse în fața ducelui, prin potențiala lui asistentă-mireasă.

– Ce zici atunci să mai stăm o săptămână, spuse Sebastian, aşezându-se lângă ea, şi pe urmă să plecăm spre Persia.

Ea tăcu un moment.

– Te duci la toamnă să vânezi cu Prinţul Albert? întrebă ea pe urmă.

El ridică din sprânceană.

– Mă întrebi dacă vom evita Anglia pentru totdeauna? Nu. Cursurile tale parcă încep în mai.

Ea se încruntă.

– Crezi că scandalul nostru se va stinge până atunci?

El hohoti scurt.

– Nu. La anul, poate.

Sebastian îşi privi soţia, îmbujorată, ciufulită şi somnoroasă, şi valul de iubire îl făcu să se urce din nou pe ea.

Ochii ei verzi îl întâmpinară cu un bun-venit cald. Începuseră să-i apară câţiva pistrui pe nas. Îşi plecă capul şi îi sărută.

Scandalul nu avea să se stingă, poate, niciodată. Îşi schimbase locul în istorie pentru ea.

Dar era cea mai bună decizie pe care o luase vreodată.

Mai mult. Presimţea că, într-o bună zi, istoria avea să fie de partea lor, iar el de obicei avea dreptate în chestiunile astea.

Nota autorului

Universitatea Oxford a deschis primele facultăți pentru femei în 1879: Lady Margaret Hall și Somerville College. Universitățile Cambridge și Londra deja admiteau studente de câțiva ani la momentul acela, dar când Emily Davies, fondatoarea primei facultăți de studente de la Cambridge, a încercat să găsească o posibilă locație la Oxford, pe la 1860, s-a trezit descurajată de o puternică „tradiție monastică, studenți turbulenți, un interes viu pentru bârfe și o mare populație de prostituate". Gilbert nu greșea când o avertiza pe Annabelle că la Oxford era mare dezmăț. Cu toate acestea, primele studente s-au simțit bine acolo, deși abia în 1920 li s-au permis înscrierea și susținerea examenelor la fel ca studenții.

Câștigarea dreptului de vot pentru femei a durat la fel de mult: Legea Proprietății Femeilor Căsătorite a fost amendată în 1882, la doi ani după discursul lui Sebastian din Parlament. Amendamentul le permitea femeilor să dețină o parte din bani și terenuri chiar și după căsătorie, cu anumite condiții. Dar aveau să mai treacă încă treizeci și șase de ani până când femeilor avea să li se permită să voteze și să candideze la alegeri în Regatul Unit, așa că munca pentru eroinele noastre abia începuse când povestea noastră s-a încheiat.

Cel mai puternic adversar al sufragiului femeilor a fost chiar regina lor. Victoria era înfuriată de mișcarea pentru drepturile femeilor. În 1870, i-a scris lui Theodore Martin că lady Amberley, pe atunci o feministă celebră, „ar trebui să fie biciuită". Femeia, se temea regina, „va ajunge să fie cea mai odioasă, mai crudă și mai dezgustătoare dintre ființele umane", dacă i se va permite să aibă aceleași drepturi politice și sociale ca bărbații. Similar, Elizabeth Wordsworth, prima directoare a universității Lady

Margaret Hall şi strănepoata poetului William Wordsworth, nu vedea necesitatea ca femeile să aibă un rol în politicile Parlamentului. Domnişoara Wordsworth va înfiinţa mai târziu o altă facultate pentru femei la Oxford, St. Hugh's, cu propriii ei bani, pentru a ajuta cât mai multe femei să aibă acces la educaţie superioară.

Ceea ce pare a fi o contradicţie era atitudinea firească în epoca victoriană: majoritatea celor care susţineau o mai bună educaţie pentru femei făceau asta pentru că îşi imaginau că în acest fel femeile îşi vor îndeplini mai bine rolul prestabilit de mame, gospodine şi tovarăşe ale bărbaţilor. Ideea că femeile ar trebui să fie persoane cu drepturi depline, indiferent dacă aduc un beneficiu altora, era atât de radicală, încât sufragetele aveau de înfruntat opoziţie din toate părţile. Dar au continuat. Aşadar, femei precum Annabelle, Lucie, Hattie sau Catriona au fost, într-adevăr, persoane extraordinare.

Dar chiar şi femeile-pionier au nevoie de un loc pe care să-l numească acasă, de un bărbat pe care să-l iubească şi care să le preţuiască pentru ceea ce sunt, aşa că a fost o mare plăcere să scriu un final fericit.

Notă: mi-am permis o licenţă artistică în privinţa cărţii lui Dostoievski, *Crimă şi pedeapsă* – cartea nu a fost tradusă în limba engleză decât în 1885.

MULȚUMIRI

Pentru a termina o carte, ai nevoie de oameni care să stea ferm între tine și viața de eremit nebun.

Cum l-am cucerit pe duce. Între rațiune și pasiune nu ar fi fost scrisă fără sprijinul unui grup pestriț și aș vrea să adresez o mulțumire din inimă pentru:

Lordul Robert, șeful tehnicii pomodoro și Maestru al Ghionturilor.

Sir Richard al III-lea, ale cărui editări au fost de mare ajutor. Îți poți scrie propria carte.

Mama, care a crezut cu încăpățânare în poveste fără să fi citit măcar o pagină.

Bunica, pentru că te iubesc.

Mo, care s-a chinuit să citească primele versiuni ale capitolelor, în loc să învețe pentru examenul de admitere în barou.

Christian, Sarah, Jemima și Nils, care au manifestat un entuziasm neobosit, când alții și-au dat ochii peste cap.

The British Novelists' Association, mai ales pentru New Writers' Scheme, care mi-a oferit mult necesarele termene de predare, vin și cuvinte de încurajare.

Și, nu în cele din urmă, pentru Kate, Marilyn și Montse, The Lilac Wine Writers, care mi-au fost alături de la construirea intrigii la redactarea finală. Sunt veșnic recunoscătoare pentru echipa noastră – părerile voastre, ospitalitatea și urechile pregătite să asculte au făcut toată diferența.

O mulțumire specială strălucitului meu agent, Kevan Lyon, și minunatului meu editor, Sarah Blumenstock, pentru că le-au dat o șansă lui Annabelle și Sebastian.

Despre autor

Debutanta Evie Dunmore a scris *Cum l-am cucerit pe duce. Între raţiune şi pasiune* inspirată fiind de peisajul magic de la Oxford şi de pasiunea ei pentru poveşti de dragoste, pentru femei care fac pionierat şi pentru tot ceea ce ţine de epoca victoriană. În viaţa obişnuită, este consultant cu un masterat în diplomaţie, obţinut la Oxford. Este membră a British Romantic Novelists' Association (RNA). Evie locuieşte la Berlin şi reflectă în scrierea ei fascinaţia pe care o are pentru Britania secolului al XIX-lea.

